

НЯМА МАЛКИ ЛЪЖИ

ДЪРВОТО
НА ЛЪЖУЛТЕ

ФРАНСИС ХАРДИНГ

 ciela

ФРАНСИС ХАРДИНГ ДЪРВОТО НА ЛЪЖИТЕ

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

Бащата на Фейт, някога прославен учен, умира опозорен и при крайно подозрителни обстоятелства. В търсене на улики сред записките му девойката се натъква на сведения за странен екземпляр от колекцията му: Дървото на лъжите. То расте и връзва плод само ако му бъдат прошепнати лъжи, в които хората да повярват. А плодовете разкриват важни истини на онзи, който ги опита. Колкото по-голяма и успешна лъжа прошепнеш на дървото, толкова по-ценна истина ще научиш... А Фейт има истински талант да лъже. Тя вярва, че дървото ще ѝ разкрие името на убиеца на баща ѝ. Но за целта трябва да измисля все по-големи лъжи — и то такива, които да плъзнат сред хората като пожар. Плодовете на лъжите обаче са горчиви. И отровни за ума и душата.

„Брилянтна, мрачна, наелектризираща, изумително оригинална.“

Патрик Нес

На баща ми. За тихата мъдрост и достойнство, за това, че се отнасяше с мен като с възрастна, преди да стана такава.

1

В ИЗГНАНИЕ

Корабът пореше вълните с разбълникващ стомаха, неравномерен ритъм — същински пулсации на болен зъб. Островите, които едва се мержелееха в мъглата, също приличаха на зъби, реши Фейт. Не хубавите, чисти зъби на Дувъра, а начупени, строшени резци, щръкнали накриво сред насеченото сиво море. Пощенското корабче пъшкеше упорито през вълните и цапаше небето с дим.

— Орел рибар — процеди през тракащите си зъби Фейт и посочи. Шестгодишното й братче Хауърд се извърна — твърде бавно, за да види грамадната птица, чиито бледо туловище и крила с черен кант изчезнаха в мъглата. Девојката простена — малкият беше тежък, а шаваше неспирно в скута й. Поне спря да мрънка за бавачката си.

— Там ли отиваме? — Хауърд присви очи към призрачните острови пред тях.

— Да, Хау.

Дъждът почукваше по тънкия дървен навес над главите им. Духацият откъм палубата студен вятър щипеше Фейт по бузите.

Въпреки гълчавата около нея тя беше сигурна, че дочува тихи отзвучи откъм сандъка, на който седеше. Стържещо движение, шумно плъзгане на люспи върху люспи. Прималяваше й, като се сетеше за малката китайска змия^[1] на баща си там вътре — как, отслабнала от студа, при всяко люшване на палубата се навива и размотава панически.

Зад гърба на Фейт повишените гласове съперничеха с крясъците на чайките и шляпа-шляпа-шляпането на грамадните витла на корабчето. Дъждът бе започнал да се усилва и всички на борда се стараеха да се напъхат на сушина под малкия навес на кърмата. Имаше място за пътниците, но не и за пътническите им сандъци. Майката на девојката — Мъртъл — правеше всичко по силите си да си присвои солидна площ за вещите на семейството — и то със сериозен успех.

Фейт хвърли бързо потаен поглед през рамо и видя Мъртъл да ръкомаха като кондуктор, докато двама моряци местят сандъците и куфарите на Съндърли към предвидените за тях места. Макар и въсърно бледа от умора и увита до брадичката с шалове, Мъртъл както обикновено не спираше да говори, прекърсваше хората или не ги слушаше — мила, пряма и непоклатима, изпълнена с вярата на хубавите жени в безпомощното кавалерство на всички останали.

— Благодаря, ето, точно там... да, ужасно съжалявам да го чуя, но няма какво да се направи... на една страна, ако нямате нищо против... ами, на мен куфарът ви ми се струва устойчив... боя се, че трудовете и проектите на съпруга ми няма да понесат лошото време и... преподобният Еразмус Съндърли, знаменитият естествоизпитател... ах, колко мило! Толкова се радвам, че нямате нищо против.

На седалката зад нея кръглоликият вуйчо Майлс дремеше дълбоко и щастливо като кученце на дебел килим. Погледът на Фейт се плъзна покрай него и към високия, мълчалив господин отвъд. Баща й с черното си свещеническо палто и широкопола шапка, надвиснала над високото чело и египетския му нос.

Той неизменно изпълваше Фейт с благоговение. Дори сега, когато с нетрепващ поглед на василиск се взираше към сивия хоризонт и така се дистанцираше от студения порой, смрадта на повръщано и въглищния дим, както и от срамните караници и спорове. Обикновено девойката го виждаше по-често на амвона, отколкото въкщи, тъй че й се струваше странно да погледне към борда и той да се възправи пред очите й. Днес при вида му я побиваха трърпки от съчувствие. Баща й се намираше извън стихията си — лъв насред плискан от държда второкласен цирк.

По заповед на Мъртъл Фейт седеше върху най-големия сандърк на семейството, за да предотврати вероятността някой да го извлече отново на открито. Обикновено успяваше да се слее с фона, тъй като хората рядко считаха за редно да отделят внимание на четиринадесетгодишно момиче с въдрвено лице и калнокафява рокля. Сега обаче се прържеше под погледите на недоволните, изгаряна от всичкото онова притеснение, което майка й никога не изпитваше.

Дребничката Мъртъл бе застанала така, че да попречи на всекиго, който се опита да въкара багажа си под навеса. Висок,

широкоплещест господин със сплескан нос тъкмо се канеше да плъзне сандъка си покрай нея, но тя го закова на място — достатъчно беше да се обърне и да се усмихне.

Мъртъл примигна дважди и ококори големите си, сини очи, които грейнаха радостно, сякаш току-що бе забелязала човека пред себе си. Въпреки порозовялото ѝ от студа носле и умореното изражение усмивката ѝ все пак съумяваше да придаде сладост и доверие.

— Благодаря за разбирането! — избъбри Мъртъл.

В гласа ѝ едва-едва прозираше нотка уморен хленч — номер от арсенала ѝ за овладяване на мъжете, кокетен жест, който използваше с такава лекота и умение, както отваряше и ветрилото си. Сработваше всеки път и стомахът на Фейт се обръщаше. Подейства и сега. Господинът се изчерви, поклони се отсечено и се оттегли, но девойката виждаше, че въпреки проявената галантност кипи от яд. Всъщност тя подозираше, че вече практически всички на борда ненавиждат семейството ѝ.

Хауърд срамежливо обожаваше майка им и когато беше по-малка, Фейт я виждаше в същата медена светлина. Редките посещения на Мъртъл в детската бяха почти непоносимо вълнуващи и момичето обичаше дори ритуала на сресване, обличане и суетене, понеже я привеждаха в подходящ за предстоящите срещи вид. Мъртъл ѝ се струваше създание от друг свят — изпълнено с топлина, весело, прелестно и недостижимо; сияйна нимфа с изключителен моден вкус.

През последната година обаче Мъртъл беше решила да започне да „ошлайфа Фейт“, което явно включваше прекъсване на уроците ѝ без предупреждение и мъкненето ѝ по гости или на пътувания до града, преди да бъде зарязана отново в детската и в класната стая. В продължение на изминалата година опознаването бе свършило обичайното пъклено дело и бе излюпило златната боя драскотина по драскотина. Фейт започна да се чувства като парцалена кукла, грабната и подмятана според прищевките на нетърпеливо дете с нестабилен характер.

Напливът на пътници вече намаляваше. Обгърната от аура на дълбоко самодоволство, Мъртъл се настани на купчината от три сандъка до този на Фейт.

— Надявам се в уредената от мистър Лембант къща да има свестен салон за гости — отбеляза тя, — и дано прислугата да я бива. Не е приемливо готвачката да е *французойка*. Надали бих могла да ръководя домакинство, ако всеки път, когато ѝ скимне, готвачката предпочете да не ме разбира...

Гласът на Мъртъл не беше неприятен, но църцореше и църцореше до безкрай. През целия ден бърборенето ѝ беше постоянен спътник на семейството — тя си приказваше неспирно с кочияша хакни, който ги бе отвел на гарата, с кондукторите, натоварили багажа във влаковете за Лондон и после за Пул, и с киселия собственик на студения хан, където бяха прекарали нощта, както и с капитана на това одимено параходче.

— *Защо* отиваме там? — прекъсна я Хауърд. Очите му бяха помътнели от умора. Намираще се на ръба. Предстояха му или часове непробуден сън, или разтърсващи нервни пристъпи.

— Знаеш *защо*, скъпи — Мъртъл се наведе да бръсне внимателно мокрия бретон от очите на момчето с облечения си в ръкавица пръст. — На този остров ето там се намират извънредно важни разкопки и господата са открили купища интересни вкаменелости. Никой не знае повече за вкаменелостите от баща ти, така че го помолиха да дойде и да ги погледне.

— Да, но *защо* трябваше да пътуваме и ние? — продължи да упорства Хауърд. — Той не ни взе в Китай. Нито в Индия. Нито в Африка. Нито в Монгия...

Последното беше най-успешният му досега опит да произнесе „Монголия“.

Въпросът беше разумен, и то от сорта, който вероятно много хора си задаваха. Навред из енорията на Съндърли вчера бе връхлетял вихър от пълни с извинения и закъснели откази картички — същински оправдателни, правоъгълни снежинки. Към днешна дата вестта за непредвиденото заминаване на семейството сигурно се разнасяше като горски пожар.

Всъщност и самата Фейт би искала да узнае отговора на въпроса на Хауърд.

— О, ние не бихме могли да скитаме по онези краища на света! — заяви Мъртъл мъгляво. — Там се срещат змии и болести, а има и

хора, които ядат кучета. Това пътуване е различно, ще бъде истинска почивка.

— Заради Човека бръмбар ли трябваше да тръгнем? — попита Хауърд, сбръчкал съсредоточено челце.

Преподабният, който досега не даваше вид да се вслушва в разговора, внезапно шумно всмука дъх през носа си и го изпусна в неодобрително изсъскване. Изправи се на крака. Преди да излезе на палубата, обяви:

— Дъждът поспира и тук под навеса е твърде претъпкано.

Мъртъл изсумтя и се обърна към вуйчо Майлс, който разтриваше сънено очи.

— Може би и аз, хм, трябва да се пораздвижи малко... — той едва забележимо вдигна вежди срещу сестра си. Усмехнат приглади мустаците си и последва зет си изпод навеса.

— Къде отиде татко? — попита Хауърд силно и изви шия, за да надзърне към палубата. — Може ли и аз да ида? Може ли да си взема пушката?

Мъртъл затвори за миг очи и допусна устните си да изпърхат в както изглеждаше, кратка, изнервена молитва за търпение. Отново вдигна клепачи и се усмихна на дъщеря си.

— О, Фейт, ти си същинска скала! — Все същата усмивка й отправяше винаги: топла, но с намек за изтощено примирение. — Може да не си най-интригуващата компания... но поне никога не задаваш въпроси.

Фейт съумя да изобрази плоска, озъбена усмивка. Знаеше кого е имал предвид Хауърд под Човека бръмбар и подозираше, че въпросът му е бил опасно близко до истината.

През последния месец семейството живееше в замръзналата мъгла на неизреченото. Погледи, шепоти, едва видими промени в поведението и незабележимо намаляване на контактите. Фейт забеляза промените, но беше неспособна да предположи каква е причината.

А после една неделя, докато семейството се връщаше пеша от църква, мъж с мека кафява шапка се приближи да се представи с усърдно кимане, поклони и с усмивка, която така и не стигна до очите му. Бил автор на труд за бръмбарите и дали почитаемият преподабнен Еразмус Съндърли би се съгласил да напише предговор? Въпросният преподабнен нямаше такова желание и студено се раздражни от

настоятелността на посетителя. Непознатият „драпаше за познанство“ противно на добрите маниери и накрая свещеникът му го каза с равен глас.

Усмивката на любителя на бръмбари се промени в далеч по-неприятна гримаса. Фейт още си спомняше злостната отрова в отговора му:

— Простете, задето си въобразих, че вашата култура ще бъде равна на интелекта ви. Ако се съди по слуховете, преподобни, редно е да предположа, че ще се радвате да намерите събрат в науката, който все още желае да се ръкува с вас!

Кръвта на Фейт се вледени отново при спомена за тези думи. Не беше допускала, че ще види да обиждат баща ѝ право в лицето. Дори по-лошо, преподобният обърна гръб на непознатия във вбесено мълчание и без да поиска обяснение. Ледената мъгла на подозренията на Фейт започваше да кристализира. Наоколо витаеха слухове и нейният баща знаеше за какво се отнасят дори ако тя не беше наясно.

Мъртъл грешеше. Дъщеря ѝ беше пълна с въпроси, които се увиваха и усукваха като змията в сандъка.

О, ама аз не мога. Не трябва да се поддавам на страстта.

Фейт винаги мислеше за явлението като за „страст“. Никога не го наричаше по друг начин от страх да не придобие то още повече власт над нея. То си беше пристрастяване, уверена беше. И тя неизменно се поддаваше, само дето не допускаше страстта си да се развихри. Беше самата противоположност на познатата на всички Фейт. Тя беше доброто момиче, опората. На нея можеше да се разчита — скучната, но достойна за доверие дъщеря.

Именно на неочакваните възможности ѝ се оказваше най-трудно да устои. Оставен без наблюдение плик със стърчащо от него писмо, неопетнено и наелектризиращо. Отключена врата. Невнимателен разговор, лишен от проверка за подслушвачи.

В нея кипеше глад, а момичетата не бива да са гладни. От тях се очаква да хапват оскъдно на масата, а и умовете си следва да задоволяват с оскъдна диета. Няколко гранясали урока от уморената гувернантка, скучни разходки, лишено от мисъл ежедневие. Но това не ѝ стигаше. Всички знания — каквито и да бяха — резонираха у Фейт и да ги открадне незабелязана, носеше огромна, отровна наслада.

Дори в момента любопитството я гризеше с притеснителна настоятелност. Сигурна беше, че баща ѝ и вуйчо Майлс обсъждаха Човека бръмбар и причините за внезапното изгнание на семейството.

— Майко... може ли да се поразходя по палубата? Стомахът ми... — Фейт почти съумя да се самонакара да повярва на думите си. Коремът наистина я свиваше, но от възбуда, не от резките подскоци на кораба.

— Много добре — но не се спирай, ако някой те заговори. Вземи чадъра, внимавай да не паднеш през борда и се върни тук, преди да си настинала!

Докато Фейт крачеше полека покрай перилата, а ръмежът потропваше кротичко по чадъра ѝ, тя си призна, че отново се е поддала на *страстта*. Възбудата помпаше алено вино във вените ѝ и изостряше сетивата ѝ до болезнени висоти. Тя се отдалечи от полезрението на Мъртъл и Хауърд и после смени посоката, наясно за всеки хвърлен в нейна посока поглед. Един по един пътниците се уморяваха да я зяпат и отново се заемаха с делата си.

Фейт дочака своя миг. Някой не я гледаше. Тя бързо пресече палубата и потъна сред сандъците, струпани в подножието на вибриращия почернял комин. Въздухът имаше вкус на сол и вина, а тя се чувстваше жива.

Промъкваше се от едно скривалище към друго, събрала плътно поли, за да не пърхат на вятъра и да не издадат местоположението ѝ.

Широките ѝ, плоски крака — толкова тромави, когато някой се опитваше да ги натика в модни обуца — безшумно я носеха по палубата като трениран крадец.

Фейт намери между два сандъка укритие, откъдето да наблюдава баща си и вуйчо си, спрели на няма и три ярда от нея. Да гледа баща си, без той да я вижда, ѝ се струваше особено светотатство.

— Да избягам от собствения си дом! — възкликна преподобният. — Намирисва на страхливост, Майлс. Не трябваше да те оставям да ме убедиш да напусна Кент. А и каква полза от заминаването ни? Слуховете са като кучетата. Бягаш ли от тях, те ще те преследват.

— Слуховете наистина са като кучета, Еразмус — вуйчо Майлс присви очи през пенснето си. — И ловуват на глутници всичко, що им е пред очите. Трябва да напуснеш кръжеца си за известно време. Сега, когато изчезна, ще намерят нещо друго за преследване.

— Понеже се измъквам под прикритието на мрака, Майлс, така аз *нахраних* псетата. Заминаването ми ще бъде използвано като доказателство срещу мен.

— Може и така да е, Еразмус — отвърна вуйчо Майлс с обичайната си сериозност, — но не би ли предпочел да те съдят тук, на далечен остров с няколко овчари на него, вместо в Англия сред значими хора? Разкопките на остров Вейн са най-доброто извинение, което можах да намеря за заминаването ти, и съм много доволен, че избра да приемеш доводите ми. Още вчера на закуска в цялата страна са чели онази статия в „Интелиджънсър“. Ако беше останал, щеше да принудиш всичките си познати да преценяват дали да те подкрепят, или да вирнат нос, и както се разпространяваше слухът, то взетото от тях решение сигурно нямаше да ти хареса. Еразмус, един от най-четените и уважавани вестници в страната те обяви за измамник и мошеник. Не бива да се връщаш в Кент, освен ако не искаш да подложиш Мъртъл и децата на всички трудности и изпитания на скандала. Докато името ти не се изчисти, там не ви очаква нищо хубаво.

[1] *Coelognathus helena* — цейлонски смок, заради ярките си шарки наричан още змия накит. ↑

2 ВЕЙН

Измамник и мошеник

Думите бръмчаха в главата на Фейт, която продължи разходката си по мократа палуба и разсеяно се вираше в островите, покрай които минаваше корабчето. Как би могъл някой да заподозре нейния баща в измама? Крайната му и страховита честност беше чумата и гордостта на семейството. Човек винаги знаеше каква позиция заема спрямо него, пък дори и да се намира във вихрушката на неодобрението му. Пък и въобще какво имаше предвид вуйчо Майлс с това „измамник“?

По времето, когато девойката се прибра под навеса на кърмата, вуйчо Майлс и баща ѝ се бяха върнали на местата си. Фейт седна отново на сандъка със змията, неспособна да погледне другите в очите.

Вуйчо Майлс се вираше през пенснето си в лекъосан от дъжда алманах и току вдигаше поглед към околните острови — държеше се точно така, сякаш семейството наистина е тръгнало на почивка.

— Ето! — посочи той. — *Това е Вейн.*

Приближаващият се остров в началото ѝ се стори твърде малък, но Фейт скоро осъзна, че захождат към него откъм тясната част — все едно е кораб с източен нос. Едва когато пощенският ферибот зави покрай острова и заплава по протежение на дългата му страна, девойката видя колко по-голям е от останалите скалички. Грамадни черни вълни се разбиваха в тъмнокафяви канари и вдигаха цели ветрила пяна.

Тук не живее никой, беше първата ѝ мисъл. Човек не би дошъл тук по свой собствен избор. Сигурно тук се свират само изгнаници. Престъпници като каторжниците в Австралия. И бегълци като нас.

Ние сме изгнаници. Може би ще се наложи да останем тук завинаги.

Подминаха осеяни с пещери носове и дълбоки заливи със сгушени по протежението на брега самотни постройки. После фериботът намали скорост и тромаво се завъртя сред плисък на вода,

за да навлезе в дълбок залив с пристанище, обкръжено от висок вълнолом, а отвъд него — с възходящи пръстени от къщи със слепи прозорци и настлани с плочи, хлъзгави от дъжда покриви. Покрай кея се люлееха и подскачаха дузини малки риболовни лодки, а преплетените им хаотично възгета се белееха призрачно в мъглата. Чайките крещяха оглушително, с пълно гърло и с еднакъв, писклив тембър. Пътниците на борда на кораба се раздвижиха — в един глас изпуснаха затаения си дъх и взеха да си стягат багажа.

Дъждът отново заплющя точно когато фериботът застана на кея. Надигна се гълчава, моряците хвърлиха възгетата и занаместваха траповете, а вуйчо Майлс пусна монети в няколко шепи и така багажът на Съндърли се озова на брега.

— Преподобният Еразмус Съндърли и семейство?

На кея стоеше мокър до кости, слабичък мъж. От широката периферия на шапката му се лееше вода. Беше гладко избръснат, с открито лице, макар и видимо притеснен, а в момента — и леко посинял от студа.

— Мистър Антъни Лембант праща комплиментите си — той се поклони официално и подаде доста овлажняло писмо. При това движение Фейт забеляза плътно пристегнатата към гърлото му бяла якичка и осъзна, че е свещеник като баща ѝ.

Преподобният Съндърли прочете писмото, сетне кимна одобрително и протегна ръка:

— Мистър... Тибериъс Клей?

— Самият аз, сър — Клей уважително се ръкува с него. — Аз съм кюрето на Вейн.

Фейт знаеше, че „кюре“ е нещо като нископоставен свещеник, нает да помага на пастор или викарий с твърде много енории или прекалено много работа.

— Мистър Лембант ме помоли да се извиня от негово име. Желаше да ви посрещне лично, но внезапният дъжд... — Клей сбърчи чело срещу оловносивите облаци. — Новата шахта е под заплаха от напълване с вода, така че той се мъчи да покрие всичко навреме. Ако обичате, сър, ще позволите ли да доведе няколко души да помагат за багажа? Мистър Лембант изпрати каретата си да заведе вас и семейството ви заедно с багажа до Бул Коув.

Преподабният не се усмихна, но съгласието му не беше лишено от топлота. Официалното държание на кюрето очевидно бе спечелило одобрението му.

Семейството привличаше погледи, Фейт беше сигурна. Дали мистериозният скандал беше стигнал вече до Вейн? Надали — навярно ги зяпаха просто защото са непознати, помъкнали абсурдни количества багаж. Тя дочуваше приглушения шепот наоколо, но не успяваше да отдели думите. Репликите ѝ се струваха същинска супа от звуци без членоразделен смисъл.

С известни затруднения помощниците успяха да подредят семейния багаж в крива и притеснително висока кула на покрива на голямата, но доста износена карета и го вързаха здраво. Остана място само колкото кюрето да се намъкне вътре заедно със семейство Съндърли. Каретата потегли и зъбите на Фейт завибрираха от подскоците ѝ по паважа.

— Вие естествоизпитател ли сте, мистър Клей? — поинтересува се Мъртъл, умело пренебрегвайки тропота на колелата.

— В компания като тази мога да се обявя само за любител — Клей се поклони леко на преподабния и поръси капки вода. — Но все пак преподавателите ми в Кеймбридж успяха да набият в дебелия ми череп по малко геология и естествена история.

Фейт не се изненада да чуе подобно изказване. Много от приятелите на баща ѝ бяха църковници, стигнали по същия път и до естествените науки. Синове на благородници, на които предстоеше кариера в Църквата, биваха изпращани в добри университети, където получаваха достойно, джентълменско образование — класика, гръцки и латински език, една-две щипки от различните науки. Понякога и толкова малко стигаше да лапнат кукичката.

— Главният ми принос за разкопките е в ролята на фотограф — това ми е хоби... — Кюрето се ободри при споменаването на любимото си занимание. — Понеже художникът на мистър Лембант имаше нещастieto да си счупи китката още първия ден, ние със сина ми освидетелстваме всички открития с фотоапарат.

Каретата се насочи към изхода от малкото „градче“, което в очите на Фейт изглеждаше по-скоро като селце, и взе да катери неравен, криволичещ път. При всеки подскок по неравностите Мъртъл

се хващаше притеснено за рамката на прозорчето и стряскаше всички останали.

— Онази постройка на носа е телеграфната кула — обясни Клей. Фейт едва-едва различи масивен, овехтял кафяв цилиндър. Не след дълго преминаха покрай малка църква с остър шпил. — Там отзад е домът на енорийския свещеник. Надявам се, ще ми окажете честта да наминете за чай, докато сте на Вейн.

Каретата очевидно се затрудняваше със стръмния склон — скърцаше и дрънчеше толкова силно, че Фейт очакваше да ѝ падне някое колело. Най-сетне, с последен тласък, спря там, където пътят се разклоняваше под остър ъгъл.

— Извинете — Клей отвори вратата и излезе навън. Над купето начена оживен разговор на смес от английски и френски, който неопитното ухо на Фейт не успя да преведе.

Клей отново се спусна на вратата с изопнато от притеснение и загриженост лице.

— Искрените ми извинения. Изглежда, имаме дилема. Къщата, която сте наели, е в Бул Коув, докъдето може да се стигне или по долния път, който следва крайбрежието, или по горната пътека, която минава над хребета и се спуска от другата страна. Току-що научих, че брегът е наводнен. Има вълнолом, но когато приливът е висок, и вълнението е силно... — Той сбръчка чело и хвърли извинителен поглед към надвисналото ниско небе.

— Предполагам, че по горния път ни очаква по-дълго и поизтощително пътуване? — попита остро Мъртъл, без да откъсва поглед от намусения Хауърд.

Клей се намръщи измъчено.

— Ами... пътят е много стръмен. Всъщност кочияшът ми съобщи, че конете няма да се справят с него с тази карета с, хм, настоящото ѝ натоварване.

— Да не искате да кажете, че трябва да слезем и да ходим пеша? — втрещи се Мъртъл и вирна малката си, красива брадичка.

— Майко — прошепна Фейт, доловила патовото положение, — аз си нося чадъра и нямам против да повървя малко.

— Не! — отрязва Мъртъл достатъчно високо, та дъщеря ѝ да се изчерви цялата. — Ако ще ставам господарка на ново домакинство,

първата ми поява там в никой случай няма да бъде под формата на удавена мишка. Нито пък твоята!

Стомахът на Фейт се сви под напора на надигналата се вълна разочарование и гняв. Искаше да изкрещи: „Какво значение има? Вестниците и бездруго ни валят в калта — да не смяташ, че хората ще ни презират още повече, ако сме мокри?“.

Кюрето съвсем се притесни.

— Тогава, боя се, каретата ще трябва да направи два прехода. Наблизо има стара колиба — наблюдателница за следене на пасажите сардини. Можем ли да оставим там багажа ви, докато кочияшът се върне за него? С радост ще остана да бдя над вещите ви.

Лицето на Мъртъл се озари от благодарност, но преподобният я прекъсна безцеремонно:

— Неприемливо е. Моля да ме извините, но някои от тези сандъци съдържат незаменими представители на флората и фауната, които непременно *трябва* да се погрижа да настаня в къщата колкото се може по-бързо, иначе ще загинат.

— Е, аз с голямо удоволствие ще изчакам в тази колиба и ще спестя на коня *моята* тежест — заяви вуйчо Майлс.

Те двамата с Клей слязоха и разтовариха един по един личните денкове и куфари на семейството, докато на покрива не останаха само сандъците и кутиите с образците. Дори и така кочияшът се втренчи в грохналата карета, гримасничеше и жестикулираше да покаже, че въпреки това е клекнала прекалено ниско.

Бащата на Фейт не направи опит да слезе и да се присъедини към другите мъже.

— Еразмус... — поде вуйчо Майлс.

— Трябва да остана с образците си — сопна му се преподобният.

— Дали не бихме могли да оставим поне един от сандъците ви? — поинтересува се Клей. — Ето например този с надписа „Разнообразни дреболии“, който е доста по-тежък от другите.

— *Не*, мистър Клей — отвърна незабавно и леденостудено бащата на Фейт. — Този сандък е от *особена* важност.

Преподобният обърна към семейството си безразличен и дистанциран поглед. Прецени Мъртъл и Хауърд, след това се спря на Фейт. Тя се изчерви, наясно, че я оценяват по тежест и важност.

Стомахът ѝ стремително се спусна в петите, сякаш я бяха поставили на огромна везна.

Призля ѝ. Не беше в състояние да изчака унижението от решението на баща си.

Не погледна родителите си, докато се изправяше тромаво. Този път Мъртъл не продума и не я спря. Също като Фейт и тя бе проумяла безмълвното решение на преподобния и се бе подчинила покорно като кукла на конци.

— Мис Съндърли? — Клей очевидно остана изненадан да види Фейт да слиза от каретата. Ботушките ѝ цопнаха в локвата отдолу.

— Имам чадър — обясни тя припряно — и се надявах да подишам малко въздух!

Леката лъжа ѝ остави поне капка достойнство.

Кочияшът огледа отново нивото на возилото си и този път кимна. Докато каретата се отдалечаваше с трополене, Фейт избягваше да поглежда спътниците си, а въпреки студения вятър бузите ѝ горяха от унижение. Наясно беше, че струва по-малко от Хауърд, скъпия син. Сега вече знаеше, че я ценят по-малко и от „Разнообразни дреболии“.

Колибата се намираще на склона на възвишението и гледаше към морето. Беше изградена от тъмни, лъскави местни камъни и имаше наклонен, покрит с плочи покрив и малки, неостъклени прозорци. Локвите на пода вътре бяха с цвят на пръст. Над главите на новодошлите барабаненето отслабваше.

Вуйчо Майлс и Клей примъкнаха един по един семейните сандъци и куфари, а Фейт, вцепенена и безполезна, си изтърси мокрото боне. Сърцето ѝ се разтуптя едва когато касата на баща ѝ тупна тежко в краката ѝ. Ключът беше оставен в ключалката.

Вътре се съхраняваха личните книжа на преподобния. Там бяха неговите дневници, научните бележки и кореспонденцията му. Може би вътре щеше да намери и някакви намеци за загадъчния скандал, който ги беше довел тук?

Фейт си прочисти гърлото.

— Вуйчо... мистър Клей... моята... шапка и дрехи са много мокри. Дали може да ми отделите пет минутки да... — тя замлъкна с ръка, вдигната към просмуканата си с вода яка.

— О... разбира се! — Клей видимо се смути, както често се случва с джентълмените, когато разговорът засегне теми, свързани с

дамското облекло.

— Изглежда, дъждът отново отслабва — заяви вуйчо Майлс. — Мистър Клей, дали да не отидем да се качим горе на скалите и там да ми разкажете повече за разкопките?

Двамата господа излязоха навън и след малко гласовете им заглъхнаха.

Фейт бързо коленичи до касата. Кожената тапицерия се пързалияше под пръстите ѝ и тя се зачуди дали да не смъкне мокрите си, прилепнали детски ръкавици, но беше наясно, че това ще отнеме твърде дълго време. Катарамите на касата бяха стегнати, но поддадоха под припряното ѝ дърпане. Ключът се завъртя. Капакът се отвори и тя видя кремави листове, изписани с различни почерци. Вече не ѝ беше студено. Лицето ѝ гореше и усещаше гъдел в пръстите.

Започна да отваря писмата — измъкваше ги от пликовете за ъглите, така че да не ги оцапа или смачка. Известия от научни списания. Писма от издателя на памфлетите на баща ѝ. Покани от музеи.

Преравянето на касата беше бавна, трудоемка задача и девойката изгуби представа за времето. Най-сетне се натъкна на писмо, чийто стил на писане привлече вниманието ѝ.

... подлагат на съмнение автентичността не на един, а на всички фосили, които сте представили пред научната общественост и на които се основава репутацията ви. Те твърдят, че в най-добрия случай образците са преднамерено преправени, а в най-лошия са пълни фалшификати. Находката от Ню Фалтън е, както се твърди, умело съчетание от два отделни фосила и на ставите на крилата дори се виждат следи от лепило...

На вратата се почука и момичето подскочи.

— Фейт! — Гласът принадлежеше на вуйчо ѝ. — Каретата се върна!

— Момент! — викна тя в отговор и припряно сгъна писмото.

В този момент осъзна, че на мократа ѝ бяла ръкавица има голямо синьо петно. С ужас откри, че е размазала писмото и е оставила

отпечатък с форма на палец.

3

БУЛ КОУВ

Докато каретата трополеше по горния път, Фейт стискаше здраво юмруци, за да скрие следата на ръкавицата си. Гадеше ѝ се от самоненавист. Ако баща ѝ прегледаше писмата си, щеше да забележи незабавно свидетелството за престъплението ѝ. Кой друг е оставал насаме с касата му? Лесно щеше да стигне до извода, че отговорността носи дъщеря му.

Щяха да я хванат. *Заслужаваше да я хванат.* Какво ѝ ставаше?

Въпреки това през цялото време мислите ѝ се въртяха около прочетеното в писмото и тя кипеше от възмущение заради опетненото име на баща си. Как тъй някой изобщо ще повярва, че находките му са фалшификати, да не говорим за знаменития фосил от Ню Фалтън?

Всички учени се бяха съгласили, че е истински. Всички! Толкова други специалисти го бяха проучвали, ръчкали, бяха го обсъждали и бяха писали за него! Едно списание го нарече „нюфалтънския нефилим“, макар че баща ѝ никога не го назоваваше по този начин, и го обяви за „находката на десетилетието“. Как биха могли всички тези господа да бъркат?

Несъмнено преподобният си има врагове. Явно някой се опитва да съсипе татко.

Вече падаше здрач, когато преваляха хълма. Каретата закриволичи по неравен и зигзагообразен път. Най-сетне забави ход и Фейт различи жълтото сияние на отворена входна врата.

Къщата беше стара, селска, с каменни плочи на покрива и построена от назъбени кафяви каменни блокове с вид на натрошен карамел. От другата страна на павирания двор се издигаха конюшния и плевня. Зад тях се извисяваше остъкленият парник — млечнобял на слабата светлина. Отвъд се простираше морава, поръбена с тъмен, парцалив шубрак, и в далечината — смътни очертания може би на още някаква постройка.

Каретата разплиска локвите и спря. Клей скочи и помогна на Фейт да слезе, докато вуйчо Майлс даваше бакшиш на кочияша.

— Добър вечер! — Кюрето се поклони припряно на Фейт и вуйчо Майлс. — Няма да ви държа на дъжда...

От къщата изтърча слуга и взе да разтоварва багажа. Сгушени под разтворения чадър, вуйчо Майлс и Фейт изтичаха до вратата. Испита жена на средна възраст се беше отдръпнала настрани, за да ги пропусне да влязат.

— Мистър Майлс Кетистоук и мис Съндърли? Аз съм Джейн Велът — икономката. — Тя имаше плътен, мъжки глас и малки, присвити, непрощаващи очи. Роклята ѝ беше раирана в отсенки на тъмнозелено и закопчана чак до гърлото.

Коридорът беше по-тъмен от очакваното — единствената светлина идваше от два фенера, кацнали на первазите. Таванските греди бяха осаждени. Фейт вкуси парафин във въздуха и камара други миризми, които ѝ подсказаха, че къщата е стара и отдавна улегнала и определено не е нейният дом.

Скоро се озова седнала пред напалена камина редом с вуйчо Майлс и Мъртъл, с купа гореща супа в ръце. Ако майка ѝ изпитваше някакви угризения, задето е оставила дъщеря си на пътя, криеше ги добре. Тя самата беше порозовяла и въодушевена и очевидно бе огледала новия дом на семейството и го беше счела за поразително изостанал.

— Изобщо *нямат газ* — съобщи тя на Фейт с театрален шепот. — Казаха, че тук-там в града били прокарали, но в тази къща ще оцеляваме на лампи и фенери. Няма и *готвачка*, само икономка, камериерка и слуга. Всички те са работили за предишните наематели — две стари сакати дами — и собствениците са ги задържали. Очевидно икономката и камериерката „се справят“ заедно с готвенето. Но как ли ще успеят да се справят с петчленно семейство? И няма бавачка за Хауърд — докато намерим подходяща жена, ще се наложи ти да се грижиш за него, Фейт.

— Къде е татко? — попита девойката, когато майка ѝ спря да си поеме дъх.

— Веднага щом пристигнахме, отиде да подири място за някакъв ботанически експонат — отвърна уморено Мъртъл. — Очевидно

парникът не е подходящ. Вместо това от сума време е навън в зяпалнята и се суети около цветето си.

— Зяпалня ли?

— Явно става дума за стара кула. — Мъртъл се прокашля, докато икономката минаваше през стаята. — Драга госпожо, какво представлява тази зяпалня?

— Построиха я за наблюдателница, мадам — отвърна веднага мисис Велът, — да следят от нея корабите на Наполеон. Така и не вдигнаха форт тук на Вейн, както направили на Олдерни. Така че тогавашният собственик на този дом като добър англичанин решил да се погрижи сам за защитата ни.

— И имало ли е полза? — поинтересува се Мъртъл.

— Свършили му парите, преди да приключат строежа, мадам, а после войната минала... — отвърна мисис Велът. — Известно време са използвали зяпалнята за склад за ябълки, но имала течове.

— Странно място за растение — промърмори Мъртъл. Въздъхна. — Във всеки случай строго е забранено да безпокоим баща ти или да приближаваме до тази зяпалня. Очевидно растението е ужасно крехко и екзотично и необучен поглед ще предизвика окапване на листата му или нещо подобно.

Фейт се зачуди дали баща ѝ се е оттеглил в забравената от бога кула, понеже това е единственото място, където може да остане насаме. Сърцето ѝ се късаше. Знаеше, че някои едри животни напускат глутницата си, когато са ранени.

Дори вечно бълбукащата приказливост на Мъртъл се беше изчерпила. Дългото пътуване оставя човек изпразнен — като четка на художник, прокарана по широк участък от платното. Наредиха на Фейт да отиде да си легне, когато стана видно, че главата ѝ клюма.

— За теб е най-малката стая, скъпа — каза ѝ Мъртъл, — но обстоятелствата са такива. Нали нямаш против?

Мисис Велът взе свещ и предложи да ѝ покаже стаята. Докато пресичаха коридора, Фейт надзърна през вратата и видя, че едното странично фоайе е било завладяно от менажерията на баща ѝ. През стъклата на терариумите я зяпаху гущери. Възрастният вомбат сумтеше и подритваше насън, но той и бездруго напоследък само това и правеше. Фейт се намръщи, като осъзна, че не вижда змията.

Част от сандъците и куфарите на семейството бяха струпани до едната стена в коридора. Девојката с почуда забеляза кутията на змията относително близо до основата на купчината. Беше зарязана в студения коридор, сякаш е просто кутия за шапки.

Фейт изтича и приклепна до нея, притисна ухо до стената. Отвътре не се чуваше нищо.

— Мисис Велът, дали може да наредите да преместим това сандъче в стаята ми?

Спалнята на Фейт се оказа миниатюрна — наполовина на тази у дома. Разпаленият в огнището огън осветяваше подвижна мивка с нащърбен мраморен плот, древен скрин и легло с колони и балдахин, което сигурно бе надживяло неколцина монарси. В сумрака зад скрина едва се различаваше втора врата с масивни резета на нея.

— Желаете ли чаша посет^[1] преди сън? — попита икономката.

— Случайно да имате мъртви мишки?

Фейт се досети, че това не е било най-разумният отговор, още щом думите се изплъзнаха от устата ѝ. Припряно се опита да обясни:

— Баща ми има цейлонски нефритен смок...

Мисис Велът вдигна вежди още част от инча.

— Месо... малки парченца прясно месо ще свършат работа — заекна Фейт с подозрението, че не прави особено добро първо впечатление. — И парцали. И... чаша посет звучи чудесно, благодаря много!

Едва когато остана насаме в стаята, Фейт отвори сандъка и извади отвътре клетката. Змията се беше свила на дъното като едва различима осморка — лъскавочерна, като изключим шарките в златно и бяло. Те всеки път напомняха на девојката процесия със свеци през мастиленочерна гора. У дома, в къщата на енорийския пастор, прекарваше много време с малката менажерия на баща си и дори се грижеше за животните по време на отсъствията му, но любимката ѝ беше именно змията. Преподобният я беше донесъл от Китай преди осем години.

Когато Фейт бръкна вътре и погали смокчето по гърба, с облекчение го забеляза да помръдва леко. Змията беше жива! Постави клетката на скрина, далеч от течението от прозореца, но не твърде близо и до камината. Цейлонският смок беше любител на хладния

климат и много топлина би го убила също така бързо, както и липсата ѝ.

Мисис Велът се върна с наръч сухи парцали и купа телешки обрезки. Сетне се оттегли отново. Фейт напъха парцалите в клетката да послужат за гнездо и от каната до леглото си напълни паничката за вода. Змията пренебрегна месото, но се гмурна във водата и се изкъпа.

Едва когато Фейт се увери, че любимката ѝ няма да се изплъзне през портите на смъртта, тя си спомни за мастиленото петно на ръкавицата си. Опита се с помощта на студена вода да го изпере в гърнето до леглото си, но напразно. Накрая скри ръкавиците под матрака.

Дрехите на Фейт бяха същински тирани. Не можеше да пресича прашни пътища, да се втурне под дъжда, да седне в люлеещ се стол или да се облегне на варосана стена, без нещо да се повреди, напраши, втвърди или напротив — да омекне ненужно. Одежнята ѝ винаги бяха на една крачка от превръщането в извор на вина.

Наложил се Елиза часове наред да четка калта от полите ти...

Още по-лошо, бяха издайници. Ако Фейт се измъкнеше тайно навън или се скриееше в някой шкаф, или пък се опреше на прашна врата да подслушва, дрехите непременно щяха да я издадат. Дори семейството ѝ да не забележеше, прислугата щеше да обърне внимание.

Фейт си легна, но заспиването се оказа трудно. През покривалото на матрака и чаршафа тук-там стърчаха конски косми от пълнежа. Завесите на балдахина не бяха правилно притворени и пропускаха влажно течение. Дългият ден се беше отпечатал в мислите на момичето и когато затвори очи, видя отново сивото небе и тъмните, бурни вълни.

Вятърът подрънкваше с капациите и зарезената врата и на моменти в стенанията му Фейт дочуваше далечен, басов тътен — като рев, клокочещ в животинско гърло. Сигурна беше, че това е дело на вятъра, но въображението ѝ рисуваше из възвишенията огромен черен звяр, който вие в синхрон с бурята.

Фейт се чудеше дали баща ѝ продължава самоизгнанието си в зяпалнята. Понякога имаше чувството, че помежду им съществува връзка — като скрит корен, свързващ мангрово дръвче с малките му фиданки наоколо. За миг се опита да си представи тази връзка и си

каза, че може би някак си ще успее да усети чувствата на преподобния, ако се постарее достатъчно.

Вярвам в теб, каза му тя наум. *Каквото и да казват всички други, аз вярвам в теб.*

Фейт се събуди рязко от тропота на припрени стъпки по дъски. Отвори очи и щом зърна непознатия балдахин над главата си, спомените я заляха като порой.

Тя дръпна завесите на леглото — почти очакваше да види някой да търчи из стаята ѝ. Стъпките звучаха толкова близо, на броени ярдове от главата ѝ! Разбира се, в спалнята нямаше никого, но щом се заслуша, чу трополенето отново и този път проумя причината за ритмичното проскърцване. Всъщност някой тичаше надолу по стълбите.

Стълбите за прислугата! Стаята ѝ сигурно беше близо до тях — толкова близо, че можеше да чува всичко през стената. Фейт се надигна и обиколи стаята, като от време на време долепяше ухо до ламперията, и усети прилив на задоволство, когато откри къде звукът е най-ясен. Успя да различи дори далечно мърморене.

Повечето хора биха се вбесили от подобно откритие. Целият смисъл в наличието на стълби за прислугата беше, че така слугите ще могат да идват и да си отиват, без семейството да бъде принудено да ги забелязва. Каква полза, ако се натрапват пред очите ти и те будят призори? За Фейт обаче това не беше проблем — отваряше ѝ се възможност да подслушва невидимия свят на прислугата.

Въпреки че, разбира се, тя нямаше да използва това откритие за *страстта си*.

Резетата на загадъчната врата зад скрина бяха ръждиви, но в крайна сметка тя успя да ги размърда. Вратата се запъна, после се отвори със скърцане и в очите на Фейт бликна слънчева светлина.

Гледаше към малка градина на покрив, чиито светли каменни плочи бяха влажни от росата. По периметъра ѝ минаваше парапет от ковано желязо, натежал от увивни растения, които го скриваха от очите на хората отдолу. Надупчени от лишеи и времето бели каменни статуи на дечица протягаха каменни легени, от които се изливаше пурпурна аубриета^[2]. Отсреща Фейт забеляза малка, обвита от бръшлян вратичка и зад нея — каменни стъпала, които вероятно водеха надолу към земята.

Лека усмивчица пропълзя по лицето ѝ. Ако ѝ беше присъщо да се измъкна, сега вече си имаше свой личен вход, през който да напуска къщата и да влиза в нея незабелязана.

Облече се и продължи проучванията си. Докато се спускаше по голямото стълбище, автоматично преброи стъпалата — запомняше скърцащите и на дискретността на кои може да има вяра. Освен това си водеше наум бележки кои резета и брави ще има нужда да бъдат тайно смазани.

Не! Фейт трябваше да престане да задоволява страстта.

Напомни си, че скоро я очаква първо причастие, и я заля обичайният пристъп на страх при тази мисъл. Щеше да съзрее в очите на Църквата и Бога. Греховете ѝ вече щяха да бъдат само нейни. Разбира се, поначало над главата ѝ висеше Божият съд — като голямо, смъртоносно махало, но младостта ѝ служеше за крехък щит — за извинение. Сега вече беше достатъчно голяма махалото да я посече с едно мистериозно завъртане. Трябваше да сложи край на всичките си лоши навици.

Въпреки това, промърмори подмолен глас в главата на Фейт, къщата в Бул Коув показваше известен потенциал.

В мрачната, облицована с дървена ламперия трапезария Фейт завари майка си да поучава камериерката — хубавко, слабичко, тъмнокосо момиче на около петнадесет години с подигравателна усмивчица, цъфнала в ъгълчетата на устата.

— Не, Джийни, така изобщо не става! — Мъртъл посочи дъската в ръцете на камериерката с поставени на нея два изумително дълги самуна от вид, който Фейт не беше виждала досега. — Когато поискам хляб и масло, очаквам филии, отрязани от истински хляб, ето толкова дебели... — Мъртъл вдигна показалец и палец, разделени на половин инч. — Погрижи се, ако обичаш.

Камериерката за миг безразлично изду долната си устна — един вид свиване на раменете, но с лице — и си тръгна с дъската.

— Каква къща! — възкликна Мъртъл. — Едва успях да мигна снощи. Сигурна съм, че стаите не са били проветрени. И що за чудо беше този страховит шум — бумтене и рев цяла нощ?

— Както разбрах, това е Големият черен бик — обясни със смигване вуйчо Майлс. — Когато бурята се усили, зверовете изскачат от вътрешностите на земята и реват до небесата. Или по-скоро е

напълно естествено явление, предизвикано от вятъра, който духа в морските пещери.

— Е, според мен е много неприятно, че наемодателят е решил да дава къщата, без да спомене за виещите призрачни говеда — отвърна сопнато Мъртъл.

— Да, но според местното суеверие на този остров няма и инч земя, където да липсват собствени призраци — заяви с усмивка вуйчо Майлс. — Клей ми преразказа някои от историите вчера — виещи жени, призрачни кораби и тъй нататък. Освен това очевидно по време на войната с французите Вейн е приютявал и контрабандисти. Казват, че преди смъртта си един от тях заровил тук доста солидно съкровище и вече петдесет години призрактът му напразно се опитва да отведе хората при него.

— Надали го бива особено с шарадите — промърмори под нос Фейт, докато седнаше на масата.

— Е, ако минем на по-земна тема, явно тази сутрин са ни доставили две картички... — Мъртъл погледна съпруга си. — Едната е от доктор Джекърс, скъпи — казва, че се надява да има удоволствието да ни навести около два следобед и да те заведе на разкопките. Другата е от мистър Лембант, според когото местното геолошко общество се събира в дома му в четири следобед и ще се чувстват поласкани, ако приемеш да си техен почетен гост. А ние, останалите, сме поканени на следобеден чай. Предлага да ни прати каретата си.

Преподобният възнагради съпругата си с кратък, мрачен поглед, сведе леко глава в знак, че я е чул, и след това възобнови безмълвното поглъщане на закуската си.

— Може би следва всички да идем да видим разкопките с доктор Джекърс — предложи вуйчо Майлс обнадеждено. — Може да си направим семейна разходка.

— Наистина ли? — Развълнувана, Фейт умолително се обърна към родителите си. В бащината библиотека в епископалния дом прекарваше дълги часове над книги, посветени на зверовете от едно време, и се възхищаваше на рисунките на кости на отдавна мъртви твари. Щеше да бъде прелестно да попадне на истински разкопки, на живо.

Мъртъл погледна съпруга си, който се вгледа разсеяно в масата и прочисти гърлото си. Рече:

— Не виждам причини да не го сторим.

Джийни се появи отново, със заучена невинност постави дъската на масата и отново излезе. Дългите хлебчета, агресивно нарязани на дебели точно по половин инч филии, не бяха преживели сполетялото ги нещастие. Късовете хляб лежаха на купчина шрапнели от кора, слепени на буци с парченца масло.

— Джийни! — викна Мъртъл след отдалечаващата се и удобно оглушала камериерка. — Джийни! О, това е непоносимо! Ще се наложи да помоля мисис Велът да й дръпне юздите — наистина ще го сторя!

От горния етаж се разнесе приглушен удар и тропот на малки, безгрижно тичащи крачета, последван от няколко експериментални трясвания на врати. Мъртъл направи гримаса и погледна към съпруга си, който се мръщеше към тавана с хладно неодобрение. Дори не се предполагаше Хауърд да се появява по това време, а още по-малко — да се чува.

— Фейт — обади се Мъртъл тихичко, — бъди добро момиче и закуси днес с брат си, а после му помогни с уроците, става ли?

Тя дори не погледна към Фейт за отговор.

Момичето хвърли изпълнен с копнеж прощален поглед към купата с кеджъри^[3], бекона, препечените филийки и мармалада и се надигна от мястото си.

Веднъж Мъртъл беше обяснила на Фейт какъв е правилният начин да дадеш заповед на прислугата. Винаги я оформяш като въпрос, така че да прозвучи любезно. *Ще донесеш ли чая? Би ли могла да поговориш с готвачката, ако обичаш?* Само че вместо накрая да покачиш тона на гласа си, ти го понижаваш, с което показваш, че в действителност не задаваш въпрос и човекът отсреща няма право на отрицателен отговор.

Фейт беше наясно, че майка ѝ разговаря по същия начин и с нея.

За Хауърд бяха отделени две съседни стаи — нощна детска за спане и дневна — за игрите, уроците и храненето.

— Мразя ги — заяви той, докато отпиваше от чашата си с вода. — В тъмното има мишки. Не мога да спя без Скодла!

„Скодла“ беше заваленият му начин да изговаря името на мис Кодъл — неговата бавачка, която обикновено спеше в стаята му у дома

в Кент. Фейт тайничко харесваше много прякора Скодла и според нея той звучеше като название на митично животно.

Девојката също не обичаше особено детските стаи, но по различни причини. През изминалата година се чувстваше досуц дървено конче, което се клати между детството и зрелостта. Това люшкане беше най-забележимо при хранене. От време на време Фейт откриваше, че ношес с магическата скорост на бобено зърно е съзряла и ѝ позволяват честта да се храни с родителите си в трапезарията. А после, без предупреждение, се озоваваше обратно в детската с Хауърд пред паница овесена каша, а малкото столче скърца под тежестта ѝ.

Менюто в детската стая беше „просто“ и „полезно“, което обикновено идеше да рече, че гозбата е безвкусна и сварена до точката на пюриране. Дневните детски смърдяха на картофи, мляко с ориз и двукратно преварено месо. Заради тази воня Фейт имаше чувството, че е навлякла своя по-детска версия, която ѝ е омаляла. Досърбваше я.

— Другата ръка! — Тя се пресегна и нежно взе лъжицата на Хауърд от лявата му ръка и я сложи в дясната. Битката им беше обичайна.

Трудната част идваше след закуска, когато се налагаше да го натика в синята му риза. Хауърд ненавиждаше ризата, която се налагаше да носи по време на уроците си. Левият ѝ ръкав беше пришит към хълбока и задържаше ръката му в капана на джоба, така че да не може да я използва.

Твърдата настойчивост на Хауърд да борави с лявата ръка, според Мъртъл беше „дреболия“ — явление, което не си струва тревогите, стига да не го окуражават. Заместената от Скодла бавачка обаче му беше угаждала прекомерно и заради това момчето имаше „лоши навици“.

— Знаеш какво казва майка! Преди да заминеш за училище, трябва да се научиш да се храниш и да пишеш както трябва!

Планът беше да пратят Хауърд в пансион, щом навърши осем.

Момчето се намръщи, както правеше винаги, когато станеше дума за училището. Фейт преглътна малката буца горчицина и завист.

— Имаш голям късмет, Хау! Мнозина биха се радвали на възможността да посещават добро училище! — Тя не спомена, че това се отнася и за нея. — Слушай сега! Ако си носиш ризата и си свършиш

упражненията по писане, след това ще отидем на разузнаване в градината. Може да вземеш и пушката си!

Сделката ѝ бе оценена като приемлива.

В градината Хауърд търчеше безспир и „стреляше“ по горния етаж на къщата, като насочваше малката си дървена пушка и пищеше високо: „Бум!“. Застреля черните свраки, които отскочиха стоически по надалече от забързаните му крачета и след това изпляскаха лениво с гладките си, лъскави крила, за да му се изплъзнат. Стреляше по всичко по калната, неравна пътека към морето.

Ако родителите ѝ го видеха, вероятно щяха да се скарат на Фейт, задето допуска той да се „изтощи“. Винаги се страхуваха, че Хауърд — единственият жив син — ще пипне някоя фатална настинка. Фейт вече бе станала свидетел как петима по-малки братя губят схватката си с живота и се спаружват като вехнеци маргаритки. Някои си отидоха още съвсем бебета, други отброиха по един-два рождени дни. Първите двама бяха Хауърдовци, след това семейство Съндърли опитаха да разнообразят с един Джеймс и двама Едуардовци с все същия неуспех. Заради загубата им оцелелият Хауърд им се струваше крехък, сякаш през мрачната завеса се държи за ръце с братята си — адаши.

Фейт обаче познаваше момчето по-добре от родителите си. Разбираще, че то има *нужда* да търчи и да препуска като лудо, докато капне, както имаше *нужда* и от играчката си пушка. Стреляше по неща, които го плашеха. Точно сега се опитваше да докара целия си странен нов свят до приемливо безопасно ниво.

Вниманието на Фейт привлече масивна кула, която се намираше отвъд шубрака. На дневна светлина ставаше ясно, че зяпалнята е просто едноетажна руина с празни прозорци, зазидани с хоросан и бръшлян, а каменните ѝ плочи бяха кафяви като петна от чай.

Тя пробуждаше любопитството на Фейт, но в момента я преследваха по-сериозни притеснения. Уличаващите я ръкавици бяха свити на топка в джоба ѝ. Трябваше да се отърве от тях, преди да ги намери някой от прислугата.

На склона към морето пътеката се разклоняваше. Лявата се изкачваше по скалите. Фейт и Хауърд тръгнаха надясно — по онази, която криволичеше до каменистия плаж. Там момчето се втурна неудържимо и взе да стреля по нервно пристъпващите стридояди,

калнокафявите канари, които се издигаха наоколо и по собственото си отражение в мокрия пясък.

На брега имаше малка колиба с гребна лодка вътре и зад нея стърчаха скали. Докато Хауърд търчеше по чакъла, Фейт се промъкна зад колибата и натика ръкавиците в тясната тъмна цепнатина между два камъка. Веднага ѝ олекна. Жилото на вината винаги беше по-остро, когато имаше риск да я хванат.

Фейт се върна на плажа. Реши, че тук доста ѝ харесва въпреки мрачните отънъци и сивите надвиснали облаци. Наум разгърна книгите по естествена история на баща си и намери съответните термини за всичко, което виждаше. Пъргави, острокрили чайки прорязваха небето. Тлъстичка черно-бяла гагарка си чистеше перата на един зъбер. Морски копър^[4] люлееше белите си цветчета сред скалите.

Взряна в далечните скални носове, Фейт погледа как вълните пръскат бели ветрила, докато се хвърлят срещу скалите. Тук-там различаваше черни процепи и триъгълни отвори в подножията на канарите.

— Виж, Хау! — извика тя срещу вятъра и посочи. — Морски пещери! Хауърд изтича и се втренчи в посока на опънатия ѝ пръст, след това се прицели в пещерите с пушката си. Замислено попита:

— Има ли вътре чудовища?

— Може и да има.

— А ще идем ли с лодката да проверим?

Фейт погледна към малката гребна лодка в колибката и присви преценяващо очи срещу бурното море. Тъмните отвори будеха любопитството ѝ. Каза по-скоро на себе си:

— Може би някой друг път, но трябва да попитаме майка и татко.

Когато Хауърд изчерпи енергията си, тя го поведе обратно нагоре по склона към къщата. Спря, когато видя отново зяпалнята с цвят на тор.

Предишната нощ баща ѝ беше прекарал в тази постройка часове наред — в грижи за загадъчно растение. Тогава Фейт си помисли, че просто му се иска да остане насаме, но сега се сети за сандъка „Разнообразни дреболии“, който ѝ беше отнел мястото в каретата. Странно неясен етикет, като се замислиш. Баща ѝ обикновено беше далеч по-прецизен.

— Хауърд, да потърсим ли лъвове около кулата?

Наложи се Фейт да обиколи сградата откъм най-близките дървета, преди да намери масивната дървена врата. Не се виждаше от къщата и поради това изкушението беше твърде голямо. Тя вдигна дървено резе и отвори зяпалнята.

Вътре цареше мрак. Странен мирис погъделичка носа ѝ, а прохладен като мента повей опари очите ѝ.

Фейт се загледа нагоре и видя тъмни греди, посивели от паешки градове. Покривът беше непокътнат, осъзна с изненада, и блокираше дневната светлина. Защо баща ѝ би сложил безценния си експонат на място, където не прониква слънце?

Девојката предпазливо пристъпи в зяпалнята, а ботушите ѝ се пързалиха леко по хлъзгавия мрак на каменния под. Загледа се в сенките на малката обла зала.

На отсрещната стена имаше някаква купчина — подобен на купол силует, загърнат в промазан брезент, и под тъканта едва личеше кръглата основа на саксия. Растението беше към два фута високо, достатъчно малко да се побере в сандъка.

Фейт понечи да се приближи до странния силует, но осъзна, че виковете „Бум!“ зад гърба ѝ стават все по-силни и развълнувани. Обзета от виновна паника, тя се втурна навън на дневна светлина и бързо заключи вратата на кулата зад себе си. Озърна се уплашена, че баща ѝ може да се връща от разходка.

Вместо това видя Хауърд да се цели с пушката към горичката. През шубрака крачеше непознат мъж.

Не беше от прислугата — личеше си от пръв поглед. Дрехите му бяха износени, косата — несресана, брадата — рошава. На свивката на едната му ръка подрънкваше дървена кофа. Нарушител значи. Странният му вид направо крещеше „Опасност!“. Фейт настръхна цялата, досущ животно, надушило представител на друг вид.

Изгражданите ѝ четиринадесет години страхове се юрнаха в същинско стадо. Непознат мъж! Тя беше момиче — почти жена — и при никакви обстоятелства не би трябвало да се намира близо до непознат мъж без защитници и свидетели. В тази посока се ширеше бездна, изпълнена с какви ли не ужасяващи случки.

— Бум! — извика Хауърд.

Мъжът спря и погледна към тях двамата.

Фейт вдигна брат си и хукна тромаво към къщата. Нахлу през предната врата и за малко да се сблъска с майка си, която тъкмо излизаше от рисуващата стая.

— Небеса! — вдигна вежди Мъртъл. — Фейт... какво има?

Девојката остави Хауърд и задъхано се помъчи да обясни случилото се. Мъртъл побърза да се засуети около сина си, за когото реши, че навярно е пострадал, и незабавно ревно с пълен глас.

— Ти се погрижи за Хауърд, Фейт, а аз ще кажа на баща ти!

Няколко секунди по-късно преподобният Съндърли влезе в антрето, където Фейт развличаше Хауърд. Веднага попита настоятелно:

— Къде се намираше този човек?

— Близо до зяпалнята — отвърна Фейт.

— Колко се приближи? — поиска да научи баща ѝ.

Девојката никога не го беше виждала толкова мрачно развълнуван. Загрижеността му я изпълни с топлина.

— Към десетина ярда... бързо подмина, отиваше надолу.

Мисис Велът се появи припряно, повикана от преподобния. Бузите на икономката бяха леко, недоволно порозовели и Фейт се чудеше дали Мъртъл не се е захванала „да ѝ стяга юздите“, както беше обещала.

— Звучи ми като да е Том Парис — отвърна незабавно мисис Велът, когато чу описанието на Фейт за непознатия.

— Може би ще ни кажете защо на този Парис му е разрешено да нарушава границите на имота? — попита преподобният с леден глас.

— Моите извинения, сър — рече веднага икономката, — но оттук минава най-прекият път надолу към плажа. Това е най-доброто място на острова за събиране на миди, така че... — тя разпери ръце с познатия оправдателен жест. *Така стоят нещата и не мога да сторя нищо по въпроса.*

— Не позволявам повече нарушения — заяви решително преподобният. — Трябва да се грижа за безопасността на съпругата и децата си, а в парника имам ценни експонати, които не възнамерявам да оставя на милостта на крадци или любопитни зяпачи. Докато наемам този имот, ще смятам за престъпници онези, които влизат без разрешение в земята ми. Ако познавате тези нарушители, предупредете ги, че възнамерявам да купя вълчи капани.

„Колко се приближи?“ — в първия момент Фейт благодарно бе приела този въпрос като грижа за безопасността ѝ и Хауърд. Но когато се успокои, започна да се пита дали баща ѝ не е имал предвид нещо друго.

Колко се е приближил до зяпалнята?

[1] Англ. posset — питие от мляко, пресечено с вино или бира, често и с добавени различни подправки. ↑

[2] *Aubrieta deltoidea*; често срещано в градините из Западна Европа диворастящо цвете. ↑

[3] Индийско ястие с ориз. ↑

[4] *Crithmum maritimum*. ↑

4

ПОДВОДНАТА ПЕЩЕРА

В два следобед пред къщата спря карета. Няма и минута по-късно в салона за гости бе въведен якичък господин на средна възраст, червенобузест, с черни мустаци и здрави бели зъби. Представи се като доктор Джекълърс и се ръкува с преподобния с поредица напрегнати леки подръпвания, сякаш се опитваше да му откачи рамото.

— Преподобни! За мен е чест да се запознаем... чел съм статиите ви в „Роял съсайъти джърнъл“!

Докторът разтърси ръката на вуйчо Майлс малко по-несигурно въпреки твърденията на последния, че и той си пробва силите в естествените науки и вероятно добрият доктор е чувал за малкия му памфлет за вкаменените черупчести. Мъртъл прекъсна брат си с покашляне.

Когато представиха Фейт, в първия момент гостът им се стресна.

— Фейт... ами че аз помня случката! Мислех, че... — той замлъкна, протегнал ръка точно на височина, колкото да потупа по главата въображаемо малко дете. — Толкова време ли е минало? Та днес вие сте прекрасна млада дама!

Фейт му благодари с леко неудобство. Знаеше точно кое събитие има предвид докторът — ставаше дума за ден, който тя си спомняше със смес от щастие, наслада и вълнение.

Тогава беше на седем години и за първи път баща ѝ сам беше предложил да се разходят заедно по плажа. Фейт припкаше до него, опиянена от радост, че преподобният желае да прекарва време с нея. Поне веднъж се държеше с дъщеря си открито и мило. От време на време се навеждаше да събира камъчета и дори беше спрял да ѝ покаже няколко. Подбираше такива, които са бели, с малки вдлъбнатинки и изпъкналостите по тях образуваха вълнообразни шарки.

— Смяташ ли, че можеш и ти да намериш подобни камъни? — попита я той.

Ощастлива, Фейт се втурна и му донесе всички онези, за които се надяваше да се окажат специални, макар че повечето просто лъскаха от морската вода и след изсъхване помътняваха в ръката на баща ѝ. По едно време той се отклони надалече от водата и я поведе към основата на една канара.

— Постарай се да потърсиш тук, Фейт.

Баща ѝ остана, загледан в морето, а тя старателно се завираше между канарите. И накрая го видя — плоско парче камък със спирала от вдлъбнатини. Донесе го на баща си — държеше го внимателно с две ръце и направо трепереше от надежда и съмнения.

— Добра работа, Фейт! — Преподобният беше приклепнал до нея. — Това е фосил — и то много красив. Запомни този миг. Запомни как си намерила първия си фосил!

Много по-късно Фейт беше чела статии във вестниците за находката си. Малката дъщеричка, безцелно играеща си на плажа, донесла на баща си камък, който счела за красив и в който той веднага разпознал фосил с безпрецедентна стойност. Журналистите бяха обикнали тази история, говореха за „чистотата на детето“ и „ненакърнената невинност, отворила дверите към чудесата на Природата“.

Винаги, когато преподобният представяше дъщеря си на събратя ентузиастично по естествена история, тези, които си спомняха случката, очакваха да видят малко, ококорено възмущение на невинността. Повечето не знаеха как да реагират, изправени пред тромава представителка на недозрялата женственост. Фейт се беше изтърколила от безопасния, защитен бряг на детството и сега се намираще в ничия земя — нито в единия свят, нито в другия, също като русалките. Щеше да представлява трън в очите, докато не изпълзи на безопасната скала на брака.

— Така значи, млада госпожице, а други фосили да сте намирали? — несръчно се пробва с игрива шегичка доктор Джекълърс.

Фейт поклати глава. Въпросът му беше като сол, посипана в рана. Първият ѝ фосил си остана единствен. Баща ѝ никога повече не я изведе на лов за вкаменелости.

Все едно в онзи слънчев ден на брега бе отворил за нея врата, която след това хлопна отново. Фейт се опитваше да си каже, че не е затворена винаги, че дистанцираността е просто в природата му. Той

й позволяваше да чете книги от библиотеката му, да преписва на бела бележките му и й диктуваше — и това тя приемаше като признаци, че преподобният все още желае да споделя с нея личния си свят и че вратата може отново да се отвори широко.

Погледът на доктор Джекърс се отклони от Фейт. Тя разбираше защо. И нейният блясък в очите му изсъхваше също като мокрите камъчета.

Радостта на Хауърд от семейния излет се изпари веднага щом научи, че няма да се впускат сред вълните.

— Но ние намерихме една лодка на брега и Фейт каза, че ще проучим морските пещери!

— Тя се е шегувала, скъпи — Мъртъл измери дъщеря си с изключително недоволство. — Морските течения са прекалено силни. Хауърд, нима не искаш да видиш как работи баща ти?

Момчето нервно погледна преподобния и стисна ръката на Фейт.

Семейство Съндърли измарширува през двора и Фейт силно се изчерви под прицела на престорено безизразните погледи на прислугата. Ботушките я правеха тромава, а яката й беше прекалено стегната.

След затварянето на входната врата Фейт дочу тихо кикотене. С извънредно изострените инстинкти на самотниците тя позна, че прислугата вече се е надсмивала над паническото й завръщане в къщата по-рано същия ден. До момента родителите й бяха развили цяла кампания по отчуждаване на всички в къщата, а сега и тя се беше превърнала в прицел за неприятни подигравки.

Морето се беше укротило, така че беше възможно да се мине по долния път покрай брега. От едната страна на пътя се издигаше неравна скала, а от другата минаваше вълноломът — широка стена с височина около пет фута. Фейт се чудеше колко ли свирепо трябва да е вълнението, за да застраши пътя, и при тази мисъл я обзе възбуда.

— Какво казахте, че сте открили досега? — поинтересува се бащата на Фейт.

— Вадим ръчно издялани кремъчни инструменти, преподобни, и кости от хипопотам пигмей, намерихме и зъб, който лично според мен принадлежи на мамут... — Докторът потри ръце. — Надявах се да намерим човешки останки — може би дори череп. Аз си падам по черепите, преподобни. Но... да си кажа честно, много се радвам, че сте

тук, за да ни напътствате! — Той хвърли прикрит поглед към бащата на Фейт. — Боя се, че тези, които сме въввлечени в разкопките, започваме да си вадим очите един на друг. Лембант е любител и му липсва търпение. Едва успяваме на всяка крачка да го спрем да не гръмне скалата на парчета. Но пещерата е на негова земя, така че не можем да се справим без участието му. Да не забравяме и доброто ни кюре...

— Мистър Клей изглежда много мил човек — отбеляза Мъртъл. Успя да придаде на твърдението си въпросително звучене.

— О, такъв си е! Има обаче някои странни, старомодни възгледи за човек на неговите години... — докторът се усмихваше много, но усмивките му бяха предимно със стиснати зъби. — Не можем обаче да го държим настрана, защото пещерата е *негово* откритие. Или по-скоро на кучето му. Горкото животинче падна в скрита шахта и си счупи едното краче — и доста се затруднихме, докато го извадим оттам. Самият аз пък съм чел най-новите разработки по провеждане на разкопки, на които другарите ми не са попадали, така че не могат и без мен. — Джекърс се ухили невесело.

Фейт се размърда с неудобство. Баща ѝ беше повикан в ролята на експерт, но по описанието ѝ се стори, че местните просто искат някой да уреди дрязгите помежду им.

Пътят зави навътре в сушата, изкачи се леко и след това излезе на равното. Каретата спря. Фейт слезе заедно с останалите членове на семейството си.

Земята около тях беше напукана и неравна. Намираха се сред увенчани с каменни чела хребети, между които се виеха тесни оврази и пресъхнали потоци. Откъм морето склонът преминаваше в чутовна смес от равни тераси и каменни прагове, все едно гигант е направил неентузиизиран опит да издълбае стъпала в брега на острова.

Доктор Джекърс поведе семейство Съндърли по посипана със стърготини пътека и не след дълго надзърнаха по протежение на най-близкия овраг. Под тях на склона Фейт видя скупчени платнени шатри. С нарастваща възбуда осъзна, че те обграждат устието на тунел, изкопан в склона на хълма между две големи канари. Тунелът беше укрепен с миньорски талпи и тя различаваше дори потъналите в мрак дървени подпори вътре.

Тунел към миналото, помисли си девойката.

При приветствения призив на доктора петима господа в покрити с пръст работнически дрехи преустановиха заниманията си и се изправиха любезно.

Шести — издокаран като джентълмен — погледна към гостите и заслони очи, а след това се упъти нагоре по криволичещата пътека да ги посрещне.

— Мистър Антъни Лембант — успя да го представи докторът, преди домакинът им да ги връхлети.

Лембант се оказа над шест фута на ръст и изглеждаше още по-висок, понеже се понесе към семейство Съндърли като русокос ураган. Фейт предположи, че най-вероятно е превалил трийсетте, но крачките му още пружинираха с дързостта на младостта. Зеленото му палто беше пооцапано с кал, а възелът на яркожълтото шалче — накривен.

— Преподобни! — нададе боен вик той и се нахвърли на ръката на преподобния. Бащата на Фейт се отдръпна леко и в първия момент дори се намери да се защити с помощта на бастунчето си. Лембант едва позволи на доктора да довърши представянето, преди да помъкне всички надолу по хълма.

— Хайде, нека поразгледаме!

Около него витаеше напрегната и обезпокоителна аура — като у кон, който има навика да рита.

Мъртъл пристъпваше предпазливо надолу по пътеката с напрегната гримаса и Фейт я последва със същото внимание. Маршрутът беше труден за хора, които не си виждат краката. По някое време Лембант забеляза колко е изпреварил гостите си и се върна обратно.

— Простете — извини се той, — аз съм безнадеждно непоправим тип — налага се да съм постоянно в движение.

— Това не затруднява ли съня ви? — поинтересува се Мъртъл.

— О, така е — години наред спях едва по два часа на нощ въпреки усилията на всевъзможните доктори. Ще призная, че съм бил принуден да разчитам на лауданума. За щастие, вече имам милата си съпруга, която притежава удивително успокояващо влияние върху мен. Започвам да се прозявам веднага щом Агата заговори.

Фейт се съмняваше, че „милата му съпруга“ ще е благодарна за комплиментата.

Когато стигнаха подножието на възвишението, Лембант забеляза дървената пушка на Хауърд.

— Здравсти! — той се наведе и приближи лице до братчето на Фейт. — Какво си имаме тук? Войник? Или ловец? Да не би да сте на лов за едър дивеч, сър?

Хауърд се смрази, втренчи се в голямото, мустакато лице на Лембант и кимна неуверено.

— Страхотно! — възкликна домакинът им. — По каква плячка стреляте, сър?

Момченцето отвори уста и така си и остана. Ококори очи от паника и напрежение. От гърлото му излизаше само тихо скимтене. Не бяха дори части от думи.

— Лъ... ъ... лъ...

Фейт разпознаваше признаците и знаеше, че срамежливостта и страхът запушват гърлото на Хауърд. Колкото повече го зяпаха останалите, толкова повече се влошаваше положението. Тя припряно се приближи и положи успокоително ръка на рамото му.

— Лъвове — отсече решително. — Хауърд стреля по лъвове.

Лембант отметна глава и се разсмя оглушително.

— Страхотно момче! Струва ми се, че си готов да обикаляш света с баща си, а?

Хауърд примигна притеснено, втренчен в русата грива на Лембант, който междувременно подвикна:

— Крок!

Русоляв и широкоплещест младеж ги приближи и допря юмрук до челото си. Беше висок почти колкото Лембант, но държеше главата си леко сведена, за да не изглежда така заплашително дългнест. Движеше се с пресилената предпазливост на едър човек в крехък свят.

— Това е бригадирът ми, Бен Крок. Крок, моля те, погрижи се за дамите, докато покажа на господата разкопките! — Лембант се усмихна и смигна, за да се разбере, че страхотното момче Хауърд е включено сред „господата“.

И с това се приключи. Донесоха лампа, в която имаше стеаринова свещ, и Лембант поведе посетителите в тунела, следван от преподобния, вуйчо Майлс и дори малкия Хауърд, който се беше впил в ръкава на вуйчо си. Дамите останаха отвън, където да се погрижат за тях. Фейт имаше чувството, че са ѝ хлопнали врата в лицето.

Сред практичните платнени шатри се отличаваше дървено скеле, драпирано в пищни, оцветени в червено завеси — приличаше малко на бедуинска шатра с открити страници. Вътре се намираха диван, малка масичка и няколко стола, два от които работниците забърсаха набързо, за да могат да седнат Фейт и Мъртъл. Инч кехлибарен чай се спотайваше на дъното на забравена на масата чаша от костен порцелан — реликва от друг гост. Очевидно тук прибираха гостуващите дами.

Фейт обаче още не беше готова да седне кротко. Най-сетне се беше озовала на разкопки! Истински, *научни* разкопки! Огледа се, очарована от всичко — дори от количките, пълни с пръст.

В другия край на ждрелото забеляза Клей да намества фотоапарат на триножник, който момче на възрастта на Фейт придържаше стабилно. Спомни си кюрето да споменава, че има син.

В съседната шатра пък се виждаше дълга маса, покрита с плитки дървени кутии.

— Мистър Крок, мога ли да погледна? — Фейт посочи шатрата — бе твърде нетърпелива, за да бъде срамежлива.

— Скъпа, не трябва да тормозиш мистър Крок! — Мъртъл ѝ отправи призоваващ към мълчание поглед, но точно в момента Фейт не възнамеряваше да позволи да ѝ затворят устата.

— Моля ви!

— Не виждам защо не — Крок се усмихна мило и на двете и повдигна чергилото на шатрата, за да влязат. Когато пристъпи по-близо до масата, Фейт откри, че на кутиите са изрисувани загадъчни поредици числа и в тях има мръснокафяви буци и парчета, които ѝ заприличаха на кости.

— По-добре не ги докосвайте, мис — посъветва я тихо Крок. — Ще ви изцапат ръкавиците. Все още са мокри от...

— ... петмеза? — довърши Фейт автоматично и погледна към него. — Сварени конски копита и рога за предпазване от оронване на древните кости, когато изсъхнат... — беше прочела за петмеза в бащините си книги, но сега за първи път го подушваше и виждаше лепкавото вещество, намазано по кости, по-стари от пирамидите.

— Да, мис — Бен Крок примигна. Търпеливите му кафяви очи не промениха изражението си, но Фейт забеляза, че едва забележимо променя отношението си.

Девојката разгледа парчетата вкаменелости и забележа, че едно е отделено от останалите. Не може да сдържи тихото си възклициание. В единия си край то се стесняваше до остър връх. В по-широкия беше пробита съвършено обла дупка.

— Мистър Крок! Това игла ли е?

— Точно така, мис — отвърна веднага бригадирът. — Издялана от еленов рог с помощта на каменен инструмент, така смятат господата.

— От ледниковата епоха?

— Доктор Джекълърс така каза.

Фейт се усмихна широко. Истинско облекчение, което усещаше и физически, беше да ѝ отговорят простичко и без превземки.

Представи си как иглата е била издялана в далечната епоха на безкрайния лед, когато еленовите копита са тъпкали снеговете в Британия. Много ѝ се *искаше* да я пипне. Щеше да е все едно докосва звезда.

Едва на излизане от шатрата Мъртъл се залепи за нея и изсъска:

— Фейт, *трябва* ли да се излагаш така абсурдно?

Не след дълго Лембант изскочи от тунела с „господата“. Хауърд беше напращен и смутен.

— Така че тунелът още не е стигнал до същинската пещера — обясни Лембант, — но това не е проблем, нерешим с помощта на буре с барут. Нека ви покажа как се спускаме в пещерата отгоре...

Мъртъл остана в бедуинската шатра, а Лембант поведе останалите членове на рода Съндърли нагоре по далеч по-дълга криволичеща пътека. На хребета Фейт откри, че се визира във вълнисто, затревено плато, обрасло с ниски храсталаци.

— Гледайте си в краката! — посъветва ги весело Лембант, — тук псето на кюрето откри неочакван отвор и може да има и други!

Пред тях, в най-голямата земна гънка, имаше прясно скована дървена платформа. Фейт забележа, че в средата ѝ зее продълговата дупка. Над нея беше монтирана здрава рамка, която крепеше голяма макара с дебела верига на нея — приличаше донякъде на механизъм за спускане на кофа в кладенец. Само че вместо кофа там висеше нещо като клетка без покрив, с квадратна метална основа и страници с височина по три фута.

— Накарах да преместят този стар механизъм от изоставена мина на другия край на острова — обясни Лембант. — С навиването сам се справя ето *този* герой! — той посочи едър и здрав на вид кон, към чийто хамут беше прикрепен свободният край на веригата. — Нуждаехме се от нещо подобно — спускането е към трийсет фута.

Стиснал ръката на Фейт, Хауърд се изправи на пръсти да надникне през горния ръб на шахтата.

— Ах! — възкликна Лембант. — Нашият малък ловец оглежда кошницата! Ще желаете ли да се повозите в нея, сър? — той погледна преподобния. — Какво мислите, драги господине? Дали ще пожелае синът ви да бъде един от първите хора, видели тези пещери след каменната епоха? Можем да го смъкнем на дузина фута с някого от мъжете и фенер само колкото да надзърне надолу в изкопа...

Ярко пламъче блесна в очите на преподобния. Той погледна към Хауърд и Фейт разбра, че идеята се загнездва в ума му. Неговият син да види древна пещера, все още пълна с всичките си загадки! Щеше да бъде един вид кръщение. Той едва забележимо кимна в съгласие и Фейт потрепери от мъка и ревност.

Смътно осъзнаваше, че намръщеният Бен Крок шепне в ухото на Лембант. Долови думите „дете“ и „риск“. Но каквито и да бяха доводите му, не намериха благодатна почва.

Лембант повика момчето, но Хауърд здраво се беше вкопчил в ръкава на сестра си. Отново мърдаше устни, а лицето му се беше зачервило от разочарование заради собствените му попаднали в капан слова.

— Той ще слезе само ако сляза *и аз* — импулсивно прошепна Фейт на баща си. Не успя да устои. Разбира се, би предпочела преподобният Съндърли да се обърне към нея и да каже: „Фейт, желая да видиш това, искам да станеш част от него“. Но щом имаше начин да се хване за пешовете на брат си, пак беше по-добре от нищо.

При това преподобният не я възнагради със сърдит поглед. Може да беше забелязал, че страхът на Хауърд видимо е намалял след идеята Фейт да слезе с него.

Еразмус Съндърли кимна. Девојката се изчерви от вълнение, а работниците приготвиха кошницата и окачиха маслен фенер на една кука на рамката. По настояване на Бен Крок вързаха и въжета от двете страни — да не се усуква и за по-лесно маневриране.

Една от стените на клетката кошница беше на панти като врата и копачите я задържаха отворена, за да влязат вътре Фейт и Хауърд.

— Седнете, така ще е по-безопасно! — подвикна им Крок и те го послушаха. При вида на смръщените му вежди коремът на Фейт изкурка от страх, но възбудата ѝ надделя.

Тя прегърна здраво Хауърд, веригата се завъртя и кошницата им започна да се спуска. Подминаха дървената рамка и след миг бяха обградени от червено-кафяв камък, неравен и надупчен. Очите на Хауърд грееха на светлината на фенера.

— Това е нашето приключение, миличък! — прошепна Фейт. — Връщаме се назад във времето! Много, много назад, когато тук е бил връхът на планина, а не остров. Нямало е море, само суша, покрита със сняг, по-дълбок от покривите на къщите ни. Наоколо се скитали мамути, които карали земята да трепери. Големи стада елени клатели рога. Имало рошави носорози, големи като товарни коне. Саблезъби котки...

Миналото беше навсякъде около нея. Можеше да го подуши. Не ѝ се струваше мъртво. Беше си съвсем живо и проявяваше към нея такова любопитство, каквото и тя към него.

Шахтата се разширяваше, сякаш се спускаха през гърлото на бутилка. Светлината от фенера озаряваше релефа на назъбените стени, а отдолу цареше мрак.

Металната верига се скъса с къртецо зъби *дран-дран-дран*, което отекна чак до дъното на шахтата. Насред монотонната ѝ музика се чу слабо *щрак* и после шумно, измъчено *прас*.

Кошницата пропадна.

Последва миг на пълна безтегловност и свършена в олекването си безизходица. След това кошницата се блъсна в каменната стена и Хауърд се разпищя. Чистият и първичен ужас се стовари върху Фейт като тухла.

Кошницата внезапно спря с дръпване, което я наклони. Хауърд залитна напред, но сестра му го прегърна с една ръка и сграбчи с другата преградната мрежа. Нещо тежко с метално дрънчене я удари силно в гърба. Беше свободният край на парчето верига, прикрепена за кошницата. Помощните въжета се бяха опънали, осъзна Фейт, и припукваха при полюляването на убежището им, наклонено над

тъмната бездна. Двете възета бяха спрели падането. Над главите на двете деца се разнасяха викове, но ехото размазваше думите.

Мъчително, на тласъци кошницата започна да се издига отново. Щом погледнеше нагоре, Фейт виждаше само цепнатина небе с очертани на фона му глави. Кошницата се люлееше и момичето забеляза как тънките възета стържат по шахтата и се разбридат полека.

— Тихо Хауърд... тихо Хауърд... тихо Хауърд...

Все едно редеше заклинание. Риданията на Хауърд бяха единственото истинско нещо в целия свят.

Цепнатината се приближаваше. Към кошницата се протягаха ръце. Момичето сграбчи брат си под мишниците и го вдигна колкото се може по-високо. Ръцете я боляха и поддаваха под тежестта му, но след миг работниците снеха товара от нея. По време на издигането му краката на Хауърд се люлееха свободно и за малко да ритнат Фейт в главата.

След това кошницата се заиздига малко по-бързо, надолу отново посегнаха ръце и този път уловиха девойката под мишниците и за раменете. Държаха я. Изтеглиха я нагоре и навън и най-накрая Фейт се озова седнала на тревата, неспособна да повярва, че е оцеляла.

Последва страхотен скандал особено от страна на Лембант, който беше слисан от случката и неутешим. Той беше мировият съдия и прояви готовност да подведе под отговорност когото му попадне под ръка, но скоро стана ясно, че явно това няма да е никой от присъстващите. Основен фокус на гнева му стана предприемачът, който му беше продал старото миньорско оборудване.

Хауърд виеше неутешимо. За да се успокои, се наложи да бъде огледан за наранявания, избърсан с кърпички, помилван, утешен и да получи бонбони. Преподобният кипеше от леден гняв, но постепенно се разтопи под пороя извинения. В крайна сметка кой би могъл да очаква толкова дебела верига да се скъса? А и благодарение на помощните възета не бе имало истинска опасност.

Все още с омекнали колене, Фейт се упъти към седналия на тревата и постепенно успокояващ дишането си Бен Крок. Въжето беше охлузило до кръв и двете му ръце.

— Благодаря — каза му девойката тихо, като хвърли многозначителен поглед към дланите му.

— Някоя дама не бива да преживява такъв ужас, когато аз съм на пост — отвърна бригадирът простиичко. — Надявам се, ще можете да ми простите, мис.

ЧЕРЕПИ И КРИНОЛИНИ

Семейство Съндърли се прибра у дома да се преоблече и да поспори за току-що случилото се. Известно време изглеждаше, че от възмущение Мъртъл ще откаже да присъства на следобедния чай у Лембант. Съгласи се едва когато дузина пъти я увериха, че децата ѝ изобщо не са били в истинска опасност.

Фейт не каза нищо. Помнеше все още смазващия ужас, когато Хауърд всеки момент щеше да изпадне от кошницата. В онзи миг опасността определено ѝ се струваше съвсем истинска.

Мъртъл не беше сигурна дали дъщеря ѝ е включена в поканата за „дамите от семейството“. Ако отиваха на вечеря, то тя щеше да остане с Хауърд, без въпросът изобщо да бъде поставен. Следобедният чай обаче беше малко по-различен проблем. Накрая Мъртъл реши, че Фейт може да присъства, макар тя да подозираше, че майка ѝ просто желае да има придружител в ролята на неофициална камериерка.

Заради важността на събитието Мъртъл се съгласи да затегне „учебния корсет“ на Фейт на инч повече от обикновено. Въпреки това отхвърли предложението на дъщеря си да носи по-дълга рокля в стил за възрастни. Фейт познаваше момичета на своя възраст и през последната година бе проследила как полите им се спускат все по-надолу. Повечето от тях вече бяха получили и истински корсети за възрастни, а тя още се червеше с грозния си разхлабен детски. Понякога се чудеше дали Мъртъл не я държи на прага на детството от суетност, вместо да се признае за достатъчно възрастна да има почти зряла дъщеря.

Тъкмо когато се канеха да излязат, майка ѝ забеляза плетените ръкавици на ръцете на Фейт.

— Къде са ти детските ръкавици? — сопна ѝ се тя.

— Аз... нямам представа — изчерви се момичето. — Сигурна съм, че бях с тях на кораба.

Каза го като неясен намек, че злополучните ръкавици може да са паднали през борда.

— О, *Фейт!* — Мъртъл сви устни от нетърпение и раздражение.

Домът на Лембант се издигаше на върха на един нос, на няма и миля от разкопките. Според обветрената дървена табела имението се наричаше „Пейнтс“. Къщата гордо възправяше червените си тухлени стени срещу вятъра, но оградите и ниските дръвчета около нея се бяха предали и се кланяха и превиваха плътно по жилавата трева. Имаше голяма конюшня и плевня. В кучкарника джафкаха глутница гончета.

След пристигането им слизането на Мъртъл от каретата на Лембант се оказа поредната трудна задача. Кринолинът ѝ — клетка за птици от китова кост и лен, която издуваше задната част на фустите ѝ — пукаше и се люлееше със заплаха да разкрие елегантните ѝ, покрити с полите обувки.

Семейство Съндърли едва-що беше влязло в коридора, когато ги пресрещна Лембант.

— Елате насам! Нека ви представя на всички!

Той ги изведе в стая, пълна с ловни трофеи. Червено-белият шахматен под беше покрит с кожи и кучешка козина. От завинтени високо подложки стърчаха рога, които хвърляха разклонени сенки по стените. Имаше също и африкански маски, китайски нефритени гравюри, моржови бивни, бумеранг и други сувенири от странни и екзотични страни.

Дузина гости обикаляха сред експонатите и си говореха, повечето бяха мъже. Фейт разпозна доктор Джекълърс и Клей, но останалите бяха нови за нея.

При влизането на семейството тя нервно обходи стаята с поглед и проучи присъстващите за признаци на студенина или подигравка. Но при представянето на баща си видя само ентусиазъм, любопитство и уважение. Ако отровата на скандала бе опетнила името на баща ѝ, то никой от гостите не изглеждаше осведомен за нея.

Както обикновено, фокусът се измести от каменното спокойствие на преподобния и бе попит от дантелената кърпичка на буйния чар на Мъртъл. Тя бързо се превърна във фаворит на господарката — държеше се остроумно, без да изглежда прекомерно умна. Междувременно вуйчо Майлс извади фосилизираната черупка, която държеше в кутията си за

тютюн, и се постара да я покаже на всички въпреки старанията на Мъртъл да го възпре.

Фейт се оказа редом до доктор Джекълърс, който очевидно нямаше представа за какво да си говори с нея.

— Разправете ми за черепите! — предложи му тя. Настояването ѝ беше доста нахално и може би не съвсем подходящо за дами. Не би посмяла да помоли за такова нещо, ако Мъртъл беше способна да я чуе. Но желанието на Крок да отговаря на въпроси беше вдъхнало на девойката малко самоувереност. Ами ако правилата бяха по-различни на Вейн? Ами ако би могла да покаже интерес към естествените науки, без да изглежда странна?

— Ах, вие просто угаждате на стареца! — разсмя се докторът и показа здравите си, бели зъби. Но разбира се, се остави да му угаждат. — Имам цяла колекция черепи — не защото искам да плаша мили млади дами като вас самата, а защото пиша труд за човешкия мозък и корените на интелекта. Измервам главите и на пациентите си — дори ако хванат обикновена настинка, пак измислям причина да увия метъра си около черепите им.

— Значи сте краниолог? — Веднага щом въпросът се изплъзна от устата на Фейт, тя видя усмивката на доктора да гасне и осъзна, че е направила грешка. Събеседникът ѝ се наслаждаваше на обяснението си, а тя му беше развалила удоволствието с прекалено многото си познания. Заекна: — Нали... това е правилният термин? — Знаеше, че е, но преглътна старателно и придаде колебливо звучене на въпроса си. — Мисля... че съм го чувала някъде.

— Да — увереността на доктора постепенно се завръщаше, примамена от нейната плахост. — *Точно* това е правилният термин, скъпа моя. Прекрасна памет!

Той се впусна в описание на колекцията си от черепи, а Фейт слушаше с надигащи се в стомаха киселини. Беше си бясна, че е използвала твърде умна дума. Точно сега с нея *говореха за наука* и ако прозвучеше прекалено образовано, събеседникът ѝ щеше да се отдръпне. Да, обясняваше ѝ неща, които тя вече знаеше, и то така, все едно е наполовина на годините си, но трябваше да е благодарна дори на това.

Едно време, когато беше на девет години и тепърва започваше да разбира написаното в книгите на баща си, Фейт изгаряше от желание

да покаже колко много знае. Всеки път, когато у дома имаше гости, тя бърбореше с тях за най-новите факти, които е открила, и интересните думи, завладели въображението ѝ. Искаше да прави впечатление — да докаже на баща си и на всички останали, че е умна. Всеки път усилията ѝ биваха посрещнати първо от изненадан смях, а после от неудобно мълчание. Гостите не се държаха нелюбезно с нея, но след известно време започваха незабележимо да я пренебрегват, все едно е петно на покривката. После беше плакала, докато заспи, наясно, че не се е държала умно, а е била глупава, глупава, глупава. Беше притеснила всички и беше развалила всичко.

Отхвърлянето беше срутило защитата на Фейт. Тя вече не се бореше да я хвалят или приемат сериозно. Сега беше смирена, отчаяна да я допуснат до каквато и да е част от интересен разговор. Но въпреки това всеки път, когато се преструваше на неука, се мразеше заради собственото си безнадеждно старание.

— Колкото е по-голям черепът, толкова е по-голям и мозъкът, съответно и интелектът... — продължаваше да дудне докторът по любимата си тема. — Само стига да видите разликата в размера на черепите между мъжете и жените. Мъжкият череп е по-голям и показва кой е венецът на интелекта. — Джекълърс май осъзна, че изказването му не е много тактично, и допълни припряно: — Женският ум е съвсем различен и е прелестен по свой собствен начин! Но твърде много интелект може да го развали и спихне като камък, хвърлен в суфле.

Фейт се изчерви. Чувстваше се напълно смазана и предадена. *Науката* я беше предала. Дълбоко в себе си винаги беше вярвала, че науката няма да я съди дори ако хората го правят. Бащините книги ѝ се бяха разкрили достатъчно лесно. Списанията му не бяха трепнали под твърде женския ѝ поглед. Но излизаше, че науката я е претеглила, белязала и е презряла страстта ѝ. Науката беше постановила, че жената не може да бъде умна... и че ако по някакво чудо всъщност се окаже такава, то значи има много сериозен проблем.

— А, този рефрен ми е познат! — обади се женски глас точно зад Фейт. — Доктор Джекълърс отново ни подценява заради малките ни черепи!

Оказа се дама, която ѝ представиха като „мис Хънтър, нашата пощаджийка и телеграфен оператор“. Беше нисичка, спретната и

чернокоса, с припрени движения и жестове, които напомниха на Фейт за блатна кокошка. Постоянно подръпваше и оправяше дрехите си с пухкави, облечени в ръкавици пръсти, но погледът ѝ беше твърд и нетрепващ.

— Простете, докторе, не ме оставяйте да ви гледам отвисоко! — усмихна се прямо мис Хънтър. Фейт не беше сигурна дали не си е въобразила лекото натъртване на последната дума.

Нямаше обаче начин да сбърка реакцията на доктор Джекълърс. Червендалестото му лице доби почти виолетов цвят и той стрелна мис Хънтър с огромна горчивина. Определено не беше висок мъж и Фейт се почуди дали забележката на мис Хънтър не е прикрита закачка с ръста му. При все това обаче подозираше, че изпуска нещо.

— Просто казвах — настоя докторът с раздражение, — че Господ е избрал за всекиго от нас точно определено място на света...

Само че това бяха съдбоносни думи. Разговорът бързо прерасна в дебат за еволюцията.

Естествоизпитателите обичаха да спорят и да водят дебати. У дома Фейт беше израсла сред усмивките на гостите, дърдоренето им и постоянното им скъпи-дружосване по време на чая, докато премерваха съперническите си теории като същински спортни коне. Обсъждането на еволюцията обаче винаги беше нещо различно. У участниците в такива спорове се долавяше лека тръпка на страх, чепатост като в цепнато дърво.

Същото неудобство и напрежение изпълниха разговора и сега. За изненада на Фейт спокойният и винаги любезен Клей беше сред най-страстните и убедителни участници.

— Ламарк и Дарвин напътват света към ужасна грешка! — заяви той. — Ако кажем, че видовете се променят, значи твърдим, че са създадени несъвършени! Критикуваме самия Бог!

— Но Клей, ами останките от изчезнали зверове? — възрази Лембант. — Мастодонът! Голямата пещерна мечка! Зубрите! Динозаврите!

— Всички са измрели по време на Потопа — отвърна Клей без колебания — или по време на сходни катастрофи. Нашият Бог е счел за нужно да бърше плочата си многократно и всеки път да създава нови видове, които да красят света Му.

— Но вкаменелостите — повечето от тях трябва да са най-малкото на няколко десетки хиляди години, много отпреди Потопа.

— Това е невъзможно — заяви твърдо Клей. — От светите писания знаем на колко години е светът. Определено не би могъл да е по-стар от шест хиляди години.

При тези му думи най-възрастният от присъстващите кимна одобрително. Другите гости се заоглеждаха, изтормозени и доста притеснени. Клей май забеляза възцарилото се мълчание, понеже призова за помощ:

— Доктор Джекърс, та вие сам го казахте! Спомням си, че обсъждахте такива теми с баща ми...

— Може и така да е било, но преди десет години — отвърна с неудобство докторът. — Клей... всичко се измени през последните години.

Фейт беше дъщеря на естествоизпитател и знаеше какво има предвид докторът. Светът *наистина* се менеше. Миналото му се променяше, а с него и всичко останало. Едно време всички *знаеха* историята на земята: създадена била за седмица и Човекът — поставен начело да ѝ бъде повелител. А историята на света не би могла да е продължила повече от няколко хиляди години.

Но после господата в научните области бяха открили колко време отнема камъните да се нагънат на пластове като многослойно тесто. Те се натъкнаха на различни вкаменелости, както и на странни, неправилни човешки черепи с изпъкнали чела. И после, когато Фейт беше на пет годинки, се появи онази книга за еволюцията, наречена „За произхода на видовете“, и светът се разтърси като кораб, врязал се внезапно в сушата.

И неведомото минало взе да се разтяга. Десетки хиляди, стотици хиляди, дори милиони години... и колкото по-дълго се проточваше отминалата тъмна ера, толкова повече се свиваше времето на славното човечество. Адам не бе присъствал на самото сътворение, нито пък Земята му е била поднесена на тепсия. Не, той беше дошъл късно и предците му се бяха измъкнали от тинята и допълзели на сушата като всички останали.

Библията не лъже. Знае го всеки богобоязлив учен. Но камъкът, вкаменелостите и костите също не лъжат — и започваше да изглежда, че двата източника подкрепят съвсем различни версии.

— Истината не се е променила! — възкликна вехт старец с бяла бухнала коса. — Менят се само умовете на онези, които се съмняват. Нека посоча, че сред нас днес е преподобният Еразмус Съндърли, чиято най-значима находка е пряк свидетел на истинността на Евангелието!

Всички гости вторачиха погледи върху бащата на Фейт, който не благоволеше да вдигне очи.

— Бях сред първите, повикани да проучат неговата нюфалтънска находка — продължи старецът. — Когато я погледнах и видях вкаменено човешко рамо с едва забележими следи от крило, което начева от него, усетих... благоговение. И веднага разбрах какво е това. „Ето — рекох — един от древните нефилими и е автентичен също като мен. Залагам си репутацията.“

При споменаването на „репутация“ лицето на преподобния трепна леко. Вълна от стряскаща симпатия заля Фейт. Щеше й се да се зарадва, че баща й има такъв разгорещен поддръжник, но заявлението на стареца беше малко пресилено. Опъваше й нервите.

— Скъпи приятели — обади се Лембант, — не мисля, че това е разговор за смесена компания.

Компанията се раздели. За кратко във въздуха остана да витае леко напрежение — напрегната любезност. Дамите бяха играли ролята на очарователна компания, но сега джентълмените искаха те да се оттеглят и да се насладят на следобедния си чай, така че мъжете да могат да си проведат научното събрание и да говорят свободно.

Сърцето на Фейт потъна в петите, щом взе да отстъпва след дамите. „Това е твоето бъдеще — обади се жестоко гласче в главата й. — Да се оттегляш от научни заседания, на които не ти е позволено да присъстваш.“

На средата на коридора вниманието й привлече отворена врата. Тя водеше към мъничка стаичка, ухаеща на прахоляк и формалдехид. Лееща се от високите прозорци дневна светлина хвърляше отблясъци по витрините със стъклени вратички и танцуваше в очите на препарирани животни. В стаята се намираще малка музейна сбирка — истинската бърлога на естествоизпитателя.

Фейт хвърли поглед след Мъртъл и другите дами, но видя, че никоя от тях не й обръща внимание. В душата й се разгоря бунтовна

искра, а в ушите ѝ отекна познат рефрен. *Ако не мога да се храня на масата, нека поне събера трохите...*

Тя се вмъкна в стаичката и умело и без щракване затвори вратата след себе си.

Разтреперана и очарована, Фейт обиколи музея и разгледа витрините една след друга. Птичи яйца. Пеперуди. Закарфичени с топлийки изсушени гущери и малки крокодилчета. Сплескани и сушени хищни цветя с прилични на тръни зъби и дълги като езици тичинки. Всеки експонат си имаше собствен, щателно надписан етикет.

Препарирана мангуста бе застинала за вечни времена в черно-жълтите обятия на змия. Цветовете и шарките на люспите напомниха на Фейт за бащиния ѝ смок, от което ѝ стана малко неудобно.

Докато девойката проучваше най-голямата витрина, усети странно и необикновено свиване в стомаха. Препариран язовец албинос се криеше между муха, запазена в лъскаво мехурче от кехлибар, и твърд сушен корен, оформен почти като човек. В голям буркан чифт сраснали се прасенца плуваха във вцепенението на вечния сън.

Етикетът в средата гласеше „Извращения на природата“.

Точно такава съм и аз — помисли си Фейт, от което ѝ се повдигна. — Малък женски мозък, натъпкан с прекалено много знания. Може би в това ми е проблемът. Ето защо не мога да се съдържа и все се промъквам да шпионирам.

Девойката тъкмо се беше измъкнала от стаята обратно в коридора, когато се появи Мъртъл, нетърпелива и стиснала устни.

— Какво, за бога, те забави толкова?

— Извинявай, майко, аз... се изгубих... — Фейт замлъкна и със задоволство проследи как раздражението на майка ѝ преминава в уморено отвращение.

— Няма време да се мотаем и да броим мухите — Мъртъл намести правата яка на дъщеря си, та да стърчи още повече. — Тези „дами“ ще взимат мярка на семейството ни и е много важно да направим правилното впечатление. Не бива да изглеждаме прекалено туткави — ако ги оставим да ни говорят отвисоко, до утре целият остров ще го прави.

Фейт последва Мъртъл в обличения със зелени тапети салон за гости, където половин дузина дами вече се бяха разположили около

сервирана масичка със сребърни прибори за чай. Свиреп огън буйстваше в камината. В сравнение с приятната топлина на стаята с трофеите тук царяха жега и задух.

Фейт не беше срещала досега жената, настанена в люлеещ се трон до огъня. Имаше високо, царствено чело с нежна аура от бледоруса коса, стегната на кок. Беше завита в одеяла, които подсказваха, че е инвалид.

— Моля, заповядайте, та моят човек да затвори вратата. Най-топлите места са до огъня. Аз съм Агата Лембант... — Домакинята имаше дълбок и приятен глас, но всяко изречение завършваше със скръбни низходящи трели, все едно клюмва под собствения си товар.

В салона с трофеите господата тепърва щяха да развихрят дискусиите си. По същия начин в гостната дамите бяха в състояние спокойно да се отпуснат и да придобият по-реален вид, да се разгърнат в пространството, освободено от мъжете. Макар промяната да не беше видима, всички те се разтвориха — като цветя или пък като ножове.

Фейт беше наясно с бързите преценки на майка си. По невидимата йерархична стълба за всекиго имаше отредено място. Лесно се помнеше, че херцогините стоят високо над теб, а камериерките — много по-ниско. Но съществуваха и хиляди стъпала с минимална разлика във височината при някои и Мъртъл държеше да е запозната с положението на всички около себе си до части от инча.

Майката на Фейт набързо обходи с поглед стаята и обитателите ѝ. Мисис Лембант говореше школуван английски — също като семейство Съндърли — но в приветствията на другите дами пролича местен акцент. Роклите на местните бяха с добро качество, но изоставаха малко от съвременната мода. Повечето гостенки все още носеха камбановидни пълни кринолини — стил, излязъл от мода преди няколко години. Мъртъл, от друга страна, бе облечена в най-модерния полукринолин с плоска предница.

Фейт стисна мислено зъби, като видя майка си да влиза в стаята уверено и да раздава реверанси, които бяха любезни, но малко високомерни. Ясно беше, че майка ѝ цели да постигне положение малко по-ниско от това на мисис Лембант и малко по-високо от другите дами. Тук на острова те може и да бяха важни птици, но до една минаваха за *провинциалистки*.

— Колко мило от ваша страна да ни поканите! — каза Мъртъл на мисис Лембант. *И колко мило от наша страна да дойдем*, беше вложеният с най-сладък глас подтекст.

Фейт си намери място и се постара да не шава прекалено. Чувстваше се много пораснала благодарение на затегнатия си корсет, но с него ѝ беше трудно да седи неподвижно, а и презрамките се впиваха в раменете ѝ.

Мъртъл беше по-млада от повечето присъстващи, но не отстъпи на натиска им. Вместо това се противопоставяше на всяка реплика с „Ах, но винаги съм смятала, че в Лондон...“ и „Е, аз пък си спомням лондонския джентълмен, който ми каза, че...“. Козът ѝ беше, че е расла и живяла в Лондон, преди да се омъжи.

Моля те, спри — примоли ѝ се Фейт наум. — *Трябва ли да караме всички да ни мразят? Какво ще стане, ако заседнем на този остров за години?* Единствено чернокосата мис Хънтър изглеждаше неуязвима за попълзновенията на Мъртъл и я наблюдаваше с блесналия, очарован поглед на зрител на интересна пиеса.

Не ми е тук мястото — каза си момичето отчаяно. — *Не ми е мястото в тази стая при чаения сервиз, бонетата и клюките...*

Фейт се постара да не слуша майка си и ненаситното, сърдито мърморене на дамите в салона. Вместо това зарея поглед и откри, че наоколо е пълно с религиозни предмети — молитвеници, цитати от евангелията и дребни украшения като мемории^[1] и черни венци. Може би болестта на мисис Лембант я караше да мисли за отвъдното. Във всеки случай явно не възнамеряваше да иде в ада само заради липса на украшения.

— Фейт! — изсъска Мъртъл.

Момичето се стресна и откри, че мисис Лембант мрачно е вторачила големите си очи в нея. Изчерви се, понеже явно ѝ бяха задали въпрос.

— Простете на Фейт — тя още се възстановява от пътуването вчера... — Мъртъл измери дъщеря си с поглед, твърде далеч от опрощаващия.

— Сигурно е било много уморително — съгласи се мис Хънтър. — Както дочух, не сте довели с вас домашната си прислуга?

Усмивката ѝ беше захаросана.

— Къщата, която наехме, има собствен персонал — отвърна бързо Мъртъл.

— О, не ви обвинявам ни най-малко! — Управителката на пощата разпери пълничките си, елегантно оформени ръце. — Винаги е голям проблем да събереш на едно място два набора прислуга — всички знаем как клюкарстват!

Чашката на Фейт изтрака в чинийката. Думите на мис Хънтър отразяваха твърде точно собствените ѝ подозрения. Семейство Съндърли не беше довело прислугата си, понеже не искаха да доведат със себе си клюките.

— Надявам се, че ще намерите на Вейн всичко, от което се нуждаете — продължи дружелюбно мис Хънтър. — Не ни липсва обществен живот и лондонската мода рано или късно стига и до нас. Ние дори... получаваме лондонски вестници. Обикновено с един ден закъснение, но новините не са като млякото — не се развалят толкова бързо... — каза го сухо, но вече с ясно доловим бодлив намек. — Аз особено харесвам „Интелиджънсър“. Вие четете ли го, мисис Съндърли?

— Предпочитам „Таймс“ — заяви Мъртъл с ненужно високомерие, а лъжичката ѝ чертаеше припрени кръгове в чашката.

Фейт остана със сведена глава и с надежда, че чувствата не са изписани на лицето ѝ. Беше започнала да се надява, че неприятните слухове за баща ѝ не са стигнали до Вейн. Но нямаше начин да сбърка смисъла на прикрития намек на мис Хънтър.

Фейт погледна към майка си и видя, че бузите на Мъртъл са пребледнели.

Майка знае. Обвиненията срещу татко — несъмнено през цялото време е знаела за тях. В крайна сметка не сме избягали от „Интелиджънсър“. Последвал ни е през целия път чак до острова. Мис Хънтър сигурно вече знае за скандала... и скоро ще узнаят и всички останали.

[1] Викториански украшения (напомняне за смъртта, от лат. *memento mori*) с типична символика с череп, кости и др.; имало е и цели „мемориални“ рисунки с подобна тематика. За мемории са се считали и вази и урни, дори и гоблени със сюжети от рода на скърбящи роднини на гробища и др. ↑

6

ЖЪЛТИ ОЧИ

Когато каретата на Лембант откара семейство Съндърли обратно в Бу Коув, Фейт се помъчи да събере смелост. Трябваше да поговори с баща си. Длъжна беше да го предупреди за заплахата на мис Хънтър и да му даде да разбере, че каквото и да става, тя е на негова страна. Беше същинско мъчение да го гледа как носи сам такъв товар.

Когато най-сетне стигнаха у дома и Джийни отнесе палтата и шапките им, вуйчо Майлс запали свещника и взе да си търси лулата в подготовка за привичната си разходка.

Преподобният го спря на вратата.

— Майлс, ако излизаш навън, стой близо до къщата. Днес наредих на градинаря да постави вълчи капани.

Вуйчо Майлс изкашля огромен облак дим.

— Еразмус... дали това е разумен ход? В тъмното... ако някой не знае за опасността...

— И бездруго не ми се вижда разумно да оставяме нощни нашественици да се мотаят наоколо, а и не е безопасно — отвърна преподобният. — А сега, ако ме извиниш, трябва да навестя кулата! — и с тези думи се отдалечи през градината.

Малко по-късно преподобният се върна с малко дървено сандъче в ръце. Щом влезе и взе да изтърсва пръстта от обувките си, Фейт събра смелост.

— Татко, дали...

— Скъпи, питах се дали мога да поговоря с теб? — обади се в същия момент Мъртъл и заглуши по-колебливия въпрос на Фейт. Беше си придала изражение на изострено внимание, с каквото винаги отнасяше по-чувствителните теми към съпруга си. — Трябва да ти споделя нещо.

— Ще почака — отвърна дръпнато преподобният. Вгледа се в сандъчето, което носеше. — Всичко трябва да почака. Този въпрос

изисква незабавното ми внимание — и то цялото. Ще бъда в библиотеката и не ме безпокойте при никакви обстоятелства!

Още през първия ден той си беше определил библиотеката за кабинет и тя вече беше станала свещена земя.

Бащата на Фейт беше овладял изкуството да придава на решенията си значението на скрижали и нарежданията му бяха необратими. Вратата на библиотеката се затвори зад него. Моментът за разговори отмина. Фейт се присъедини към Хауърд за вечеря, след това му помогна да си каже молитвите и го сложи да си легне. Питаше се как така е станала гувернантка и бавачка наведнъж. Хауърд беше сънен, но се глезеше и я прегръщаше всеки път, когато тя се опиташе да си тръгне.

Докато Фейт го милваше по главата и се стараше да го приспи, размислите ѝ прекъсна едва чут крясък. Стори ѝ се, че от мрака навън се разнесе отсечен, пронизителен лай донякъде като на лисица, но може би беше по-скоро писък на дете. На долния етаж взеха да хлопат врати. Чува се приглушени разговори, притеснени възклицания и припрени стъпки.

Фейт се измъкна от стаята на брат си и забърза надолу по стълбите — навреме, за да открие майка си, вуйчо си и мисис Велът в салона за гости, потънали в напрегнат, приглушен спор.

— Мадам, трябва да пратим да извикат лекар... — настояваше мисис Велът.

— Не мога да се съглася с това без разрешението на съпруга ми... — Мъртъл хвърли нервен поглед в посока на библиотеката.

— Той забрана ли е дал? — попита вуйчо Майлс. — Еразмус знае ли изобщо, че на прага му има осакатено дете?

— Даде нареждания — стриктни нареждания — да не го безпокоим — натърти Мъртъл многозначително, а изражението ѝ явно отне вятъра от платната на брат ѝ. Дори затоплен от чаша порто, той не беше готов да рискува гнева на преподобния. — Майлс, има ли шанс ти...

— Мъртъл, ако имах пари за лекар, щях да пратя да го извикат незабавно, но в момента просто не разполагам със средства.

— Мисис Велът — обърна се към икономката Мъртъл, — ако вкараме момчето в кухнята, не може ли да го превържем някак си?

— Да, госпожо — икономката, изглежда, изпитваше затруднения да съхрани обичайното си хладнокръвие. — Но не можем да сторим кой знае какво за него.

И тримата бяха толкова погълнати от разговора, че не забелязаха Фейт да се измъква в посока на библиотеката.

„Татко ще иска да узнае. Разбира се, че ще иска.“

Тя почука. Последва тишина, а след това тих шум — може би прочистване на гърло, но прозвуча и почти като приглушена дума.

Фейт завъртя дръжката на бравата и отвори вратата.

Фитилите на газовите лампи бяха намалени почти до мъждукане, но месинговата лампа за четене на бюрото къпеше стаята в трепкащ ореол от светлина. Преподобният Съндърли седеше, облегат в креслото си. При влизането на Фейт той съвсем леко извърна глава в нейна посока и се намръщи.

Девојката отвори уста да се извини, но думите повехнаха още в устата ѝ. Винаги прав като глътнал бастун, сега баща ѝ се бе привел, странно отпуснат. Тя никога не беше виждала лицето му толкова бледо и разфокусирано. Цялата настръхна.

В стаята витаеше прилепчива миризма — студеният мирис, който Фейт бе доловила и в зяпалнята. Сега прокара тънички ледени пръстчета по гърлото ѝ, по зъбите ѝ и в очните ѝ нерви. Проникваше навсякъде.

— Татко?

Собственият ѝ глас прозвуча странно, сякаш за него бе закачено неясно ехо. Когато девојката колебливо тръгна напред, стъпките ѝ се оказаха приглушени от същия странен, невидим пух. Цялата стая сякаш беше пълна с полъха на малки, беззвучни въздишки.

В отпуснатите пръсти на преподобния се полюляваше писалка, а мастилото капеше на листа под перото му. Имаше и няколко изречения, надраскани с нечетливи и неравни букви, напълно различни от присъщия на преподобния почерк.

Зениците му бяха свити на топлийки и непроницаемо черни. На светлината на лампата изглеждаше, че бялото на очите му е избледняло до мътно, измъчено жълтеникаво. На Фейт ѝ се стори, че освен това искриците и петната на ирисите му се местят и въртят като водорасли...

— Татко!

Потъмнелите очи се спряха върху нея и погледът му се фокусира. След това преподобният изпружи долната си челюст и веждите му полека се сбръчкаха.

— Махай се! — Шепнеше, но в тази единствена думичка имаше повече жлъч, отколкото Фейт някога беше чувала от баща си. — Махай се!

Девојката се обърна и избяга от стаята с разтуптяно сърце.

— Фейт! — Мъртъл се появи в коридора тъкмо навреме да види дъщеря си да затваря вратата зад себе си. — О, баща ти свърши ли работата си за тази вечер? Благодаря на бога — трябва да говоря с него.

— Не! — Фейт инстинктивно облегна гръб на вратата.

Не можеше да проумее видяната току-що сцена, но знаеше, че баща ѝ ще иска да я запази в тайна. Спомни си разкази за странни опиати, които господата пушат тайно, а изпаренията им омагьосват волята и поробват ума. Ами ако проблемите на баща ѝ го бяха принудили да стане гълтач на опиум? Не можеше да го издаде! И бездруго горкият се сблъскваше с прекомерно много презрение и надвисналия скандал.

— Аз... аз влязох да му кажа за момчето в капана — обясни Фейт.

— А той какво каза?

Девојката се поколеба. Единственият безопасен отговор беше, че я е изгонил от стаята и не е отговорил. Освен това беше и вярно. Тя обаче изрече сковано:

— Трябва да пратим за доктора.

Мъртъл изтича да даде нареждания на мисис Велът, а на красивото ѝ кръгло лице бе изписано очевидно облекчение.

Фейт се изуми на собствената си храброст. Лъжата ѝ без съмнение щеше да бъде разкрита. С придобито от практиката умение умът ѝ зацъка в лабиринта в опит да открие изход от него, но тя не се сещаше за нито едно извинение или обяснение. Не си представяше как се изправя пред баща си и му казва, че е дала фалшиво нареждане от негово име.

Татко трябва да ме разбере, каза си девојката. Ако не го бях сторила, щяха да го разкрият или обвинят, задето кръвта на момчето е изтекла. Та аз го защитавам.

В същото време си мислеше, че е изиграла дребна роля в една от загадъчните тайни на баща си, и това я изпълваше с тиха, непонятна наслада.

Няколко минути по-късно Фейт надзърна през прозореца и видя вуйчо Майлс, слугата и мисис Велът да помагат на някого по-дребен от тях да стигне до къщата. Когато се приближиха достатъчно, за да ги освети светлината от прозореца, девойката различи лицето на момче, на вид около четиринайсетгодишно. Беше много преbledняло, с лъснали от сълзите бузи и изкривено от болка лице. Несръчно стегнатият около глезена му парцал беше напоен с черна течност. Тъмните петна стигаха Фейт да я свие корем от съчувствие.

Не я пуснаха в кухнята. Седнала в съседната трапезария обаче, тя ясно чуваше силните стонове на измъчваното от болка момче и паникьосания разговор вътре.

— Не, дръж тампона здраво!

— Мисис Велът, ми че той е просмукан! Кърви през пръстите ми!

Слугата — Прайт — пристигна с още самоделни превръзки. Когато отвори вратата на кухнята, Фейт мерна за момент раненото момче, легнало на килима пред огнището, а Джийни притискаше подгизнал в червено парцал към глезена му. Момчето ругаеше през зъби, здраво стиснало и очите си.

— Няма да търпя такъв език в кухнята ми! — тъкмо заявяваше мисис Велът, преди вратата да хлопне. — Какво ще сториш, ако ей сега изкървиш до смърт и те замъкнат в ада, задето ти е мръсна устата?

Каретата на доктор Джаклърс пристигна за час. Той се поклони на мисис Съндърли и Фейт, но се бе намръщил делово, вместо да се усмихва дружески.

— Как е момчето? — попита той незабавно. — Сериозно ли е, а? Е, да се надяваме — понеже току-що заряха халба чудесен сайдер с подправки да изстива на скрина ми и ще е много неприятно да съм го похабил за нищо... — Той помоли за малко лауданум да притъпи болката на пациента и за чаша горещ чай за себе си да му помогне да се възстанови след студуването по пътя. — Не обичам да работя със замръзнали пръсти, а човек най-добре се стопля отвътре навън.

Къщата се поуспокои след пристигането на доктора. След час той излезе от кухнята с измити ръце и отново затворена чанта.

— Как е горкото дете? — попита тихичко Мъртъл.

— Е, за щастие, зъбците на капана са пропуснали костта, но са пробили дълбоки дупки в прасеца. Измих ръждата и мръсотията, доколкото ми беше по силите, и напълних раните с карболова киселина... — докторът явно осъзна, че Мъртъл пребледнява при тези му думи, и смени темата. — Превързал съм го и превръзката е водоустойчива, така че спокойно мога да го отведа у тях — познавам семейство Парис.

След малко Фейт се сети откъде ѝ е познато това име. Човекът, когото беше срещнала в гората и от когото избяга, по думите на мисис Велът се наричаше Том Парис. Раненото момче беше на съответната възраст да му е син. Може би цялото семейство обичаше мидите?

Когато донесоха горната дреха на доктора, той се озърна и се намръщи, сякаш се чувстваше малко обиден. Фейт се почуди дали не очаква баща ѝ да се появи да го поздрави.

— Толкова ви благодаря, задето дойдохте в подобен час! — Мъртъл го дари с очарователна, уязвима усмивка и протегна ръка към него. Недоволството на доктор Джекърс се изпари като роса под утринно слънце.

Много по-късно, след като членовете на домакинството се оттеглиха по стаите си, Фейт тихо стана от леглото и надяна домашния си халат. Промъкна се на долния етаж и надзърна през ключалката на вратата на библиотеката. Не видя почти нищо, като изключим рафт с книги и част от пода, но вътре все още светеше. Като притисна ухо към ключалката, тя успя да различи колебливото стържене на перо по хартия, от време на време — мърморене и тихо тътрене, може би от местене на стол.

Облекчение заля Фейт. Беше си представляла баща си проснат и неподвижен или пък да се бори да си поеме дъх. Сега тези образи се размиха и вместо това си го представи седнал зад бюрото — жив, в съзнание и зает да пише.

Тя сви пръсти около дръжката, но се поколеба, а металът залепваше за дланта ѝ. Не можеше да забрави странно потъмнелите очи на баща си, болестотворното ехо в стаята и жлъчта, с която преподобният бе наредил на дъщеря си да се махне. Накрая Фейт се прокрадна обратно по стълбите и се пъкна пак в изстиващото си легло.

Когато най-сетне заспа, мислите ѝ останаха неспокойни. Сънуваше, че се скита в студена градина, пълна с настръхнали от скрежа дървета. Точно в средата стигна до огромна каменна глава на баща си, щръкнала над земята, все едно е бил погребан до шията. Очите му бяха прозорци от оцветено в жълтеникаво стъкло, а зад тях се вълнуваха тъмни сенки, които на моменти скриваха или помъжняваха светлината им. Лицето му беше обрасло с мъх, но когато Фейт се опита да го остърже, камъкът отдолу се изрони.

ПОДМОЛНО ЗАСКРЕЖАВАНЕ

Подсъзнанието на Фейт беше нащрек дори когато тя спеше. Първото ранно сутрешно раздвижване из къщата разплиска съня ѝ и я върна до полубудно състояние. Чуваше се далечно тракане на врати, плискане на вода и тупването на цепениците, сваляни от купчината дърва за горене.

Фейт наметна палтото си върху нощницата и се спусна на долния етаж тъкмо навреме да види Джийни да се приближава към библиотеката с поднос с чай.

— Всичко е наред, Джийни — каза на камериерката, като се стараеше да имитира самоуверената аура на майка си. — Аз ще занеса чая.

Джийни я погледна изненадана, после стрелна с поглед вратата. Фейт усети любопитството на по-възрастното момиче като показващ се котешки нокът.

— Да, мис.

След като камериерката се оттегли, девойката взе подноса и се шмугна в библиотеката, където цареше почти пълен мрак. Все същата студена миризма изпълваше стаята, но към нея сега се добавяше смрад на кисело и застояло — като от гнили портокали. Фейт остави подноса и изтича да отвори прозореца и капациите, така че да пусне вътре светлина и чист въздух. Ако мирисът беше аромат на опият, то тя не искаше никой друг да го забележи.

Щом в помещението блисна дневна светлина, Фейт вече различаваше преподобния, все тъй отпуснат в креслото и с все същите дрехи от предишната вечер. Беше клюмнал по лице върху бюрото си и момичето се скова от паника, преди да осъзнае, че чува дишането му.

Бюрото беше отрупано с разтворени книги и издраскани листи. Кутията с пособия за писане и пътническият сандък на преподобния бяха отворени, а внимателно пазеното им съдържание — разпиляно по столовете и дори на пода. На ръба на книжния рафт имаше свещ

оставена да изгори докрай, тъй че на дъската отгоре беше останал осажден белег, а отдолу висяха восъчни сталактити.

Беше направо богохулство Фейт да гледа спящия си баща. Дори по време на отдых на лицето му беше изписана кротката себеотдаденост на църковните ангели в древно гробище. Той беше тежък камък и присъдите му се отпечатваха дълбоко. Той беше светилище, покрай което трябва да пристъпваш тихо и да шепнеш...

— Фейт?

Преподобният се размърда, а после полека вдигна глава и седна.

Очите му бяха добили обичайния си сив цвят, но изглеждаха стъклени. Мъглата в тях обаче се разсея с неочаквана скорост и погледът му доби острота на бръснач.

— Какво правиш в тази стая?

Фейт се смръзна. Допреди миг имаше чувството, че защитава баща си. Сега самата мисъл ѝ се струваше детинска и глупава.

— Джийни ти донесе сутрешния чай. Реших, че... реших, че няма да желаяш тя да влиза вътре. Стори ми се... снощи ми се стори болен...

— Дадох нареждания никой да не влиза тук! — Баща ѝ примигна няколко пъти и се втренчи през Фейт, смръщен, сякаш тя не беше достатъчно добър телескоп. Поне очите му си бяха възвърнали обичайния стоманено сив цвят. — Аз... не съм болен. Объркала си се... — Той сурово се намръщи. — Каза ли на някого, че съм болен?

— Не — Фейт поклати глава решително.

— Някой друг да е влизал тук?

— Не мисля така... — девойката се вледени.

Баща ѝ се беше вторачил в нещо и като проследи погледа му, тя забеляза свеж наръч съчки до камината и прясно напълнена кошница за въглища. Беше забравила, че в повечето стаи се пали в пет заранта. Очевидно някой от слугите беше дошъл да разбута огъня, беше открил спящия домакин и си беше излязъл, а подпалките щяха да са готови, когато потрябват.

Видимо притеснен и развълнуван, преподобният огледа разпръснатите си книжа.

— Бяха ли пръснати тези листове, когато влезе за първи път?

Фейт кимна и баща ѝ започна да ги събира и да ги тъпче обратно в кутията за писане. На няколко от страниците се виждаха груби

мастилени скици и той поспря да се взре в тях.

— Какво означава това? — промърмори под нос. — Заслужавам отговор — всичко дадох, за да го получа! Как да разбере смисъла на безсмислицата?

Фейт се притече на помощ. Скиците бяха странни и трудни за разгадаване. Подобно на плъх същество бе положило предните си лапи на строшен овал. Драконоподобен звяр бе надигнал рогата глава. Получовешко лице с изпъкнало ниско чело се взираше в наблюдателя с враждебна свирепост. Девојката успя да види само няколко, преди преподобният да ѝ изтръгне рисунките от ръцете и да се сопне:

— Не ги пипай!

— Само се опитвах да помогна... — огорчението на Фейт надмогна достойнството ѝ. — Просто искам да помогна! Татко, моля те, кажи ми какво не е наред. Обещавам да не споделям с никого!

Баща ѝ я погледа изненадано няколко секунди, а после погледът му се замъгли от раздражение.

— Абсолютно всичко е наред, Фейт. Сервирай ми чая и след това ме остави да работя.

Отхвърлянето болеше и щеше винаги да боли. Душата на девојката така и не успяваше да загрубее, за да се предпазва от болката.

Закуската на Фейт в детската се състоеше от изстинал чай и яйца, сварени рожки до пълно втечняване. Беше притеснена, а и замаяна от прекъснатия сън и едва накрая на храненето забеляза, че Хауърд потайно е хванал вилицата и ножа в грешните ръце — за пореден път.

Когато Фейт слезе долу, първо се отправи към трапезарията и надзърна през вратата. Закуската беше вече изядена, а баща ѝ пиеше чай с майка ѝ и вуйчо Майлс. Във всяко отношение се държеше както обикновено. Когато отгърна страницата на вестника, ръцете му не трепереха.

— Ето те и теб, Фейт! — Мъртъл я забеляза и ѝ даде знак да се приближи. — Днес ще трябва да дойдеш с мен в града. Налага се да ти купим нови детски ръкавици, след като си изгубила своите — макар да не знам как смогваш да си толкова невнимателна!

Фейт се изчерви и промърмори извинение.

— Пригответи се за тръгване колкото се може по-бързо! — Мъртъл погледна с леко притеснение съпруга си. — Скъпи... ако видиш доктор Джекълърс на разкопките днес, ще уредиш ли с него въпроса?

— Доктор Джекълърс? — преподобният се намръщи срещу жена си така, все едно е непонятна гърчеща се твар на стъклото на микроскопа му. — Какъв въпрос?

Сърцето на Фейт потъна в петите и внезапно страшно ѝ се прииска тази сутрин да беше признала всичко на баща си. Вече беше твърде късно обаче — кризата чукаше на прага. Ужасната лъжа за разговора с баща ѝ щеше да бъде разкрита.

— Таксата за лечението на момчето, което попадна в капана снощи... — заекна Мъртъл.

— Какво? — Преподобният скочи на крака и трескаво се вгледа в градината.

— Ти... каза, че трябва да повикаме доктора — съпругата му набърчи несигурно чело и стрелна с поглед дъщеря си.

Фейт преглътна и пресрещна погледа на баща си. Изражението му беше мрачно, променливо и трудно за разчитане. Забеляваше се влошаване на времето и наченки на буря. Видно беше как мислите му тихомълком се насочват към решение, но девойката не можеше да отгатне какво е то.

Миг по-късно преподобният полека си седна на мястото и разпъна намачкания си вестник.

— Когато пратя за лекар — отбеляза той студено, — очаквам семейството на момчето да се нагърби с плащането на таксата. Не виждам причина на нарушителите да им бъде позволено да ни бъркат по подобен начин в джобовете, но... щом се видя с доктор Джекълърс, ще уредя с него плащането. И разбира се, ще говоря и със съдията и ще се погрижа в този случай законът да си тежи на мястото.

Фейт го изслуша с шокирано облекчение. По чудо бурята бе отминала, без да се разрази. Баща ѝ беше подкрепил версията ѝ. Обзе я чувството, че споделят нещо повече от тайна — че са съдружници в заговор. Не разбираше точните причини за това, нито пък как е станало.

— В *кой* от капаните се е хванал? — зададе след малко по-важния си въпрос преподобният.

— Онзи сред дърветата, недалеч от зяпалнята — обясни вуйчо Майлс. — Еразмус, надявам се, че ще преместиш капана — намира се точно на ръба на стръмен склон, който се спуска към дъното на оврага. Ако някой се спъне в капана, може да падне и направо да си счупи врата. И... не е съвсем законно, честно казано.

Преподабният кимна в отговор на някакви собствени мисли, но Фейт не беше сигурна доколко е стигнал до него съветът на вуйчо Майлс. Всъщност се чудеше дали изобщо е чул нещо след думата „зяпалня“.

Един от господата на срещата у Лембант галантно бе предложил да предостави кочияша и каретата си на разположение на Мъртъл за сутринта, за да може да „види нещичко от града“. Когато превозното средство пристигна и се оказа двуколка, майката на Фейт не успя да скрие напълно изненадата и недоволството си, преди усмивката ѝ да се възстанови. Мъртъл се качи на капрата до кочияша, а девойката кацна на ветровитата, обърната назад седалка и гледаше как пътят се разгъва под краката ѝ.

Докато двуколката носеше Фейт и майка ѝ към града по ниския крайбрежен път, момичето все още се опитваше да разбере държанието на баща си и спасението си на косъм. Свирепият вятър влачеше по небесата кръпки от сивота и синева и принуждаваше Фейт да си държи бонето. Пръски пяна гъделичкаха бузата ѝ и блестяха по миглите ѝ.

На мижавото слънце малкото пристанищно градче се оказа приятна гледка, отколкото изглеждаше в деня на пристигането на Съндърли. Къщите бяха боядисани в бяло, златистоохрено и яркосиньо. Слънчевите лъчи танцуваха по табелите на странноприемницата и камбаната на малкия, кос градски площад. Навсякъде ухаеше на море.

Мъртъл помоли кочияша да почака на площада и след това царствено слезе, последвана от Фейт. За да подчертае цвета на очите си, днес мисис Съндърли се беше издокарала с наметало, рокля и боне в синьо.

На табелата над прозореца на една от по-красивите сгради имаше рисунки на елегантни бонета и ръкавици. Вътре магазинчето се оказа малко, но безупречно. Имаше пет-шест шапки в модерни стилове, надянати на изкуствени глави. На дълъг мраморен плот бяха

гордо наредени ръкавици в различни стилове — дълги с копчета на китката и къси и практични за ежедневието.

Собственичката се оказа доста дребна госпожа с твърде голям нос и аура на съдържана важност. Търпеливо изчака, докато Мъртъл избере модела детски ръкавици, след това изчезна в задната част на магазина да потърси подходящи за проба за Фейт. Когато се върна обаче, се държеше с допълнителна скованост.

— Моите извинения, мадам, но изглежда, в момента нямаме нищо подходящо с размерите на дъщеря ви.

— Нищо ли? — вдигна вежди Мъртъл. — Ама това е абсурд! Дъщеря ми не е пробвала дори и една ръкавица!

— Мадам, съжалявам — отвърна гладко собственичката, — но съм неспособна да ви помогна.

Когато Фейт и майка ѝ излязоха на улицата, на момичето му се стори, че от задната стаичка на магазина долавя ентусиазиран шепот.

— Колко странно — коментира Мъртъл с премерено безразличие. — Чудя се как... о, виж, Фейт, това са две от госпожите, с които се запознахме снощи!

И наистина, чернокосата мис Хънтър крачеше решително от другата страна на улицата рамо до рамо с по-възрастна жена с безлично кестенява коса. Мъртъл озари двете дами с чаровна усмивка и направи лек реверанс.

Мис Хънтър стрелна майката и дъщерята с поглед и вниманието ѝ се оттече от тях като водна капка от восък. Тя се извърна да предложи тих, смъртоносен коментар на спътничката си, и двете продължиха разходката си, без да поздравят дори мимоходом Мъртъл и Фейт.

— Не ни видяха — гласът на Мъртъл потреперваше леко. Очите ѝ бяха ококорени по детински, лицето — изпънато.

Тежък камък се спусна в стомаха на Фейт. Вече не нервничеше — беше я обладала тежката мъка на неотвратимото. Виреха им нос. Подобно поведение беше запазено за хора под достойнството ти. Вчера ги бяха приели като част от „обществото“ на Вейн. Нещо явно се беше променило, защото сега мис Хънтър знаеше, че може да ги гледа отвисоко без последици.

— Майко... може ли да се прибираме? — Фейт проучи минавачите и забеляза няколко неприязнени погледа, но не и

дружелюбни лица.

— Не! — Мъртъл се загърна в наметалото си. — След като преживях мъките на онзи ужасен крайбрежен път, възнамерявам да се възползвам докрай от този мизерен градец.

При приближаването им магазинчетата внезапно затваряха. Продавачката в сладкарницата се оказа дотолкова френцуюйка, та да не успее да разбере Мъртъл, но видимо нямаше проблеми с останалите клиенти. Дребният аптекар беше толкова зает, че така и не успя да забележи, че две дами чакат да бъдат обслужени.

— Моля, нека си идем у дома! — прошепна Фейт под нос. Обгръщаха ги миазмите на дузини прикрити, осъдителни погледи.

— Фейт, винаги ли трябва да цивриш така? — изсъска Мъртъл, вече цялата порозовяла.

В този момент момичето почти намрази майка си. Не беше само заради упорития ѝ отказ да отстъпи пред лицето на унижението; просто забележката ѝ беше крайно нечестна. Фейт беше прекарала живота си в преглъщане на възражения и оплаквания и горчиво осъзнаваше всички чувства, които криеше ежедневно. Обвинението в циврене беше тъй безобразно несправедливо, че тя увисна в безтегловност, все едно беше пристъпила през ръба на света.

Докато вървяха, погледът на Мъртъл се разведри.

— Трябва да идем до църквата — заяви тя. — Казах на мистър Клей, че може да наминем да си изберем пейка.

Двуколката ги изкачи по хълма и ги остави пред малката църква. Тя се оказа празна, тъй че Мъртъл се упъти към дома на енорийския пастор — мъничка, оклюмана сграда, която очевидно бавно рухваше под тежестта на мародерстващите орлови нокти.

В най-големия прозорец с лицето навън беше подредена колекция от снимки, някои от които — с намек за цветност. Благодарение на тях сградата подозрително напомняше на магазин. Фейт се почуди дали Клей не използва „хобито“ си да изкара малко допълнително пари.

При приближаването им самото кюре отвори вратата и остана потресен да види гостенките си.

— Аз... мис Съндърли... мисис Съндърли... — Той хвърли за миг поглед през рамо, сякаш търсеше подкрепления. — Дали бихте... въъ... желали да влезете?

Фейт не можа да не забележи, че Клей изглежда изключително притеснен.

— Тъъ... това е синът ми Пол.

Момче на около четиринадесет излезе напред и любезно взе наметалата и бонетата им. Естествено, бе точно хлапето, което Фейт забеляза да го придружава на разкопките. Беше мургаво и жилаво и с телосложението на баща си, с твърде голяма и пухкава уста, която според девойката при съответните обстоятелства най-лесно би изобразила гняв или високомерие.

— Седнете, моля — предложи Клей. — Тъъ... как бих могъл да съм ви полезен, дами?

— Ами, наминах да попитам за наемане на пейка за семейството — обяви Мъртъл, — но... честно казано, мистър Клей, тук съм най-вече с надеждата да видя приятелско лице... — Гласът ѝ пресекна за момент, а в големите ѝ, сини очи блесна многозначително сияние. — Тази сутрин из целия град се отнасят зле с нас и аз... може би е глупаво от моя страна, но не знам защо. Моля ви, бъдете честен с мен, мистър Клей — нима съм направила нещо толкова ужасно, че да обидя всички?

Фейт заби нокти в дланите си. Навън Мъртъл се държеше като ужасна тиранка, но сега, в компанията на джентълмен, се беше превърнала внезапно в разтреперана малка фея.

— О, мисис Съндърли... моля ви, не си въобразявайте подобно нещо! — разтопи се Клей. Мъжете винаги се разтапяха.

— Да не е заради онази ужасна случка снощи, когато момчето пострада на наша земя? — предположи Мъртъл.

— Това... не беше от помощ мисис Съндърли. Моят син Пол обаче ми каза, че младежът се чувствал по-добре, отколкото се очаква.

— Може и да си запази крака — обясни Пол с отсъстващ тон. Раздалечените му кафяви очи не блестяха дори с намек за усмивка. Беше на приблизително същата възраст като раненото момче и Фейт се зачуди дали са приятели.

— Най-големият проблем обаче... — Клей се задави и замлъкна, след което погледна несигурно девойката.

Мъртъл правилно разгада източника на колебанието му и се обърна незабавно към Фейт.

— Скъпа, дали не би искала да разгледаш снимките на мистър Клей?

— Да, наистина! — хвана се за предложението ѝ кюрето. — Пол ще те разведе.

Фейт се остави да бъде напътена от сковано любезния Пол към отсрещния ъгъл на стаята. Рамкирани снимки на вдървени хора, не по-големи от дланта на ръката, отрупваха рафтовете и плочата на камината.

— Тази тук е фотографска шега — посочи Пол една от позите, на която двама души се гледаха в очите; единият беше седнал и свирещ на чело, а другият — прав, в униформа на кондуктор и с вдигната палка. При по-внимателно вглеждане Фейт забеляза, че двамата си приличат като същински близнаци.

— Един и същи човек е фотографиран два пъти. Не се различава дори шевът, по който са съединени двете изображения.

Вниманието на Фейт привлече и друга снимка. На преден план имаше приблизително двегодишно момченце, но зад него се извисяваше човешки силует, обвит в тъмен плат, така че беше почти неразличим на тъмния фон.

— Ако оставим малките деца да седят самички, те често шават или се разплакват и така размазват снимката — Пол посочи тъмния силует. — Ето защо настаняваме майката зад тях да ги успокоява, но я скриваме под покривало.

Фейт забеляза как в отсрещния край на стаята Клей подава на Мъртъл вестник и ѝ посочва конкретно заглавие. Майка ѝ се зачете. Вестникът затрепери в ръцете ѝ.

„Интелиджънсър“. Честно казано, девойката вече беше отгатнала какво е променило положението. Обкръжаващият баща ѝ скандал беше пристигнал на Вейн официално и на хартия.

— Може би ще ви хареса това... — прекъсна размислите ѝ гласът на Пол. Той сочеше към малка дървена кутия с подобни на бинокъл окуляри. Фейт веднага разпозна в нея стереоскоп — хитроумно устройство, което показва пред едното око малко по-различна снимка, така че гледката изглежда триизмерна. Автоматично поднесе кутията към очите си и надзърна.

Когато кадърът се фокусира, шокът я връхлетя като удар в гърдите. Виждаше пред себе си сцена на убийство в задна уличка, а

нападателят размахваше острие над проснато, оплискано в червено тяло на жена. Дълга рана зееше от слънчевия ѝ сплит чак до корема.

Фейт свали уреда полека, с разтреперани ръце. Досега стереоскопските изображения, които беше виждала, представляваха все екзотични пейзажи или забавни снимки на феи, наливащи сладки сънища в главите на спящи деца. Зловеща картина като тази не следваше да се показва на „дами“.

Пол я гледаше в очите прекалено решително и студено. Определено *беше* ядосан, Фейт вече не хранеше съмнение — сърдеше се на цялото ѝ семейство заради пострадалия си приятел. Така че беше решил да изпусне парата, като изплаши най-лесната жертва — скучната, недостъпна, свенлива дъщеря на Съндърли. Беше дръзко, глупаво злодеяние и младежът знаеше, че ще си докара неприятности. Погледът му я *предизвикваше* да му ги навлече.

Внезапно и Фейт се разсърди — ужасно се ядоса на Вейн, на глупавите капани, на майка си, на снобките и презрителните гримаси, шепота и тайните, и лъжите. А най-много от всичко я ядосваше мисълта, че ако изпищи, побегне или вдигне патърдия и Пол загази, той щеше да спечели в определен смисъл. С държанието си тя щеше да докаже, че е бил прав — че наистина е просто безполезната и свенлива дъщеричка на семейството и нищо повече.

Така че Фейт не стори нищо подобно. Вместо това се усмихна и тихичко обясни:

— Веднъж помогнах на баща ми да препарира игуана. Налагаше се да направим точно такъв разрез, за да извадим вътрешностите...

Отминаващите секунди тиктакаха опасно и се проточваха. Обществените норми с беззвучен звън се разбиваха на късчета.

Трудно беше да се каже дали отговорът на Фейт е хванал Пол неподготвен. Във всеки случай той не посмя да каже и дума в течение на доста време. Накрая избъбри:

— Свикнал съм да се занимавам с разни твари, дето са по-големи от гущери.

Пристъпи към друг рафт и Фейт го последва.

Още първата рамка на полицата привлече вниманието ѝ. Съчетаваше две пози, и на двете имаше едно и също симпатично девойче с внимателно сресана коса. На едната снимка се виждаше със

затворени очи и надпис „Дълбоко спяща“. На другата беше „Напълно будна“ и стоеше, вторачена в пространството.

— Татко ми рисува очите — обясни Пол, — ако семейството иска да изглеждат естествено...

На Фейт ѝ бяха нужни секунда-две да осъзнае смисъла на думите му и какво е изобразено на снимката.

Малкото момиченце пред нея беше мъртво и снимано за спомен. Любящи роднини грижливо я бяха наместили така, че да изглежда, сякаш просто си почива.

Сега, когато знаеше какви признаци да търси, Фейт осъзна, че и другите снимки на полицата бяха от същия сорт. Много от тях представляваха семейни фотоси, където някой от членовете бе клямнал повечко от останалите или се налагаше да го крепят с възглавници, върху облегалката на стол или в нечий обятия.

Починалите братя на Фейт нямаха такива снимки. Споменът за тях се пазеше по друг начин — бебешките им бутилки бяха съхранени грижливо, кичури от косите им бяха защити в торбички. Тя обаче беше виждала вече снимка за спомен от този вид — на жена, очевидно спяща кротко в кресло, с разтворена в скута книга.

— Помагам да ги нагласят — обясни Пол. — Налага се да избереш правилния момент — когато не са прекалено сковани...

Лицето му отново изобразяваше самата любезност. Твой ред, подсказваше погледът му.

— Как си сложил ето това дете? — Фейт посочи малка снимка на момченце в детска стая, седнало самичко и без никаква опора, с войниче играчка в ръка.

— Тази снимка е различна... — Пол се поколеба. — Баща ми снима това дете... после изрязва главата — наистина внимателно — и я залепи на моя стара снимка. Винаги ми е правил много снимки, та да може да ги превръща в портрети на мъртви клиенти, когато се наложи.

— А ти разполагаш ли със собствени копия от оригиналните снимки? — поинтересува се Фейт.

— Разбира се, че не — Пол сви леко рамене. — Защо да се хаби фотографска хартия, ако не е за клиент?

— Какво е чувството — прошепна момичето — да се връщаш назад в спомените си и да откриваш, че самият ти липсваш и мъртвец е заел мястото ти? Аз щях да си мисля, че *изчезвам*. Бих се питала дали

баща ми изобщо иска да ме помни. А ти някога сънувал ли си кошмари, в които се събуждаш и откриваш, че от теб не е останало нищо — само мъртвец, който седи и носи нечие друго лице?

Видя Пол да трепва. Беше улучила болното му място и увереността в това я заля със свирепо задоволство.

8

ПОКВАРА

Мъртъл и Фейт се върнаха обратно в Бул Коув смълчани. Докато слизаха от двуколката, и двете забелязаха самотен силует, застанал на завет зад ъгъла на къщата. Беше вуйчо Майлс, сбръчкал чело и сгушил в шепа лулата си, за да я защити от поривите на вятъра. Махна с ръка да привлече вниманието им и после им кимна да се приближат.

— Майлс! — възкликна Мъртъл, когато застана до него. — Мислех, че ще си на разкопките вече! Съпругът ми да не тръгна без теб?

— О, не, даже бяхме на разкопките, за нещастие... — отвърна вуйчо Майлс тихичко. — Мислех, че е по-добре да те издебна, преди да влезеш в къщата. Имаше ужасна *случка* и сега всички стъпваме на пръсти... — Той вдигна вежди многозначително. — Някои хора се върнаха от дупката в лошо настроение и Бог да е на помощ на нас, останалите, ако дори *мислим* твърде шумно.

Фейт се вцепени. Когато баща ѝ изпаднаше в някой от лошите си пристъпи, трябваше най-грижливо да му разчистват пътя. Той не беше с агресивен нрав, но ако вземеше някакво решение в миг на студен гняв, щеше да го спазва докрай.

Мъртъл пристъпи напред и стисна брат си за ръката с думите:

— Нека се поразходим наоколо, Майлс.

Фейт последва вуйчо си и майка си по моравите, като гледаше да върви достатъчно близо, за да ги чува, и достатъчно далеч, за да си мислят, че не е така. Тримата доста се отдалечиха от къщата.

— Мъртъл, мила моя — рече накрая вуйчо Майлс, — повечето ни познати биха се съгласили, че съм търпелив човек. Но днес търпението ми наистина се изчерпа. Нашият скъп преподавател ме вбеси.

— Какво е станало на разкопките? Защо сте се върнали така рано? — поинтересува се Мъртъл с твърде равен тон, тъй като вече се беше досетила за отговора.

— Сутринта не дойде да ни вземе карета. Накрая се наложи да платим на някакъв тип да ни закара с каруцата си. А когато пристигнахме, никой не ни пусна на разкопките! След всичките им писма, с които заявяваха, че присъствието на великия Еразмус Съндърли е *задължително*, те ни прогониха от безценните си разкопки! Нещо по-лошо, пътя ни препречиха редица работници и бригадирът Крок. Лембант дори не се качи догоре да говори с нас.

— Възможно ли е нещо да не сте доразбрали? — попита Мъртъл без особена надежда.

— Е, точно това се опитах да предположа, но преподобният не щя и да си го помисли. На разкопките му връчиха писмо и след като го прочете, вече не можеше да се говори с него. Настоя да отиде до „Пейнтс“, изкърти им вратата от чукане и след това остави толкова рязко съобщение, че не бих се изненадал, ако Лембант прати адвокат да го съди за обида. Мъртъл, знаеш, че правя всичко по силите си, но всеки път, когато намеря масло за бурните ни води, съпругът ти ми го взема от ръцете и го използва да гори мостове!

Фейт пристъпваше безмълвно зад тях, кипнала от гняв заради начина, по който се бяха отнесли на разкопките с баща й. Вчера — почетен гост, възвеличан и ухажван. Днес — прогонен оттам като обезчестен негодник.

— На острова има броеве на „Интелиджънсър“ — сподели Мъртъл.

— Това обяснява положението... — вуйчо Майлс въздъхна. — И все пак как осъждаш някого, без дори да изслушаш неговата версия? — Той поклати глава. — Най-добре кажи на Еразмус за вестника — в момента си е навил на пръста, че случилото се е резултат от душенето и клюките на слугите. Колко души са чули за нещастията ни?

— Всички до един — гласът на Мъртъл потрепери леко. — Тази сутрин в града ни гонеха като псета.

— В Кент щеше да е стотици пъти по-зле — настоя вуйчо Майлс в своя защита. — Съпругът ти не го вижда по този начин, разбира се. Сторих всичко по силите си да помогна на семейството ти да избегне злата орис, Мъртъл, но ако чуеш какви ги говори Еразмус, да речеш, че съм ви примамил на този остров със зли намерения!

— Той не го мисли наистина — каза веднага Мъртъл.

— Еразмус винаги говори това, което мисли — отвърна вуйчо Майлс. Явно беше наистина раздразнен. За разлика от сестра си той не беше склонен към преструвки и пристъпи на черен хумор. През повечето време добронамерената му природа играеше ролята на подплата и обидите просто отскачаха от нея. Когато някоя го понижеше обаче, тя си оставаше в душата му завинаги.

— Трябва да напуснем Вейн, Майлс — Мъртъл намести белия шал, който пазеше гърлото ѝ. — Да идем по-надалече, например на континента, ако се наложи. И ми трябва помощта ти да убедя мъжа си в това.

— Съжалявам, Мъртъл, но точно в момента се нуждая от някакво извинение от страна на този твой съпруг — отвърна брат ѝ сухо — и съм готов да заложа десет гвинеи, че той няма да ми поднесе такова. А докато го стори... — вуйчо Майлс въздъхна и вдигна изразително рамене, после ги отпусна отново, с което остави отговорността да се свлече от плещите му.

Дори без предупреждението на вуйчо Майлс още с влизането си в къщата Фейт щеше да узнае, че бурята е започнала. Тихите хора често имат усет за посоката на вятъра, от какъвто са лишени шумните. Усещат промените на течението на разговорите и потреперват от хладината на неизказаната неприязън.

Мисис Велът и Джийни дойдоха да вземат бонетата и наметалата им.

— Мисис Съндърли, питам се дали можем да разменим някоя дума насаме? — попита икономката любезно, но дрезгаво и настоятелно. — Простете ми, мадам, но въпросът е належащ.

— О! — Мъртъл изпъшка и приглади косата си. — Много добре, но първо ни донесете чай в дневната. Не съм в състояние да понеса никакви належащи въпроси без подкрепление.

Макар че очевидно се наложи да положи доста усилия, мисис Велът си сдържа езика зад зъбите, докато Фейт и Мъртъл се настанят в дневната със сервиран пред тях чай. След това най-сетне стопанката ѝ кимна.

— Мадам, Джийни Бисет е добро момиче — почтена и усърдна. Може да е малко нахална и на моменти да изглупява като всички момичета на нейна възраст, но работи в това домакинство, откакто навърши тринайсет, и *никога* не е възниквало съмнение в честността ѝ,

мадам, тя доброволно признава, че наистина е притежавала вестника, но това несъмнено не е *престъпление*...

— Мисис Велът! — прекъсна я Мъртъл с ококорени очи. — За какво, за бога, става дума? Нима Джийни се е оплаквала от отношението ни към нея?

Мисис Велът си пое дъх, скръсти ръце и се овладя с видимо усилие.

— Мадам... съпругът ви вярва, че някой е ровил в документите му. Едно от писмата му е леко оцапано... — Тя поклати леко и укорително глава. — На мен ми се струва, че върху него просто е паднала капка вода, но преподобният е напълно сигурен, че е размазано от мокър пръст...

Гореща вълна разлюля Фейт. Беше допуснала да се надява, че петното ще остане незабелязано. Но не, баща ѝ го беше видял. Сигурна беше, че в момента грее виновно аленочервена.

— Той настоя всички слуги да бъдат принудени да покажат ръцете си. Джийни е била забелязана усърдно да търка своите под помпата зад къщата, така че падна под подозрение.

Първият пристъп на паника намаля. Сърцето на Фейт забави достатъчно ход, за да може тя да мисли ясно и да разбере какво казва икономката. Не беше заподозряна. Баща ѝ беше намерил улики за престъплението, но не ги беше свързал с нея.

— И... имаше ли мастило по ръцете ѝ? — попита Мъртъл.

— Да, мадам — но не от писалка. Печатно мастило от вестник... — Мисис Велът сведе очи и с неудобство пристъпи от крак на крак. — Когато я попитаха за него, тя си изпразни джобовете и предаде веднага вестника. Каза, че го е намерила в града — знае, че е трябвало да го остави, където е паднал, но била любопитна и се надявала да го прочете, след като свърши работа...

Последва кратко, изразително мълчание, по време на което мисис Велът не спомена защо Джийни е проявила любопитство, а Мъртъл не я попита. Фейт не се затрудняваше да чете между редовете или да предположи за кой вестник става дума.

— В кого е сега изданието? — попита Мъртъл.

— Съпругът ви го конфискува — отвърна икономката.

— Ще имам предвид препоръките ви за момичето — заяви Мъртъл уморено, — но смятам, че трябва да говоря със самата

Джийни, така че да реша какво следва да се направи. Пратете я при мен веднага щом може да се откъсне от работата си.

— Работата ѝ ли? Мадам, съпругът ви я уволни! В момента си събира вещите и ѝ е казано да напусне къщата веднага след съмване!

Единствено Фейт, която познаваше много добре майка си, забеляза как Мъртъл стиска зъби и се стяга, за да не реагира. Управлението на дома и заниманията със слугите бяха във властта на Мъртъл. Преподобният държеше жена му да изпълнява волята му, но никога не я беше прескачал така безочливо.

Ръцете на Фейт трепереха. Вината, която трябваше да се стовари на нейната глава, я бе пропуснала и бе поразила съвсем друга жертва. Тя постави накриво чашата си в чинийката, плисна горещ чай по китката си и заля и предницата на роклята.

— О... Фейт! — Мъртъл завъртя обезсилено очи. — Ти, глупаво, тромаво дете. Върви и си смени дрехите и после... ами, прочети си молитвите.

Фейт слезе за вечеря в току-що изпраната си синя рокля. От чистотата ѝ ставаше още по-зле, все едно отровно писмо е сложено в новичък плик.

Испаднала бе в пълна паника при мисълта да каже на баща си истината. Ако той я прогонеше, слънцето щеше да угасне и мечтите ѝ да се разпаднат на прах. Нуждаеше се от поне капка надежда да спечели вниманието, уважението и любовта на преподобния. Не можеше да понесе мисълта да ги изгуби завинаги...

И Джийни винаги може да се хване на друго място — прошепна отчаян гласец в главата ѝ. — А аз не мога да намеря друг баща.

Скоро стана ясно, че вечерята ще е печално мероприятие. Вуйчо Майлс се беше съгласил да влезе отново в къщата, но пожела да занесат неговата порция в стаята му.

Бащата на Фейт закъсна и седна на масата мрачен и кисел. Не се забави обаче толкова, колкото самата вечеря. Когато пристигна първото блюдо, семейството чакаше от половин час.

Супата донесе ужасено на вид момиче, което Фейт не беше виждала досега. Новото слугинче явно беше направо зашеметено от задачата си. Разливаше на покривката половината черпак всеки път, когато се опитваше да гребне от супника. Когато забърса с полите си лъжицата на Мъртъл от масата и тя падна с дрънчене на пода,

момичето толкова се стресна, че събори каничката със сметана. Преподобният се принуди да дръпне стола си, за да избегне плисналата вълна.

— Това е непоносимо! — Не повиши глас, но тонът му беше достатъчно леден, за да пресече всички други звуци. — Това дете местната идиотка ли е, или някой е извлякъл магаре на задните му крака и го е препасал с престилка?

Очите на момичето плуваха в сълзи, докато се опитваше да избърше сметаната с престилката си.

— Стига толкова — само влошаваш положението — обади се Мъртъл нетърпеливо, но не така остро. — Върви да си смениш престилката и накарай мисис Велът да донесе чиста покривка...

Момичето се възползва от възможността да избяга от трапезарията.

— Тя е почти безнадеждна — обяви Мъртъл с престорена веселост в гласа, — но само нея успях да намеря за толкова кратко време. Чудя се... — тя поспря и Фейт видя дантелената ѝ яка да мръдва леко, сякаш майка ѝ бе преглътнала. — Чудя се дали не си струва да задържим Джийни поне още малко, за да си спестим подобни изпитания.

— Тя си отива сутринта — заяви преподобният равно.

— Все пак ми се иска... да, иска ми се, скъпи, да ми беше дал възможност да поговоря с момичето и може би да се справя по свой собствен начин...

Бащата на Фейт рязко стовари и вилицата, и ножа до чинията си и изпепели жена си с поглед.

— Можеше и да го сторя, ако бях видял доказателства за способността ти да се справиш с проблема! Смятах, че си ми равна поне в задачата по управлението на това домакинство, но очевидно съм ти гласувал *прекалено* много доверие. Домът на един мъж следва да бъде негово убежище — единственото място, където е господар, без да води битки за короната. Прекалено много ли искам? Вместо това на вечеря студени огризки ми сервират неизкъпани слуги, които разливат, разплискват, тряскат вратите и не показват и капка уважение. Прислугата си угажда с личните ми книжа и половината домакинство обръща гръб на бандити и разбойници, които тъпчат земята ни.

Преследван и смазван съм тъкмо на мястото, където желанията ми следва да са закон!

Мъртъл ококори сините си очи, сетне сведе поглед. Полека я заля червенина и ножът в ръката ѝ затрепери леко. Едва чуто каза:

— Аз... много съжалявам, скъпи.

— Наясно съм, че женският ум си има ограничения — продължи горчиво преподобният. — При все това съм чувал, че жените на другите хора успяват да държат слугите им що-годе в строя и да предотвратят превръщането на домакинството им в противен бордей! — Той се изправи рязко, хвърли салфетката си на масата и излезе от стаята.

Фейт имаше чувството, че се разкъсва на части — както винаги, когато баща ѝ говореше така на майка ѝ. Искаше да вземе неговата страна, но я болеше, понеже нямаше как да не симпатизира на майка си. Сигурна беше, че зад вратата подслушват наострени уши, чиито собственици злорадстват над унижението на Мъртъл. Майка ѝ без съмнение също бе наясно с наличието им.

Мъртъл се оттегли в стаята си, като се позова на главоболие. Бойното поле на масата в трапезарията бе разчистено, а ястията — отнесени в килера.

При напускането на трапезарията Фейт чу тихи ридания. Изглежда, идваха откъм стълбището за слугите, близо до кухнята. Като надникна зад ъгъла, тя забеляза Джийни да ридае бурно, сгушена в подножието на стълбите.

На лицето на камериерката бяха изписани шок, изтощение и ужас. Очите ѝ бяха подути и дори устата ѝ бе подпухнала от плач.

Фейт се оттегли зад ъгъла. Това не я спаси. Продължаваше да вижда пред себе си Джийни Бисет, вече не така хубава, самоуверена и горда. Сега по-голямото от Фейт момиче приличаше досущ на напердашено дете. Може би Джийни не очакваше да намери друго място. Може би нямаше къде другаде да отиде.

9

ПРИЗНАНИЕ

Не мога. Не е възможно.

Но ето я Фейт пред библиотеката, вдигнала ръка да почука.

Гадеше ѝ се, мислите ѝ подскачаха и се щураха в опит да намерят причина да избяга. Тя се опита да си представи, че Господ я гледа и настоява да изпълни благородния си дълг, но за нея Бог носеше лицето на баща ѝ. Дори сега в глупаво ъгълче от себе си вярваше, че ако баща ѝ не знае какво е сторила, то и Господ няма да знае и тогава всъщност няма да е грях.

Фейт почука. Ето че вече беше прекалено късно. Не можеше да обърне гръб.

Вратата се отвори рязко и на прага застана баща ѝ. Когато видя девойката, раздразнението му понамаля. Очевидно бе очаквал някой не така желан гост.

— Фейт. Трябва ли ти нещо?

— Татко... трябва да поговорим... — избъбри Фейт бързо, така че да не може отново да изгуби смелост.

Баща ѝ я огледа безмълвно за миг, после кимна в съгласие.

— Много добре — рече той и задържа вратата отворена. Момичето влезе и преподобният затвори зад нея. — Седни, Фейт.

Тя го стори, без да е сигурна дали милият тон на баща ѝ я кара да се чувства по-уверена, или по-нервна.

— Мисля, че знам за какво искаш да говорим — Еразмус Съндърли се намести зад бюрото си. Много от гневната му енергия видимо се беше оттекла. Сега изглеждаше просто мрачен и уморен. — Все още се притесняваш за здравето ми, нали? И се боиш, че ти се сърдя, задето си влязла в кабинета ми неканена... — Погледът, който той ѝ отправи, не беше лишен от нежност.

Фейт преглътна и не каза нищо. Това наистина бяха проблеми, които я притесняваха, но не стояха на първо място в списъка ѝ.

— Първо и преди всичко, няма нужда да се боиш за здравето ми — увери я баща ѝ. — Както казах и преди, сбъркала си. Снощи не бях болен, просто уморен и твърде погълнат от работата си, за да ти обърна много внимание. Що се отнася до нашествието ти в кабинета ми онази вечер и последвалата заран... — Той сплете пръсти и откровено призна на Фейт: — Не е добра идея и силно ще се разочаровам, ако го сториш отново. Но в този случай съм готов да повярвам, че не си планирала вреда или неуважение. Ще забравя за случилото се, Фейт. Повече няма да споменаваме за това.

Той кимна леко и очевидно очакваше дъщеря му да напусне стаята. Тя остана на мястото си с усещането, че се държи като глупачка.

— Имаш ли нещо друго да ми казваш? — Преподобният вече беше вдигнал една от писалките си и бе отворил тетрадката си, очевиден знак за момичето да си върви.

— Татко... — образът пред очите на Фейт подскачаше леко при всеки удар на сърцето ѝ. — Аз... аз... аз бях онази, която остави петно на писмото ти.

Той остави писалката. Затвори тетрадката.

— Какво каза? — Топлотата в погледа му се беше изпарила.

— Не е била Джийни. Аз... аз го направих... — Фейт не беше сигурна дори дали гласът ѝ се чува.

Баща ѝ я погледа в течение на няколко безкрайни секунди.

— Това писмо стоеше в касата ми, откакто напуснахме Кент — преподобният се надигна от мястото си. — Да не искаш да кажеш, че нарочно си *отворила моя сейф*?

— Толкова съжалявам... — поде Фейт отново.

— Имала си богохулната наглост да ровиш в книжата ми? Прочете ли писмото? Какви други документи прочете?

— Само това писмо! — оправда се момичето. — Аз... погледнах и още няколко, но само мимоходом. Много съжалявам, не трябваше да го правя, но не знаех какво друго да сторя! — Тя даде глас на разочарованието си. — Ясно беше, че има някаква ужасна причина да напуснем Кент, а никой не ми казваше каква е тя! Просто исках да разбера!

— Какво? Опитваш се и да *оправдаеш* поведението си? — Баща ѝ вече трепереше от гняв. — Не! Нито дума повече! Млъкни и ме

слушай. Явно се налага да те преценявам наново. Смятах те за почтена дъщеря, с честно сърце и ясно чувство за дълга си към по-възрастните и по-добрите от нея. Не съм и помислял, че си способна на такова потайно, лъжовно поведение. Очевидно сме позволили на характера ти опасно да се отклони от правия път. Честността е ценно качество за мъжа, но за жена или момиче е жизненоважна, понеже ѝ повишава поне малко цената! Чуй ме, Фейт — момичето не може да бъде нито храбро, нито умно, нито сръчно, каквито са момчетата. Ако не е и добродетелно, значи не става за нищо. Разбираш ли?

Фейт имаше чувството, че са я наранили физически. Дълбоко в сърцето си бе таила искрица надежда за разбиране и прошка. Дори сега, изправена пред потъпканите ѝ останки, знаеше, че трябва да умолява за опрощение. Но не успя да се насили.

— Но аз съм умна.

Не го каза на висок глас, но го изрече. Чу устата си да произнеса думите.

— Какво рече?

Седем години преглъщани мисли не можеха да бъдат потулявани повече.

— Аз съм умна! *Винаги* съм била умна! Знаеш, че е така. Сама научих гръцки! Всички говорят за Хауърд и колко брилянтен ще стане твоят син — но на неговата възраст аз четях „Напредъкът на поклонника“^[1] и „Историята на Англия за деца“ и учех латинските названия на растенията в градината! Хауърд едва успява да седи на едно място, колкото да прочете „Приказка за Добринка с двете обувки“^[2]!

— Как смееш! — прекъсна я баща ѝ и пристъпи към нея. — Как смееш да ми повишаваш тон! Как смееш да говориш за себе си по подобен самовлюбен, арогантен начин! Откъде научи тази отвратителна гордост? Това е моята награда, задето те окуражавах и ти позволявах достъп до библиотеката и колекциите ми, така ли? Да не си си изгубила ума — или само чувството за благодарност? Да не би да вярваш, че ти *дължим* дрехите, които носиш, покрива над главата ти и храната, която ти се поднася? Не. Нищо подобно. Всяко дете начева живота си в дълг към родителите, които го приютяват, обличат и хранят. Един син някой ден току-виж изплатил този дълг, като се пребори за добро положение и увеличи семейното богатство. Като

дъщеря ти *никога* няма да го сториш. *Никога* няма да служиш с чест в армията или да се отличиш в науката, или да си спечелиш име в църквата или парламента, няма и да си изкарваш хляба с някаква професия. *Никога* няма да си друго, освен тежест, която източва кесията ми. Дори когато се омъжиш, зестрата ти ще отвори дупка в семейните спестявания. Ти, която говориш така презрително за Хауърд — ако *не* се омъжиш, някой ден ще се нуждаеш от неговата благотворителност, инак ще останеш без легло и подслон.

Фейт не беше в състояние да изрече и дума. Не можеше да си поеме дъх и ѝ се виеше свят. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ. Мислено се виждаше на озарения от слънцето плаж, където бе намерила своя фосил — първата си вкаменелост. Слънцето изчезна зад черна стена от облаци и баща ѝ си отиде, а малкото момиченце се препъваше наоколо само, с ръбесто парче камък в ръка.

— Всичко, на което е способна една дъщеря — продължи преподобният по-кратко, — е да компенсира дълга, който не може да изплати, като се държи неотклонно на пътя на дълга, благодарността и смирението. Това е *най-малкото*, което бащата може да очаква, не е ли така?

Приглушила риданията си с длан, Фейт кимна. Мразеше се, задето кима. Но светлината на плажа изчезваше.

Самоуважението ѝ бе пострадало при челен сблъсък с любовта — катастрофа, която като цяло свършва само по един начин. Любовта не играе честно. В този миг гордостта ѝ, твърдата увереност в правотата, та дори и усещането ѝ за себестойност не означаваха нищо пред лицето на перспективата да остане лишена от обич.

Бащата на Фейт се върна при бюрото си и ѝ обърна гръб, като взе неспокойно да разбутва книжата си. Тя се възползва от момента свобода, с трепереща ръка извади кърпичка и си обърса лицето. Чувстваше се като изкормена. Всички чувства и мисли, които бе затаявала с години, бяха избухнали на свобода... и смазани с апокалиптично старание. Вече не знаеше къде се намира и коя е.

Смътно осъзна, че баща ѝ е спрял да размества книжата си. Вдигна един лист и го разгледа.

Отминаха няколко секунди, след което той избута креслото си иззад бюрото и го придърпа към Фейт. Седна така, че помежду им

нямаше и фут разстояние. Девојката все още го виждаше размазан през сълзите си.

— Фейт! — Ледената буря в гласа му бе отслабнала. — Наистина ли съжеляваш, че си се държала и говорила по този начин?

Тя кимна отново.

— И тази твоя глупост — тя всъщност е проява на загрижеността ти към мен и си искала да ми помогнеш?

— Да — успя да отвърне Фейт.

— И все още искаш да помогнеш на баща си?

— Разбира се! — В душата ѝ отново се появи пламъче. Малка светлинка. Капка надежда.

— Добре — преподобният ѝ подаде листа, който държеше. Представляваше карта на Вейн, както откри девојката. — Хауърд каза, че от плажа вие двамата сте видели морски пещери. Искам да ми ги посочиш на тази карта.

Озадачена, Фейт се вгледа в набръчканата мастилена скица и после посочи местата, където смяташе, че си спомня да е зърнала зейналата паст на пещерите.

— Той спомена, че на брега има малка лодка. Помисли добре — стори ли ти се годна за плаване?

— Да, така мисля... — Фейт прерови спомените си. — Изглеждаше прясно боядисана, не видях пробойни.

Преподобният се намръщи, после явно взе решение.

— Фейт, вземи си наметалото, но се постарай да не те видят. Нуждая се от съдействието ти за една задача и никой — абсолютно никой! — не трябва да знае за нея.

[1] „Напредъкът на поклонника от този свят към грядущия“ — The Pilgrim's Progress from This World to That Which Is to Come от Джон Бъниан; едно от най-важните религиозни произведения в Англия. ↑

[2] Известна приказка на Джон Нюбъри. ↑

10

МОРСКАТА ПЕЩЕРА

Когато Фейт си взе наметалото и се измъкна през задната врата, баща ѝ вече чакаше отвън, облечен в дебелото си палто, с плътен шал и ловджийска шапка.

— Вземи го — прошепна той и ѝ подаде фенер, загърнат в дебел плат. — Дръж плата съвсем леко разтворен, но се увери, че светлината не е обърната към къщата...

Фенерът беше тежък и миришеше на китова мас. Преподобният се обърна и поведе момичето към зяпалнята.

Нощта беше студена и беззвездна, небето — украсено само с няколко ивици по-пурпурен оттенък от запад. Единствен прилеп се понесе покрай двамата пътници и изчезна, бърз като пърхащо сърце.

Фейт бродеше колебливо по поляната, понеже се боеше да не настъпи някой капан във високата трева, а глезените ѝ бяха изтръпнали от притеснение. Баща ѝ я стрелна нетърпеливо през рамо и ѝ махна да побърза.

— Трябва да се върна в къщата до полунощ — прошепна той сухо, когато тя се изравни с него. — Моля те, не се мотай!

В мрака зяпалнята изглеждаше по-голяма и мрачно напомняше затвор. Бащата на Фейт отвори вратата и изчезна в тъмното.

Когато се върна, обятията му бяха запълнени от увит в плат предмет, видимо мъчително тежък за него. Под съпровода на приглушено потракване на теракота върху дърво той спусна внимателно предмета в ръчната количка, която се намираще до вратата. Странният, студен аромат отново блъсна Фейт в носа.

Преподобният хвана дръжките на количката.

— Осветявай пътя пред мен, така че да избягвам камъните — изсъска той и посочи пътеката, която водеше към морето.

Колкото по-надолу слизаха по склона към плажа, толкова по-неравна ставаше пътеката и криволичеше повече, а напредъкът по нея беше все по-труден. Всеки път, когато някое колело подскочеше, изпод

покривалото се разнасяше шумоленето на висящи листа и бащата на Фейт неизменно всмукваше дъх през зъби.

На плажа вятърът духаше по-силно и по-свирепо. Морето беше черно, като изключим кипналия прибой, надраскан с резките щрихи на бялата пяна. Канарите изглеждаха по-високи, отколкото на дневна светлина — като гигантски хапки, отхапани от небето.

Внезапен порив на вятъра засвири в невидима цепнатина или вдлъбнатина, която издаде пулсиращо стенание, досущ наподобяващо глас. Бащата на Фейт се вцепени и извърна глава към източника на звука. Пусна количката и пъкна едната си ръка в джоба, докато се вслушваше. В крайна сметка се успокои.

Докато напредваха по брега, Фейт хвърляше от време на време поглед към джоба му — леко издут — който се поклащаше, по-натежал от обикновено. В него преподобният обикновено носеше малкия си джобен пистолет, с който излизаше да събира експонати от фауната. Оръжието беше еднозарядно, с дебело късо дуло, но достатъчно мощно да свали от двацет фута шотландска дива котка.

Да носят закрит фенер, означаваше потайност. Наличието на пистолет — опасност. От кого се боеше баща й?

Фейт се озърташе, а всеки път, когато дърветата горе се залюлееха, въображението й населяваше скалите с надзъртащи над ръбовете глави и бягащи силуети. Камъчетата, подскачащи в прибоя, се превръщаха в тропот на стъпки.

Преподобният мъчително дотътри количката през плажа до малкия навес. Там се наведе над гребната лодка, огледа я на светлината на фенера и почука по борда й. След малко си кимна в отговор на собствените си мисли.

Хвана котвеното въже на лодката и се зае да я примъкне през чакъла към водата. Напредваше мъчно и бавно.

— Иди зад лодката и бутай — нареди той, като повиши глас, за да надвика вятъра.

Сърцето на Фейт потъна в петите, а най-лошите й съмнения се потвърдиха. Баща й наистина *смяташе* да изкара лодката посред нощ.

Вмъкна се под навеса, изтръпнала от притеснение. Свали си ръкавиците и ги пъкна в джоба си, след това подпря студения корпус и бутна лодката с всички сили. Натискаше все напред, а килът цепеше чакъла и хрущеше глухо. По времето, когато преподобният й подвикна

да спре, ръцете я боляха и около ботушите ѝ плискаше студена вода. Вълните поеха лодката и Фейт я усети да се клати и люлее в ръцете ѝ.

С видимо усилие баща ѝ вдигна безценната саксия с растението си. Фейт задържа лодката толкова стабилно, колкото може, докато експонатът бъде наместен близо до кърмата.

— Татко — попита девойката, — а как ще виждаме скалите?

Избягването на капаните във високата трева беше едно, но навигирането около подводните скали в тъмна нощ щеше да е съвсем различно. Тя си спомни предупрежденията на майка си за теченията и клюките за корабокрушения по крайбрежието.

— Ти ще седиш на носа с фенера. Ще стоиш на пост, докато греба, и ще ме предупреждаваш, когато видиш скали.

Фейт се втренчи в черната, набраздена повърхност на океана. Всеки път, когато се появеше гребен на вълна, тя си въобразяваше как се разбива върху невидими скали. Въпреки това повдигна полите си, доколкото може, и се покатери в лодката, която баща ѝ придържаше стабилна. Беше нужна на преподобния и каквито и опасности да им предстояха, щяха да ги посрещнат заедно.

Под тежестта на девойката лодката отново полегна на чакъла, но баща ѝ я бутна здравата, за да заплава, а след това изгази и се качи зад девойката. Предаде ѝ картата на Вейн с думите:

— Вземи я. Трябва да ме насочиш към пещерите!

Той самият се намести с гръб към дъщеря си и носа и се хвана за веслата.

Фейт се извърна на мястото си, така че да седи странично и да гледа както напред покрай носа, така и назад към баща си и плажа. Картата пърхаше в ръцете ѝ и всеки момент щеше да се освободи. Момичето я приглади в скута си и я притисна с дъното на фенера, а баща ѝ започна да гребе.

В началото всяка вълна правеше яростен опит да ги изхвърли обратно на плажа. Бащата на Фейт въртеше веслата с гневна енергия, а приборът съскаше околоръст. Когато лодката се пребори да стигне до по-дълбоки води, характерът на вълните се промени. Сега те люлееха и подхвърляха малката черупка — като големи черни вълци в игриво настроение.

Далечните скални носове представляваха черни силуети. Нямаше надежда да се различат по-тъмночерните пещери. Фейт се опита да си

спомни как бяха изглеждали на дневна светлина — и скалите, и устията, и високите носове, и пухкавите облаци от далечни морски птици.

Вълните ставаха все по-високи и по-малко закачливи, търкаляха се под лодката със зловеща безгрижност. Всеки път, когато тя се наклонеше, Фейт цялата се напрягаше в очакване на преобръщането и ледения удар във водата. Никога не я бяха учили да плува, но здравият разум ѝ подсказваше, че това надали има значение. Паднеше ли през борда, пластове ѝ фусты можеха и да я удържат на повърхността за няколко секунди, но след това щяха да се напият с морска вода и да се превърнат в ужасяваща мъртва тежест, която да ѝ оплете краката и да я повлече към морското дъно.

Лодката подскачаше и веслата плискаха упорито, а Фейт имаше мъчителното усещане, че от лявата ѝ страна лишените от светлина верига канари се издигат по-високо от нужното и че плажът зад тях се измества надясно. Всеки път, когато баща ѝ оставяше веслата да почине за няколко секунди, дръжките им рисуваха малки бели вълни във водната повърхност.

— Има течение! — Фейт се взря в разнообразните черни и безлични зъбери на канарите и се помъчи да отгатне къде се намира. — Дърпа ни наляво... така де, ляво на борд!

Към скалите, това се опитваше да не каже. Към канарите.

Баща ѝ не каза нищо, но започна да върти веслата още по-енергично. С всеки замах носът на лодката се завърташе надясно, но след това отново започваше да се отклонява наляво.

Фейт беше толкова хипнотизирана от това изместване, че за малко да пропусне бликащата пяна на трийсетина фута пред тях. Пяната бълваше и пръскаше на силна струя като цвят на грамофонче. Само веднъж, когато буйният гребен се отдръпна, девойката успя да види къде вълните се изсипват върху назъбен силует, който за миг се очерта в бяло...

— Скала! — провикна се Фейт и вдигна фенера да я разгледа по-добре. — Скала право пред нас!

— На какво разстояние?

Девойката отвори уста да отговори, но в този миг фенерът ѝ разкри далеч по-близка следа от бяло. В дълбоката вдлъбнатина между

две вълни назъбен черен силует разкъса повърхността за кратка издайническа секунда.

— Десет фута! — Фейт се хвана за ръба на лодката, после изпъшка, когато още един скалист шип щръкна като връх на зъб още по-близо. Вълните около нея се надигаха и кипяха. — Навсякъде около нас са!

Изпод лодката се чу стържене — все едно голям, тъп нокът се плъзга по дъските. Разчела следите във водата, Фейт се наведе настрани, топна ръка в ледената вода и се одра на неравните мидички по скритата скала. Бутна с всички сили и за малко да изгуби равновесие, после тупна обратно в лодката с мокър ръкав и пулсиращи пръсти. Фенерът в другата ѝ ръка се люлееше и дрънчеше, а пламъкът се сви до синя искра, преди да се надигне отново висок и златист.

Зад себе си Фейт чу плискане, какофония от стържене на дърво и метал и мъчителното пъшкане на преподобния, който се бореше с веслата. Отдолу обаче скалите не ги задираха вече, а девойката не успяваше да различи и бълбукането от цепнатица или теч.

Сплъстените от солта кичури на Фейт я биеха през лицето и ѝ влизаха в очите. През цялото време канарите продължаваха да се уголемяват все повече и да отхапват все по-голям дял от небето. В основата им вълните бушуваха, кипяха, нахвърляха се едни върху други и кървяха в пяна.

Фейт осъзна, че чува ритмично и силно плискане и съскане, плискане и съскане. Малко по-нататък, в посока открито море, поредната вълна удари в скалите. Почти цялата се разби в пръски, но част от нея сякаш изчезна в скалата. Девойката я чуваше да реве кухо и след няколко секунди водата се оттече обратно, буйна и блестяща. На Фейт ѝ отне няколко секунди да осъзнае какво вижда.

— Татко, има пещера!

Ревът ставаше все по-силен и заплашителен, колкото повече приближаваше лодката. Скоро Фейт успя да различи устието на пещерата и по-тъмна чернота, зейнала като прозявка на котка.

Вълните вече бяха пленили лодката, веслата ѝ — немощни срещу бушуващата белопенна стихия. Пръските пареха в очите на момичето. Най-сетне прибоят подхвана рибарската черупка и я понесе безпомощно напред, право в устието на самата пещера. Небето изгасна като лампа и ги остави насаме със сиянието на фенера. Тътенът на

разбиващите се върху канарите вълни беше оглушителен и отекваше силно.

Килът на лодката заора в бляскавия склон от чакъл, изскърца и така пристанаха. Ревът на морето утихна до свирепо плискане на вода и трополене на камъчета. Фейт видя, че пред носа пещерното дъно се издига нагоре. Забелязваха се назъбени отвори, водещи към пещерни галерии. Очертанията им потрепваха на слабата, мъждива светлина на фенера.

Зад Фейт преподобният се изправи на крака и пусна веслата.

— Стой на мястото си — нареди остро, щом момичето се надигна. — Тежестта ти ще държи лодката на дъното...

Той взе от дъщеря си фенера, излезе от лодката и заджапа през дълбоката до глезен оттегляща се вода покрай носа. Хвана котвеното въже и се изкатери на каменния бряг, където го върза за масивна колона от камък.

Следващата вълна нахлу с ужасяваща скорост и лодката се надигна, а после се спусна отново на дъното. Преподобният се върна, праметнал през ръка дръжката на фенера, и внимателно вдигна голямата саксия от лодката.

— Чакай тук.

Бащата на Фейт изчезна в гърлото на една от пещерите, понесъл саксията нежно, сякаш е ранено дете. Светлината изчезна заедно с него и остави девойката сама в мрака.

Пещерата дъхтеше на море, но това не беше веселият крайбрежен аромат. Смърдеше така, все едно морето е старо и зло чудовище. То ближеше плътта на корабокрушенци, оставяше оголени дървени кости в беззвездните дълбини. Обитаваха го зеленокожи русалки с очи на сепии и дълги, закривени пръсти, чийто дъх вони на престоляла риба.

Най-сетне бащата на Фейт се върна, понесъл само фенера. Развърза въжето и скочи в лодката, без да каже и дума. Когато следващата вълна дойде да ги повдигне, той използва веслата да се оттласне от надигащото се дъно с цялата си сила, така че все още да плават свободно, когато водата се отдръпне. Тя ги изхвърли обратно навън от пещерата и небето се завърна над главите им, живописно озарено след мрака в пещерата.

Не беше лесно да се освободят от плена на пещерата, но преподобният гребеше и гребеше неуморно и накрая Фейт видя скалите да се смалаяват, а подводните камъни оредяха и вълните се посмириха.

Плаването обратно към брега беше продължително. Фейт вече не виждаше плажа, от който потеглиха, но за щастие, си спомни щръкнала изпъкналост на върха на скалите. Сега си отваряше очите за този самотен шип на фона на небето и навигираше към него.

Окъпаният в пяна бряг все пак се появи и най-сетне килът заора в него. Баща и дъщеря излязоха от лодката и я издърпаха обратно под навеса. Краката на Фейт бяха омекнали, а ръцете ѝ — твърде замръзнали, за да се държи здраво. Двамата се облегнаха за кратко на лодката да си починат, а в студения въздух дъхът им излизаше на дълги пера пара.

— Добро момиче си ти, Фейт — каза най-сетне преподобният. — Добро момиче!

И внезапно на девойката престана да ѝ бъде студено.

Тръгнаха обратно към къщата, като Фейт буташе количката. Имаше чувството, че още се люлее, но някак си невъзможното се бе случило — под ботушите си имаше суха земя. Двамата с баща ѝ бяха посрещнали опасността заедно — и бяха оцелели. Тя беше подложена на изпитание и го премина.

Оставиха количката до парника. При приближаването им до къщата обаче бащата на Фейт спря и погледна отново ръчния си часовник на светлината на фенера.

— Почти полунощ е — прошепна той. — Нямам време. Фейт, влизай вътре и си лягай.

— Няма ли да се прибереш? — загрижеността на девойката отново я изправи на нокти, същинско стражево куче. — Има ли нещо? Да дойда ли с теб?

— Не — отвърна рязко баща ѝ. — Не, няма да бъде необходимо... — Последва продължителна пауза. Накрая той поде тихо: — Фейт, никой никога не бива да узнава, че съм излизал от къщи тази нощ. Чуй ме добре. Ако се случи да те попитат, длъжна си да кажеш, че сме останали да си говорим в кабинета ми чак до след един след полунощ. Разбра ли?

Фейт кимна, макар че съгласието ѝ беше отчасти лъжа. Всъщност не разбираше.

— Няма да се отдалечавам много и ще се върна съвсем скоро — баща ѝ се поколеба. — Фейт, мокри ли са ботушите ти?

— Да — призна тя, трогната от загрижеността му. Разходката от плажа нагоре беше джвакаща и неприятна.

— Погрижи се да са изсъхнали до сутринта, инак слугите ще забележат и ще разнесат слуха. Никой не бива да заподозре какво сме сторили, нито къде сме били. Трябва да се увериш, че не си оставила следи, че няма нито едно доказателство!

Преподобният отстъпи встрани от вратата и се спря. Погледна през рамо към Фейт, но фенерът отново бе заметнат с покривалото и в тъмното изражението му не се виждаше.

— Покажи ми колко умна можеш да бъдеш, Фейт!

Умна. Тази единствена думичка топлеше девойката, докато тя се прокрадаваше по външните стълби на личната си градина на покрива и лекичко отваряше вратата към стаята си. Пъхна се вътре и припряно си свали наметалото, роклята и фустите.

Покажи ми колко умна можеш да бъдеш. Несъмнено това означаваше, че ѝ е *позволено* да бъде умна — че той признава, че тя е *способна* на умни постъпки?

Щеше да се докаже пред баща си. Нямахше да позволи да я пипнат или да предаде тайната му.

Фейт издърпа решетката на камината, с огниво и хартия върна към живота гаснещата жаравя, а след това използва борина да запали свещта на плочата отгоре. На нейната светлина огледа щетите по дрехите си. Наметалото ѝ беше покрито с пръски и измърляно от дъното на лодката. Подгъвите на роклята и фустите бяха пропити с морска вода, а чорапите ѝ бяха направо прогизнали. Дори високите един инч токове на ботушките ѝ не ги бяха спасили от наакисване и имаше голяма опасност осолената кожа да се свие и напука след изсъхването.

Но все пак това не беше първият път, когато Фейт криеше доказателства за тайно излизане. Навлече си нощницата, след това се измъкна от стаята си и слезе долу, понесла на вързоп в обятията си повредените дрехи.

Както и се надяваше, килерът беше тъмен и празен. Тя тихичко напълни една мивка с вода, след това разбърка вътре сапунени стружки, нишесте за колосване и шепа сол да спре пускането на боята. След това много внимателно изпра чорапите си, после влажния подгъв на фустите и роклята. Нервите ѝ бяха опънати като стъкло и тя подскачаше при всяко потропване на капациите на прозорците.

Когато дрехите ѝ вече не миришеха на море, тя ги изцеди, открадна кана трици от килера и се промъкна обратно по стълбите. Изпраните си дрехи уви да съхнат около решетката на камината. С помощта на куката за копчета разкопча мъничките, досадни копченца на ботушите си. След това ги напълни с трици, които, както знаеше, щяха да изсмучат влагата от тях, закопча ги здраво отново, та да запазят формата си, и ги остави до огъня.

Стаята беше още студена и Фейт се пъкна в леглото. Прииска ѝ се да може да си поръча грейка и се надяваше да не е пипнала простуда. С увито около себе си одеяло остана да четка мръсотията от плаща си и да вади трънчетата от него. Мирисът на напичащите се на огъня трици беше сух и успокоителен. И мислите на девойката вече бяха по-топли и утешителни.

Бащата на Фейт я бе повикал в миг на нужда. Тя имаше чувството, че помежду им се е откряла отдавна затворена врата, пък макар и само на един пръст.

Той не може да ме затвори отново, прошепна гласчето в главата ѝ. Не и този път. Знам твърде много.

Още при преминаването на тази мисъл през главата на Фейт обаче четката трепна в ръката ѝ. Откакто бяха потеглили на нощно пътешествие, стомахът ѝ се беше свил на възел. Стараеше се да не се сеща за тази мисъл и идеята, която я причакваше с острите си зъбци, все едно е заложен в тревата капан.

Баща ѝ — нейният обичен, боготворен баща, остана шокиран да чуе за тайното ѝ, подло държание. И въпреки това ѝ бе наредил да се прокрадне заедно с него посред нощ на светлината на покрит фенер, и да не казва на никого за случилото се. Беше я направил на нищо, задето крие доказателства за тайните си подвизи... и сега, по негово лично нареждане, тя пак повтаряше абсолютно същото.

Татко ѝ. Мрачният светец и покровител на честността. Яркият пламък на справедливостта. Беше поискал от дъщеря си да излъже, за

да запази тайните му.

А сега отново бе изчезнал в мрака с пистолет в джоба и я бе помолил да го снабди с алиби.

11

ПОДКОВАТА

Хлопването на врата стресна Фейт и я събуди.

Тя полежа няколко секунди сред натрошените останки от съня си. Беше подсъдна и стоеше в док, който се пълнеше с морска вода. Съдът ѝ се сърдеше, че не иска да издаде името на съучастника си. Съдията си беше сложил лицето на баща ѝ.

— Фееейт! — Гласът на киселия и раздразнителен Хауърд не можеше да се сбърка. — Не мога да си закопчая яката!

Ако брат ѝ беше буден, значи приближаваше време за закуска. Фейт се беше успала.

Тя изскочи от леглото, като се опитваше да си подреди мислите. Смъкна роклята и фустите си от решетката на камината. Вече бяха сухи — не безупречни, но далеч не така осъдителни, както преди. Фейт върна преградата на мястото ѝ и бързо изчетка всички останали парченца кал.

Когато отвори прозорците и капаците, завари света погълнат от мъгла. Изтърси триците от ботушите си на каменните плочи на покривната градина. Със задоволство видя врабчета и гълъби да долитат да я отърват от доказателствата.

— Фееейт!

Тя отвори вратата и в стаята нахлу Хауърд с обърната наопаки хартиена подплънка за яката.

— Боли! — той я задърпа. — Искам си Скордла!

Фейт го успокои, оправи му куртката и яката, след това му попя, докато си сплете косата и се облече. По времето, когато мисис Велът им донесе закуската, и двамата вече седяха в детската стая в що-годе приличен вид.

Хауърд не искаше Фейт да го изоставя след закуската. Беше отегчен до пръсване и мъчително копнееше за компанията ѝ — да му почете и да поиграе с него. Мина почти час, преди девойката да успее най-сетне да се измъкне.

На долния етаж цареше тишина. Не се забелязваха и двамата ѝ родители, само вуйчо Майлс четеше в салона за гости.

— Добро утро — той вдигна поглед от книгата си.

— Къде са всички, вуйчо Майлс? — попита Фейт.

— Майка ти заяви, че имала главоболие и качи закуската в стаята си. Баща ти още не е станал и никой не се е разбързал да блъска по вратата му.

— Сигурно е уморен... — Фейт не погледна вуйчо си в очите, докато сядаше. — Моя е вината. Държах го да си говорим до късно снощи — трябва да сме си легнали някъде след един.

— Толкова късно? Нещо лошо ли има?

— Не — побърза да натърти Фейт и цялата се изчерви. — Аз... просто се притеснявах за първото си причастие.

— Мили боже, време ли му е? — вуйчо Майлс видимо се слича. — Е, възхищавам се на добродетелта ти. Не съм сигурен, че аз самият съм бил способен да се тревожа за причастието си и десет минути накръст, да не говорим до един заранта!

Готово. Думите бяха изречени. За добро или зло, Фейт беше снабдила баща си с алиби. Знаеше, че е прозвучало убедително. Знаеше, че би трябвало да се радва и гордее, че гласът ѝ е прозвучал срамежливо-естествено. Но вместо това изпитваше само неясна вина.

Какво беше сторила току-що? Послушно беше отворила врата и бе прекрачила в мрака отвъд, без дори да знае дали от другата страна изобщо има под.

Изпълняваш дълга към баща си — каза си тя. — В това не би могло да има нищо лошо. Трябва да му вярваш. Той е също като Авраам. Бог му е наредил да убие сина си и той отишъл да донесе нож. Сторил правото дело дори и да му се струвало зло. Доверил се на Господ да различи правото и грешното по-добре от него.

Но... — зашепна друго гласче в главата ѝ — може би не е трябвало да го прави. А и бездруго баща ми не е Господ.

Фейт скръцна със зъби и се постара да се утеши. Вместо това на преден план се намести хлъзгава мисъл, едновременно угасяваща и втрисаща.

Мога да накарам татко да ми каже истината.

Длъжен е. Знам прекалено много. Вече се налага да ми се довери за всичко — за растението, за скандала и за това къде е отишъл, след

като се прибрахме снощи. Вече не може да ми затваря вратата в лицето...

— Сигурна ли сте? — обади се вуйчо Майлс.

Фейт се стресна, но всъщност вуйчо ѝ не говореше на нея. Мисис Велът дискретно се беше навела до креслото му и му шепнеше в ухото.

— Да, сър — гласът на икономката беше тактично понижен, но Фейт долавяше репликите ѝ. — Всички други ботуши тази сутрин бяха пред вратата, но не и неговите. Така че погледнах закачалката — и горното му палто, и шапката също липсват.

Кръвта на Фейт изстина.

— Много странно — вуйчо Майлс се намръщи и се изправи. — Може би следва да почукаме на вратата му отново!

Фейт стана, но не последва вуйчо си, който тръгна по стълбите, смръщил чело. Единствено тя знаеше, че баща ѝ е излизал в малките часове на нощта. Оказваше се, че така и не се е върнал.

Пред очите ѝ се заразгърцаха кошмари, по-ужасни и от сцената в стереоскопа на Пол Клей. Представяше си как баща ѝ кърви в някой от капаните си или е ранен от враг и твърде отслабнал, за да повика помощ.

Не можеше да изчака останалите, докато напразно претърсват къщата. Тихичко се промъкна до предната врата и се изниза от дома си.

Мъглата приплескваше света и изсмукваше всичките му цветове. Дърветата се превръщаха в сложни, обвити в дим драскулки. Сградите — в безлични очертания в равномерно сиво.

Фейт внимателно обиколи всички поставени капани, но не откри жертва, просната в тяхната зъбата паст. Нямахме никого и при парника или зяпалнята. Тя си проправи път до оврага и се провикна сред призрачните дървета. Никой не се отзова. Нямахме следа от баща ѝ на пътя, който изчезваше нагоре по хълма в мъглата.

Този свят на призраци бе изпълнен със стряскащо реални звуци. На път надолу към плажа Фейт чуваше собственото си дишане, както и скърцането на камъчетата под краката си. На разклонението на пътеката подмина ръчната количка, катурната на една страна и с дръжка, щръкнала към небето, сякаш я поздравяваше като съучастник в заговора.

Неравната пътека отстъпи на чакъления плаж и всяка стъпка прерастваше в пронизително хрущене на стържещи едно в друго малки камъчета. Предишната нощ канарите се извисяваха мастиленочерни и масивни. Тази сутрин бяха като сива хартия. Фейт имаше чувството, че ако ги замери с камък, ще ги скъса.

Вгледа се в плажа с надежда да забележи силуета на баща си. В другия си край ивицата се сливаше с мъглата и с трепет тя осъзна, че не вижда малката гребна лодка.

Втурна се в тромав бяг, сбрала полите си. Не. *Не!* Лодката не можеше да изчезне! Той не би могъл да я изкара втори път! Щеше да е лудост да го стори, без Фейт да държи фенера! Представата за подобна катастрофа изпълни въображението ѝ. Беше твърде ужасяваща, за да се окаже невярна.

Фейт се препъваше, за малко да си изкълчи глезена... и после забави ход. Със спокойна невинност мъглата изтъня достатъчно, за да успее тя да различи призрачен бял силует с познатата извивка на борда. Лодката все пак си беше на мястото. Мъглата я беше измамила.

Девојката прикри устата си с две ръце, понеже не знаеше дали да се разплаче, или да повърне от облекчение. Обърна се да се прибере в къщата. И точно тогава, разбира се, го видя.

На средата на челото на най-близката канара, праметнат върху стърчащо дърво, висеше черен силует. Приличаше на конска подкова, обърната с краищата надолу, та късметът да изтече от нея.

Беше само очертание и нищо повече, но Фейт знаеше какво представлява. Хората имат склонност да се търсят едни други и човешкото око притежава дар да разпознава човешката форма. С жестока яснота момичето осъзна, че вижда два провиснали отпуснато крака, две провесени ръце и изкривения като въпросителна гръбнак.

Горе на дървото беше праметнат човек. Щом Фейт хукна към къщата, студеният въздух ѝ опря нож в гърлото.

Десет минути по-късно Фейт и Мъртъл седяха на отоманката в салона за гости с чай, изстиващ в чашите им. Вуйчо Майлс и прислужникът Прайт бяха избързали към плажа със здраво въже.

Мъртъл се появи увита в няколко от нощниците си, над които беше заметнала дълъг до земята шал от жълта ориенталска коприна. Фейт стискаше линийката си и се пазареше с безмълвните секунди.

Нека се окаже някой друг или поне да бъде жив, умоляваше тя Съдбата. Само да е в безопасност и тогава ти давам лявото си стъпало... Часовникът безразлично отмерваше секунда след секунда, след секунда, след секунда и не носеше никакви новини. *Нека е в безопасност, вдигна девойката залога си, и можеш да вземеш целия ми ляв крак.* Тик-так, тик... нищо ново. *Само да е добре, вземай и двата ми крака...* Часовникът беше неумолим.

Нейде в къщата хлопна врата и в коридора се разнесоха приглушени гласове. Последва леко почукване и вуйчо Майлс подаде глава през вратата на гостната.

Сърцето на Фейт препускаше толкова силно, че тя усещаше всеки тласък. Майлс пресрещна отчаяния ѝ поглед и припряно сведе очи.

— Мъртъл — каза той съвсем тихо, — мога ли да говоря с теб насаме?

И в този момент Фейт разбра истината.

Усещаше пределно ясно всички процеси в тялото си и как се пълнят и изпразват собствените ѝ дробове. Усещаше порцелановата чинийка да се впира в пръстите ѝ и формата на зъбите върху изсъхналия си език. Топла течност се изливаше от очите ѝ надолу по бузите. Внезапно се оказа твърде топла, непоносимо жива.

Стаята не се беше променила междуременно. Мъртъл още се изправяше, а часовникът тиктакаше и към тях през прозореца надзърташе задъненото бяло небе. Невидимата вълна обаче бе отминала и сега светът изглеждаше обезцветен и обезличен. Фейт проследи как собствените ѝ ръце оставят чашката и чинийката.

Мъртъл застана до вуйчо Майлс пред вратата и той дълго ѝ шепна в ухото. Едната му длан витаеше закрилнически току до хълбока ѝ, без да я хване за лакътя, но в готовност да окаже подкрепа.

— Къде? — попита Мъртъл с измъчен, но искрен глас. — Къде е той?

— Сложихме го в библиотеката.

Тя си проправи път покрай брат си и излезе от стаята. Вуйчо Майлс я последва и сякаш почти не забеляза, че Фейт тръгва след тях.

В библиотеката слугата Прайт стоеше до стената с видимо неудобство, стиснал шапката си в ръка. Двете кресла, на които Фейт и баща ѝ бяха седели един срещу друг по време на тихия си разговор,

сега пак гледаха едно към друго, но бяха отместени настрани да направят място.

На пода имаше разпънато одеяло. На одеялото — човек. Фейт все гледаше и гледаше в него, и не успяваше да отклони поглед, но умът ѝ бе избрал да не го види. Едва когато примигна, се появи образ, отпечатан в зеницата ѝ — частична маска от тъмна кръв, отворени очи и бледи, отпуснати ръце. Хиляди надежди угаснаха като свещи.

Застанала на прага на библиотеката, Фейт се облегна на касата на вратата. Ръцете ѝ трепереха.

Трябваше да предложи по-добра сделка — обади се глупаво, безсмислено гласче в мислите ѝ. — От самото начало трябваше да предложи и ръцете, и краката си...

12

ВРЕМЕТО СПИРА

Мъртъл се вгледа със стъклени, блеснали от сълзи очи в изпънатия си на одеялото съпруг. Розовината и вълнението полека се оттичаха от лицето ѝ.

— Ще пратим да повикат лекар — каза тихо вуйчо Майлс, — но... държахме огледалце пред устата му и нямаше следа от дъх. Убодохме го с карфица и не получихме реакция... — Той погледна встрани и видимо се притесни, забелязал и Фейт в стаята. Не каза обаче нищо — твърде късно беше да ѝ спести гледката.

Мъртъл сякаш не го чу. Тя се отдели от брат си и Прайт, които стояха в готовност да я подхванат, ако падне, и спря близо до Фейт, с лице към огледалото на стената.

Една от русите ѝ къдрици висеше край бузата и потрепваше на течението. Изглеждаше толкова детински, че Фейт потръпна от мъчителна нежност. Посегна импулсивно към майка си, но се спря пред хладната коприна на жълтия шал. В крайна сметка не прегърна Мъртъл. Стореше ли го, нещо в самата нея щеше да се пречупи.

Мъртъл стисна леко ръката на дъщеря си, но продължи да се вира в огледалото с блестящи и невиждащи очи. Плавно вдигна лишената си от ръкавица ръка и започна да наглася полека прическата си, прибра изпадналия кичур и го намести по сплесканите къдрици обратно на място. Разтри силно долната си устна и проследи как кръвта се връща, за да ѝ придаде по-розов цвят. Спусна поглед към ориенталския си шал и леко смръщи вежди.

— Твърде бледа съм да нося жълто — промърмори под нос. Каза го много тихо, но Фейт беше съвсем близо и я чу.

— Мъртъл... — обади се вуйчо Майлс.

— Намерили сте го в оврага — каза Мъртъл, без да се обръща.

— Не, мила моя — казах ти, беше на плажа, висеше на скалата. Сигурно е паднал отгоре...

— Колко души го знаят? — попита остро мисис Съндърли.

Вуйчо Майлс се огледа стреснато и след кратък размисъл отвърна:

— Само ние четиримата в тази стая.

— Тогава сте го намерили в оврага — Мъртъл се обърна да срещне погледа на брат си. — Майлс, ти сам каза, че там склонът е стръмен и всеки би могъл да падне и да си счупи врата.

— Но...

— Майлс, моля те! *Трябва* да стане по този начин. Само си помисли как ще *изглежда*, ако е паднал от скалите! Представи си какво ще значи това за нас.

За Фейт думите ѝ дойдоха като удар. Какво значение има как ще изглежда *положението* сега и занапред? Но Мъртъл вече се обръщаше към прислужника.

— Прайт... семейството ми ти е задължено за услугата, която стори на съпруга ми тази сутрин. Трябва да ни позволиш да покажем благодарността си. Ако можем да разчитаме на дискретността ти и по този въпрос, ще бъдем дори още по-благодарни.

С тези думи тя тръгна напред с престорено спокойствие и приклепна на пети до изпънатото тяло на одеялото. Фейт проследи как майка ѝ разтваря сакото му с розовите си, внимателно поддържани длани и пребърква вътрешните джобове, откъдето извади тефтерчето му и портфейла. Мъртъл се изправи и се обърна към Прайт, като постави в дланта му монета.

— Благодаря ти, Прайт. Можем ли да разчитаме на теб?

Слугата се взря в суверена в шепата си и пребледня като мъртвец.

— Мадам... — изглеждаше слисан, направо втрещен, но очите му блестяха и не се отделяха от монетата. — Мога да си държа езика зад зъбите, но... ако констабълът^[1] попита, не желая да го подвеждам. И ако ме накарат да се закълна в Библията, няма да мога да излъжа... — Той колебливо и с очевидно нежелание се опита да върне суверена.

— Не бих поискала подобно нещо от честен човек — увери го Мъртъл и не посегна да вземе парата. — Но не смятам, че ще се намеси полицията или ще има клетва. Моля само за твоето мълчание.

— Да, госпожо — прошепна Прайт.

Тих звук достигна до ушите на Фейт — изскърцване на подметка по плочи.

— Навън има някого — каза тя незабавно.

Вуйчо Майлс отвори бързо вратата и надзърна в коридора.

— Някой чул ли ни е? — попита Мъртъл.

— Не съм сигурен — отвърна брат ѝ. — Видях някой да отива към стълбите на прислугата. Според мен е Джийни.

— Джийни... — Мъртъл внимателно, отсъстващо прелисти банкнотите в портфейла. — Някой трябва да каже на момичето, че в крайна сметка сме решили да го задържим.

Вуйчо Майлс отиде да поговори с Джийни и другите слуги, а Прайт — да доведе доктор Джекълърс.

Мъртъл огледа стаята и след това забърза към бюрото на съпруга си, където започна трескаво да прелиства книжата. Стомахът на Фейт се преобърна при вида на спретнатите розови пръсти на майка ѝ, които небрежно ровеха в скици и бележки, над които баща ѝ трепереше така свирепо.

— Какво има? — попита Фейт, която се бореше с желанието да изтръгне документите от ръцете на майка си. — Какво се опитваш да намериш?

— Може да има писмо — обясни Мъртъл, без да прекъсне задачата си. — Лично... писмо, което не бихме желали друг да види.

— Нека погледна — каза Фейт през стиснати зъби. Преглътна и с усилие се накара да звучи спокойно. — Остави на мен.

Мъртъл се поколеба.

— Това ще ми даде възможност да се преоблека — промърмори под нос. — Много добре. Но побързай! Нямаме особено много време.

Фейт кимна.

— Добро момиче — допълни припряно майка ѝ. На излизане от стаята потупа Фейт по бузата. Момичето трепна при допира ѝ. Думите ѝ пареха.

Веднага щом вратата се затвори зад Мъртъл, Фейт забърза към бюрото и натрупа на купчина разпилените документи, след това бързо претърси чекмеджетата, писалището и касата в ъгъла. Имаше няколко плика, пхнати между страниците в книги, така че провери и тях.

Макар всичко друго да беше изгубено, поне можеше да защити тайните на баща си. Ръцете на Фейт трепереха при вида на почерка му върху книжата. Цялата се беше изчервила. Но му помагаше по

единствения начин, който знаеше. Можеше да скрие документите му там, където никой друг да не успее да ги намери.

Измъкна се от библиотеката с вързоп листове, увити в покривката от едното кресло.

Докато се прокрадваше по коридора и нагоре по стълбите, острите ѝ уши доловиха отгласи от разговор в кухнята, където, изглежда, се бяха събрали всички слуги. Гласовете им бяха приглушени и малко истерични, но тонът — твърд, възбуден и любопитен. Ако се съди по аромата, всички се „подкрепяха“ с горещ сайдер.

Пред стаята на баща си Фейт се поколеба, после завъртя дръжката и влезе. Скоро щяха да претърсят и спалнята му, така че беше най-добре първа да се погрижи за нея. В мрака ухаеше на книжна плесен, вар и тютюна му. Вечерният му фрак тъмнееше важно от куката на гърба на вратата.

Фейт грабна от нощното шкафче няколко писма и един дневник и прибра две тетрадки от джобовете на сакото на баща си. След това по импулс прокара длан под леглото. Напипа неравен ъгъл с крайчетата на пръстите си и извади тънко, обвито в кожа тефтерче.

Добави я към находките си и се скри в собствената си стая, озарена само от бледата дневна светлина от прозореца.

Когато смъкна покривката от клетката на змията, тя се нави на спирала, а след това вдигна с любопитство глава, отворила леко уста, за да подаде навън трепкация си розов език. Фейт я успокои, имитира движенията ѝ леко и грациозно и я остави да се плъзне нагоре по ръката ѝ.

Междувременно извади всички парцали, които змията използваше за гнездо. Раздели вързопа документи на две части и ги сложи на пода на клетката, след това ги покри с парцалите, така че да не се виждат.

— Пази ги за мен — заръча шепнешком на змията и я спусна внимателно обратно в клетката ѝ.

Когато се върна в библиотеката, Мъртъл вече беше отново там.

— Къде беше? — поиска да знае майка ѝ веднага, но не дочака отговор. — Остани с мен — докторът скоро ще дойде.

Мъртъл се беше издокарала в синята си рокля със скромна висока яка и перлени копчета, но няколко стояха разкопчани, за да се

вижда бялото ѝ гърло. Косата ѝ беше изчеткана до златно сияние и внимателно прибрана, но една момичешка къдрица се люлееше на слепоочието ѝ. Още беше бледа, но пудрата изравняваше цвета на лицето ѝ и го озаряваше. Мъртъл изглеждаше леко разрошена, притеснена и уязвима и беше много красива.

В стаята се носеше силна миризма на тъмнокафява напитка с висок градус. На бюрото на баща си Фейт видя стъклената гарафа с шери, която обикновено се намираше в салона за гости. Глътка питие се гушеше на дъното на голяма чаша. Дали и преди малко се намираха тук? Девойката не ги беше забелязала, но може би беше бързала прекалено много.

Мъртъл се вцепени, вдигнала ръка да задържи дъщеря си неподвижна.

— Това е доктор Джекърс! Чувам каретата му.

Извади кристалното шишенце с ароматни соли от пояса си. Отпуши го и го поднесе към носа си, а миг по-късно изпъшка и се дръпна с гримаса. След второто вдишване очите ѝ плувнаха в сълзи. Мъртъл прибра шишенцето и запримигва. Докато доктор Джекърс влезе в стаята, по бузата на вдовицата сълзите вече чертаеха лъскава пътечка.

Доктор Джекърс отдели на пациента си много време. Мъртъл се навърташе наоколо, кършеше ръце и отговаряше на въпросите му, а по лицето ѝ хипнотизиращо се стичаха сребърни сълзи.

Фейт седеше търпеливо, а в главата ѝ бушуваше същинска буря. Баща ѝ на плажа, баща ѝ в оврага. Защо майка ѝ беше твърдо решена да излъже?

— Толкова съжалявам, мисис Съндърли — заключи накрая докторът. — Не мога да ви обнадежда с нищо. Вратът му е счупен...

Мъртъл изписка тихо и измъчено — звук на средата между стенание и ридание. Извърна се и сведе лице над кърпичката си.

— Ще ми се да не бяхме идвали тук! — изплака с леко приглушен глас. — Тези нарушители... той беше убеден, че ще му откраднат безценните ботанически експонати. Затова сложи капани и все търчеше към онова ужасно дърво всеки път, колчем чуеше звук оттам. Предполагам, че е паднал в тъмното и си е ударил главата в нещо...

— Намерили са съпруга ви в оврага? — докторът вдигна вежди.
— Мадам, трябва да призная, че предвид естеството на нараняванията му това ме изненадва. Ужасно е да ви товаря с такива подробности...

— Моля ви — Мъртъл се обърна да го погледне отново, стиснала решително треперещи устни. — Не ме щадете. Трябва да узная.

— Ами... Според мен са пукнати две ребра, което предполага по-дълго падане, отколкото е възможно в оврага. Раната на челото му е дълбока, но има и голяма цицина отзад на тила, под косата. На мен ми се струва, че е падал доста дълго и при това се е търкалял. Мисис Съндърли — няма деликатен начин да задам този въпрос, но дали е възможно да е бил намерен някъде другаде, а приятелите ви да са ви подвели, за да пощадят чувствата ви?

— Съпругът ми е мъртъв — каза Мъртъл тихо. — Какви чувства са ми останали за щадене?

Фейт усети, че кръвта се надига в лицето ѝ. Способна беше да отхвърли лъжата на майка си като паяжина. Но колко от собствените си неистинни твърдения щеше да съсипе със същия жест? Освен това последният експеримент с истината я беше изгорил до кост.

— Е — каза докторът под нос, — може и падането да е било достатъчно отвисоко... ако е успял да политне напред с повече енергичност... — Той въздъхна. — Извинете въпроса ми, но съпругът ви изглеждаше ли притеснен вчера? Обезверен?

Мъртъл се вцепени и вдигна бледото си и измъчено лице.

— Доктор Джекълърс — възкликна тя с крехко високомерие, — какво, за бога, се опитвате да ми кажете?

Фейт знаеше точно какво се опитва да каже докторът. Не беше трудно да си представи как му изглежда положението. Обезчестен мъж се измъква от дома си посред нощ, за да се хвърли към смъртта, вместо да се изправи лице в лице с кошмарен скандал...

— Простете за грубостта ми — докторът изглеждаше потресен и бе изгубил самоувереността си. — Просто се опитвам да разбера...

— Може би — заяви Мъртъл с достойнство — това е въпрос, който следва да обсъдим на четири очи... — Тя се обърна към дъщеря си: — Фейт, моля те, иди да кажеш на мисис Велът... да спре часовниците.

Девојката схвана намека и излезе от стаята, като имитира няколко отдалечаващи се стъпки. След това опря ухо в ключалката.

— ... цяла гарафа преди лягане? — попита доктор Джекърс. — Това обичайно ли е?

— Напоследък се превърна в навик... — Мъртъл въздъхна. — Не е нещо ново да му се случва да падне. Просто за първи път не успяваме да го прикрием.

Фейт потисна възклицание на болезнено унижение. Как смееше майка ѝ да говори подобни глупости? Как смееше да обрисова преподобния като тромав пияница, който се препъва в собствените си крака? После момичето си спомни баща си, седнал в ступор, с пожълтели очи в стая, изпълнена с екзотичен, вледеняващ аромат. Ами ако баща ѝ наистина имаше и други тайни?

— Доктор Джекърс, не знам какво да правя — прошепна Мъртъл с тих и съзлив глас. — Толкова съм свикнала да прикривам... навиците... на съпруга си и бих желала да продължа да ги крия, за да защитя паметта му. Но вие успяхте наистина да ме уплашите. Нима смятате, че съпругът ми би „политнал напред с повечко енергичност“? Нима и всички останали ще си го помислят?

— Мисис Съндърли... — докторът замлъкна внезапно и възкликна тихо. Последва кратко мълчание.

Фейт отлепи ухо от ключалката и надзърна през нея.

Майка ѝ стоеше съвсем близо до госта си. Беше си свалила ръкавиците и умолително стискаше ръцете му в голите си длани — странна и шокираща интимност. Лицето на доктора бе почервеняло като домати.

— Имам деца — натърти Мъртъл. — Отчаяна съм. Моля ви, кажете какво да сторя!

— Аз... — докторът се изкашля и сведе поглед. — Имате думата ми, че ще сторя всичко по силите си да... спестя проблеми на вас и семейството ви. Кълна се. Контузиите... винаги има възможност да се, хм, опишат по различен начин. Моля ви, не се безпокойте, мисис Съндърли.

Той обаче, както забеляза Фейт, не направи опит да освободи ръката си.

Момичето се отдръпна от ключалката с пламнало лице. Не можеше да понесе гледката и разговора нито миг повече. Топла, гъста вълна от гняв я изпълваше цялата като буря и нямаше излаз отникъде.

В крайна сметка на пръсти се отдалечи до ъгъла на коридора, където дядовият ѝ часовник размахваше махалото си за всяко монотонно „тик“ и „так“. Подиграваше ѝ се — преструваше се, че часът все още има значение, че все още има цял ден за разказване и светът продължава да се върти.

При отварянето ѝ студената стъклена вратичка залепна за пръстите на Фейт. Махалото забави под натиска ѝ. Стрелките на часовника трепкаха упорито в ръката ѝ, така че продължи да ги стиска, докато тиктакането спря. Мислите ѝ се успокоиха — представяше си как земята се отказва от главозамайващото въртене и се рее освободена в бездната.

Фейт стоя дълго време с пръсти върху неподвижните стрелки. Чувстваше се като убийца на времето.

[1] Англ. constable — лице на административна длъжност в органите за охрана на реда; низш полицейски чин. ↑

13

ФАЛШИВ ОБРАЗ

Сега това беше дом на мъртвец. Всички завеси бяха спуснати.

Всички огледала — заметнати с тъмен плат — същински плътни клепащи, спуснати над всяко око.

Въздухът беше натежал — дотам, та Фейт имаше чувството, че цялата къща ще се продъни под земята. Говореше се приглушено, задавено и плачливо. Тропотът на стъпки беше престъпление.

И все пак цял следобед се стичаха посетители — пешком и на кон, пък било и в презрения дом на Съндърли. Защото в този дом имаше смърт, а смъртта е важна.

Една каруца дойде, натоварена с букети отрязани цветя. Майстор мина да покаже малка черна карета и две черни кончета. Мисис Велът бе пратена в града и се върна с шивачка и сандъци, препълнени с черен плат.

Погребението щеше да е на следващия ден, реши Мъртъл.

— Не е ли твърде скоро? — възрази вуйчо Майлс. — Мила моя, след няколко дни има кораб за сушата. Ако държим мъжа ти в зимника, можем да го върнем с нас в Кент и да се погрижим да го погребат в семейния парцел.

— Не — отвърна Мъртъл непоклонливо. — Ще го погребем тук на Вейн — и колкото по-бързо, толкова по-добре.

Отказваше да отлага повече.

Припряността изглеждаше недостойна, но беше просто поредната недостойна постъпка. Фейт направо не можеше да понася живите. Не търпеше студеното любопитство на слугите, нито мрънкането и свиването на рамене на вуйчо Майлс. Въпросите на Хауърд й късаха душата. А най-малко от всички бе способна да понася майка си.

Някой трябваше да поеме задължителното бдение и да седи до баща ѝ. Фейт се оказа твърде ентузиасирана доброволка.

Измиха преподобния, облякоха го в най-хубавите му дрехи и го положиха на леглото в спалнята му. Човек дори би могъл да си представи, че е починал там — заобиколен от любимите си хора и с хубава книга в ръка. Беше лъжа, но носеше и определена утеха. Стаята се напълни с ароматизирани свещи и вази с цветя. Донякъде заприлича на светилище, нищо че Фейт знаеше, че цветята служат само да маскират неприятните миризми.

Разбира се, не за първи път оставаше насаме с мъртвец. Бе присъствала на повяхването на петима малки братя, всеки от тях стискал доверчиво с малката си ръчичка нейната. И всеки път бе изпълнявала дълга си да стои на стража над трупа по време на бдението. Някой трябваше да следи неотлъчно прясно починалия — просто в случай че в крайна сметка не се окаже съвсем мъртъв. Хубаво е тези неща да се знаят, преди човекът да бъде положен в гроба.

Сега обаче не можеше да се очаква пробуждане. Фейт беше наясно с това. Подсказваше го и смазващият покой, изпълнил стаята. Мъртвите хора кървят тишина.

На нощната масичка бе положена голямата черна семейна библия. Девойката много пъти бе преглеждала надрасканите на празните страници отзад раждания, смърт и бракове на рода. Братята ѝ бяха записани с датите на смъртта си. А сега към имената щеше да бъде добавено и това на Еразмус Съндърли — поредният незначителен човешки живот, смазан като муха между грамадните страници.

Но поне на треперливата светлина на свещите бащата на Фейт вече не изглеждаше безпомощен, както когато лежеше на одеялото в библиотеката. Лицето му все едно беше издялано от мрамор, нетрепващо и непоколебимо. Беше се превърнал в свой собствен олтар.

На Фейт не ѝ се напускате този покой. Не искаше да изостави баща си. Не знаеше какво точно изпитва. Емоциите ѝ бяха толкова мащабни и странни, че сякаш се намираха извън нея — огромен облак от подвижни елементи, които се сблъскваха пред очите ѝ.

Самоубийство. Най-големият смъртен грях!

— Не го вярвам — каза тя на баща си. — *Знам*, че никога не би го сторил!

Но как би могла да вярва в каквото и да е? Колко тайни все пак криеше баща ѝ? Ами ако бе взел отново загадъчния си опият и се бе

хвърлил към участта си в пристъп на предизвикана от наркотика меланхолия?

Фейт беше твърде уморена да мисли и твърде уморена да не размишлява. През цялото време се вкопчваше в онова, което знаеше и за което нямаше представа, и вцепенено разпръскваше парченцата, преди да успее да ги нареди.

Вече разбираше защо майка ѝ е излъгала за мястото, на което намериха тялото. Счупен врат в оврага — това беше случайност, стъпка накриво в тъмното. В крайна сметка защо някой би се хвърлил в малка и гъсто обрасла цепнатина, когато наблизко се извисяваха канарите?

Но той не се нуждаеше дори от тях. Имаше си пистолет.

Фейт притисна юмруци към слепоочията си.

Имаше пистолет.

Спомни си как, докато бяха долу на плажа, баща ѝ нервно и инстинктивно посяга към пистолета. Явно очакваше да го връхлети някаква опасност. А сега беше мъртъв.

Защо настояваше, че трябва да се върне от плаването с лодката в полунощ? И защо толкова упорито се мъчеше да скрие загадъчното растение?

Щом Фейт си припомни потайното им спускане с растението в ръчната количка, в мислите ѝ заседна мъчителното усещане за нещо погрешно. Видя отново неясния образ на количката, както я беше зърнала сутринта, катурната настрани на разклона...

Но... изобщо не ѝ е там мястото. С татко я оставихме до парника.

Неясната несигурност в мислите ѝ започна да се съсирва и се втвърди в подозрение.

Мъглата започна да се вдига и Фейт отново тръгна на обиколка по следите си по пътеката. Да, наистина количката беше на разклона.

Може и нищо да не значи. Може Прайт да е станал рано и да я е преместил.

Но момичето продължи обиколката този път по пътеката, която водеше към върха на скалите. Изкачването беше трудно, на места се налагаше да криволичи между щръкнали зъбери. Изглежда, в дъждовно време отгук се оттичаше временно поточе.

Фейт стигна затревеното плато отгоре и вятърът изду наметалото й. Под себе си виждаше как плитките вълни прокарват пенестите си гребени като нокти по плажа. Право отдолу, на средата на скалата, махаше подканващо с клони дървото с черния ствол, уловило баща й.

Тук пътеката представляваше кална следа, прокарана в тревата. Фейт се наведе да я разгледа. Недалеч от ръба различаваше вдлъбнатина, отъпкана в калта. Можеше да е прокарана с пръчка или с ръба на подметка, но беше достатъчно широка да е оставена и от колелото на ръчна количка.

Когато девойката влезе в салона за гости, вуйчо Майлс вдигна поглед от книгата си и сбърченото му чело леко се отпусна.

— Как се справяш, Фейт?

Тя не успя да намери мил или весел отговор.

— Вуйчо Майлс... може ли да попитам нещо? Ти каза, че когато... когато моят баща бил прогонен от разкопките, някой му дал писмо.

— Да... — вуйчо Майлс вдигна със съжаление вежди и затвори книгата си. — Да, то го разстрои ужасно. Предполагам, никога няма да узнаем кой го е написал.

— Не беше ли подписано? — Интересът на Фейт се изостри до крайност.

— Явно не. Баща ти все повтаряше, че трябва да разбере кой е авторът. Внезапно всички му бяха станали врагове и не искаше и дума да чуе. Бен Крок намерил писмото в книжката за деня и му го предаде, но каза, че не знае нищо повече.

— А какво пишеше вътре?

— Баща ти не позволи никой да го види... — Вуйчо Майлс поклати глава. — По пътя към дома продължаваше да повтаря, че някой го шпионирал или го е предал, или пък чете дневника му. И когато стигнахме къщи... хвърли писмото в огъня.

— Ето те и теб, Фейт! — Мъртъл се беше усамотила с шивачката в салона за гости. — Има черна батистена рокля, която може и да ти стане, ако я разпорим и я преправят за твоя размер.

Фейт се втренчи в черната рокля, праметната през един стол. Поизносената яка и протритите лакти подсказваха, че тази дреха вече е скърбяла веднъж.

— Майко... може ли да поговорим?

— Разбира се — отвърна отсъстващо Мъртъл, без да вдига очи от мострената книга, на която се виждаха елегантни жени в дълги рокли от креп. Тя почука по една от рисунките и подаде книгата на шивачката.

— Ето тази, е модерната кройка. Не мога просто да захвърля полукринолина си. Сигурна ли сте, че няма да се получи с по-лъскава коприна? Непременно ли трябва да е лек и матов плат?

Крепът наистина имаше мъртвешко излъчване. Беше като купчина тънки нишки, груби и остри на допир. И сякаш всмукваше светлината.

Шивачката увери Мъртъл, че няма как да промени положението, и тя прие думите ѝ с огромно недоволство.

— И всичко е толкова скъпо — промърмори под нос. — Но трябва да постъпваме както е редно. Мисис Велът, несъмнено на Вейн трябва да има някой със стар креп за продан?

— Мога да разпитам, мадам... но хората не обичат да го държат по къщите, щом свърши траурът. Лош късмет, така казват. Освен това, мадам, крепът не трае дълго. Лесно се цепи и изглежда овехтял, а и се разпада, ако го переш или го навали.

— Майко, моля те, трябва да поговорим на четири очи! — Фейт не можеше да потисне нетърпението си.

— Да, Фейт, да. Веднага щом ти вземат мерки.

Наложи се девойката да стои със стиснати зъби, докато я увият с вълна, туид и черни панделки и я обиколят с шивашкия метър. Принудена беше да слуша как майка ѝ избира, дърдори и се пазари, люшка се между потрисяща екстравагантност и стряскаща суровост. Да, несъмнено се нуждаеше от черен шифонен чадър. Но не, стъклените бижута щяха да свършат работа наместо оникс. Да, щеше определено да ѝ трябва боне с допълнителни панделки. Но не, на семейството нямаше да му е нужен цял нов гардероб в черно — можеха да преобядисат и някои от старите си дрехи.

Най-сетне шивачката напусна стаята.

— Какво има, Фейт? — Мъртъл отдели няколко секунди да огледа дъщеря си. — Та ти си пребледняла! Ще помоля мисис Велът да ти донесе малко супа.

— Искам да поговорим за татко — за скалите...

На мига изражението на разсеян размисъл напусна лицето на Мъртъл. Тя бързо приближи вратата, отвори я и пак я затвори.

— Нито дума повече — каза тихо и твърдо.

— Но...

— Не ми говори за скалите — нито на мен, нито на някого другиго.

— Намерих следа на върха — настоя Фейт. — Мисля, че се е случило нещо ужасно...

— Няма значение! — избухна Мъртъл. Затвори очи и изпусна дълга въздишка, след това продължи с тих, но едва овладян глас. — Знам, че е трудно да го разбереш, но най-важното е как изглежда случилото се отстрани. Имаме си своя версия. И към нея *ще се придържаме*.

Фейт се вцепени от разочарование и отвращение. Защо изобщо се беше опитала да говори с майка си? Защо бе очаквала, че ще я е грижа?

Всъщност какво изобщо можеше да сподели с нея? Пистолетът, бързането на баща ѝ да се върне в къщата до полунощ, настояването му да скрие загадъчното растение... не можеше да разкрие нищо, без да наруши доверието на баща си.

Докато Фейт излизаше от стаята, погледна през рамо и видя Мъртъл да пробва черно копринено шалче. В този момент мразеше майка си.

Късно следобед Клей пристигна с фотоапарата си, триножника и сандъче с шишенца с препарати. Синът му Пол се потеше подире му с наръч пана.

Бяха намислили да правят снимка за спомен — семеен портрет. Обичан баща, заобиколен от семейството си. Снимка, която да показват на приятели и роднини у дома, както и картичка за изпращане на близки познати.

Фейт си спомни как Пол Клей ѝ показваше следсмъртни снимки в работилницата и чакаше реакцията ѝ. Сега не показваше желание да срещне погледа ѝ, а и тя не потърси неговия.

За снимката свалиха преподобния Еразмус Съндърли в салона, оправиха му дрехите и умело му сресаха косата, за да прикрият раната на слепоочието. Толкова време бе прекарал като център, около който се въртеше домакинството! На Фейт ѝ се гадеше от гледката как го въртят

и наместват като кукла на чаено парти. Но ето че преподобният седна гордо в голямото си кресло, отпуснал длан на страницата на разтворена библия.

Мъртъл кротко се намести до него в тапициран стол с права облегалка. Все още ѝ шиеха вдовишката рокля, но се беше облякла колкото се може по-тъмно — в индигово и с черен шал. Изглеждаше много красива и печална и Фейт я мразеше заради самообладанието ѝ. Хауърд клекна в краката на родителите си с дървеното си лъвче в ръце, за да се развлича. От него Фейт виждаше само сведената глава и уязвимата крива на изпънатата му шия. Челюстите на лъва трак-трак-тракаха безспир.

Девојката наредиха точно зад креслото на баща ѝ. Позволи си да прокрадне ръка нагоре, така че да я отпусне на ръкава му, и усети лек прилив на утеха и солидарност при допира.

— Може ли да отстъпите крачка назад, мис? — Озова се зад нея Пол Клей, стиснал високо пано с широка основа и подобно на щипка разклонение отгоре.

Фейт с нежелание отстъпи и прекъсна допира до баща си. Усещаше как Пол събира полите ѝ на една страна и после внимателно прикрепва щипките на паното отзад на раменете ѝ.

Очите я смъдяха и тя мразеше Пол Клей — мразеше равния му и изпълнен с ледена любезност глас. Посегна зад главата си, напипа ръката му и го оципа с все сили. Наум му нареждаше, предизвикваше го да изписка и да я унизи, но той не го стори. Когато тя го пусна и плъзна длан обратно до хълбока си, той се върна при баща си с неразгадаемо изражение.

— Паното ще ти помогне да стоиш неподвижно — обясни Клей.

Стой точно тук и не мърдай, инак ще развалиш снимката. Кажу това и само това, инак ще развалиш историята.

Семейство Съндърли застина неподвижно, всички — втречени в черното око на фотоапарата. Фейт си представи как съскат препаратите и образът ѝ си прогаря път през стъклениа негатив — незаличим и безсмъртен. Чудеше се дали ще се виждат сенките зад очите ѝ — мислите, които кръжаха в главата ѝ като прилепи в кула.

— Ето — каза Клей така нежно, все едно израждаше бебе на белия свят. — Готови сме.

След като той фиксира негатива, Мъртъл го повика и шепнешком си размениха няколко думи при камината. Фейт се опита да не подслушва, но не можа да се сдържи.

— ... без никакви приятели на този остров съм и не знам какво бих сторила, ако не можех да разчитам на помощта ви!

Очите на майка ѝ бяха ококорени и мили като на дете.

— Ако сте достатъчно умел да допълните снимката така, че очите му да изглеждат отворени, несъмнено можете да я промените и по друг начин? Раната на слепоочието му още се вижда малко. Дали можете да я скриете с боя?

И така снимката — лъжата за щастливото семейство — щеше да има положен отгоре допълнителен пласт измама, и то не един.

Фейт не можеше да го понесе. Напусна салона за гости тихо и припряно. Коридорът беше по-спокоен, по-студен и по-тъмен. И поне беше останала насаме.

След това обаче зад нея изскърца врата и тя се извърна, за да открие, че Пол Клей я е последвал. Стоеше си и не казваше нито дума — все тъй студен и с лице, безразлично като маска.

— Болеше ли, като те ощипах? — поинтересува се Фейт. Нещо не беше наред с дробовете ѝ. При всяко вдишване усещаше боцкане и иглички. — Каж ми, че те заболя!

Пол си пое дъх, после го задържа секунда-две, преди да заговори. Накрая каза:

— Снимката ще стане хубава. Изпълнена с достойнство. Не всичките ни клиенти... така да речем, той представлява добър...

— Добър какво? — Кръвта на Фейт кипеше като магма. — Добър труп?

— Защо бълваш огън и жулел по мен? — озъби се Пол в отговор и за първи път повиши глас. — Не съм го направил аз труп!

— Така ли? Е, все някой го е *сторил*.

Думите се изплъзнаха от устата ѝ и дишането на Фейт изведнъж олекна и се облекчи.

Вече не вярваше, че баща ѝ се е търкулнал от скалата в омаята на наркотика. Вместо това си представи незнаен непознат да се катери мъчително по пътеката с ръчната количка и да спира на самия връх, за да изсипе товара си през ръба. Тялото пада, блъска се в назъбеното чело на канарата и отскача от него, и накрая се заклещва на дървото.

Подир това непознатият се отдалечава и изоставя количката на разклона.

— Всички го мразехте — всички на този мръсен, глупав, отвратителен остров. *И някой от вас го е убил!* — Фейт се извърна и изтърча по стълбите, понеже смъртта беше за предпочитане пред това Пол Клейтън да я види как плаче.

Не беше нещастен случай. Нито самоубийство. Беше убийство.

14

ПОГРЕБЕНИЕТО

Денят на погребението беше вцепеняващо, изтощено сив.

Облечените в черно носачи мърмореха, докато прекарваха ковчега надолу по стълбите. Ботушите им оставяха кал по килима. Предната врата беше отворена и изнесоха ковчега „с краката напред“. Фейт беше чувала, че така спирали мъртвите да не гледат назад в къщата и да повикат някого от живите да се присъедини към тях.

Де да можех, помисли си тя.

Едно студено пътешествие с карета по-късно, семейство Съндърли слезе и се упъти към верандата на църквата, Хауърд и вуйчо Майлс крачеха зад ковчега като „мъжете в семейството“. Немите ги съпровождаха с дълги, облечени в креп пръти като зловещи мрежи за пеперуди^[1].

Когато семейството влезе в църквата, на Фейт ѝ потрябва малко време да възприеме случващото се.

Мислеше си, че залата ще бъде празна, с изключение на свещеника и цялото театрално одяние на Мъртъл ще се окаже подготвено за представление без публика. Но беше сбъркала.

Почти всички пейки бяха претъпкани с народ и присъстващите до един се обръщаха да гледат появата на Съндърли. Повечето бяха напълно непознати.

Оградените ложи, от друга страна, бяха почти празни. Доктор Джекълърс с изключително притеснен вид седеше в задния край на едната. Уважаваните семейства, големците и важните личности от Вейн не бяха дошли.

Докато вървяха към тяхната пейка, Фейт усещаше погледи като струйки студена вода по гърба си. Мъртъл вирна брадичка — крачеше като същинска кралица в черно, отраженията на свещите танцуваха в черните ѝ стъклени накити, а златната ѝ коса едва се виждаше под тежкия воал. Шепотът на зрителите затихна под шушненето на черните ѝ поли по мемориалните мраморни плочи на пода. Фейт усети

за миг нежелана възхита към гордата осанка на майка си. Беше си чисто предизвикателство жените изобщо да присъстват на погребение, но Мъртъл остана твърда като диамант в мнението си, че няма „да се скрие“.

Семейство Съндърли се настани в ложата си и на Фейт ѝ се искаше стените да са поне седем фута високи. Докато вървяха през църковния кораб, до ушите ѝ достигнаха някои неприятни коментари. Не се сдържа и попита тихичко:

— Какво означава „капанът е презареден“?

— Означава — отвърна изпод воала си Мъртъл, — че в тази църква е пълно със завистливи дърти вещици. И че съм избрала правилната рокля.

— Нали ти казах, че е грешка да провеждаш погребението в неделя — промърмори вуйчо Майлс. — Почивен ден за всички — предостатъчно мързеливци ще се довлечат да зяпат.

Клей изглеждаше твърде крехък на подиума си, смален от огромния амвон. Говореше искрено, но гласът му бе слаб, сякаш се е уморил да се бори със сенките, провиснали от сводестия таван.

— Ние не донасяме нищо на този свят и със сигурност няма да вземем нищо от него. Господ дава и Господ ще ни отнеме; благословено да е името Господне...

Шумолене на псалтири. Познат псалм, изпят с непозната мелодия. След това Клей заговори и продължи да бърби — за падение и възход, сън и изкупление. Думите му се търкаляха като безжизнени камъчета на безкраен плаж и Фейт копнееше мъчението да приключи, да свърши, да спре. Искеше баща ѝ да се озове в безопасност под пръстта, далеч от този студен, враждебен мрак и потайното припукване на клюките.

Най-сетне гласът на кюрето затихна плавно и последва оглушително тътрене на крака и местене на пейки. Мъртъл сръчка Фейт и тя осъзна с трескаво облекчение, че службата е свършила. Изправи се и заедно с останалите от семейството измарширува към сивата дневна светлина навън, така че да могат да последват ковчега до гроба.

Пред тях хората се надигаха като приливна вълна. Вместо да изчакат и да последват опечалените, всички от паството бързаха да се изсипят от пейките и да се излеят през вратата на църквата.

Семейство Съндърли се появи на дневна светлина и Фейт видя, че тълпата всъщност не е избягала в знак на обида. Църковният двор беше пълен с хора — прави, клекнали, насядали по паметниците, всички гледаха приближаването на ковчега.

В първия момент Фейт не може да види зейналия гроб. След това забеляза мъж с окаляна лопата в ръцете и с вежди, сбръчкани от противоречие и несигурност. В краката му се виждаше дългата, тъмна цепка на изкопа, но неколцина души бяха влезли в нея, главите им едва се виждаха, а лактите бяха отпуснати на пръстения ръб. Мнозина се бяха събрали пред гроба със скръстени ръце — човешка преграда, дълбока три реда.

— Какво, за бога, е това? — възкликна Клей.

— Не може да го погребат тук — обади се един от мъжете към средата на групата. Беше висок и едър, с тъмна коса и неприятно лице. Фейт го разпозна веднага. Том Парне, който я бе стреснал случайно в гората при Бул Коув. Том Парне, чийто син се беше хванал в капана на преподобния.

— Какво имаш предвид, Том? — погледна го озадачено кюрето.
— Защо пък не?

— Това е осветена земя — сопна се Том. — Никакви самоубийци на нея. Онзи Съндърли се е хвърлил от скалите и не ни пука кой казва друго. Знаем къде е бил намерен.

Само Фейт мерна завъртането на очите на Том към член на тълпата. Проследи погледа му и спря очи върху познат силует. Джийни Бисет, камериерката, стоеше кротко в най-хубавата си неделна рокля и с черна панделка на ръката, но със свирепо задоволство в очите.

Тя им е казала къде е намерен татко. Казала е на всички.

— Ако искат да го погребат — продължи Том непоколебимо, — на две мили надолу по пътя има кръстопът. Даже ще им дадем подострен кол да приковат духа му към гроба. Но не и тук. Не и до надгробните камъни на родовете ни.

— Но това е жестоко... Жестоко! — Мъртъл се тресеше от емоции с разтрошена начаса фасада. Фейт не можеше да познае гласа на майка си.

Надигна се гълчава и от други гърла. Вуйчо Майлс и свещеникът разбутаха тълпата и Фейт ги видя да влизат в ожесточен спор с Том, говорителя на присъстващите. След малко съзря и вуйчо Майлс да се

обръща и да свива рамене с твърде познатото примирение. Опитвах, казваше жестът. Хауърд измяука тихо и Фейт осъзна, че стиска ръката му твърде силно.

Клей се върна при Мъртъл и дъщеря ѝ. Сподели:

— Никога не съм виждал хората така твърди! Но съм готов да ви обещавам, че никой няма да пронизва съпруга ви с кол и да го погребва на кръстопътища!

— О, благодаря ви, благодаря ви! — възкликна Мъртъл.

— Не, този стар закон е отхвърлен още по времето на баща ми — продължи кюрето, сбърчило чело. — Но те са прави, че самоубиец не може да бъде погребан на осветена земя. Много съжалявам, мисис Съндърли, но тъй като е поставен под съмнение начинът, по който преподобният е намерил смъртта си, ще се наложи да прехвърля този проблем на мистър Лембант, който е местният съдия.

— Не можем да го погребем?

Тлъста, студена, дъждовна капка удари Фейт по бузата.

— Не се притеснявайте — отвърна Клей припряно. — Сигурен съм, че има някакво объркване и всичко ще се уреди с лекота.

— А ако не се уреди? — поиска да знае Мъртъл.

— Ами... тогава... недалеч оттук има поляна, където погребваме малките бебета, родени извън сватбената клетва. Неосветена, но оттам се вижда шпилът на църквата...

— Не! — избухна Фейт. Баща ѝ да бъде вовеки прогонен, посрамен в смъртта и отрязан от Църквата...

— Не, не и това! — обяви и Мъртъл с трескав блясък в очите, които едва се виждаха под плътния воал. — *Трябва* да бъде на осветена земя! — Тя понижи глас. — Тези хора — те не могат да стоят тук цял ден. Не може ли да изчакаме и да погребем съпруга ми, когато си идат?

— Мисис Съндърли — отвърна кюрето с тъга, — обещах им разследване. Ако се отметна от думата си... е, ние може и да го положим в земята, но не мисля, че ще си остане там.

Вуйчо Майлс се задържа в църквата със свещеника и катафалката, за да говори с протестиращите и да види „какво може да се постигне със здрав разум и пари“. Не таеше големи надежди обаче. Ковчегът бе преместен в криптата на църквата „за момента“.

— Трябва да уредим въпроса днес! — продължаваше да повтаря Мъртъл, докато каретата криволичеше на север по долния крайбрежен

път. — Почерпката... каретата и катафалката... платените оплаквани... всичко е уредено за днес! Не можем да си позволим... — гласът ѝ заглъхна.

— Не можем ли да се върнем в Кент и да погребем татко там? — поиска да узнае Фейт.

— Не мислиш ли, че хората там ще задават същите въпроси? — отрязва майка ѝ. — Внезапна смърт, веднага след разтърсващ скандал? Ще бъдат повикани други доктори и те може да не са така... разумни като доктор Джекълърс. Не, по времето, когато се върнем у дома, баща ти трябва да е прилично погребан, с подписано от лекар свидетелство, че е умрял при нещастен случай, така че никой да не може да го оспори. Погребението трябва да се състои тук, и то днес!

Когато спряха пред дома на Съндърли, Мъртъл явно беше стигнала до определено решение. Повика мисис Велът и повери Хауърд на грижите ѝ. След това почука по покрива на каретата:

— Кочияш — закарай ни до дома на съдията!

Кочияшът възрази — не беше такси, пък и беше нает за погребение, не за „връткане“. Мъртъл студено му приведе довода си под формата на монета.

Фейт усети нарастващо неудобство. Наясно беше, че не е редно вдовица в разгара на траура си да ходи на гости. Беше направо шокиращо да отидат на посещение или да се показват сред хора. Но какво друго можеше да стори Мъртъл?

— Те трябва да разберат — обяви тя, очевидно в отговор на неизречената мисъл на Фейт. — Трябва да видят, че случаят е спешен.

Да, помисли си Фейт. Трябва.

Притеснена и обезкуражена, гледаше как пътят се вие нагоре към „Пейнтс“, още по-чужд и обветрен от всякога. Малката черна карета се приближи към къщата, съпроводена от обичайното джафкане на кучетата.

След слизането на Фейт и Мъртъл последва нов спор с кочияша, който изобщо не желаше да ги чака. Още една монета го убеди да се задържи за малко, но той даде ясно да се разбере, че не възнамерява да „изгуби неделята си“.

Изглеждаше уплашен. Фейт предположи, че се притеснява заради тълпата в църковния двор. Сигурно не искаше да го виждат да развява флага си от мачтата на потъващ кораб.

Майка и дъщеря се изкачиха по стъпалата и почукаха с голямото чукче. Отвори им запъхтеният слуга, когото бяха срещнали и преди, и много се изненада при вида им.

— Трябва да говорим с мистър Лембант, въпросът е спешен — обясни Мъртъл. — Нужен ни е и като приятел, и като съдия.

Слугата се извини от все сърце. Мистър Лембант не бил у дома и нямало да се върне няколко часа. Мисис Лембант обаче си била вкъщи. Дали мисис и мис Съндърли желаят да изчакаат в гостната, докато той провери дали господарката приема посетители?

Салонът за гости беше все тъй малък и миришеше на застояло. Мъртъл го обиколи многократно и дългата ѝ черна пола шушнеша на всяко обръщане, а в опит да успокои разбърканата каша на мислите си, Фейт бе стиснала ръце така силно, че я заболяха.

— По-добре е от нищо — промърмори под нос Мъртъл. — Ако успеем да я уговорим, тогава може да спечели съпруга си за каузата.

Тук часовниците не бяха спрени и боядисаният в розово циферблат в каляска им показваше твърде явно пълзенето на времето. Четвърт час. Половин час. Три четвърти час.

Когато бяха чакали близо час, прислужникът им донесе прясно запечатано писмо на сребърен поднос и ги остави насаме. Фейт го прочете над рамото на Мъртъл.

Мисис Съндърли,

Трябва да ме извините, че отговорът ми отне толкова време, но когато първоначално ми казаха, че чакате в гостната, изобщо не повярвах на тази лъжа. Макар да оценявам, че в Лондон навиците са по-различни, не мислех, че столицата е изгубила напълно достойнството, почтеността и добрия си вкус.

Ще призная, че вече се изненадах от решението да проведете погребението на съпруга си в неделя. Това е ден, напълно подходящ за ратаите и прислугата, но едно уважавано семейство няма извинение да обезчестява сабат по подобен начин.

Вашето посещение е друг въпрос. Когато погребях първия си съпруг, се оттеглих в траур като отшелница в

килията си. През онази първа година нищо не би могло да ме убеди да опетня паметта на съпруга си, като се фръцкам публично. По-скоро бих се присъединила към него в гроба.

Поради това, с голямо съжаление, не мога с чиста съвест да се съглася да ви приема.

Ваша покорна слугиня:
Агата Лембант

Известно време Мъртъл остана втрещена в писмото. Раменете ѝ се надигаха и отпускаха, сякаш всяко поемане на дъх ѝ се отдаваше неимоверно трудно. После безмълвно излезе от гостната. Стариият слуга припряно избърза да им отвори вратите, та двете гостенки да излязат на двора.

На Фейт ѝ се гадеше от гняв, унижение и мъка. Бяха ги държали нарочно да чакат и след това ги отпратиха с неимоверна жестокост!

— Тази отровна, омразна лицемерка! — възмущаваше се Мъртъл. — Как смее да ни поучава! Инвалид била, така ли? Долових мириса на лекарството ѝ и мога да позная джина, като го надуша!

Каретата не се виждаше на двора, не беше и до конюшната или на улицата. Кочияшът бе изпълнил заплахите си и си беше отишъл.

— О, не мога да понасям да моля тази жена за каретата им! — възкликна Мъртъл. Но нямаше какво да се направи и тя се върна да почука отново на вратата.

Не им отвориха.

Майка и дъщеря чукаха дълго, но не получиха отговор. Фейт вдигна глава към прозореца на първия етаж и видя някой да наднича между завесите. Стори ѝ се, че малко прилича на мис Хънтър.

— Колко далеч е до къщи? — попита Мъртъл накрая.

— Четири мили — отвърна Фейт, като си спомни картата.

— Тогава ще трябва да вървим бързо — заяви майка ѝ със стегнат, задавен глас, — ако искаме да надбягаме дъжда.

Не успяха. Пороят ги догони на средата на пътя. Първо ги заплаши с тежки капки, които оставяха разтеглени тъмни петна по дрехите им. След това ръмежът се превърна в дъжд, после в порой, който тътнеше глухо и от него въздухът натеза. Пътят се превърна в тиня под краката им и калта плискаше и се пенеше, все едно кипи.

Малкият шифонен чадър на Мъртъл не успя да се справи с дъжда. Бързо прогизна и провисна, а водата си пробиваше път на струйки по дръжката. Бонетата и на двете дами се просмукаха и омекнаха под тежестта на водата.

С неочаквана жал Фейт проследи как прелестната траурна рокля на Мъртъл се разпада под злодеянията на времето. Черните ѝ поли и чорапи скоро натезаха от тиня. По-лошо, крепът на роклята започна да се разшива, понеже лепилото, което държеше копринените фибри, се разкисваше.

Докато се препъваха по пътя, Мъртъл се разплака. Не с красиви, изкуствени сълзи, предизвикани от ароматни соли, а като малко дете — със силни и разтърсващи ридания. Майка и дъщеря спряха да се скрият под едно дърво, но то им осигуряваше слаба защита. Мъртъл плака дълго и всяко ридание прорязваше кървяща рана в сърцето на Фейт.

— Близо сме до дома — утеши майка си момичето с тон, който би използвала по-скоро за Хауърд. — Почти стигнахме. Не е толкова зле!

Тя се втурна под дъжда в търсене на къщурка или колиба, където биха могли да се скрият. Насред зелена нива ѝ се стори, че вижда човек, и го извика само за да осъзнае, че далечният силует принадлежи на плашило.

Мъртъл почти не вдигна очи, когато Фейт се върна с палтото на плашилото. Момичето го заметна на майчините си рамене и с него прикри най-ужасните дупки в разпадащата се рокля.

Вървяха към дома цяла вечност и по времето, когато стигнаха до къщата, и двете трепереха силно. Мисис Велът се ужаси от състоянието им и прати да кипнат вода за гореща баня. Фейт обаче дочу иззад ъгъла тих, приглушен смях. Стори ѝ се, че принадлежи на Джийни.

Дори когато остана насаме, девойката можеше да мисли само за този смях, който не спираше да бучи в ушите ѝ — квичене от невъздържана, доволна радост. То я прониза в сърцето като нож.

Мокра до кости, Фейт стоеше сама в стаята си и се чудеше къде са отишли сълзите ѝ. Преди имаше сълзи — спомняше си ги, горещи и безпомощни. Сега плачът все едно беше изкоренен от душата ѝ.

Мислеше си за смеха. Джийни се смееше. След това си спомни стереоскопичния образ на убитата жена и си я представи с лицето на камериерката.

Представи си как църквата гори с всички хора вътре. Видя се да стои отвън с пламтяща факла и да гледа как вратата подскача и се тресе, докато паството се опитва да излезе.

В стаята на Фейт имаше дълго огледало, покрито както подобава с креп.

Когато в дома има смърт, огледалата са гладни — беше ѝ казала много отдавна бавачката ѝ. — Ако не ги покриваме, те изсмукват душата на горкия мъртвец и я затварят в капан. А ако жив човек погледне в такова огледало, понякога може да види мъртвеца да го зяпа в отговор и той издърпва и него в смъртта.

В дома на мъртвия в огледалото може да се крие какво ли не. Да дебне да открадне душата ви.

Фейт вдигна ръка — крепът се оказа грапав и твърд под пръстите ѝ. Смъкна го с едно дръпване.

На мъждивата светлина в стаята огледалото приличаше на позлатена врата. От другата страна на портала девойката видя млада вещица с очи като жестоки звезди. Измъкнали се на свобода кичури като влажни пипала се спускаха по раменете ѝ. Дъждовна вода блестеше по бузите ѝ. Простата ѝ рокля с висока яка беше черна като бездна, като въглен пласт. Направо изсмукваше светлината от стаята.

Това ли беше Фейт, доброто момиче?

Защото момичето в огледалото беше способно на всичко. И беше всякаква, но не и добра, това поне си личеше от пръв поглед.

Не съм добра. Невидим звяр в главата на Фейт се измъкна на свобода и размаха черните си крила в небесата. Никой добър човек не би изпитвал онова, което буйства в мен. Аз съм зла, измамница съм и преливам от гняв. Не мога да бъда спасена!

Но освен това Фейт вече не се чувстваше в капан, нито безпомощна. Напротив — беше като свита за нападение змия.

[1] Традицията на „немите“ оплаквачи възниква в Англия около 1600 г.; двойката неми играят ролята на защитници на починалия и го изпровождат до гроба. ↑

15

ЛЪЖИТЕ И ДЪРВОТО

— Шшшш...

Цейлонското смокче трепна, когато Фейт отвори клетката му. Сви се на по-плътна спирала, после се успокои, след като вкуси мириса на момичето във въздуха. Бяха приятелки. Плъзна се по ръката ѝ с ленивата красота на разтварящо се във водата мастило. Люспите му бяха като суха коприна и кожа, хладни като вечер. Стрелна езиче и я погъделичка по бузата.

Фейт плъзна пръсти под парцалите на дъното на клетката и постелката и извади книжата на баща си. Вместо виновно усещане за светотатство изпитваше единствено възбуда.

Аз съм всичко, което ти е останало, татко. Аз съм единственият ти шанс за справедливост и отмъщение. И имам нужда от отговорите ти.

Сепна се, когато чу бързи стъпки отвън и слабото плискане на вода в метален съд. Беше просто слугата, който носеше вода за ваната на майка ѝ. Те нямаше да я безпокоят.

Фейт бе изпаднала от мислите на домакинството като монета през подплатата на джоб. Често се случва с тихите хора. И никой нямаше да остане изненадан, че се е оттеглила в стаята си. След тежкия и изпълнен с изпитания ден всички щяха да очакват, че има нужда да полегне. Изтощението беше естествена и подходяща за дами реакция.

Засега нека другите си мислят каквото си искат, стига това да ѝ донесе уединение.

Тя избута пътния си сандък до вратата, така че никой да не може да я изненада. Мокрите си горни дрехи свали и простря. След това подхрани и засили огъня и се настани в креслото пред него с книжата. Чувстваше се като саламандър или древно женско чудовище от легендите. Косата ѝ съхнеше на втвърдени шушулки.

На червеникавата светлина на огнището Фейт започна да проучва документите на баща си.

Бяха невероятно много. Срещна много писма от други учени, пълни с щедри комплименти, хитроумни шеги на гръцки, спомени и представяния. Имаше покани да изнася лекции, обсъждания за възрастта на определен зъб или най-добрата рецепта за петмез за защита на костите. Част от книгата се оказаха договори за продажби, банкови сметки или квитанции. Имаше дори износени и петносани листове с кралския герб и засукана калиграфия на смес от английски и френски. Фейт осъзна, че това трябва да са паспорти и визи от пътуванията на преподобния.

Часовете отминаваха и дрехите ѝ на решетката на камината съхнеха, а Фейт прелистваше деликатните рисунки на отровни растения и тропически птици, карти на разкопки и щателни наблюдения. Следваха надрасканите скици, които бе видяла след странния пристъп с пожълтяване на очите на баща ѝ. Тя отново се изуми колко различни са те от другите му рисунки, колко трескави и груби.

Най-сетне в ръката ѝ се оказа коженото тефтерче, което беше намерила под леглото му. Беше го оставила за последно, понеже извънредно много приличаше на журнал или личен дневник. Но вече не можеше да си позволи да остави неразгадани тайни.

Фейт го отвори и се зачете в страниците, внимателно изписани с прецизния, елегантен почерк на баща ѝ.

ПРОУЧВАНЕ НА ПРИПИСВАНИТЕ КАЧЕСТВА НА „НЕИСТИННОТО“ ДЪРВО

За първи път чух за тъй нареченото „дърво на неистините“ по време на посещение в Южен Китай през 1860 г. Посещението ми се оказа неуспешно, тъй като пътувах през провинция Юнан и чух слухове за нов сблъсък между британската и китайската армия. Несигурен къде мога да срещна негостоприемство, потърсих убежище в едно крайречно селце и там зачаках нови вести.

По случайност там се запознах с някой си мистър Хектор Уинтърборн, събрат естествоизпитател. Той беше

ветеран от множество разкопки и фантастичен колекционер със страст към чудовищното и странното от всякакъв вид. Доволен от възможността за образован разговор с някого от съгражданите ми, говорих с него през по-голямата част от нощта.

Той направо изгаряше по новата си мания — растение, на стара легенда, за което се бе натъкнал преди три години. Това дърво, твърдеше той, напомняло лиана, но давало подобни на цитруси плодове с необичайни свойства. Растението процъфтявало в мрак или на слаба светлина и цъфтяло или раждало плод само ако го хранят с лъжи.

Това твърдение отхвърлих като абсолютна измислица и останах изненадан, че спътникът ми не споделя скептицизма ми. Когато го попитах как растение може да се храни с лъжи, той отвърна, че измислицата следва да бъде прошепната на Дървото и след това да се разпространи. Колкото по-важна е лъжата и по-голям броят на хората, които предпочетат да ѝ повярват, толкова по-едър е плодът.

Ако някой изяде този плод, ще получи познания от най-таен вид и по тема, която им е скъпа на сърцето.

Фейт зяпна. Каква беше тази приказка? Защо пословично рационалният ѝ баща бе писал подобно нещо? В същото време си спомни с тръпка за завитата с покривало саксия, която баща ѝ умираше от желание да скрие.

Когато посочих абсурдността на подобно твърдение, Уинтърборн ми показа парче изсушена кора, не много различна от тази на лайм, и ме увери, че преди две години е купил лъжовен плод за сериозни пари и го е погълнал. Не пожела да разкрие „тайната“, която е научил, но мрачно ме увери, че е от немалко значение.

Каза, че е купил този плод от датчанин на име Кикерт, който се бил заселил в Индиите и търгувал с

новини. Уинтърборн вярваше, че Кикерт охранява Дървото, като разпространява фалшива информация сред някои клиенти, така че да може да продава плодове на други или да научава тайни, които са на висока стойност. Играта изглеждаше опасна и Кикерт беше избягал, преди Уинтърборн да научи нещо повече.

Освен това новият ми познат смяташе, че е успял да проследи пътешествието на датчанина до Персия, но там е изгубил дирите му. По чиста случайност бе попаднал отново на дирята. Уинтърборн дошъл в Китай да помага при разкопки, но точно преди да замине, бе чул доклади за внезапната и подозрителна смърт на датчанин, чието описание съвпадало с това на Кикерт. Сега самият той пътувал нагоре по течението, за да проучи слуховете и да провери дали може да намери някаква следа от легендарното растение.

Тази нощ си легнах, преизпълнен с убеждението, че Кикерт е бил шарлатанин и новият ми приятел е на косъм от лудостта. При все това, когато се опитах да заспя, открих, че историята за растението е превзела въображението ми. Самата искреност на събеседника ми стигаше да се запечата в паметта ми. Всички онези, които жадуват за знания, несъмнено се съблазняват от мисълта да научат немислими тайни само с една хапка.

На следващата заран станах, заинтригуван да поговоря отново с Уинтърборн само за да открия, че е наел лодка призори и е потеглил нагоре по реката с антуража си. По времето, когато чух за британската победа, бях намислил да изоставя досегашните си планове. Вместо това реших да последвам Уинтърборн и да науча повече за това загадъчно растение.

Когато най-сетне пристигнах в града, който ми беше споменат, разпитах наоколо и открих, че...

Фейт подскочи, понеже по вратата отекна силно чукане и пътническият ѝ сандък мръдна с половин инч.

— Фейт! — изписка Хауърд умолително. Беше прегракнал. — Феейт!

— Хауърд... спя! — Девојката се загледа в разпилените в скута ѝ книжа. — Зле ми е! Легнала съм си!

— Стъпих на гроба — изхленчи момчето в отговор. — Окалях си крака. Може ли да вляза?

Молбата на Хауърд трогна Фейт. Ясно ѝ беше, че той не иска да остава самичък. Светът му бе свършил — също като нейния — и той не разбираше как или защо, а от всички тъмни ъгълчета срещу него виеха породени от собствения му ум чудовища. Но девојката потръпна от ужас при мисълта да отвори вратата. Отвън зееше яма, изпълнена със страховете на брат ѝ, с неговото объркване и нещастие, и ако тя паднеше в нея, щеше да се търкаля чак до дъното — все по-надолу, докато не остане и троха от разгадаващата загадки Фейт, а също и от поправящата злини дъщеря. Щеше да изгуби бушуващия в душата си див огън, а точно сега имаше нужда от него.

— Калта няма значение! — подвикна тя в отговор колкото можа по-равнодушно. — Просто... бъди добро момче и... иди препиши няколко пасажа от Светото писание! — Само за това се сети, да се престори, че днес е неделя като всички други. — Ако си много добър и тих и си пишеш редовете докрай, на сутринта всичко ще е по-добре. О... и пиши с дясната си ръка, Хауърд!

Брат ѝ прекоси площадката на стълбите с отчаяно тътрене. Миг по-късно Фейт чу вратата на детската да се затваря тихо и с прекомерно внимание. Звукът я прониза с притъпена болка. Имаше чувството, че вината ѝ е пресъхнала и на мястото ѝ е останало само охлузено петно.

Отново настъпи тишина. Фейт внимателно отвори тефтерчето и намери страницата, докдето беше стигнала.

... и открих, че семейство Уинтърборн са наели стаи в долнопробна странноприемница. Когато я посетих обаче, открих заведението в безпорядък. Хектор Уинтърборн бе заловен да граби дома на човек, за когото се смяташе, че е убит, и беше под арест заради подозрение за съучастие в това убийство.

Оказах натиск върху местните власти да ме пуснат да посетя затворника и го заварих в ужасно състояние. Като много от осъдените в онзи ужасен затвор и той беше хванал малария, повсеместно срещана по онези краища. Обещах да сторя всичко по силите си да му осигуря свобода и в замяна ученият ми довери най-новите си подозрения относно местоположението на Лъжовното дърво, за да го намеря, ако той не успее.

Не успях да го спася. Треската го уби в килията му, преди да уредя освобождаването му.

Следвайки инструкциите му обаче, намерих малка каменна колиба на сред бамбуковата гора, на няколко мили от дома на Кикерт. В тъмната ѝ, влажна вътрешност заварих привидно изсъхнало, подобно на лиана растение, което, изглежда, бе изронило повечето си листа.

Измъкването на експоната от това сумрачно убежище за малко да се превърне в катастрофа както за растението, така и за мен. Макар да бях обърнал внимание на коментарите на Уинтърборн по отношение на предпочитанията на Дървото към тъмнината, не бих могъл да предвидя силата на реакцията му към дневната светлина. Смогнах да избегна нещастieto само понеже бързо покрих растението с палтото си. Никога повече нямаше да проявя подобна непредпазливост.

Потрябва много време експонатът да се възстанови от този инцидент. Чрез предпазливи експерименти открих, че процъфтява на влажен въздух и най-добре се чувства при леко капково напояване. Вместо да разчита на лъчите на слънцето, растението страдаше от лоши последици от всякаква ярка светлина и особено чувствителни бяха листата му към естествената такава. Като го държах в подходящи условия, в крайна сметка успях да го върна към здравето...

Следвах няколко щателни скици на растението в различни етапи на възстановяването му. Първо — малък кичур почернели и мъртви на

вид лиани, лишени от листа. След това — скици на малки, подобни на рула пъпки, които постепенно се разгъваха в дълги, раздвоени листа.

Трябва да се запитам защо отделях толкова много време на този проект и пренебрегнах много други. Възможно е още от най-ранния миг да съм усетил копнежа да открия нещо смайващо.

Живял съм достатъчно да видя смъртта на чудесата. Като мнозина други, и аз съм посветил живота си на проучване на странностите и загадките на Сътворението, за да разбера по-добре плановете на нашия Творец. Вместо това откритията ни донесоха съмнение и мрак. С годините видях лампата на Небесата строшена и святото ни място на този свят — отнето от ръцете ни. Ние, хората, бяхме детронирани и запратени на дъното сред зверовете.

Смятахме се за крале на вечността. Но открихме, че цивилизацията ни е само мимолетна, ярко осветена детска стая, където сме си играли с хартиени корони и дървени скиптри. Отвъд портите ѝ са пръснати зловещи земи, сред които левиатани са се сражавали в течение на цели епохи. Ние сме едно примигване, шега наред трагедията.

Всички тези мисли за мен са неизразимо мъчение.

Фейт никога, никога не беше чувала баща си да изрича тъй отчаяни слова — пък и никой друг, ако ставаше на въпрос. Понякога и тя забелязваше огромните пукнатини от съмнение, които бяха отворили под краката на хората научните открития. Но никой не ги споменаваше — не и пряко. Учените ги прекриваха или заобикаляха и не отваряха дума за тях.

Ето защо започнах експерименти с Дървото, които, разбира се, изискваха фалшификации. Не ми беше привично да се потапям в измама, но в случая това действаше в моя полза. Тъй като измамата пословично противоречеше на природата ми, никой не очакваше от мен

подобно нещо. Започнах с малка лъжа, която прошепнах на растението, наясно за абсурдността на случващото се. Приписах си несъществуваща болест и се преструвах, че куцам през по-голямата част от месеца.

За най-първи път от разлистването си растението цъфна и отвори малък бял цвят, който напомняше този на лимоново дърво. Листчетата опадаха и то роди малък плод, малко по-дребен от обикновена череша, който бързо узря до маслинозелено, прошарено със златно.

Реших да откъсна и изям плода, като взех всички разумни мерки. Той се оказа ужасно горчив. Що се отнася до ефекта върху сетивата ми, никога не съм поглъщал опиум и поради това не мога да сравня преживяването, но подозирам, че не беше много по-различно.

В това състояние на омая се оказах пътник в земите на собственото си тяло, вените ми — червено злато и горещи като потоци лава, гръбнакът ми — планински хребет, дробовете ми — катакомби. Пропътувах целия път до връхчето на палеца на левия ми крак и там открих потрепващи, зловещи зелени езера, от които ми се обърна стомахът.

Няма и два месеца след това видение изпитах за първи път болка и подуване на този пръст. Докторът ми потвърди, че имам пристъп на подагра — заболяване, от което страдам от тогава насетне. Видението ми следователно ми бе разкрило тайна, която по онова време не знаеше никой, включително и самият аз. Тя обаче не беше особено образователна, полезна или впечатляваща.

Предвид случилото се обаче получих просветление. Лъжата, която бях разказал, се отнасяше до личното ми здраве — а също и тайната, която научих. Дали беше възможно тази лъжа и тайна да са свързани и растението, захранено с определена неистина, да разкрива подробности по сходна с нея тема?

Първият ми експеримент беше опит да проверя дали Дървото наистина притежава странните качества, които Уинтърборн му беше приписал. Сега, когато те изглеждаха

възможни, посмях да си задам и друг въпрос. Каква непонятна за човека тайна всъщност желая да разкрия?

Отговорът беше пред очите ми. Имаше само едно нещо, което исках — не, имах нужда — да узная.

От дълго време губех хватката си върху скалата на вярата, вълна след вълна от нови знания ме поразяваха жестоко. Някогашните прегради на увереността ми сега бяха строшени греди по вълните. Нуждаех се да науча веднъж и завинаги откъде произхожда човекът. Дали е създаден по Божие подобие и пуснат да се скита по света, или е самозаблуждаващ се внук на някоя гримасническа маймуна? Ако знаех това, тогава на вълненията ми щеше да бъде сложен край. Можех да си върна уравновесеността — или пък да се отдам на отчаянието.

Фейт спря, втренчена в страницата. Беше потресена, все едно баща ѝ се пречупваше пред очите ѝ. Вярата на преподобния винаги ѝ се беше струвала дълбока и неуязвима като канара. Никога не бе и предполагала, че съмненията тайно подкопават тунел към сърцевината на канарата. Беше все едно да научи, че Господ е спрял да вярва в Себе си.

Реших, че ще измъкна на всяка цена тази информация от Дървото. Ще го сторя, за да утеша не само своя ум, но и онези около мен, които са по същия начин измъчвани и изумени.

Ако желях да се сдобия с тайна, разкриваща произхода на човека, тогава и лъжите ми трябваше да са свързани с него. За да заслужа толкова фундаментална истина, несъмнено трябваше да разправам монументални лъжи и да накарам колкото се може повече хора да вярват в тях. Начертах основите на мащабен проект и си изясних какво трябва да се предприеме. Бях уважаван естествоизпитател — другите учени се консултираха с мен, имаха ми доверие. Ако предявях открития, щяха да им повярват. Ако покажех фосили или находки, колегите ми

нямаше да ги подложат на съмнение. Можех да създавам каквито фалшификати си пожелаая, и събратята ми нямаше да се усъмнят в мен.

В интерес на Истината щях да лъжа. Щях да мамя целия свят и след това да почерпя от кладенеца познания, които да облагодетелстват цялото човечество и може би да спасят душата му. Щях да мътя водата известно време, така че накрая наистина да се прочисти. Щях да черпя заем от Банката на истината, но накрая щях да го върна изцяло и с лихвата.

— Не — прошепна Фейт. — Не. Не. Не.

Но следващата страница и по-следващата също бяха изпълнени с щателни описания на фалшификациите на баща ѝ. Виждаха се грижливи скици на вкаменелости преди и след внимателните му промени.

Най-голямата рисунка показваше и най-знаменитата находка — нефилима от Ню Фалтън — какъвто е бил преди преподобният да го сглоби. Не крилато човешко рамо, а едва забележими вкаменени пера, залепени за каменното рамо на съвсем друга твар — съчетани бяха с почти изумителни прецизност и умение. Под рисунката пишеше:

Избери лъжа, в която другите искат да вярват. Те ще се държат с две ръце за нея дори ако се докаже за фалшификат право пред очите им. Ако някой се опита да им покаже истината, ще му се нахвърлят и ще се сражават в името на вярата си с нокти и зъби.

И бащата на Фейт беше избрал тъкмо такава лъжа. Прекрасно доказателство за истинността на библейската история за нефилима. Девойката се сети за стареца в дома на Лембант, който беше толкова трескав във вярата си в този фосил и така *погълнат* от нея. Нефилимът бе представлявал греда, носеща се по бурното ново възникнало море на съмнението. Разбира се, че хората са се хванали за него!

Скандалът, шумотевицата, обвиненията в измама... всичко беше вярно. Бащата на Фейт *наистина* беше фалшифицирал вкаменелости. *Беше* лъгал за находките си. *Беше* мамил приятелите си, колегите си, семейството и целия свят.

Нищо по-дребно от това не би убедило Фейт. Нищо по-дребно от признание, написано с ясни, прецизен почерк на баща ѝ. Вече не чувстваше потрес или изненада, а в душата ѝ цареше всепоглъщащ мрак. Крехка отломка от нея се носеше безпомощно в този мрак като гълъб в тъмна тъмница с вик: „Кой всъщност е бил този човек? Кого съм обичала през всичките години? Толкова малко ли съм го познавала?“.

Но го *беше* обичала. Беше го обичала прекалено силно и прекалено дълго, за да се откопчи от хватката на чувствата дори сега. Беше приковала за него и сърцето, и душата си.

Фейт притисна малкото дневниче в шепите си и го долепи до гърдите си със стиснати очи. Представяше си как баща ѝ смело крачи към истината през отровна джунгла от измами, опасности и лъжи — смел, но самотен. Колко ли трудно му е било да пази тайната си!

— Сторил си го да помогнеш на човечеството — прошепна тя. — Те не те разбраха, но аз те разбирам...

Фейт беше готова да му прости независимо от мнението на всички други. Това го правеше по-човешки и я приближаваше до него.

Тя бързо прелисти рисунките на фалшивите му фосили, които не искаше да гледа. Последваха ги записки за виденията му. Те до едно бяха неясни и трудни за разбиране и това явно го вбесяваше.

Първото видение му беше показало сумрачна джунгла, в която сянка със зловеща човка се рееше полека надолу, слънчеви отблясъци танцуваха в змийските ѝ очи и по синьо-алената перушина на крилата. Второто — острови, които възникват на света като кипнали мехурчета в овесена каша, а вулканите им бълват дим. Друго бе разкрило битка — групичка дребни, небръснати мъже в неощавени кожи се сражаваха с по-едри, човекоподобни твари с дебели вратове, приплеснати лица и толкова мускулести крайници, че изглеждаха нереални.

Последното видение беше най-подробно.

Бях в клуба си и някой ми сложи „За произхода на видовете“ в ръцете. Опитах се да я прочета, но думите се изплъзваха и танцуваха пред очите ми. Когато вдигнах ръка да разтрия очи, усетих гъдел по лицето. Пръстите ми бяха покрити с козина.

В сребърното капаче на табакерата си видях отражението на собственото си лице. Над шалчето ми надзърташе мургава, изпъкнала челюст с дълги резци и кучешки зъби. Припряно вдигнах книгата пред лицето си, за да скрия обезобразяването, и надзърнах над ръба да видя дали някой е забелязал преображението ми.

Клубът тънеше в хаос. Икономите с маймунски лица се люлееха на канделабрите и се хилеха безобразно. Един от членовете беше оголил в гримаса зъби на гризач и се биеше за чиния със стриди с подобен на жабок съперник. Трети размахваше ръце и грабеше посудата, и се тъпчеше с всичко, което можеше да влезе в пеликанската му човка и в провисналото, торбоподобно гърло. Изтървана пура подпали завесата, но никой не се опита да я угаси. Вместо това димът предизвика още повече вой, резове, съскане и писъци.

Опитах се да запазя здрав разум и да изляза от стаята. Търсех стареца, който, както знаех, държеше клуба и живееше на най-горния етаж. Той щеше да ми обясни всичко и да сложи нещата по местата си.

Положението обаче се влошаваше с всяка стълбищна площадка, която изкатервах. На първия етаж членовете на клуба бяха разкъсали елеците си, пълзяха и дивееха по долни ризи. Лицата им бяха разкривени в зверски муцуни, каквито досега не бях виждал, имаше и такива с люспести вежди или чудовищни бивни. На втория етаж хората си бяха направо голи, пързалияха се през локви разлято порто, а от гущерските им усти се стрелкаха тънки езици.

На третия етаж се озовах пред врата с позлатена облицовка и осъзнах, че зад нея ще намеря стареца.

Когато посегнах към нея, чух да произнасят името ми. Дъщеря ми Фейт стоеше до мен.

Ужас и ярост ме заляха при вида ѝ. Не би трябвало изобщо да е в клуба и не исках да вижда зъбите и козината ми. Най-големият ми кошмар беше да я видя да пада жертва на проклятието на това място. Пред очите ми младежката кожа на лицето ѝ започна да се цепи и отдолу се показаха люспи.

Това видение се дължеше на факта, че дъщеря ми беше влязла в библиотеката и бе прекъснала видението ми. Смятам, че тя почти успя да ме извади от него, но щом умът ми започна да изплува, се върнах достатъчно в съзнание да я прогоня оттам.

Фейт преглътна. Сега поне разбираше странната, вледеняващо дивашка реакция на баща си, когато го бе пробудила от ступора му. Но каква ли вреда бе нанесла, като го бе разбудила? Нима бе откраднала от човечеството търсената първична истина?

Когато дъщеря ми се махна, отворих най-сетне позлатената врата.

Отвъд нямаше стая. Вместо това зловец, разпенен водовъртеж ме удари и погълна. Стаята се изпълни с вода на мига. Въртях се отпърво нагоре, а после се понесох надолу и все по-надолу. Вече не се намирах в сграда, а в необозримо сумрачно море. Дробовете ми дишаха водата и знаех с отчаяние, че ще потъвам във все по-плътен мрак хилядолетия и хилядолетия наред и няма да се удавя. Бях сам, като изключим миниатюрни златни искрици, които плуваха, обикаляха и се преследваха едни други.

С това приключи поредното ми видение. Това беше цялата награда за усилията ми, страданията и изпитанията.

Бях хранил големи надежди за това видение. Предизвика го плодът, израсъл в резултат на измислицата ми за тъй наречения нюфалтънски нефилим, и го бях оставил да расте и да узрее по-дълго от всички други. Чувствах за редно да очаквам, че ще удовлетвори всички саможертви, които бях направил. Своенравният свят се

обръщаше срещу мен, но поне щях да съм постигнал целта си.

Вместо това най-новото представление на магическия фенер ме изпълни с още повече несигурност и страх. Не съм сляп за интерпретацията, която може да бъде вложена за образите в него — безконечното връщане на часовника назад, регресията на Човека в звяр и завръщането към първичната тиня. Това е лесното обяснение, но да го приема, ще означава да се поддам на отчаянието. Трябва да диря още по-назад. Търсенето ми не може да завърши така.

След всичко, което съм сторил, озовах се с празни ръце пред задънена улица. Налага се да измъкна още един плод от Дървото, но не виждам как. Колкото и изобретателен фалшификат да създам, вече никой няма да ми повярва. Ако не успея да си спася репутацията, всичко ще е било напразно.

Следваха близо две дузини скици, драскулки и таблици с числа, но Фейт бе твърде умислена, за да се мъчи да ги разгадае. Полека затвори тефтерчето.

Нищо чудно, че баща ѝ се бе тревожил толкова за растението си и не желаше да говори за него или да го изпуска от поглед. Нищо чудно, че бе измъкнал листовете си от ръката на Фейт и бе избухнал, когато тя призна, че е отваряла касата му.

Девојката се беше надявала, че в тефтерчето ще намери информация, която да ѝ позволи да изчисти петното от името му. Тази надежда беше мъртва. Не, не биваше да позволява никой друг да чете книгата на баща ѝ! Ако съдържанието им станеше известно, той щеше да се е признал за фалшификатор и вероятно да го запомнят като абсолютно откачен.

Е, дали писанията му бяха признак на лудост? Дали тази му мания и всички видения са били симптом на болен ум?

Може би. Но точно сега Фейт беше единственото живо същество, което знаеше къде се намира Лъжовното дърво — истинско чудо на

белия свят, което би могло да разкрие неведоми тайни и да обясни безброй загадки.

Тя трябваше да узнае истината по един или друг начин. Ако Дървото бе в състояние да съобщава тайни, то тогава навярно би могло да разгадае за нея тайната на смъртта на баща ѝ.

16

ГНЕВЕН ДУХ

Горе-долу в осем икономката донесе в стаята на Фейт подноса с вечерята. Тя ѝ благодари, обяви, че ще си легне рано, и отказа грейката. Мисис Велът се оттегли и девойката бе оставена на спокойствие за цяла нощ.

Тя изгълта набързо храната, после тихо надяна отново увредените си от дъжда траурни одежди. Всички вече ги бяха видели кални и мокри, така че вероятно нямаше да предизвикат коментари, ако нощес станат още по-кални и мокри. Запали фенер, който да вземе със себе си, но намали пламъка и го покри с кърпа точно както баща ѝ направи предишната вечер.

Измъкна се през тайната си врата в градината на покрива, която още се отреждаше и лъщеше след скорошния дъжд. Небето над главата на момичето все още беше мрачно сиво. Докато се измъкваше през портичката и надолу по стъпалата, Фейт чуваше усърдното тракане на посуда и гласове в кухнята. Заобиколи отдалеч през градината и се промъкна зад пристройките, така че да бъде по-трудно забележима. Фейт забърза по пътеката към брега с надеждата, че правилно е запомнила графика на приливите. Когато стигна до плажа, с облекчение откри, че отливът е в разгара си и морето е спокойно точно както се беше надявала. Ако беше права, водата щеше да отстъпва още около час, а после да започне да приижда. Очакваше вълнението да е по-слабо, а теченията щяха да са на нейна страна.

Чувстваше се твърде видима и огледа върховете на канарите, но не зърна потайни наблюдатели. Полусухите шушулки на косата ѝ я биеха през лицето.

Трудно беше да извлече самичка лодката, но най-сетне успя да я пребори във водата. Покатери се в нея и използва едно от веслата да се оттласне от брега.

Никога досега не беше гребала и скоро откри, че това занимание е по-трудно, отколкото баща ѝ го правеше да изглежда. В началото се

опита да гребне с лице напред, за да вижда накъде отива, като тласкаше греблата през водата, вместо да ги върти, но те пляскаха вяло и все изпадаха от гнездата си. Справи се доста по-добре, когато започна да гребне гърбом, както беше постъпил баща ѝ. Много скоро остана без дъх и мускулите на ръцете и раменете я заболяха. Много се зарадва, че беше разхлабила тренировъчния си корсет, преди да излезе.

Всеки път, когато се обърнеше на мястото си, за да погледне напред, имаше чувството, че се насочва или към открито море, или след миг ще се натъкне на скрита скала. За щастие, подмолите по-лесно се забелязваха в здрача, отколкото нощно време.

Ето че на сивкавата светлина се появи и морската пещера, същинска тъмна готическа арка. Отворената ѝ паст поглъщаше всяка вълна и плюеше обратно пяна.

Фейт наблегна здравата на веслата и докара лодката плътно до отвора. И този път вълна я понесе в пастта на пещерата, но не така свирепо като преди, а лодката стигна брега много по-близо до входа.

Момичето се покатери по хлъзгавите камъни, оглушало от тътена на прибоя, и завърза лодката на същата колона като преди. Взе фенера, сбра полите си и се покатери на каменната платформа над лодката, а после се пропъхна през неравна, триъгълна дупка и стъпи в просторната пещера отвъд. Тук светлината беше съвсем слаба, едва се процеждаше през входа зад гърба ѝ. Спомнила си предупреждението на баща си за силната реакция на растението към светлината, Фейт държеше фенера си почти напълно покрит, като позволи само тънък лъч да озари света около нея.

Пещерата беше с неравен свод, цепнатини и процеци чертаеха по тавана ѝ причудлива карта. Тук-там се забелязваха тъмни отвори и входове, водещи към други подземни кухни.

На отвъдната страна на пещерата, на щръкнал продълговат каменен корниз се намираше завит с плат предмет — глинената саксия едва се забелязваше отдолу.

Имаше нещо особено в еката в сводестата пещера. Ревът на недалечното море беше приглушен и изкривен, тъй че наоколо сякаш звучаха въздишки. Фейт непрестанно се озърташе през рамо с чувството, че някой току-що е изпуснал продължително дъха си право зад гърба ѝ. Хладният мирис бе гъст и горчеше, и от него очите ѝ пареха.

Фейт полека си проправи път нагоре по каменния склон. Спря до неравния корниз, пресегна се нагоре и полека смъкна покривалото. Усети съпротива, опън като при закачане на тръни, а после промазаната кожа се отдели и разкри черен, невидим гъсталак, който се изсипваше през ръбовете на саксията — напластяване на сенки върху мрак.

Шумовете в пещерата се усилиха още повече, сякаш дишането се приближи. Фейт колебливо вдигна фенера и позволи на един лъч да озари растението.

Светлината заблестя по тънки, синкаво-черни листа, дълги тръни, матови златни перли смола, блестящи по черни възлести стъбла... и после девойката стана свидетел как осветените листа трепкат, спаружват се и се свиват, съскайки с гневното недоволство на обезпокоен звяр.

Тя припряно отклони отново лъча на фенера, така че растението се стопи до мастилена, неясна могила. Дори когато съскането стихна, не посмя да го освети отново. Вместо това се пресегна и нежно прокара пръсти през листата, за да ги опознае чрез допир.

За нейно облекчение светлината май не беше нанесла особени щети. Листата се оказаха студени и леко лепкави и оставяха по пръстите ѝ лепкава като мед влага. Фейт не откри плод.

Въображаеми мравки се разхождаха под строй по гърба ѝ. Нямаше начин да сбърка формата на листата, които се раздвояваха и стесняваха до две остри връхчета. Беше видяла съвсем същите щателно нарисувани в дневника на баща си. Стоеше пред Лъжовното дърво — най-голямата тайна на Еразмус Съндърли, негово съкровище и участ Дървото на лъжите. Сега беше нейно и пътешествието, което баща ѝ не беше завършил, се разгръщаше пред дъщеря му.

Фейт сведе глава така, че почти да допре листата с устни. Ароматът се беше превърнал в снежен студ за очите ѝ и болка в слепоочията ѝ.

— Татко вече не може да те посещава — прошепна тя. — Мъртъв е и лежи в църковната крипта. Искам да откроя кой го уби. Ще ми помогнеш ли?

Не последва отговор. Разбира се, че нямаше да има.

— Искаш ли лъжа? — попита Фейт, която имаше чувството, че предлага бисквитка на опасно животно. Почти очакваше растението

пак да настръхне като гладен вълк.

Избери лъжа, на която другите ще искат да повярват, беше писал баща ѝ.

Тя си спомни разговора край гроба и предложението на Том баща ѝ да бъде намушкан с кол, „за да приковат духа му в гроба“. Сети се за суеверния ужас на Хауърд, спрените часовници и покритите огледала.

— Приготвила съм ти лъжа... — Фейт затвори очи и прошепна: — Призракът на баща ми скита по света и търси отмъщение от онези, които са му сторили зло.

Нещо много нежно погали лицето ѝ и девойката се дръпна и отвори очи. Сред лъскавите листа на растението не се забелязваше и следа от движение.

Докато полека се оттегляше през централната пещера обаче, на замаяните ѝ уши им се причуваше, че ехото е добило нов тон. Струваше ѝ се, че долавя как във въздуха се вихрят и разгръщат смътни повторения от собствените ѝ думи.

Кол през сърцето на кръстопътя, та мъртвият да не може да намери пътя към дома...

Когато се промъкна отново в тъмната къща със съдраната си черна рокля, Фейт се чувстваше малко като завръщаща се изгубена душа. Поспря да се послуша, но долови само пълна тишина. Всички си бяха легнали. Къщата беше на нейно разположение.

Е, какво да стори най-напред? Откъде да започне?

Девойката присви очи и се усмихна в тъмното, осенена от вдъхновение. Промъкна се в кухнята, където беше сигурна, че е виждала... да!

Внимателно насочен лъч от фенера ѝ показва дъската със звънчета на стената, малко над човешки бой. Бяха общо седем, всяко провесено в долния край на спираловидна къдрица от метал, на свой ред свързана с някоя от седемте жици, които минаваха хоризонтално по стената. Всяко звънче имаше различен етикет — „Основна спалня“, „Втора спалня“, „Трета спалня“, „Салон за гости“, „Библиотека“, „Детска стая“, „Трапезария“. Дърпането на шнур във всяка от стаите опъваше скрита жица, която минаваше невидима по етажите и стените и разклащаше съответното звънче в кухнята.

Присвила очи на слабата светлина, Фейт се захвана да размени жиците за „Основна спалня“ и „Трета спалня“.

Промъкна се в библиотеката и откри табакерата на баща си на бюрото. Взе си щипка и я пъкна в пламъка на свещта, където тя зацвърча и почерня, бълвайки ароматизирана, синкава струйка дим. След това с ножа за писма девойката проби дупка в покриващия огледалото креп, така че през плата да се вижда сребърна цепнатина като полуотворено око.

И последна отбивка. Фейт се промъкна на горния етаж, заслуша се отново за признаци на движение в спалните, после се вмъкна в стаята на баща си, като внимателно затвори вратата, преди да открие фенера.

Стаята още беше пълна с вази с вехнещи цветя. На леглото, където бяха почивали останките на преподобния, имаше дълга вдлъбнатина, но вещите му бяха прибрани по сандъци и кутии. Семейната библия лежеше затворена на масичката до възглавницата.

Хиляди гневни идеи кипяха в мислите на Фейт, но тя се въздържа да ги изпълни. Твърде много прояви наведнъж биха могли да я издадат. Разгърна библията и припряно я прелисти, докато намери „Второзаконие“ 32:35.

На Мене принадлежи възмездието и Аз ще сторя въздаяние;

*кракът им с време ще се подхлъзне;
защото е близо денят на гибелта им
и приготвеното за тях приближава.*

Тя остави книгата отворена на тази страница с единствено цветно листче, подчертаващо отмъстителния цитат.

Шнурът за звънчето до леглото на баща ѝ представляваше червено плетено въженце с пискюл. Фейт се покатери на едно кресло и използва татковия си бръснач да го пререже доста високо, така че да е на косъм от скъсване. Едва тогава напусна стаята.

Щом искат призрак, ще го имат.

ПИЩОВ ПРИЗРАКОУБИЕЦ

Фейт се събуди от кошмар, в който беше погребана под руини, и откри, че е все още обезсилена и измъчвана от болки. Известно време просто си полежа в опит да разсъди защо гърбът, раменете и ръцете ѝ са така сковани.

След това случилото се я заля като тъмна, студена вълна. Загубата, погребението, дневникът, допирът на листата на Дървото на лъжите до лицето ѝ. Душата ѝ прекара няколко секунди в студен, безпомощен полет в безтегловност, преди гневът ѝ да разпери криле и отново да я закотви.

Фейт се пребори да се измъкне от леглото. Ръцете ѝ тежаха като оловни и напъхването им в ръкавите на резервната траурна рокля се оказа болезнен процес. Мускулите ѝ никога досега не бяха използвани истински и изказваха възмущението си.

Косата на девойката представляваше какофония от възли, изpletени от вятъра и солта. Тя я нападна с четката, за да възстанови поне част от гладкостта ѝ и блясъка.

Накрая дръпна встрани завесата и надзърна навън. Поредният сив, бурен ден. Вятърът свиреше сред шубраците и рисуваше лъскави спирали в тревата, а дърветата размахваха корони като давеци се моряци.

На Фейт ѝ предстоеше да разкрие убийство и да наплаши цял остров. Уплашените хора понякога правят грешки и денят беше чудесен за призрачни изпълнения.

Тя сграбчи висящото до леглото ѝ синьо плетено шнурче за прислугата и го дръпна трикратно, продължително и премерено.

Представи си прислугата долу да зяпа смутено как на дъската със звънците камбанката за празната основна спалня се люлее и звъни — невъзможно явление! В течение на няколко минути не последва реакция. После Фейт чу несигурни стъпки да се качват по стълбището

за прислугата и да минават по площадката. Коленичи до вратата на стаята си и притисна око към ключалката.

Джийни се въртеше ококорена пред стаята на преподобния и нервно кършеше сплетените си пръсти. Пред очите на Фейт стисна дръжката и влезе вътре. Момичето беше почти сигурно, че чу приглушено възклицание.

Скръц. Скръц. Плахи, предпазливи стъпки от вътрешността на стаята. После — изненадан възглас. Джийни изтърча на площадката развълнувана, стиснала в ръка червената плетена връв на шнура, и изчезна от поглед.

Фейт се усмихна хитро под съпровода на стъпките на камериерката, които отекваха по слугинското стълбище. Беше предположила, че някой ще дръпне пробно съмнителния шнур. Ако го беше оставила неотрязан, би зазвъняло звънчето за нейната стая и може би слугите щяха да се досетят каква е истината.

Притиснала ухо до стената, Фейт подслуша приглушен разговор някъде на слугинските стълби.

— Откъснала си го? — попита невярващо Прайт.

— Дръпнах съвсем лекичко! — възмути се Джийни с непокорен, но разтреперан глас. — Направо ми остана в ръката. В тази стая има толкова объркани работи...

Фейт погали шнура за звънчето — беше възлест и грапав. Съблазняваше се да го дръпне отново. Не, щеше да бъде прекалено рано и твърде скоро. Жертвите ѝ имаха нужда от време да се чудят, да шепнат, да си разказват страховити истории.

Час по-късно, когато Джийни донесе подноса със закуската на Фейт и Хауърд в дневната детска, май беше изгубила обичайната си самоувереност. Чашите дрънчаха, докато оставяше подноса, и едва вдигна очи към Фейт, като се приведе в кратичък разстроен реверанс, преди да излезе. Каквото и да мислеше за загадъчния звънец, очевидно не подозираше свитата, срамежлива дъщеря на семейството.

На Фейт не ѝ беше лесно да се съсредоточи върху закуската си на малката дървена маса редом с Хауърд.

Какво знаеше тя за убийството? Почти всеки на Вейн е могъл да стигне до Бул Коув в онази нощ. Баща ѝ обаче говореше така, сякаш има уговорка за полунощ. Значи ставаше дума за човек, когото е искал да срещне, макар и не невъоръжен. Ако е очаквал опасност от страна

на този враг обаче, тогава защо изобщо да се среща с него, да не говорим пък потайно и самичък посред нощ?

Оставаше и загадката с пистолета. Преподобният беше излязъл въоръжен, но по някаква причина все пак бе загинал. И когато донесоха тялото му, пистолетът липсваше в джоба.

— Смени ръцете, Хау — обади се Фейт автоматично, забелязала, че брат ѝ пак е разменил местата на приборите.

— Не! — извика Хауърд във внезапен бунтовен пристъп. Беше зачервен, задъхан и с изражение на почти трескаво непокорство. Фейт виждаше, че не е спал добре, и отново я парна охлузването върху душата ѝ, което не беше точно вина.

— Хауърд...

— Не, не, не, не! — писна братчето ѝ по-силно и избута чинията си с такава сила, че почти събори закуската на Фейт в скута ѝ.

Тя се опита да запази спокойствие, но собственият ѝ гняв също припламна. Брат ѝ си просеше внимание и я оставяше с усещането, че малките му, тромави пръстчета стържат по мозъка ѝ.

— Дръж се прилично! — отрязва тя, изгубила контрол. — Иначе ще ти сложа синята риза!

Зле преценена заплаха беше. Хауърд зяпна и миг по-късно ревна.

— Мраазяя те! — виеше той, а думите му бяха накъсани и смесени с ридания.

Целта на ризата не беше да се използва като уред за наказания. Хауърд обичаше да знае как работят нещата и имаше нужда да вярва, че светът е честен. За нещастие, светът не беше честен и всеки път, щом се сблъскаше с този факт, той напълно губеше контрол над себе си. Ако Фейт не стореше нищо, щеше да пици, докато му се догади.

Не, светът не беше честен. Девојката скочи от стола си и обиколи стаята в търсене на удобен за сритване предмет.

Когато се обърна отново към Хауърд, той ѝ се стори съвсем мъничък в миниатюрното си дървено столче. Нищо от случващото се не беше по негова вина. И имаше всички причини да се чувства нещастен.

Омилостивена, Фейт приклепна сред шумолящите си черни поли. Бръкна в сандъка с играчките на Хауърд и извади оттам кукления му театър.

Театърът беше с формата на кутия, сцената и лицевата му част бяха изящно изрисувани в червено, златно и зелено с кръстове, спирали и ангели. Предната рамка имаше цветни завеси и през тях се виждаше самата сцена с нарисувана перспектива, която се свиваше до късче синьо небе, хълмове и замък.

Фейт издърпа декора с пейзажа. Можеше да избира от още три — на единия се виждаха същите възвишения, озарени от луната, друг показваше сцена на закрито с картини по стената и канделабър, а имаше и фон със зелена сцена напред гората. Девојката се престори на погълната от заниманието си и постави на освободеното място ноцния декор.

Хауърд спря да реве почти веднага. Приблѝжи се и тежко тупна до сестра си с подвити крака. Той неизменно оставаше очарован от нейните „представления“.

— Искам Шута — заяви той. — И... Магьосника. И Дявола!

Актьорите бяха малки хартиени фигурки, залепени за тънки клечици, за да могат да се местят по сцената. Повечето бяха дело на Фейт — внимателно изрисувани, оцветени и изрязани.

Отстрани на сцената имаше процѝпи, така че тя да може да плъзга вътре фигурките през кулисите и да ги мести наляво-надясно. Не можеха да се движат напред и назад обаче. Това разочароваше Хауърд и няколко от клечките на куклите бяха счупени в резултат от недоволството му.

Днес както обикновено той искаше битки. Взе да пляска с ръце по коленете си:

— Шутът да се бие с Дявола!

Малкият шут в зелено и жълто се срази с червенорогия дявол от край до край. Днес Фейт остави Дявола да победи с много врьсѝци и обърна Шута по гръб, за да покаже, че е „мъртъв“. Както винаги, това предизвика смеха на Хауърд — според сестра му част от невъздържания изблик се дължеше на обзелия го ужас.

— Магьосникът да се бие с Дявола!

Дяволът се би с Магьосника, с Рицаря и с Моряка поред и ги уби всичките.

Хауърд се смееше твърде високо и твърде силно. Очите му бяха оцѝклени и тревожни и не отклоняваше поглед от гримасническия Дявол.

— Те стават отново... всичките заедно... и убиват Дявола!

— Но, Хауърд, те са мъртви... — Фейт млъкна. Вдигна малките хартиени трупове отново на краката им. Те се струпаха върху Дявола, който с вой се предаде и тупна по гръб. Последва тишина.

— Искам Мъдреца — заяви Хауърд тихо, както винаги правеше след битка.

Мъдрецът беше китаец с фуниеобразна шапка и дълги мустаци. Освен това страдаше от кривогледство, понеже Фейт го нарисува като доста по-малка и по-неумела с молива, но въпреки това беше любимец на братчето ѝ.

Девојката го избута на сцената и изписука с висок, треперлив старчески глас:

— Я виж го ти, младия мистърчо Хауърд!

Хауърд се разсмя и присви колене. Смехът му беше пак така изплашен и възбуден, както когато героите „умираха“. По отдавнашна традиция Мъдрецът беше единствената кукла, достатъчно умна да надзърне извън сцената и да забележи, че момченцето го гледа.

— Имаш ли въпроси за мен днес? — попита Фейт с гласа на Мъдреца.

Брат ѝ се поколеба, долепил език до бузата си. Стържеше с пръст по подметката на едната си обувка.

— Да — каза много тихо. — Мъртъв ли е Дяволът?

— О, да, съвсем мъртъв — увери го Мъдрецът.

През по-голямата част от шестте си години Хауърд търсеше Фейт да му бъде оракул, справочник и източник на всички истини. Вярваше на всичко, което тя му каже. Тази склонност обаче се променяше.

Момичетата не знаят нищо за плаването — казваше малчуганът понякога. Или: — *Момичетата не знаят нищо за луната*. В думите му липсваха злонамереност или жлъч, просто повтаряше някое сведение, откънато от самоуверен моряк или от разговор на възрастни. Имаше неща, които момичетата не знаят, а Фейт беше момиче. Всеки път, когато Хауърд изрече подобно нещо, то ѝ идваше като удар под кръста, а царството на експертизата ѝ се трошеше като река при ледоход.

Хауърд обаче без срам се консултираше все още с Мъдреца. Куклата не беше момиче и той знаеше всичко.

— А Дяволът ще се върне ли отново нощес? — устните на Хауърд вече трепереха. — Чух го в тъмното. Влезе в стаята на татко. Чух как му скърцаха зъбите.

Фейт затаи дъх за момент, цялата настръхнала. Мислеше си, че посред нощ се е промъквала из къщата незабелязано. Но Хауърд беше чул стъпките ѝ. Беше я чул да реже шнура на звънеца със звук, напомнящ скърцане на зъби.

Хауърд говореше с всички. Невъздържан беше. Щеше да каже на прислугата за стъпките, които е чул, и за стържещите зъби. Как ли да му затвори устата?

От друга страна, може и да не се *налагаше* да му я затваря.

— Откъде разбра, че е Дяволът? — попита Фейт-Мъдреца. — Да не би да имаше странни, отекващи стъпки?

Хауърд взе да човърка подметката си и се намръщи. След това отново засия и кимна.

— И след него се разгръщаше завеса от студ? — продължи Фейт-Мъдреца.

Брат ѝ отново се поколеба, после потрепери и пак кимна. Всъщност не се преструваше изцяло, както Фейт знаеше много добре. Вече вярваше, че е чул необичайно ехо и е забелязал непривичен студ.

— О, тогава сигурно е бил само призрак! — отбеляза Мъдрецът весело.

Хауърд не изглеждаше успокоен.

— Да не би... да е... защото стъпих на гроба?

— Не, не... надали теб ще е търсил, господарю Хауърд! Призраците не преследват добрите малки момченца, които си казват молитвите и преписват от Светото писание с дясната си ръка! Те гонят само лошите хора... — Фейт нямаше желание да го стряска.

Хауърд задъвка кокалчето на единия си пръст и целия го окъпа в слюнка. Не изглеждаше никак успокоен.

— Но... ако съм... бил лош... и призракът се върне — настоя той, — мога ли да го *застрелям*?

Мислите на момичето се върнаха към образа на баща ѝ на плажа и как се стряскаше от сенки и посягаше към скрития си пистолет. Оръжието липсваше в джоба му, когато донесоха тялото. Може просто да беше изпаднало, когато са го хвърлили от скалите... но ако го

намереше някъде другаде, то това щеше да ѝ подсказе къде в действителност е бил повален преподобният.

Нова идея се роди в ума на Фейт. Тя си представи пистолета на баща си, удобно легнал в дланта ѝ, със затоплена от пръстите ѝ дръжка от слонова кост. Не можеше да види убиеца на баща си — в мислите ѝ врагът беше бездна с форма на човек, кипнал буреносен облак, припукващ от злодейство. Но се видя как прицелва пистолета към главата на тъмния враг и натиска спусъка...

— Да, господарю Хауърд — изхъхри с гласа на Мъдреца. — Но за тази работа ти трябва специален пищов призракоубиец точно както за слонове ти трябва пушка за слон... — Малкият картонен силует се залюля и се приведе заговорнически. — Защо не помолиш тази твоя мързелива сестра да те изведе на разходка и да видим дали можеш да си намериш пушкало?

Десет минути по-късно Фейт заведе Хауърд на долния етаж в новите му черни дрехи и откри къщата смълчана. Вуйчо Майлс беше тръгнал рано да посети Лембант, а Мъртъл още пазеше стаята, беше неразположена.

— Довиждане, мисис Велът — обади се Хауърд любезно, докато Фейт го преведе покрай салона за гости. — Отивам да си търся пищов, с който да гръмна призрака!

Мисис Велът, която поливаше цветята, трепна и разля вода по покривката. Джийни, коленичила пред огнището, с дрънчене изтърва лопатката за пепел и я разсипа.

— Хауърд! — скара се Фейт и хвърли на икономката притеснен, извинителен поглед. С висок шепот додаде: — Много съжалявам, мисис Велът. Не знам откъде му хрумват на Хауърд такива идеи!

— Ама наистина има призрак — обяви Хауърд с ясен като камбанка глас. — Чух го да обикаля снощи...

— Защо не излезем да се поразходим? — прекъсна го бързо Фейт, хвана го за ръката и го изведе навън през предната врата. Успя да не се усмихне злостно, когато зад гърба им се разнесе трескав шепот.

Тя знаеше, че ако искаш да накараш някого да повярва в нещо, няма смисъл да му го тикаш в очите. Далеч по-добре е да го намекнеш, да го покажеш за миг, да дадеш възможност жертвите ти да опитат някоя трохичка, и след това да им го измъкнеш изпод носа. Колкото по-

бързо бягаш, толкова по-старателно ще те гонят и е по-вероятно да повярват на спечелената с труд информация, когато я докопат.

— Хайде да идем на плажа и да го претърсим, става ли?

Докато вървяха по пътеката, Фейт си отваряше очите на четири за проблясък на метал или слонова кост във високата трева — просто в случай че pistolетът е изпаднал от джоба на баща ѝ, докато са го носили обратно към къщата. Не видя в разлюляната трева нищо освен пурпурните главички на кимащите магарешки тръни.

На плажа Хауърд се втурна да се катери по канарите и скалите и съперничеше на чайките с крясъците си. Не се държеше като образец на траура, но Фейт смяташе, че го разбира. Брат ѝ бе нагазил в бездната на чувства, които му бяха напълно непонятни, и знаеше само един начин да се отърси от тях — да им избяга с викове.

Фейт претърси между канарите — първо право под кривото дърво, където бе висял баща ѝ, след това в по-широк диаметър, надзърташе в цепнатини и преравяше чакъла с пръсти. Pistolетът можеше да отскочи само на определено разстояние и не повече.

— Не мога да го намеря! — извика Хауърд.

— Не — каза Фейт замислено. — Не смятам, че е тук.

Ако баща ѝ не беше изгубил pistolета по време на падането, тогава къде? Може би когато е бил нападнат? Истинското местопрестъпление трябваше да е наблизо. Дори с ръчна количка пренасянето на тялото ще да е било трудоемко и изтощително.

На връщане към къщата Фейт се отби в гористия овраг. От време на време невидими птици нарушаваха напрегнатия покой с изпърхване на крила или изврякваха резливите си въпроси към синьото небе. Папрати галеха нежно полите на девойката.

След десетина минути търсене Фейт се предаде. В шубраците можеха да се крият и десетина pistolета и тя никога да не ги открие.

Точно когато си тръгнаха, се озоваха на поляна, където изумруденозеленият мъх беше дебел като козина. Хауърд остана очарован и взе да забива пети в него и със смях да го чупи на буци, за да оголи тъмната пръст отгоре.

— Фейт, виж! — крещеше той, докато мачкаше и късаше с обувки зеленината. — Шляп!

Нещо привлече погледа на Фейт — тясна ивица черно на фона на мъха. Тя се приближи и се наведе да погледне.

— Фейт! — извика от известно разстояние Хауърд. — Фейт, виж! Само погледни! — малките му подметки топуркаха и скърцаха, и се приближаваха все повече. — Изобщо не гледаш. Фейт! Фейт!

Тъмната ивица не се оказа сянка. Беше вдлъбнатина. Девојката се пресегна и плъзна облечените си в ръкавица пръсти по тясната следа.

— Шляп! — Хауърд удари с малкото си краче върху следата, изтри я и за малко да сплеска пръстите на сестра си.

— Хауърд! — Фейт скочи на крака. Малчуганът засия срещу нея и за момент ѝ се прииска да го нашляпа заради грейналото му лице.

Хауърд забеляза изражението ѝ, усмивката му трепна и угасна до нацупване с издадена долна устна. Той се възмути:

— На теб говорех! Не погледна, когато ти казах!

Фейт се извърна, прехапа силно устна и се пребори да се вземе в ръце. Щетата беше нанесена — и то съвсем невинно.

— Няма значение — насили се да каже тя. — Всичко е наред!

Излязоха от оврага, по пътя Хауърд сечеше папратта с пръчка и Фейт се стараеше да преглътне разочарованието си.

Следата съществуваше — беше я видяла! Тесен канал точно колкото да бъде оставен от колелото на ръчна количка. А сега я нямаше!

Майката на Фейт се оказа права в крайна сметка. Преподобният Еразмус Съндърли бе срещнал съдбата си в оврага.

Когато се върнаха в къщата, Джийни стоеше в готовност да вземе шапката и наметалото на Фейт.

— Фейт, искам да търся призрака! — обяви Хауърд.

— О, мастър Хауърд, ще изтощите госпожица Фейт — възкликна Джийни. — Мис, изглеждате уморена и още не сте се възстановили. Защо не ми позволите да погледам малко мастър Хауърд? — Въпреки любезните думи тонът ѝ бе нахално настоятелен и вече бе хванала момченцето за ръката. Джийни прекрачваше границата и си го знаеше, но излъчваше решителната увереност на силна личност, която се сблъсква с по-слаба.

И Фейт изигра ролята си. Престори се на объркана и смутена, но твърде срамежлива да възрази, докато камериерката отвежда брат ѝ. Щом те двамата завиха зад ъгъла, чу прислужницата да шепне:

— А сега ми разкажи за призрака си!

Фейт се постара да остане сериозна. Беше напълнила Хауърд с лъжите си като малък Троянски кон и сега тъкмо го вкарваха в лагера на враговете.

В един следобед калайджия спря каруцата си от задната страна на къщата. Изглеждаше познат на Прайт и Джийни, които излязоха да си побъбрят с него.

Приклепнала в градинското си скривалище на покрива, Фейт ги следеше, невидима зад завесата от бръшлян на перилата.

— Не се безпокой за старата Велът — заяви Джийни. — Няма да се върне от следобедната си разходка твърде скоро. Едно и също всеки ден. Разправа, че инспектирала имението да види дали всичко е наред. Според мен отива някъде на спокойствие да попуши.

Разнесе се смях.

— Та... шнурът просто се скъса?

— Мисис Велът казва, че било заради плъховете в стените, които гризат жиците — обясни Прайт. — Е, туй си е яко, силно дръпване като за плъх. Ако порасне още малко туй зверище, и може в каруца да го впрягаме.

— И това не е всичко — настойчиво се върна към темата Джийни. — Човек направо го надушва в къщата, все едно току-що е минал покрай теб. Пък и тука е студено като в гроб. И всякакви вещи се местят, права ли съм?

— От парника липсва цяла саксия — съгласи се Прайт.

Междувременно Фейт научаваше интересни факти за призраците. Те бяха като лавините — търкулнат ли се веднъж, и легендата им расте без твоя помощ.

— Нищо изненадващо според мен — Джийни погледна предпазливо прозорците на горния етаж на къщата. — Той си тури край на живота, горкият прокълнат негодник. Нищо чудно, че не почива в мир — с такъв смъртен грях на душата.

Фейт не успя да чуе целия отговор на калайджията — долови само репликата „в палтото на плашилото“. Той сръчка Джийни, която се изсмя толкова силно, че се наложи да прикрие устата си с ръка.

Девојката отново се скри в къщата, кипнала от отмъстителни мисли. Поне в момента вътре нямаше никого от прислугата. Втори път

подобна възможност можеше и да не ѝ се отвори.

В библиотеката прерови витрините с препарираните експонати на баща си. Черния лешояд, лъскавия гарван и крещящия папагал нареди на бюрото, та всеки, който влезе, да се сблъска с трите зейнали човки с черни езици и шестте студени стъклени очи.

Повечето часовници отново бяха пуснати в движение. Спря всеки по реда на преминаването си. Мъртвецът бе напуснал дома, но не почиваше в мир. Никой нямаше право да се чувства в безопасност или да допусне животът да се задвижи отново.

На плочата на камината в салона за гости остави препариран гушер, скрит зад свещ и приклепнал сред гънките креп.

На вратата за стълбището на слугите Фейт се поколеба. Всеки път, когато нарушаваше правилата, преживяваше мига на разчупване на печата и прекрачване на прага. Този път обаче я изпълваше по-съществено вълнение. Пристъпваше в забранен свят, за който обикновено се налагаше да се преструва, че не съществува.

Фейт отвори вратата. Стълбите отвъд бяха далеч по-простички, по-тесни и по-стръмни от главното стълбище и бяха осветени само от малки прозорци. Нямаше перила. Изкачи ги с най-високата скорост, за която събра смелост — наясно, че всеки момент слугите могат да се върнат в къщата.

Горната площадка гледаше към дълга, мъждиво осветена стая с висока стена от дясната страна и наклонен таван, който отляво стигаше на няколко фута над пода. Очевидно таванското помещение беше разделено на две стаи. През врата отдясно Фейт надзърна във външната стая, в която имаше малко легло, зелен килим и симпатично, но очукано скринче. Момичето предположи, че това е стаята на икономката.

Откъм вратата на втората стая имаше просто легло. До него бяха строени масивни ботуши и Фейт реши, че принадлежат на Прайт.

Плътна завеса скриваше от погледа ѝ вътрешната половина от стаята и изпълняваше ролята на подвижна стена. Фейт пристъпи навътре и дръпна завесата. Зад нея откри още едно обикновено легло, което можеше да принадлежи само на Джийни.

Оскъдното обзавеждане стресна Фейт. Тя пристъпи към леглото на камериерката и се загледа в малките съкровища, напъхани в кутията под него и разпилени на съседната полица. Дървен гребен, шивашка

гъба, намотана панделка и муселинена торба с избродиран монограм „Дж. Б.“. Докосна торбата и се почувства като крадец — допирът до кадифе или сатен никога не бе пробуждал такива мисли у нея.

Девојката беше подготвена да прояви жестокост. Не очакваше обаче да се почувства престъпник.

После обаче си спомни как Джийни се хилеше, когато отказаха да погребат бащата на Фейт, и как се смя на унижението и нещастieto на Мъртъл. От джоба си извади предмета, взет от един от сандъците на баща ѝ. Беше жълт като пергамент, гладък и студен. Изтрака като игли за плетене, когато го обърна.

Фейт внимателно намести котешкия череп в леглото на Джийни, след това приглади одеялото на мястото му. Докато се промъкваше обратно надолу по стълбите, не спираше да мисли за него — как се взира с празните си очни орбити в мрака на малката си платнена пещера.

СПОР МЕЖДУ РОДНИНИ

Докато вуйчо Майлс се върне от посещението в дома на мировия съдия, стана три следобед и Мъртъл се съгласи да го приеме в спалнята си. Увита в одеяла и облегната на възглавници, тя още изглеждаше необичайно восъчнобледа и със зачервени очи и нос. Беше обаче достатъчно добре да се държи с обичайното си високомерие и да настоява за присъствието на Фейт.

Мъртъл седна при влизането на вуйчо Майлс.

— Е? — натърти тя. — Говори ли със съдията? Какво каза той?

Вуйчо Майлс погледна през рамо и после много внимателно затвори вратата зад гърба си. Седна в едно от креслата и въздъхна тежко. С гримаса смъкна ръкавиците си.

— Беше много любезен. Ама наистина много. И се боя, че беше и твърд в настояването непременно да има дело. Ако членовете на обществеността настояват за такова...

— Пълни глупости! — възкликна Мъртъл. — Той е мировият съдия! Изборът е негов!

— Какво представлява това „дело“? — попита Фейт, цялата изтръпнала от кипналите в нея мехурчета възбуда. — Какво ще се случи на него?

— Много съжалявам — обясни вуйчо Майлс, — но означава, че баща ти все още не може да бъде погребан. Боя се, че докато проблемът не се реши, дори не можем да го отнесем за погребение на друго място. Налага се да има разследване и после — решение. Малко съдебно дело, на което да се реши причината за смъртта.

Фейт се разкъсваше на части. От една страна, искаше да разследват смъртта на баща ѝ, така че да заловят убиеца му. От друга — всички на Вейн изглеждаха убедени, че се е самоубил. Щом станеше ясно, че преподобният всъщност е намерен провиснал на дървото на скалите, това вероятно щеше да се приеме за доказателство за самоубийството му.

— Кога? — попита Фейт. — Кога е това дело?

Единствената ѝ надежда беше да намери достатъчно доказателства за убийството му преди решението.

— Още не са определили датата, но може да е всеки момент — вуйчо Майлс изглеждаше много притеснен. — Скъпи мои, всичко е съгласно буквата на закона и е твърде сложно, тъй че няма смисъл да се главоболите с подробностите...

— Моля те, вуйчо Майлс! — прекъсна го Фейт. — Искам да знам всички подробности!

Той я погледна изненадан от избухването ѝ, но сви лекичко рамене в знак, че се предава.

— Понякога, когато се случи внезапна смърт... и тя не изглежда съвсем естествена... мировият съдия дава на епархийския констабъл разрешение да повика следовател, който да проведе разследването. Той определя причината за смъртта с помощта на двайсет и трима местни мъже — съдебни заседатели. В този случай следовател ще бъде доктор Джекълърс.

— Значи той ще разследва и се явява последна инстанция — промърмори Мъртъл и присви очи. — Знаеш ли, Майлс, мисля си, че *наистина* съм болна. Ще трябва да повикам лекар утре — когато изглеждам малко по-добре.

— Такса за преглед? На всичкото отгоре? — Вуйчо Майлс се намръщи и изпъшка. — Не, Мъртъл, мила моя. Трябва да сложа вето. С тази скорост ще издухаш набързо всичките ни пари.

— *Да сложиш вето ли?* — сърдито му се сопна Мъртъл. — *Нашите* пари, а? Парите не са твои, Майлс. Както винаги *ни*то стотинка от харчените пари не е твоя.

Вуйчо Майлс се изчерви и намръщи. Отбеляза:

— Това ме навежда на друга тема, която смятах да обсъдим.

Последва градоносна пауза. Вуйчото погледна Фейт изпод вежди и след малко Мъртъл стори същото с думите:

— Фейт, ако обичаш... — и замлъкна, като само махна уморено с ръка.

— Ще ида да почета Светото писание — реши Фейт пъргаво и кротко напусна стаята.

На тесни площадки подслушването до вратата крие допълнителни опасности. Всеки може да отвори и да те види. Или пък

някой да се появи откъм кое да е от двете стълбища и да те открие коленичила на площадката. На девойката ѝ беше трудно да се съсредоточи върху разговора отвъд вратата и същевременно да остане нащрек за приближаващи стъпки.

Но от време на време усилието си струваше. Фейт прехапа устни и внимателно притисна ухо към ключалката.

— Мъртъл — тъкмо казваше вуйчо Майлс, — трябва да преоцениш положението си. Знаем какво се опитваше да направиш от самото начало — и колко внимателно преценяваш срещите си — и опитът ти е невероятно храбър, но *той не проработи*. Няма връщане назад. Какво възнамеряваш да кажеш при разследването, ако те извикат да свидетелстваш?

— Ще им кажа точно каквото и преди — отвърна Мъртъл решително. — Скъпият ми съпруг е сполетян от твърде трагичен инцидент.

— Нали разбираш опасността истината да излезе на бял свят? — прочисти гърлото си вуйчо Майлс. — Ако положението... се влоши, ще сторя всичко по силите си за теб... но точно сега трябва да следваш съветите ми.

— И какво точно ме съветваш, Майлс? — попита Мъртъл подозрително.

— Трябва да ми дадеш всички пари, които все още притежаваш, както и колкото се може повече от вещите на Еразмус. Ще се престорим, че през цялото време са били мои — или че ми ги е преотстъпил.

— Ясно! — обяви Мъртъл с леден глас. — Значи натам клонял този разговор.

Фейт беше ядосана, но и изумена. За каква „опасност“ говореше вуйчо ѝ? Защо настояваше за цялата собственост на баща ѝ?

— Това е единственият разумен подход! — каза вуйчо Майлс уморено, но добронамерено. — Несъмнено го виждаш! Колкото и да се възхищава от теб доктор Джеклърс, не може да обърне гръб на доказателствата. Прайт няма да излъже под клетва, поне ти го заяви в очите.

— Той не — отвърна твърдо Мъртъл, — но *ти* би могъл.

— Какво искаш да кажеш?

— *Ти* можеш да свидетелстваш. *Ти* ще им кажеш, че си намерил Еразмус в оврага.

— Молиш ме да лъжесвидетелствам?

— Знаеш какъв е залогът.

Последва продължителна пауза.

— Не, Мъртъл — обади се вуйчо Майлс накрая. — Освен ако не си склонна да сториш каквото те помолих... Боя се, че не мога да изпълня твоята молба — той въздъхна с безконечно измъчено търпение. — Е... поне ми позволи да се грижа за живите експонати на съпруга ти, за да не измрат от липса на внимание. Вероятно ще е разумно да прегледам и книгата му. Надявах се да ги проуча от твое име още вчера, но не успях да намеря къде са.

Фейт се напрегна и стисна зъби. Не! Не можеше да допусне вуйчо ѝ да поеме грижите за Лъжовното дърво или безценната ѝ змия! А и дневникът и рисунките с виденията не биваше да попадат пред ничии други очи освен нейните. Всъщност не си представяше как предава на вуйчо си каквито и да е от книгата на баща си. Те бяха като бутилка с дух, в която се пазеха мислите на баща ѝ, гласът и тайните му... и бяха нейни. Тя им беше пазител.

— Майлс — гласът на Мъртъл режеше като нож. — Откъде този внезапен интерес към документите на Еразмус и неговите експонати? Ти не понасяш отговорността — изпаряваш се веднага щом я надушиш. Откога толкова ти се прииска да ровиш в книгата му и да осиновиш напикаващ се вомбат?

— Ами... флората и фауната се нуждаят от правилни грижи, а в документите може да има нещо важно, което да се нуждае от незабавно действие! Дългове. Полици. Дела. Облигации. Срещи или... дори завещание...

— Да не би от закуска насам да си станал пазач в зоопарк или адвокат? — изуми се Мъртъл.

— Скъпа, държиш се детински! — Вуйчо Майлс говореше с неприсъща за него възбуда. — И двамата знаем, че нямаш никакъв шанс да разгадаеш книгата на Еразмус! *Трябва* да ми позволиш да ги прегледам!

— Къде беше цял ден? — Сега вече в гласа на Мъртъл пролича остро подозрение. — Надали си прекарал шест часа в разговор с

мировия съдия. С кого още си говорил? Какво си чул? Майлс, познавам те.

Последва пауза.

— Ти просто... не си на себе си, Мъртъл — изрече накрая вуйчо Майлс по-спокойно, но си личеше колко му е коствало да се вземе в ръце. — Вината е... изцяло моя. Не трябваше да повдигам тези теми, когато нервите ти са така опънати...

— Не ми говори по този начин! — сопна се Мъртъл. — Нищо ми няма на нервите, Майлс! Не са опънати! И поне засега нямам намерение да се предавам! Ще остана на Вейн и ще се боря, докато Еразмус не бъде почтено погребан...

— Как? — попита вуйчо Майлс вече сериозно. — Как ще останеш тук? Колко пари имаш още на Вейн? След колко време трябва да се плащат наем на къщата и заплата на слугите? С колко време разполагаме, преди да няма с какво да поръчаме храна за вкъщи?

Последва продължително мълчание.

— И аз така си мислех — креслото на вуйчо Майлс изпука при ставането му. — Помисли си как да ми предадеш вещите на Еразмус, Мъртъл. Знам, че накрая ще постъпиш разумно. Но не се колебай твърде дълго!

Фейт чу вуйчо си да мести креслото и напусна мястото до вратата, за да се оттегли в своята стая.

За миг ѝ се прииска да не беше чула разговора. Не го разбра изцяло, но цялата работа ѝ звучеше злокобно — като свада между заговорници. Беше поразровила мравуняка и се бе натъкнала на поредната златна жила с тайни.

Едва-що се беше върнала в стаята си, когато получи повикване за покоите на майка си.

— Фейт, затвори вратата след себе си и седни. Каж ми — документите на баща ти на сигурно място ли са?

Зашемети я именно начинът, по който беше зададен въпросът. Не „Скри ли документите?“, а „Добре ли ги скри?“...

Фейт бързо прецени възможностите си. Можеше да отрече всякаква представа за местонахождението на книгата, но Мъртъл знаеше, че са изчезнали, докато тя беше насаме с тях. Ако претърсеха щателно стаята на момичето, може би щяха да ги намерят в клетката на змията.

— Да — отвърна тя. — Стори ми се най-раз...

— Да, именно — прекъсна я Мъртъл. — Добро момиче. Ще ми ги донесеш ли, ако обичаш?

Не. Никога.

— Аз... — Фейт се постара да запази кротостта на изражението си, докато мислите ѝ трескаво се суетяха. — Мога да ти ги донеса... но голяма част са на гръцки или кодирани с шифъра, който татко използваше за бележките си. Мога да ги превода, но не е лесно...

— О, боже опази! Гръцки? — Мъртъл простена и потрепери. — Значи няма полза. Налага се ти да ги прочетеш вместо мен. Дръж ме в течение на откритията си. И не позволявай на никого да ги вземе. Вуйчо ти вероятно ще пита за тях — не му споменавай нищо без мое разрешение.

— Какво иска да прави той с тях? — поинтересува се Фейт, доволна от възможността да зададе въпроса.

— Не знам — отвърна Мъртъл. — Но познавам брат си. Има прекрасни качества, но при все добросърдечието и мекото си сърце винаги търси как да спечели колкото се може повече и с колкото може по-малко усилия.

На Фейт ѝ беше нужно малко време да напасне подобен портрет с веселия си и уравновесен вуйчо. След последните ѝ подслушани разговори обаче това се оказа по-лесно отпреди.

— Да си виждала документи, които може да струват нещо? — попита внезапно Мъртъл. — Кредитно писмо, завещание, дългова разписка или нещо подобно?

— Не — Фейт се взираше в майка си и се дивеше на спокойствието ѝ.

— Ако вуйчо ти се интересува от книгата, то несъмнено вътре има нещо ценно — Мъртъл прехапа преценяващо устна. Когато Фейт излезе от стаята, тя завъртя пръстените на ръцете си и се загледа замислено в модните илюстрации, поставени на подноса ѝ. Девојката се чудеше какво ли би станало, ако майка ѝ си бе присвоила книгата отначало, и дали вече щеше да е продала Лъжовното дърво, за да си купи нови рокли. В мислите ѝ неканено се прокрадна отровно прозрение. Съпругата цял живот биваше принудена да проси от мъжа си пари за поддръжката на дома, но вдовицата бе в състояние да харчи

наследството си, както си пожелае. Смъртта на преподобния за първи път в живота на Мъртъл ѝ бе поверила управлението на истински пари.

Фейт се опита да сглоби пъзела, докато лежеше будна същата нощ. Толкова малко време имаше! Всеки момент разследването можеше да започне и когато кесията на семейството ѝ се изпразнеше, Съндърли щяха да бъдат принудени да напуснат Вейн. Фейт се беше надявала да проведе тайно разследване и да остави плода на Лъжовното дърво да зрее и расте през идните седмици. Но сега нямаше начин да крои дългосрочни планове, нито да изготви бавна и безопасна стратегия.

От размислите я изтръгна отсечен, нечовешки писък на горния етаж. Отне ѝ секунда-две да си спомни за котешкия череп в леглото на Джийни. Над главата ѝ заскърцаха дъски и камериерката взе да риде истерично, намесиха се и други неясни гласове — по-тихи и успокоителни.

Фейт не усети нито триумф, нито вина. Стоеше сама в мрака и времето изтичаше. Тя си представи Дървото на лъжите в тътнещата му пещера и странно, но от това самотата ѝ олекна малко.

Когато сънят я залюля в обятията си, тя си представи как лъжата ѝ се разстила безшумно като тъмнозелен дим, изпълва въздуха около къщата като мараня, излива се от устите на онези, които клюкарстваха, умуваха и се бояха. Представи си как се просмуква като мъгла в прегръдката на вълните, стича се като смола по възлестите, тънки стебла и прониква в малката, бяла чашка на разтворен цвят.

ДЖЕНТЪЛМЕН НА ГОСТИ

Доктор Джекърс беше поканен да намине в дванайсет. Пристигна в десет и хвърли къщата в паника.

Когато мисис Велът дойде да обяви пристигането му, шивачката тъкмо беше закарфичила Мъртъл в нова рокля в салона за гости и пробите бяха в разгара си. Накратко, домакинята не беше готова да изиграе ролята на безсилен инвалид.

— Тъкмо той от всички хора, които не мога да си позволя да обидя! — притесни се неимоверно Мъртъл. — Кажете на доктора, че се обличам и ще сляза при него съвсем скоро. Въведи го в библиотеката. Там има черепи — на него му харесват. Предложи му чай.

— Моля за извинение, госпожо — обяви внимателно мисис Велът, — но той казва, че е пристигнал рано по служба. Моли за разрешението ви да огледа терена, госпожо.

Мъртъл пребледня и няколко секунди подъвка устната си. Отвърна колебливо:

— Е, не бихме могли да му забраним, нали? Прати Прайт на разположение на доктора.

— А какво да правя с младия мистър Клей? — поинтересува се веднага мисис Велът.

— Мистър Клей ли? — Мъртъл се ококори. — И той ли е тук?

— Да, госпожо. Пристигна по същото време като каретата на доктора.

Дошъл е да достави снимката и... няколко големи букета с цветя, госпожо.

— Цветя... — изпъшка домакинята. Розовото ѝ, хубаво лице се люлееше като крилце на пеперуда между задоволство, притеснение и студена пресметливост. Реши: — Не можем да си позволим да обидим и семейство Клей. Настани младия господин в зимната градина — занеси му кифлички или кейк.

Фейт почти не я слушаше. Доктор Джекълърс беше в къщата и разследваше смъртта на преподобния! Това можеше да се окаже единственият ѝ шанс да поговори с него и да го убеди, че баща ѝ е бил убит.

Подобен разговор с доктор Джекълърс щеше да бъде предателство, разбира се. С него би съсипала версията на семейството. Мъртъл щеше да побеснее. Може би дори нещо повече.

„Нали разбираш опасността истината да излезе на бял свят?“, беше попитал вуйчо Майлс.

Фейт не разбираше опасността, но щом си припомни думите му, я облада внезапно спокойствие. Може би споделянето на истината наистина щеше да причини проблеми на семейството. Но как би могла да остави подобна възможност да се изплъзне между пръстите ѝ? Дължеше този опит на баща си.

Завари доктора отвън да се отдалечава в посока на пътеката към скалите.

— Ах, толкова съжалявам, че се натъквате на мен точно сега, мис Съндърли... тръгнал съм да изпълня задълженията си, боя се... — той извади сгънат лист от вътрешния си джоб, разтвори го и го вдигна, за да се види големият червен восъчен печат.

... като мирови съдия на окръг Вейн изисквам и задължавам доктор Ноа Джекълърс да бъде призован като следовател по време на разследването на смъртта на почтения Еразмус Съндърли...

Беше подписано най-долу от Лембант. Почеркът и подписът му бяха едри, наклонени и разкрячени също като собственика си.

— Нали разбирате смисъла на термина „следовател“? — попита доктор Джекълърс и се усмихна, когато Фейт кимна. — Добре, прекрасно. Е, обикновено следователят призовава медицински експерт, но ами, след като аз съм единственото медицинско лице на острова, налага се да призова сам себе си... — той се засмя под мустак.

Фейт си представи, че сигурно е много отпусकाщо да си доктор Джекълърс, глух за хрущенето на чувствата на другите под добронамерените ти ботуши.

— И така, нали разбирате, трябва да огледам имота.

— Моля ви, нека дойда с вас! — примоли се девойката веднага.
— Ще ми се да поговорим. Има нещо, което трябва да узнаете.

Докторът се намръщи озадачено, но след това кимна леко в съгласие.

Те се отдалечиха от къщата и през цялото време Фейт се боеше, че Мъртъл може да я види от прозореца и да я викне да се прибере.

Не пропусна да забележи, че докторът се е издокарал доста елегантно. Носеше синьо кадифено елече, общито със златна сърма, мустаците му бяха внимателно сресани и напомадени, а на шалчето му блестеше златна игла. Старанието му не убягна от вниманието на Фейт.

Тя си спомни как майка ѝ застава плътно до доктора и стиска голата му длан, и вътрешностите ѝ се усукаха рязко, все едно пиле с извит врат. Навярно щеше да го съжали, ако баща ѝ не лежеше все още в криптата на църквата. Да ухажваш вдовица още преди да е излязла от траур, беше признак на лоши маниери. А да започнеш ухажването още преди съпругът ѝ да бъде положен в земята... пълен позор.

— Какво точно желаете да споделите, мис? — попита докторът.

— Вчера се разхождах в оврага... — хвърли се с главата напред Фейт. — Докторе, там има място, където мъхът е разровен...

— А, ясно — докторът я погледна със съжаление и лека усмивчица. — Сигурен съм, че е така. О, мила, каква чудесна, лоялна млада дама си ти!

На Фейт ѝ отне известно време да осъзнае какво намеква той и едва тогава кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Не, наистина има такова място и не е мое дело! Моля ви! Нека ви покажа!

Докторът обаче просто я огледа мило и тъжно и продължи да върви в посока на пътеката край скалите. Когато Фейт го догони, беше застанал на самия ръб и се взираше надолу като възедричък ястреб, който обмисля да се зарее.

— Това дърво напред канарата... разцепено, та чак се вижда бялата дървесина... — промърмори той. — Счупването е прясно.

— Сър, а видяхте ли тази следа от колело? — Фейт посочи каквото беше останало от канала на количката, за съжаление вече почти запълнен от дъжда.

Доктор Джекърс му хвърли само кос поглед.

— О, тази следа е останала от ръба на нечий ботуш. Без съмнение има стотици такива, след като всички са се въртели насам-натам.

Това беше удар под кръста, но Фейт не възнамеряваше да се обезкуражава.

— Кажете ми, доктор Джекълърс, може ли някой да оцелее при падане, ако се закачи на онова дърво там?

— Така предполагам... да. Макар че би имал късмет, за да се измъкне без счупени кости.

— Тогава... ако татко е скочил, защо го е сторил точно над дървото? — Фейт се приближи до ръба, на два ярда вляво от доктора. — Аз например бих скочила *оттук*.

— Мис Съндърли, прекалено сте близо до ръба!

— Тук скалата е чиста до долу, до канарите — посочи девойката. — Няма на какво да се закача, ако падна.

Внезапен порив на вятъра накара доктора да скочи към Фейт и да я хване за рамото. Тя се дръпна и се олюля, а гладната сива бездна зина и ревна, когато се килна към нея. После момичето успя да намери опора за нестабилните подметки на ботушите си. Отстъпи крачка назад от ръба. Не можеше да каже със сигурност дали хватката на доктора ѝ беше върнала равновесието, или ѝ го беше отнела.

Фейт не изпита страх, какъвто преливаше в очите на доктора. Бяха с цвета на силно кафе и с ъгълчета, зачервени от четене. Джекълърс трепна, сякаш някой бе светнал с ярък фенер право в очите му. И за миг — само за миг — сякаш наистина видя девойката пред себе си.

След това примигна и пусна китката ѝ. Видимо беше, че тежките му мисли се връщат по местата си като завеса.

— Нали разбираш, че е важно да внимаваш и да не се разсейваш — изсумтя той рязко, макар и не съвсем сурово. — Леко младо птиче като теб лесно може да бъде блъснато от вятъра и тогава какво ще стане?

Аз съм от плът и кръв, не съм фея. Ще се строша и ще изкървя също като теб.

— Ясно — продължи докторът с тон, който според него трябваше да мине за мил, — че не желаш да повярваш, че баща ти сам е сложил край на живота си.

— Трудно ми е да повярвам, че ще го стори — отвърна Фейт, — и е невъзможно за вярване, че би бил толкова несръчен.

— Тогава какво е обяснението ти?

— Вие казахте, че сте открили цицини на тила на баща ми, както и по челото му. Възможно ли е да е бил ударен изотзад и да е рухнал напред?

— А... Значи такава е версията ти... — докторът въздъхна и ѝ се усмихна тъжно и криво. — Мис Съндърли, знаете ли кой е най-лошият враг на следователя? Романите. Вие сте запалена читателка на романи, нали? Познавам това срамежливо, замечтано изражение...

Макар и само за миг, Фейт се зачуди дали би имало полза за разследването на доктора, ако преживее падане от скалите от първа ръка.

— Напълно разбирам привлекателността им — продължи да я увещава докторът. — Защо да страдаме в скучната реалност, когато може да имаме отвличания, убийства, семейни тайни и секретни проходи в изобилие, нали? Ето така вие, младите дами, идвате при следователите с глави, пълни с фантазии и измислици, невъзможни идеи и диви подозрения...

— Изненадана съм, че всички те намират място в малките ни женски черепи — отвърна леко сърдито Фейт. Видя докторът да се мръщи, но продължи решително. — Татко бе мразен на Вейн поначало. В деня на смъртта му едно писмо...

— Чуй, скъпа моя. На този остров няма мъж, жена или дете, които да не познавам от години. О, да, имаме си предостатъчно „престъпни елементи“... но не и убийци. Повярвай ми. Щях да ги позная по наклона на челата им — докторът решително обърна гръб на скалите. — Ето, вече можеш да забравиш чудовищните си идеи. Не успокоих ли мислите ти?

— Вече виждам как стоят нещата — бе единственото, което съумя да изcedeи Фейт.

— Няма да спомена за тези твои хрумвания на никого — допълни щедро доктор Джекърс. — И те приканвам да не го правиш и ти.

Да, вече виждам как стоят нещата. Няма да получа помощ от страна на закона. Ако искам убиецът да бъде открит, трябва да го сторя сама.

При завръщането им в къщата докторът бе приветстван и поканен в присъствието на Мъртъл. Фейт се промъкна на горния етаж, кипнала от разочарование. До вратата на стаята си завари дискретно затворено гърненце, в което откри останките от мъртва мишка. Очевидно мисис Велът беше готова да я снабдява с мъртви гризачи по поръчка, но предпочиташе да избягва обсъждането на доставката.

Фейт занесе съда в стаята си. Усети как стегнатите намотки в стомаха ѝ се развързват, докато гледаше змията да се излива като масло от клетката си. Смокът изящно разтвори челюсти и ги склучи върху косматата хапка откъм главата. Мишката изчезна в лакираното тяло на змията и Фейт остави влечугото да изпълзи по ръката ѝ и да се увие около шията ѝ.

В същия миг на площадката отвън се разнесе лек шум. Някой потайно и внимателно завърташе дръжката на една определена врата. Тъй като наскоро самата тя бе въртяла същата дръжка, девойката веднага разпозна поредицата тихи изщраквания. Водеше към бащината ѝ стая.

Фейт се изстреля от покоите си и се закова на площадката. Змията се накъдри на чупки, стресната от внезапното движение.

На прага на спалнята на преподобния стоеше Пол Клей.

— Какво правиш тук? — поиска да знае Фейт.

Пол я зяпаше със зейнала уста, вперил поглед в змията на врата ѝ.

— Беше предизвикателство... — поде той и отстъпи назад на площадката.

— *Крадец* такъв! — изсъска Фейт. — Какво си откраднал?

— Нищо! — Той погледна към ножиците в ръката си. — Просто исках... малко коса. Предизвикаха ме да донеса от косата му. Но не исках да отварям ковчега, а после доктор Джекълърс го откара по следователска работа. Реших, че в стаята може да има...

— Как *смееш!* — Фейт беше толкова ядосана, че нямаше да се изненада, ако на раменете ѝ цъфнеха огромни, черни крила. Кичур коса беше най-личният дар или спомен. Никой освен близките от семейството не би трябвало да притежава подобно съкровище и несъмнено — не и някакъв си нарушител зяпач с ножици. — Той е мъртъв и непогребан. Не ви ли стига? И да го разчлените ли искате бе, хора?

Пол се сви и панически се загледа в стълбите. В този момент Фейт осъзна, че чува изкачващи се стъпки. В мига, когато новодошлият се появи пред очите им, Пол щеше да бъде разкрит — нашественик на етаж на семейството. Само един писък стигаше да подпечата съдбата му и да потвърди невинността на Фейт.

Но тя не изпищя. Вместо това сграбчи момчето за ръкава и го дръпна с все сили през площадката към собствената си стая. Той изпъшка, когато осъзна, че се намират в спалнята ѝ, но тя не му даде време да проговори, а го извлачи през втората врата отвън на покривната градина.

Припряно се наведе да седне на ниско дървено столче.

— Сядай — изсъска, — иначе ще те видят отдолу!

Пол се подчини и се намести от другата страна на градината, откъдето зяпна спасителката си с предпазливо и несигурно недоверие.

Какво беше сторила току-що? Фейт беше насаме с непознат мъж! При това — не доктор, роднина или близък приятел на семейството. Бяха ѝ повтаряли — и то *многократно* — че една жена струва колкото репутацията си. Тя беше сапунен мехур, който може да се спуска от чужда близост. На площадката гореше като черен стълб от мощ и гняв. Тук, навън, внезапно се почувства смайващо крехка.

Осъзна, че е притиснала гръб в перилата, сякаш репутацията ѝ все още можеше да бъде спасена, ако поддържаше максимално разстояние между двамата им. Видя в очите на Пол да се промъква същата паника. Беше се прилепил до срещуположната стена.

— Защо го стори? — прошепна той.

— Защо ме остави? — възмути се тя.

Последва продължително мълчание. И двамата нямаха отговори.

Фейт осъзнаваше ясно колко различни са с Пол — все едно бяха воители от враждуващи племена, които се срещат на ничия земя.

Но въпреки това... ето я тук.

— Кой те предизвика? — попита накрая с нотка на превъзходство в гласа.

— Приятелите ми — отвърна Пол безразлично, но тя вече се бе научила да чете между думите му. — Хората разправят, че духът на баща ти скита наоколо...

— Кой? — поиска да знае Фейт. — Кой го разправя?

— Всички, по целия остров.

По целия остров. Лъжата ѝ се беше разпространила далеч побързо, отколкото си беше представяла.

— Знаят, че съм помагал да местят тялото за снимката — продължи Пол, — но се обзалагаха, че няма да се върна и пак да го докосна, като наоколо се навърта призракът му. Косата трябваше да бъде доказателство...

— А какво би трябвало да докажат цветята? — попита Фейт, която си спомни зарязаните в зимната градина букети.

Пол позяпа известно време свитите си юмруци — изглеждаше силно притеснен. Накрая призна:

— Баща ми ги прати. Сметна, че може да имате нужда... да освежите дома.

Почти разумен жест, трябваше да признае Фейт. Но все пак Клей пращаше цветя на скорошна вдовица и розовите и жълти цветове не изглеждаха никак траурно. Девојката се зачуди дали съпругата на Клей е от ревнивите. Продължи мисълта си с твърдението:

— Не видях майка ти на погребението.

— Спря да ходи на такива след собственото си — отвърна Пол простичко.

Фейт не можа да измисли мил или дори студен отговор. Щеше да прозвучи фалшиво и сбъркано. Те двамата бяха надскочили любезностите. Вместо това просто не каза нищо.

— Какво прави тук докторът? — попита Пол на свой ред.

— Дойде в ролята си на следовател. Разследва смъртта на баща ми.

Пол си позволи да покаже искрица искрен интерес.

— Каза ли му това, което се опита да ми кажеш и на мен? Че смяташ, че някой е убил...

— Имаш предвид моите фантазии и измислици ли? — отвърна Фейт. — Плод на прегрятото ми въображение, пробудено от твърде много романчета?

— *Казала* си му! — Пол се ококори и девојката така и не разбра дали е впечатлен, или не ѝ вярва. — *И вярваш* в тази версия!

— А ти — не — горчиво отвърна Фейт.

— Никой не го харесваше, но чак пък да се стигне до убийство... — Пол присви очи. — Той за малко да окуци приятеля ми и се

държеше надменно с всички, а след това се оказа измамник и лицемер до дън душа. Но за такова нещо не се *убива* човек...

При това описание на баща си Фейт стисна здраво зъби, но зад тях още напираше обяснението, което докторът беше отказал да изслуша. Не успя да го сдържи. В приказването, пък дори и с врага, се криеше опасна радост. Тя накара Фейт да осъзнае в какъв капан е попаднала в собствената си глава. В капана на къщата. На семейство Съндърли.

— Е, все някой го е убил по някаква причина — отреза тя. — Сутринта, преди да умре, са му връчили неподписано писмо. То го разстроило. Не е искал да говори за него. Изгорил го е. После, посред нощ излезе в тъмното. Знам, че отиде на някаква среща. Смятам, че е била предложена именно в онова писмо. Пистолетът му липсваше. Не се е застрелял, значи, щом го е взел със себе си на излизане, носил го е за защита.

— Да, но защо не е стрелял, ако е бил нападат? — попита Пол. Пак я зяпаше — със същия студен, безмилостен и пресметлив поглед, който бе видяла на лицето му при първата им среща.

— Не знам — призна Фейт колебливо. — Но има рани отзад на тила, не само по лицето. Смятам, че е бил ударен откъм гърба.

— Някой да е чул карета или кон да наминават през онази нощ? — попита Пол замислено.

— Не — Фейт поклати глава. — Вятърът обаче беше много силен.

— А и може да са спрели на разстояние и пътникът да е дошъл пеша. Или пък с лодка, или да е вървял дотук... — Младежът присви очи. — Тази къща е на края на света. Всеки, стигнал дотук, ще отсъства от дома си поне час или два — и то по нощите. Освен ако убиецът не е и бездруго в дома ти, разбира се.

Фейт кимна полека в отговор на размишленията му. Най-големият шок за нея обаче беше да чуе друг да обсъжда случката с нея така, сякаш идеите ѝ не са абсурдни. Прииска ѝ се да не мразеше Пол Клей.

Изненада и самата себе си, като каза:

— Искам да ми помогнеш.

— Да ти помогна ли? — Пол се изсмя тихичко. — Че защо да го правя?

— Не можем да напуснем този остров, преди да погребат баща ми както е редно — заяви студено Фейт. — А твоят баща праща на майка ми цветя. Колкото по-дълго останем, толкова повече ще се сближават. Случайно да ме искаш за сестра?

Пол я изпепеляваше с поглед и за момент на девойката ѝ се стори, че ще скочи на крака и ще си отиде. Вместо това обаче той заяви:

— Предпочитам жив да ме одерат.

— Тогава ми помогни да намеря убиеца на баща си — заръча му Фейт, — и никога повече няма да ме видиш. Познаваш острова. Можеш да говориш с хората. Можеш да проучиш дали някой не е отсъствал точно онази нощ — и то без разумна причина. Можеш да ходиш където си искаш...

— Имам си уроци! — възрази Пол. — Имам и работа, помагам на баща ми...

— Никой не те затваря в стаята ти с евангелието, нито пък очаква да знае къде си във всеки момент на денонощието — настоя Фейт. — Можеш да ходиш на разходка самичък, както и да говориш с хората по улицата. Не е същото.

Изречението на Пол беше вбесяващо трудно за разчитане. Беше досущ като фотоапарата на баща си, реши момичето. Почти не мигаше и попиваше безмилостно всяка подробност.

— А какво ще спечеля аз от цялата работа? — попита той след продължителна пауза.

Фейт се поколеба, после полека извади медальона си. Вътре държеше отрязан по време на бдението кичур от лесно разпознаваемата тъмнокестенява коса на баща си. Сърцето ѝ се късаше при мисълта да се раздели с него, но се нуждаеше от съюзник. Попита:

— Как ще се държат приятелите ти, когато се върнеш без коса от баща ми? Ще се подиграват ли с теб? Страхливец ли ще те наричат?

Пол се изчерви и Фейт осъзна, че ударът ѝ е улучил в десетката. Внимателно измъкна малката къдрица и я раздели на две. Едната половина пъхна обратно в медальона. Другата протегна между палеца и показалеца си. Подкани младежа:

— Ела си я вземи.

Пол погледна кичура, после Фейт — видимо се разкъсваше от колебания. Помежду им се простираше свещената, неприкосновена

дистанция. Накрая той се изправи на крака, приведен смутено, та да не се вижда отдолу. Движението му обезпокои змията, която с тихо съскане се сви на мускулест зигзаг. Пол се стресна и отстъпи крачка — гледка, която изпълни Фейт със същото буйно злорадство, което бе усетила и по време на първия им разговор.

— Ако толкова харесваш предизвикателствата, Пол Клей — призова го тя, — тогава ела. *Предизвиквам те!*

Той сякаш беше хипнотизиран от бавните движения на абаносово-златното тяло на змията.

— Не се плаши чак толкова — прошепна Фейт. — Тази порода змии не хапе... — видя едната ръка на Пол да трепва, сякаш обмисля дали да посегне към кичура. Добави любезно: — Тя е удушвач... — И със задоволство видя момчето да отстъпва отново. — Не смееш, нали?

Пол направи още крачка, а после се втурна и грабна кичура измежду пръстите ѝ. В същия миг девойката го хвана за ръкава и го задържа здраво. Прошепна злобно:

— Ако кажеш на когото и да е тайните, които ти споделих днес, тогава ще разправа на всички, че си бил прекалено уплашен сам да отрежеш кичура. Другата му половина е в мен и знам от коя част на главата на татко е свален, а ти не!

Змията се плъзна по пръстите ѝ и отърка глава в ръката на Пол. Той се отскубна и отстъпи няколко крачки, като разтри китката с другата си ръка, очевидно ужасен и вбесен.

— А ти харесваш ли предизвикателства? — попита със същата злост. — Всеки понеделник вечер в наблюдателницата на крайбрежния път има бой с плъхове. Ела и ме намери там — ще поговорим за скъпоценното ти убийство!

Фейт беше чувала за боя с плъхове — „спорт“ от ханджийските изби. Спускаха териери в пълни с плъхове ями и брояха кое куче ще убие най-много за дадено време. Пол знаеше, че не бива да я виждат на подобни места. Така че отново вдигаше залозите.

— Ще се видим ли там? — попита той със съвсем лека усмивка. — Не, така си и мислех.

Порив на вятъра раздвижи листака и накара и двамата да трепнат.

— Трябва да тръгвам — заяви младежът с по-тих и не така настоятелен глас. Кимна към моравата отдолу. — Чисто ли е?

Фейт се обърна да надзърне през завесата от листа и бръшлян. Не се забелязваше никой. Пак се извърна към момчето и кимна.

Пол изприпка към покритата с бръшлян портичка, праметна се сърчно през нея и изчезна от поглед. Фейт чу слабото тупкане на стъпките му по стълбите.

Поседя, заслушана, но никой не вдигна тревога. Пол остана незабелязан. Срещата им — неразкрита.

Направо не можеше да повярва, че е провела хладнокръвен разговор с млад мъж насаме. Пол беше горе-долу на нейната възраст, което означаваше, че е достатъчно голям, за да предизвика скандал. След случката Фейт беше като попарена — болна и омърсена. Сърбеше я от самите дрехи. Боеше се, че ако се погледне в огледало, ще се види като строшена и използвана вещ.

Защо си беше навлякла тази беда? Какво толкова имаше у Пол Клей, та я караше да говори и върши налудничави, щури бели?

В същото време се усещаше и болезнено будна, сякаш от раменете ѝ е паднала тежест. Беше хвърлила заровете си наслуки, но май се беше сдобила със съюзник. Не е приятел, но пак беше по-добре от нищо.

Фейт не забравяше как Пол елегантно се бе праметнал през портичката. Изглеждаше толкова лесно. Все едно полетя. Тя се чудеше какво ли е усещането.

Едва по-късно ѝ хрумна, че Пол много бързо се е доверил на думите ѝ, че наоколо няма никого. В крайна сметка тя би могла да го прати право в ръцете на отмъщението, а след това да избяга в стаята си и да се престори, че няма представа за присъствието му. Странно, но дори и за миг не ѝ беше хрумнало да постъпи така.

20

ОПАСЕН ЧАР

Пол Клей не ѝ беше приятел. Той обаче снабди Фейт с безценен поглед към обитателите на острова и с един важен факт. Лъжата ѝ се беше вкоренила.

Всички на Вейн вече говореха за призрака на преподобния. Достатъчно ли беше? Дали на Дървото на лъжите се наливаше плод? Фейт се канеше да посети морската пещера отново. Трябваше да види Дървото и да провери дали не си губи времето с него.

Този път обаче щеше да се подготви както следва.

След като се уедини в стаята си под претекст, че ѝ се вие свят, тя извади отново записките на баща си, за да ги проучи по-подробно. Срамуваше се от спомена за първата си среща с растението. Беше му се кланяла като пред олтар и му бе шепнала като на изповедник. Шокиращо лишени от научен подход действия.

Строго си напомни, че е учен. Учените не се поддават на изумление и суеверия. Учените задават въпроси и им отговарят чрез наблюдения и логика.

Растението нямаше уши. Как би могло да разбере изречените лъжи? Нямаше ум. Как проумяваше световните тайни? Идваше от екзотични земи, от къде на къде ще знае кралския английски? Как в някакъв си плод можеш да заключиш тайни и как е възможно знанието да бъде приемано през устата?

Фейт трябваше да узнае дали баща ѝ не е грешил за Дървото на лъжите. А ако е бил прав — тогава тези въпроси се нуждаеха от отговори. „Магически“ не беше отговор, а извинение за избягването на търсенето му.

Фейт разлисти плътно изписаните страници на дневника и се зае да дешифрира бележките и коментарите на баща си.

Голяма загадка — способността на растението да живее, расте и пречиства въздуха без добротворното излъчване на слънцето. Енергията трябва да идва от друг източник, за да изпълнява необходимите химически процеси.

Топлина, погълната от въздуха? Невероятно, понеже растението видимо процъфтява в студена, влажна среда. Насекомоядно като мухоловките? Ако то е пещерен обитател, то силната му миризма може да убеждава изгубени твари, че изходът към външния свят е наблизо. Не са забелязани обаче хищнически набези, макар че плячката може да е невероятно ситна и носена от въздушните течения. Възможно ли е насекомите да залепват за изобилния сок?

Фейт си спомни лепкавата влага, покрила пръстите ѝ при допира до растението, и внезапно ѝ се прииска да си измие ръцете.

Нова теория: растението може да е симбионт. Остава спящо, докато не установи физическа връзка с интелигентен член на друг вид, след което е в състояние да се подхранва благодарение на потока невидими енергии — до голяма степен като онези, описани във вече отхвърлените теории за животинския магнетизъм. Възможно ли е лъжите да доставят хранителните вещества посредством вълнения в магнитния флуид? Възможно ли е консумирането на плода да засилва връзката и така да предизвиква криза и случай на прояснено зрение?

Фейт смътно си спомняше, че е чела за животински магнетизъм в библиотеката на баща си в епископалния дом. Според тази стара теория живите същества пребиваваха в нещо като невидима духовна супа, чиито течения минават през всяко едно животно и човек и ги свързват. Запушването на енергийния приток те разболява. Ако се научиш да канализираш и насочваш енергията, ще си способен да влияеш на други същества, понякога и да ги лекуваш. Ако всичките ти защити паднат, потъваш в транс, наречен „криза“, и се смята, че понякога в такъв момент си способен да виждаш през плътни предмети. Фейт никога не беше чувала растения да генерират животински магнетизъм, но Дървото не беше обикновено растение.

Може би напразно търся разумно обяснение. Чудил съм се дали Дървото не датира от най-дълбоката древност и лишените му от светлина листа, безполезни цветове и безсеменни плодове не са сувенири от днес изгубените пощастливи времена.

От тези последни слова на Фейт ѝ стана неудобно. Те намекваха за необяснимото и връщаха спомена за шепнещата пещера. Усети подмолен страх, че мостът на науката може да я подведе и да стигне до неочакван край, като остави само капка в тъмните и потайни води на неизвестността...

Не биваше да се поддава на суеверия. Щеше да позволи да я управлява разумът, не страховете ѝ.

Фейт на пръсти отиде в стаята на баща си, сравнително сигурна, че вече е слабо вероятно някой да я подири в покоите на „призрака“. Там издири бащиния си изследователски комплект. Съдържаше малкия му бронзов полеви микроскоп, плътно затварящи се буркани за насекоми, тенекиена кутия за ботанически образци, бутилки с различни киселини за проучване на камъни, малък компас и високомер, гониометър^[1] и пергел. В отделен калъф бе отредено мястото за пистолета на преподобния и имаше също оловни гилзи, торбичка с медни капачки за патрони, ключ за разглобяване и малка торбичка с барут. Девойката се снабди и с малка метална линейка, очукан джобен часовник и сгъваемо ножче.

Отливът беше един час по-късно, отколкото преди два дни. Фейт постигна компромис със светлината и вълните, като излезе малко по-късно от предишния път, но не цял час, защото не смееше да плава в пълен мрак.

В здрача се измъкна от къщата в съсипаните си траурни дрехи, изтича между пристройките и забърза по пътеката към плажа.

Течението се оказа по-силно, отколкото при предишното плаване на Фейт, но сега ѝ помагаше. Измъчените ѝ мускули му благодаряха при всяко завъртане на веслата.

Странният тътен на разбиващите се вълни, отекващ в скалите, я приветства като гърления лай на куче пазач, забелязало познат

гостенин. Този път силната вълна, която вкара лодката ѝ във входа на пещерата, я изпълни с белопенна възбуда вместо със страх.

Фейт върза лодката и се изкатери до пещерата на Дървото на лъжите, като внимаваше да не клати фенера или сандъчето с полевия комплект. Разбриданите шевове на раменете ѝ позволяваха да движи по-свободно ръце и правеха катеренето по-лесно.

Преди да стигне пещерата с Дървото, тя спря да увие шала си около фенера. Твърде много светлина би наранила растението, но баща ѝ беше успял да го скицира, следователно все беше в състояние да понася *някаква* светлина. Под шала сиянието на фенера стана далеч по-приглушено — стигаше колкото да си освети пътя.

Щом Фейт влезе в пещерата, стори ѝ се, че чува вълна от приветствени въздишки — гостоприемно шушукане. Едва различаваше очертанията на Дървото: могилка от чернота, която ѝ се стори по-голяма от предишния път.

— Върнах се — прошепна на домакина си Фейт и си прехапа езика. Пак си приказваше с ботанически образци.

Приблужи се и щом очите ѝ привикнаха с мрака, стана ясно, че не се самозаблуждава. Разликата в размера не се дължеше на игра на сенки. Растението беше пораснало.

Когато девойката опипа наоколо, стана ясно, че четинестите му, подобни на лозовите, ластари сега са се разпълзели отвъд рамките на саксията. Фейт проследи с пръсти как се разгръщат по каменния корниз като пипала на октопод, имаше дори провиснали от ръба към пода на самата пещера. Под листата основното стебло вървеше дебело и вече втвърдено, сякаш беше доста старо.

— Това е *невъзможно* — прошепна момичето. Не беше виждала растение да нараства толкова бързо, да не говорим без светлина. — Това... *не се подчинява на природните закони.*

Казаното прозвуча абсурдно дори и на нея самата. Нима очакваше растението да се извини и послушно да стане рационално?

Преглътна и извади стъваемото ножче на баща си.

— Съжалявам — прошепна, — но съм дошла да те проуча.

Фейт се захвана със задачата си под съпровода на тихата какофония на ревящи вълни и каменни въздишки. Светлината не стигаше да направи измервания с линейката и пергела, но успя да вземе натривки от жилките на листата с помощта на молив и хартия.

Отрязва пробни от раздвоените листа и ластарите, отчопли парченца от кората, изстърга и мехурче бликнал сок. Всеки образец слагаше в отделен буркан. Заниманието беше досадно и тя имаше чувството, че подрязва ноктите на дракон. Дори размаха компаса около Дървото, присвила очи срещу циферблата, за да провери за наличие на магнитни полета.

И през цялото време, докато прокараваше пръсти през листата, търсеше цвят, пъпка, каквото и да е. На скиците на баща ѝ цветовете бяха бели, така че се надяваше да ги забележи дори в тъмното. Огледа растението от всички страни — първоначално бавно и методично, а после с нарастващо отчаяние.

Нямаше плод. Може би никога нямаше и да има. Може самото Дърво на лъжите да беше лъжа.

Фейт се почувства смазана — пълна глупачка. Едва сега осъзна колко уверена е била, че растението не може да я предаде и че все ще намери *нещо*.

И тогава точно когато отчаяно потупа листака за последен път, нещо малко и обло падна от един ластар. Отскочи от ръба на саксията, кацна в полите на момичето и се търколи по склона от плат.

Фейт изписка панически. Посегна към предмета и съумя светкавично да го сграбчи. Изпъшка тежко. Ако плодът беше отскочил в мрака, вероятно никога повече нямаше да го намери.

Дървото все пак не я беше подвело. Малкият плод се оказа с диаметър едва половин инч и беше обвит в кремави на цвят, тънки като хартия люспи, които приличаха на изсъхнали останки от цветче. Беше съвършено объл и с текстура на лимонова кора, тъмен на цвят и нашарен с по-светли ивици.

Фейт можеше само да се надява, че плодът е узрял. Надали би могла да го закачи обратно на Дървото.

Поколеба се. Съблазнително беше да отнесе плода обратно в стаята си, така че да може да го изяде в относителна безопасност. В Бул Коув обаче рискуваше да я спипат по време на транс с пожълтели очи. Тук поне разполагаше с уединение.

Беше взела решението. Щеше да изяде плода тук и сега, в пещерата.

Наблюденията трябваше да бъдат пълни и методични — включително над собствените ѝ реакции.

Фейт си намери „седалка“ на входа на пещерата, където беше привързана лодката. Тук можеше да се облегне с гръб към каменна колона, където сталагмит и сталактит се бяха слели в едно цяло. Свали покривалото на фенера, за да си осигури повече светлина. Малкото си ръчно огледалце облегна на един ръб, така че да вижда отражението на собственото си лице. С помощта на стария джобен часовник провери пулса си. Беше ускорен и Фейт осъзна, че се страхува.

Седна и се върза за каменната колона с помощта на влажно въже от лодката. Не знаеше моряшки възли, но се надяваше, че и този ще стигне да я спре да не нагази в морето, докато е упоена.

Отбеляза си колко е часът според часовника. Остави тефтерчето си и писалките на каменния корниз недалече от себе си. След това взе ножа и много внимателно срязва лъжовния плод на две.

Студеният аромат дотолкова се усили, че я накара да направи гримаса. Смъдеше ѝ на очите и тя запримигва, докато вдигаше плода, за да го разгледа по-добре. Месото му беше съставено от дюзини малки, пълни със сок клетки — като на лимон, но наситено, плътно червени.

Струйка сок потече по ръката на Фейт и тя инстинктивно поднесе длан към устата си и я облиза. Вкусът се оказа отрезвяващо горчив като на сок от червей^[2] и гнили лешници. Езикът ѝ изтръпна. По цялата ѝ уста плъзнаха иглички и пощипвания.

Фейт не даде на решителността си шанс да се разсее. С палец изцеди червеното месо на плода от кората. То се отлепи, повлякло гумени бели нишки като паяжина. Оставаше само момичето да събере сили и да го набута в устата си.

Вкуси горчив лед и гърлото ѝ се сви. Затисна устата си с две ръце и някак успя да не се задави и да не изплюе плода отново. Пребори се да преглътне и в първия момент пулпата се превърна в залепнало за основата на езика ѝ кисело топче. След това Фейт го прекара надолу разтреперана и разкривила лице.

Това беше. Ето че изяде плода. Вече беше твърде късно да се отказва. Почти веднага я обладаха всевъзможни страхове.

Усещаше прохладното пързаяне на месото на плода в гърлото си, след това из гърдите ѝ започна да се разгръща гъделичкащо вцепенение. Девојката се стараяше да диша плитко и всеки път ѝ беше малко по-трудно да си поеме въздух. Имаше чувството, че невидима

ръка затяга връзките на корсета ѝ по малко при всяко вдишване и ѝ спира дъха.

Сред тътена в ушите си едва разпозна собственото си сърцебиене: туп-туп-туп, все едно слугата изтупва килим. Езикът и гърлото на Фейт бяха пресъхнали като пергамент. Право пред очите ѝ цветовете се усилваха, потъмняваха и се завихряха. Представи си, че светът е гоблен и гледа как го ядат черни бръмбари.

Намираще се в тунел, търчеше все по-бързо надолу в мрака, а междувремеграмадни черни колела се въртяха, трополяха от двете ѝ страни и светът трепереше от разтърсващо земетресение...

Фейт се бореше с все сили — бореше се с мрака и тътена, с безпомощното надигане и пропадане и ужасът ѝ доливаше сили. Бореше се да запази светлината, ума си, контрола и се разпищя наум, когато усети как всичко това изчезва като повехнали листенца...

... и накрая не остана нищо, дори паника. Изпълваше я само дълбок и безмълвен страх до мозъка на костите, който прииждаше като буря, твърде странен и силен за нея, за да го изпита в цялост.

Фейт вървеше през нощна гора. Дърветата бяха чисто бели и стърчаха високо над главата ѝ, където чезнеха в синкавочерния мрак. Нямаше вятър, но въпреки това снежнобелите дървета потръпваха и шептяха.

Вдигна ръка да избути настрани сноп провиснали ниско листа и връхчетата на пръстите ѝ докоснаха хартия. Дърветата бяха плоски и бледи. Щръкнали по тях иглички галеха кожата ѝ, а сетне я порязваха хартиено, лукаво и жестоко.

Не беше сама.

До Фейт вървеше смътно познат човек. Шубраците хрупаха под тежките му ботуши. Миг по-късно се разнесе приглушено възклицание, което тя разпозна.

— Вуйчо Майлс — каза на глас. — Вуйчо Майлс, защо си тук?

— Всичко е за добро — разнесе се отговорът. — За най-доброто!

Гласът му звучеше странно. Беше завален и безизразен като на сомнамбул.

— Това място ми е познато! — От нарастващото свойско чувство обаче сърцето на Фейт натежа, вместо да се успокои. — Тук не ни е мястото! Защо си ни довел?

С ъгълчето на очите си успяваше да различи сливовото на цвят палто на вуйчо си. Лунната светлина се сипеше неравномерно и той ту се виждаше, ту изчезваше.

— Те ми обещаха... — промърмори вуйчо Майлс.

— Кой? И какво ти обещаха? — Фейт се обърна да погледне вуйчо си и откри, че почти не го вижда. Той беше плосък, съвършено плосък и отстрани се забелязваше само тънкият му хартиен ръб.

— Членовете на Кралската академия ми се надсмиваха — простена сплесканият силует. — Чувах ги. В клубовете. Горкият Майлс — никога няма да се подпише под статия, да изнесе лекция, да кръсти вид. Следва зет си по петите като куче. *Трябваше* да го доведе тук. *Те* ме помолиха...

— Какво имаш предвид? — В плен на напрежението, Фейт сграбчи ръката на вуйчо си и го дръпна, за да го обърне с лице към себе си.

Очите му бяха неравни петна индигово мастило, устата — размазано петно. Несигурната лунна светлина блещукаше по дебелиите му като кренвирши ръце и грубите спирали, които осейваха елека му. От глава до пети беше детска рисунка — но такава, която присви петната на мястото на очите си и се наведе напред да се вгледа в лицето на Фейт.

— Искаха Еразмус... — рече мастилената уста, като се свиваше и раздуваше. — Винаги само Еразмус са искали...

— Кой? Кого имаш предвид? — Фейт стисна ръката на вуйчо си още по-силно и за свой ужас я усети да се мачка в хватката ѝ. Пусна я и отстъпи назад, но вуйчо ѝ издаваше пронизително съскане. Дългите му, хартиени пръсти посегнаха към нея, сега едната длан беше деформирана и нагъната.

— Каж ми! — викна Фейт в гняв, породен от ужаса. Удари Майлс по ръката и я откъсна от рамото. Хартиената глава се стрелна към нея и тя замахна, разкъса голяма дупка през едното око и надолу през бузата.

— Все Еразмус... — съскаше вуйчо ѝ. — Ето, доведох им го.

Беше така страховит и толкова деформиран се олюляваше пред нея, че Фейт го заудря отново и отново, късаше го, дереше и цепеше. Парчета от вуйчо Майлс се понесоха във въздуха като снежинки и конфети. Най-сетне остана само хартиена уста, която трепкаше като

пеперуда и продължаваше да оформя унесени, монотонни слова. Фейт я стисна между пръстите си, заципа я жестоко и я разтегна почти до точка на скъсване.

— Какво си направил? — настоя.

— Обещаха ми, че ще мога да взема участие в разкопките — простена устата. — Името ми ще се появи редом с техните. Признание — най-сетне! Но само ако успея да убедя и Еразмус да дойде. Той вече беше отказал поканата им. Трудно беше да го убедя... но последва скандалът. Видях възможността си. *Вейн е моят шанс!*

— Използвал си ни! — възмути се Фейт. — Довел си ни тук, за да се възползваш от нас. Искал си само да участваш в разкопките! Защо им беше нужен баща ми? Защо?

Само че дърпаше твърде силно гримасническата уста и тя се скъса.

Девојката отчаяно се заозърта наоколо и зърна в далечината други познати очертания. Видът на новопоявилия се я изпълни с гореща, буйна мъка и в първия момент не можа да си спомни защо.

— Татко! — извика и се втурна през хартиената гора след отдалечаващия се силует.

Еразмус обаче крачеше по-бързо, отколкото можеше да тича Фейт. Направо се рееше и ѝ остави странното усещане, че краката му не мърдат.

— Татко, чакай ме! Нещо не е наред! Изобщо не бива да сме тук!

На Фейт ѝ се стори, че той забави ход. Може би дори щеше да се обърне? Нищо подобно. Вместо това в листака над нея настъпи хаос, разпиляха се хартиени клони и грамадна, тъмна ръка се пресегна надолу в гората.

Фейт изпищя предупредително. Писъкът продължаваше и не спираше, въпреки че вече не ѝ беше останал дъх, с който да вика. Главата на баща ѝ остана смачкана между гигантски показалец и палец. За миг го видя да се олюлява, половината му лице беше ужасна каша. След това ръката сви юмрук и го изтегли нагоре и извън полезрението ѝ.

— Не! — Фейт се втурна напред. — Върни го! — и после, докато отгоре се разнасяше ехото на разкъсвана хартия, продължи да крещи: — Ще те убия! Ще те убия!

Последва пауза. Вирнала нагоре глава, Фейт едва различаваше сред листака на дърветата огромен тъмен силует, очертан на фона на обсипаното със звезди небе. Над нея короните шумоляха, клоните припукваха и мърдаха. Сухи бели листа се посипаха върху вирнатото ѝ нагоре лице. Ръката отново се спускаше...

Тогава — и едва тогава — черен ужас обзе девойката. Тя погледна надолу и за първи път видя ясно собственото си тяло — накъсаните очертания на детската рокля, прошарени с диви черни драскулки. Беше хартиена. Можеха да я скъсат на две с лекота. Беше направила ужасна грешка.

Просна се на тъмната земя и изпълзя под белите шубраци с тихо скимтене, понеже се мачкаше и малко се прокъсваше. Остана там, неподвижна от труп, докато грамадната ръка сляпо опипваше из гората. Търсеше източника на изкрецяната заплаха. Търсеше нея.

Секундите се разтягаха до точката на скъсване. Сърцебиенето на Фейт сякаш се забавяше, но ставаше по-силно и разпращаше вибрации по земята. Белите дървета трептяха и избледняваха, сенките се сгъстяваха. След това някъде над нея луната примигна и угасна, и всичко потъна в мрак.

[1] Оптически уред за научно или практическо измерване на ъгли. ↑

[2] Течната фракция от органично компостиране с помощта на земни червеи — естествен тор, който в англоговорещите страни е популярен под названието Worm juice (англ. — сок от червеи). ↑

СПОНТАННО САМОЗАПАЛВАНЕ

Тътен и съскане. Тътен и съскане. Фейт не знаеше къде се намира, освен че е на студено място, изпълнено с болка. Крайниците и шията ѝ бяха изтръпнали и сковани.

Отвори леко очи и примигна срещу замъгления пейзаж от сенки и камъни. След няколко примигвания бледите петна се превърнаха в сталагмити, а тъмните щрихи — в отвори към други пещери. Фейт още беше облегната на колоната с впито в кръста ѝ въже.

Трепереше. Всичко я болеше. Устата ѝ беше пресъхнала и смъдеше на лимон и жлъчка. Дори очите ѝ бяха като изсъхнали, а клепачите им скърцаха странно, когато мигаше. Но все пак беше жива.

Сънят още витаеше в мислите ѝ. Запримигва, докато объркано се опитваше да разплете реалността от лианите на измислицата.

Фейт си спомняше, че е накъсала вуйчо Майлс на парчета... но това не беше истина, осъзна тя с необятно облекчение. Не се намираше в хартиена гора и гигантска ръка не ровеше да я търси. Не беше видяла смъртта на баща си. Да, но си спомни, че той наистина беше мъртъв, и мъката я заля като цунами.

Притисна юмруци към слепоочията си в опит да изцеди мисли от вцепенения си мозък. Грамадна ръка, която посяга в бяла като кост гора... имаше нещо познато в този образ. Беше странно страховит, понеже следваше да го възприема за утешителен, безвреден и комичен...

— Театърът на Хауърд — прошепна девойката, когато разкритието я осени. — Намирах се в гората в кукления театър на Хауърд.

Фитилът на фенера на Фейт беше изгорял докрай, но тя все пак виждаше очертанията около себе си. Бледа светлина се лееше през обърнатия към морето отвор на пещерата. Тя порови за джобния часовник. За неин ужас показваше пет заранта.

Трябваше да си тръгва! Ако не се прибереше скоро, у дома щяха да забележат отсъствието ѝ и да ѝ задават хиляди въпроси, на които не разполагаше с добри отговори. След това обаче си спомни за Дървото. Не можеше да си отиде, без да го захрани с нова лъжа.

С вцепенени, треперещи ръце Фейт успя да развърже възлите на въжето и да се освободи. Когато се изправи на крака, пещерата затанцува като нестабилна лодка. Момичето се опря с една ръка на стената и се потътри към входа на голямата пещера, в чиито мрачни дълбини надзърна. Едва различаваше индиговите очертания на Дървото.

Какво можеше да излъже? Видението не ѝ беше показало убиеца на баща ѝ. Какво всъщност беше научила?

Досега приемаше автоматично, че убиецът трябва да е човек, когото баща ѝ е ядосал след пристигането на Вейн — разочарован контрабандист; приятел или роднина на попадналото в капана момче или някой, раздразнен от отношението към Джийни. Ако видението ѝ беше показало истината обаче, плановете за убийството датираха много преди пристигането на Съндърли на острова. Който и да беше виновникът, бе убедил вуйчо Майлс да доведе своя зет на Вейн и да го вкара в капана. Беше се възползвал от амбицията на вуйчото, а той бе налупал червейчето.

В случай че това беше вярно, то ставаше ясно едно: убиецът следваше да е свързан с разкопките. Кой друг би подкупил вуйчо Майлс с предложението за покана? Може би инцидентът с повредената кошница в крайна сметка нямаше да се окаже случайност. Та кой да предположи, че в кошницата ще се качат Фейт и Хауърд вместо почитаемия им баща?

С разкопките бяха свързани трима сериозни естествоизпитатели — Лембант, Клей и доктор Джекълърс.

Фейт премери наум всекиго от тях. Лембант ѝ се струваше твърде голям самохвалко и прекалено буен за хладнокривно убийство. Припомни си обаче спретнатата прецизност на музейната му сбирка и безупречните етикети — очевидното доказателство за подреден ум. В съдията се криеше повече, отколкото вижда окото. Енергичната му разпиляност можеше да се окаже кания на опасен нож.

Доктор Джекълърс изглеждаше честен до точката на безтактичност, но и той щеше да се окаже пълен с жлъчка котел. Беше

от хората, които кърват недоволството си, подозираше Фейт, и го подхранват с времето. И ако той се окажеше убиецът, каква по-добра роля би могъл да приеме от следовател и медицински експерт, който проучва подозрителните обстоятелства?

Клей винаги ѝ се бе струвал нежен, мил и заваян. Не, невинаги. Фейт си спомни пламналата страст, с която той говореше твърдо за Библията, злодеянията и младата земя. Как би реагирал, ако е научил за сериозните измами на преподобния? Ревността е като газ — най-опасна е, когато не я виждаш. Грешната искра може да я взриви по всяко време.

Никой от тримата нямаше очевидна причина да убива баща ѝ. Но измамите и заниманията на преподобния с Дървото като нищо можеха да са му създали множество врагове. Една от лъжите му — да е сторила истинска вреда. Естествоизпитателите, подкрепили автентичността на вкаменелостите му, сега щяха да се окажат глупаци, репутацията им — стъпкана в калта. Може би някое от виденията на преподобния му бе показало опасната тайна на друг учен и го бе накарало да потърси начин да му затвори устата...

Фейт трябваше да научи повече за тримата господа. Дървото на лъжите може би щеше да ѝ подсказе нещо, стига да успееше да измисли подходящата история. Някоя за ръководителите на разкопките. Лъжа, на която островитяните с радост биха повярвали. Тя се сети за историята за контрабандното злато.

Наведе се напред към нетърпеливите сенки.

— Разкопките всъщност не служат за изравяне на някакви си стари кокали — прошепна Фейт. — Ръководителите им лъжат всички. Те търсят съкровището на контрабандистите и искат цялото да го запазят само за себе си.

Пещерата отрази плисъка на водата с дрезгав рев, сякаш Дървото на един дъх бе всмукало изречената лъжа.

Приливът беше настъпил още по време на трансa ѝ и когато отиде на брега, Фейт откри, че лодката вече е на вода и дърпа нетърпеливо въжетo си. Докато гребеше тромаво през изхода на пещерата, ранната утринна светлина се вряза право в мозъка на девойката, накара я да изкриви лице и да запримигва.

Малка капка на ръкава ѝ изсъска силно при първия досег със слънцето и бързо се спаружи. Платът отдолу се запали — малко

пламъче взе да прояжда роклята като молец. Нишките прихващаха поред и засилваха в червено.

Фейт глупаво се взираше в пламъчето, докато болката в ръката не убеди размътения ѝ мозък, че пламъкът е истински. Тя пусна веслата, загреба вода в шепата си и я плисна върху пожара. В същото време осъзна, че и на четири други места роклята ѝ дими и сияе в оранжево — едно на бюстието ѝ и три на полите.

Известно време само спонтанното самовъзпламеняване ѝ беше в главата. Носеха се слухове за подобни случки. Както си вършат работата, мъже и жени внезапно прихващат огън изотвътре и изгарят на пепел за секунди, понякога дори дрехите им остават недокоснати.

В паниката си Фейт наплиска с вода лицето, полите, ръкавите и бюстието си. Продължи да плиска вода върху себе си дори след като горящите места се превърнаха в овъглени дупки. Сърцето ѝ спря да галопира едва когато се убеди, че няма нови точки на самозапалване. Не разбираше какво е станало, но поне не продължаваше да се случва.

Гребането към брега се оказа неочаквано тежко и на Фейт няколко пъти ѝ се наложи да се навежда през борда на лодката и да повръща. По времето, когато се прокрадна към къщата, зората вече бе разпалила същински пожар. Озарената от слънцето морава направо избоде очите на момичето, докато то трмаво криволичеше към дома и правеше всичко по силите си да не се показва на открито. Обгорена, полуослепяла, замаяна и измокрена от морето, Фейт се замъкна нагоре по стълбите, прекоси покривната градина и се мушна в благословената, уютна тъмнина на стаята си.

Просна се в креслото и пи вода право от каната, трепереше при всяка глътка. След това отвори капациите и леко дръпна завесите, колкото да пусне вътре лъч слънчева светлина, достатъчен, за да разкопчае Фейт копчетата и дантелите. Тъкмо беше смъкнала противните траурни одежди и се беше пъхнала в нощницата си, когато любезно почукване на вратата я накара да подскочи.

— Само минутка, моля!

Стаята беше обсипана с издайнически улики за нощната ѝ разходка. Докато Фейт припряно събираше захвърлените си дрехи, случайно ритна полевия комплект на баща си, който се катурна на пода и се отвори. Един от малките буркани с проби се изтърколи от него и попадна право под тънкия лъч слънчева светлина.

Вътре имаше няколко листа, отрязани от Дървото. Щом ги докосна утринната светлина, те почерняха и се свиха, а после избухнаха в яркобели пламъци. Чу се силно *пуф!* Стъклото на буркана почерня и после се напука с остър звън.

— Мис Съндърли? — сериозният кадифен глас на мисис Велът бе изпълнен със загриженост — Нещо не е наред ли?

— Наред е! — провикна се Фейт, докато припряно се мъчеше — и се проваляше в опита — да вдигне горещия буркан, който се разпадна на две части. Тя ги изрита под тоалетката и отвори прозореца, като трескаво размаха ръце да разсее насълзяващия очите дим с мирис на лайм.

— Аз... след минутка ще съм на разположение!

Щом успя да скрие доказателствата, Фейт отвори вратата, ужасена от мисълта какви ли трясъци, пукане и стъпки трябва да са се чули от стаята ѝ.

— Ужасно съжалявам, че ви притеснявам, мис Съндърли — мисис Велът изглеждаше глътнала бастун както винаги, но на лицето ѝ беше изписано леко притеснение. Фейт се почуди защо ли икономката е станала толкова рано и е дошла лично на вратата ѝ. Паузата се проточи. — Искях да ви питам дали ще желаете закуската по обичайното време, или смятате да станете малко по-късно. Ако не сте... спали добре, мис.

Фейт се втренчи в мисис Велът в опит да дешифрира гримасата на лицето ѝ. Икономката знаеше нещо. Беше я чула. Може би дори я беше видяла? Само че девойката не можеше да съчини подходяща лъжа, докато не станеше ясно какво точно знае прислугата. Предположи, че е разрошена и с торбички под очите. Предпазливо отвърна:

— Много мило. Наистина ще съм *благодарна* на по-късна закуска, ако не ви затруднява... — не успя да устои на изкушението за малко повече сън.

— Много добре, мис... — Секундите отминаваха, а икономката още стърчеше на прага. — Мис Съндърли... — поде отново и за изненада на Фейт понижи глас до искрен шепот — ако ми простите, задето го казвам... баща ви не би желал да се подлагате на подобно нещо.

Фейт се стегна и стомахът ѝ се сви като юмрук.

— Ако се налага да ходите там нощем — продължи мисис Велът, — в коридора има един плащ който ще ви стопли поне мънинко. Но пътят до църквата е дълъг за сама жена, а и бдението свършва, когато мъртвецът напусне къщата. Баща ви ви обичаше — ако умрете от инфлуенца, няма да покажете благодарност за грижите по отглеждането ви.

В първия момент Фейт не можа да разгадае думите на мисис Велът и да разбере смисъла им. Икономката не знаеше къде е ходила девойката, но беше чула или видяла достатъчно да осъзнае, че е излизала навън. Беше стигнала до заключението, че горкото дете продължава с личното си бдение — ходи до църквата, за да седи до ковчега на баща си като куче на гроба на господаря си.

Преливаща от облекчение, Фейт сведе очи, та да не се виждат добре, и кимна кротичко в съгласие. Изпод клепките си видя отсечения, кратък реверанс на икономката, която най-сетне се оттегли. Момичето затвори вратата, а после и очите си.

Беше на косъм да я разкрият. По всяко време мисис Велът можеше да я докладва, че младата мис се измъква нощем от къщи, но Фейт не смяташе, че ще се стигне дотам. Не, ако икономката възнамеряваше да я издаде, щеше да иде право при Мъртъл, а не да търси девойката за разговор на четири очи.

Може да беше проява на любезност. Но на Фейт тази мисъл ѝ се струваше грешна. И преди беше имала нужда от добрина и не бе попаднала на такава отсреща. Сега беше твърде късно и тя не знаеше какво да прави с подобен дар.

Когато се събуди отново, остана потресена от откритието, че е спала чак до следобеда. Замайна, излезе от стаята си и притеснението ѝ отстъпи пред твърде смущаващо откритие. Не беше липсвала никому.

Мъртъл беше заета да пробва нов воал и шал. И двата бяха току-що пристигнали „жестове на симпатия“, шалът — от доктор Джекълърс, а воалът — от Клей. Очевидно съперничеството им набираше скорост. Фейт стисна зъби, загледана в качествената тъкан на шала. Подозираше, че подаръкът е нанесъл сериозен удар по кесията на и бездруго зле платеното кюре. Дори се зачуди какво ли би помислил Пол, и трепна при спомена за странния им сблъсък и невъзможното му предизвикателство.

Както се оказа, Клей също така беше доставил и първата поза от семейната снимка. Ръката на Фейт се разтрепери, когато вдигна малката квадратна картичка. Ето го преподобния Еразмус Съндърли, седнал с достойнство в креслото си, дъщеря му — на крачка зад него. Баща ѝ изглеждаше странно невинен, със студен и пронизващ поглед в нарисуваните си очи.

— Мога ли да задържа снимката? — Фейт инстинктивно притисна картичката плътно към гърдите си. — Моля?

Мъртъл въздъхна:

— О, добре де.

Ако искаше да разпространи новата си лъжа и да продължи разследването си, Фейт трябваше да намери начин да проникне на разкопките. Само дето в момента се намираше в капана на Бул Коув и всички археолози бяха разочароващо далеч от хватката ѝ.

Не и вуйчо Майлс обаче.

След вечеря Фейт го намери в библиотеката да чете брой на „Прихистърик Таймс“. Разтърси я удар, когато влезе и го откри намърдан в креслото, доскоро използвано от баща ѝ.

Ето го на: с обло дружелюбно лице, смуче лулата си до камината. Вуйчо Майлс, който винаги се навърташе на заден план — топло и незаплашително присъствие като котка, свита на перваз.

Вуйчо Майлс, който по егоистични подбуди беше довел цялото семейство на Вейн и ги бе вкарал в ръцете на убиеца. Фейт още премисляше видението си и как намацаното, гротескно лице на вуйчо ѝ се бе скъсало в ръката ѝ.

— Добър вечер — каза тя и успя да накара гласа си да прозвучи естествено.

— Ето те и теб, Фейт — вуйчо Майлс сгъна вестника и я погледна със сериозна усмивка. — Колко се радвам да видя поне едно трезво, разумно лице!

— Да не би всички други да са пияни и глупави? — Фейт се настани на ръба на един стол.

— В определен смисъл... — вуйчо Майлс въздъхна с театрално веселие. — До един сякаш са опиянени от призраците! При това тези призраци са ужасно удобни. Щом има нещо строшено или разсипано, те са виновни. Ако нещо липсва, можем да го припишем на призраците...

Фейт, кукловодката на местния призрак, кротко скръсти ръце.

— Какво по-точно е изчезнало? — попита тя, като се чудеше колко от собствените ѝ „вземания назаем“ са били забелязани.

— Боя се, че не са малко неща... — вуйчо Майлс се зае да изброява дълъг списък с липсващи вещи. Някои от тях Фейт наистина бе взела — като например полевите инструменти на баща си и резервния му часовник. Но в домакинството липсваха също няколко растения, копринени връзки, табакера и други дреболии. Фейт очевидно не беше единствената, която се възползваше от объркването, за да се сдобие с вещите, от които се нуждае.

— Истината е, че ни трябва пълна инвентаризация на собствеността на баща ти.

Фейт не каза нищо, но мислено настръхна. Съставянето на „инвентаризация“ несъмнено щеше да включва претърсване на къщата.

Вуйчо Майлс потропа с пръсти по вестника си.

— Фейт, ти си... е, вече си голямо момиче. Може ли да поговоря с теб като напълно зряла млада дама?

Девојката кимна. Странно, но след тези думи остана с впечатление, че той се отнася с нея по-скоро като с дете, а не като със зряла жена.

— Явно ще се нуждаеш от помощта ти. Майка ти... не е добре, не е на себе си...

— Нервите ѝ са претоварени? — предположи Фейт с абсолютно безизразно лице.

— Именно. И междуременно важни дела тръгват на зло. Фейт, сигурен съм, че искаш да помогнеш на майка си. Имаш ли някаква представа къде може да е сложила личните документи на баща ти?

— Не — девојката замлъкна с все тъй невинно изражение, — но бих могла да ги потърся... — Наблюдаваше вуйчо си с възхита. Само колко пресметлив беше! Защо по-рано не бе забелязвала тази негова страна? Но и тя беше пресметлива и точно сега сметките ѝ подсказваха, че е подходящият момент да му задава въпроси, понеже той искаше да добие съюзник в нейно лице.

— Смяташ ли, че татко е вземал със себе си някои книжа, когато отиде да изнесе онази сказка пред местното общество? — попита тя.

— Може би трябва да разпитаме хората на разкопките? Те също може да знаят.

— Ами, аз... добре де, всъщност аз вече ги разпитвах — вуйчо Майлс се покашля и видимо се засрами. — Няколко пъти ходих на разкопките. Мислех си, че... изграждането на нови мостове с моите учени братя ще успокои умовете... Тези господа не са чак такива ужасни типове, честна дума.

— Те доведоха татко отвъд морето и след това му обърнаха гръб... — Всяка изречена дума беше внимателно преценена, но Фейт не възпря и истинските чувства, които се прокрадваха в гласа ѝ.

Вуйчо Майлс май се стресна от този изблик на емоции. Девойката бързо сведе поглед и вече с по-кротък глас продължи:

— Разбирам защо са го направили. Знам за слуховете и за „Интелиджънсър“.

— Толкова съжалявам, че се е наложило да научиш за това — въздъхна вуйчо Майлс. — Постарай се да го видиш от перспективата на господата! Ако бяха продължили да общуват с баща ти по време на такъв скандал, всички техни находки щяха да бъдат подложени на съмнение! Никой нямаше да приеме откритията им на сериозно!

— Да — съгласи се Фейт. — Ясно. Това щеше да е ужасно... — Не знаеше как съумя да задуши сарказма си от корен. — Във всеки случай вината не е *твоя*, вуйчо Майлс! Ти само искаше да ни помогнеш! — изпод клепките си тя видя как вуйчо ѝ видимо се отпуска. — Чия идея беше да поканят татко? Предполагам, трябва да е била на мистър Лембант.

— Май никой не си спомня... — заговори мило, но доста сдържано вуйчо Майлс. — Изглежда, предложението се е породило веднъж на вечеря и всички са се зарадвали на идеята. Сега, разбира се, никой не иска да си признае, че е предложил подобно нещо.

А кой ли е присъствал на тази вечеря? Фейт не би могла да зададе подобен въпрос. Щеше да прозвучи странно, пък и вуйчо Майлс надали щеше да знае отговора.

— Предполагам, че си прав, вуйчо — тя отпусна рамене. — Трябва да строим мостове. Мога ли да помогна и аз? Когато отидеш на разкопките, дали ще може да дойда с теб?

— На разкопките ли? — вуйчо Майлс се намръщи изненадано. — Е, аз нямам възражения, но... ще трябва да поискаме разрешение от

господата, които ръководят начинанието. Презимето Съндърли може да се окаже проблем, нали разбираш... и не съм сигурен, че майка ти ще одобри...

На Фейт ѝ беше трудно да гледа вуйчо си в очите сега, когато го разбираше по-добре. Буквално виждаше мислите да се гърчат зад фасадата на кротостта му като червеи в хляб. Той я премерваше, чудеше се дали присъствието ѝ ще заплаши трудно спечеления му пропуск за разкопките.

Убиецът се беше възползвал от амбициите на вуйчо Майлс, но може би те щяха да послужат и на Фейт. Даже по-добре, тя започваше да научава, че ръководителите на екипа не са единни. Под лъскавия гланц се криеха съперничества, недоверие и подозрения — пукнатини, в които беше лесно да забие длетото си.

— Вуйчо Майлс — попита девойката, — ако се видиш с доктор Джеклърс, дали би могъл да му предадеш едно писмо от мен? Аз... исках да му благодаря, защото се опита да помогне на татко.

— Писмо ли? Разбира се — не виждам проблем в това.

Фейт съумя да не трепне, когато вуйчо ѝ я потупа по ръката. Спомни си хартиената му гримаса и пръстите я досърбяха.

ДЛЕТО В ЦЕПНАТИНАТА

Скъпи доктор Джекълърс,
Много съжалявам, че се държах глупаво и ви обезпокоих с фантазиите си. Благодаря, че ме успокоихте. Ако посетите отново дома ни, много бих желала да ви се извиня лично.

Фейт присви очи срещу писмото и добави послепис.

П. С. Може би бихте пожелали и да измерите главата ми междувременно. Много бих желала да ви помогна да служите на науката.

Писмото бе доставено на следната сутрин и доктор Джекълърс се появи още същия ден. Прекара около час да си бърбри с Мъртъл, после доволно се присъедини към Фейт за чай в салона за гости.

— Мис Съндърли, каква превъзходна идея! — Ощастливеният поглед на доктора все се връщаше към темето на Фейт и най-вероятно той оценяваше черепа ѝ на око. — За мен винаги е голяма радост да снемам мерки както му е редът! Малцина се осмеляват да се подложат на инструментите ми! А и вашият случай, мис Съндърли, е специален. Геният, както се казва, се предава в семейството, а баща ви притежаваше изумителен ум...

Фейт забеляза, че докторът е донесъл със себе си няколко кутии и куфари с масивни закопчалки. Очакваше да я премерят с шивашки метър и споменаването на „инструменти“ леко я притесни.

— Моля, не се стряскайте — заяви докторът енергично, бръкна в един от куфарите и започна да вади странни ремъци. — Това са само

устройства за измерване и няма да ви заболи въобще. Честна дума — толкова малко възможности имам да ги използвам!

Пръв се появи лъскав дебеломер с рамене, достатъчно големи да обхванат пъпеш. Втора — четиристенна дървена рамка с винтове за затягане, очевидно предназначена да се поставя на главата.

Докато докторът ги вадеше, Фейт забеляза в куфарчето и малка рисунка. На нея се виждаха главата и раменете на елегантна чернокоса госпожа със светложълта рокля. Странно, но явно някой беше драскал по нея с мастило, отбелязвайки съотношенията на черепа, ъгъла на лицето и тъй нататък.

— Тази дама прилича на мис Хънтър — установи момичето веднага.

— Не представлява конкретна личност — отвърна докторът недоволно и доста кисело. — Просто стара снимка на неизвестна дама. Макар че да... също като мис Хънтър и тя има къс череп. А в късия череп могат да се открият множество лоши черти. Вятърничавост. Неспособност да разбира какво е в неин интерес...

Странно беше толкова отрова да се изсипва по адрес на горката непозната на рисунката. За първи път Фейт започна да подозира, че мис Хънтър неблагодарно, вятърничаво и погрешно е отказала да стане мисис Джекълърс.

— Къде бихте желали да седна? — попита девойката, нетърпелива да смени темата.

— Ами... Няма значение, стига облегалката да не е прекалено висока.

Фейт се спря на удобен стол и след малко върху нея се спусна дебеломерът — едното метално рамо застана на темето ѝ, а другото се притисна към основата на челото, точно над носа.

— Долихоцефален^[1] череп, точно като на баща ви... — промърмори докторът с леко подобро настроение.

Заклучението му не изненада Фейт, но тя не пропусна да вникне и в смисъла му. Вече ѝ беше хрумнало, че и бездруго натоварен със задълженията си на следовател, докторът вероятно се е вкопчил във възможността да измери главата на баща ѝ. Стисна зъби и запази изражението си безлично като тебешир.

След дебеломера дойде ред на дървената рамка, която кацна върху главата на Фейт така, че центърът да се намира върху най-

изпъкналата част на черепа ѝ. Рамката имаше четири наклонени вертикални рамена и доктор Джекълърс си поигра с винтовете, докато не се притиснаха съответно отпред, отзад и отстрани на главата на момичето.

— Майка ми остана много доволна от воала — обади се Фейт мило. — И шалът беше прекрасен!

— Шал ли? — докторът се замисли. — Не е имало шал.

— Ами... — Девойката примигна. — О, моля да ме извините, обърках се — той беше от мистър Клей.

— Мистър Клей е подарил на майка ви шал? — попита докторът с гневен, подозрителен шепот.

Фейт беше наясно, че така най-вероятно създава враг на мистър Клей, но не можеше да си позволи сантименталност. Освен това всеки, хукнал с подаръци след наскоро овдовяла дама, си проси всичко, което му се стовари на гърба.

— Да — тя замълча за миг. — Пристигна вчера.

Последва продължителна пауза.

— Измерванията ми се струват нереално големи — промърмори докторът по някое време. — Да не стягате лицевите си мускули? Моля ви, опитайте се да не напрягате челото си.

Той затегна винтовете дотам, та Фейт си помисли, че не толкова измерва главата ѝ, колкото се опитва да я смачка до правилния размер.

— Така ми се струва доста стегнато, доктор Джекълърс! — възкликна момичето, когато натискът стана болезнен. Чудеше се дали не е прибързала прекомерно да постави черепа си в неговите ръце. В крайна сметка нали той беше един от заподозрените...

— Опитвам се да получа достоверни измервания — изръмжа докторът с осезаемо недоволство. — Разбира се, най-добрият начин да се уверя във вместимостта на черепната кутия, е да я напълня със семена, както правя с празните черепи, но надали ще ми благодарите за това!

Точно когато девойката взе да се пита дали главата ѝ няма да стане квадратна, докторът разхлаби винтовете и вдигна рамката. Старателно записа в тефтерчето си поредица цифри, докато Фейт предпазливо опипваше челото и слепоочията си. Бърз поглед към отворената страница разкри колонки, озаглавени „лицев ъгъл“, „краниален индекс“, „ширина“, „обиколка“ и „дължина“.

— Как се справих? — попита тя.

— Главата ви е по-дълга, отколкото очаквах — призна докторът. — Без съмнение дар от покойния ви баща... — Той се намръщи отново срещу числата си и Фейт го видя да закръгля няколко надолу.

— Доктор Джекълърс — попита тя плахо, — дали мога да помоля за съвета ви? — Извади скицника си и го разтвори пред доктора, като заразгръща страниците. — Исках да ви се отблагодаря — да съм ви полезна на вас и другите господа — и понеже знам, че чертожникът на мистър Лембант си е счупил китката... Смятате ли, че аз мога да го заместя?

Докторът позяпа прелистваните от Фейт скици на птици и сцени с еленови рога, след това вдигна длан да я спре. На страницата се виждаше разрез на хълм, спретнато нацепен на пластове с линии, надписани „счупени средновековни грънци“, „фрагменти от римска стена“, „глинеста почва“ и „хипопотам пигмей и кости от зубър“.

— Това рисунка на изкопа на разкопките ли е?

— Да — татко ме научи как да ги правя...

Голяма тлъста лъжа. Фейт беше виждала такива диаграми и преди и що-годе можеше да ги чете, но сутринта най-старателно прекопира тази рисунка от една от тетрадките на баща си.

— Дали мога да ви бъда от полза?

Докторът се съблазни от идеята, личеше му. Но след това вдигна очи и Фейт се видя отразена в погледа му — младо девойче, което не си е на мястото сред чакъл и кокаляци. Той понечи да поклати глава.

— В никой случай не бих искала да съм в тежест — добави хитро девойката и затвори скицника. — Знам, че сте наели мистър Клей да прави снимки, и парите навярно са му нужни. Не ми се иска да му иземам комисионата и да му създавам затруднения.

Малко злонамерено пламъче грейна в очите на доктор Джекълърс. Фейт предположи какво си мисли. Ако я вземеше да прави скици, на археолозите нямаше да са им нужни чак толкова много от снимките на Клей. Той щеше да изгуби важността си за тях и да печели по-малко пари, за да купува подаръци за хубави вдовички.

— Мис Съндърли, не се притеснявайте. Това е прекрасна идея! Сигурна ли сте, че майка ви ще ви пусне?

— Така предполагам — отвърна Фейт неуверено. — Честно казано, мисля, че и бездруго напоследък се пречкам на всички.

Смятате ли, че мистър Лембант и мистър Клей няма да възразят?

Ролята ѝ беше да изглежда разколебана, да се притеснява и да се остави да я убедят.

— Оставете на мен — заяви докторът мрачно.

В очакване на присъдата от групата археолози Фейт се усамоти в стаята си да проведе няколко научни опита.

Не беше забравила как се запали роклята ѝ, нито странната случка с буркана с пробите, ето защо се реши на предпазливи експерименти, този път с кана вода подръка.

Първо взе на върха на ножа си малко късче от листо на Лъжовното дърво и го поднесе под тесен лъч слънчева светлина. То се запали незабавно — буен бял пламък го погълна за секунда. Крежката нишка сива пепел полетя надолу към пода. Същото се случи, когато Фейт повтори експеримента с мустачетата на лозата, с мехурчета смола или парчета от кората.

Значи беше вярно. Всички части на Лъжовното дърво избухваха в огън при допира на слънчева светлина. Вероятно по роклята на момичето бе имало малки остатъци от листенца и те се бяха възпламенили при напускането на пещерата.

С цената на няколко опарвания и лек опърлен перваз Фейт научи и малко повече. Ярката светлина от свещи и фенери само предизвикваше листата да се спаружват и да съхнат. Дневната светлина, отразена в повърхността на огледало, задействаше незабавно самовъзпламеняването, както и пряката такава. Обаче разсеяната, изглежда, нямаше ефект, стига да е достатъчно затъмнена и отслабена. Светлината от фенер, приглушена под няколко пласта воал, също бе безвредна за образците.

— Татко сигурно е прав — промърмори Фейт под нос. — Дървото *несъмнено* е пещерен обитател — среща се там, където слънцето никога не достига. Но *защо* изгаря? Въпрос на химически състав, предполагам — летливи масла. Може би това е причината и да мирише толкова силно. Но *защо допуска* да изгори?

Как би могло избухването в пламъци да представлява еволюционно предимство? Как изобщо би еволюирало дърво като това?

— Може да е защитна стратегия — каза Фейт на глас. Представи си тревопасни животни, които се щурат из разни пещери и хрупат

месестите листа на Дървото. При излизането отвътре муцуните им са лепкави от сок и животните внезапно откриват, че физиономиите им парят и горят. Ще се научат да избягват вледеняващо студената миризма.

— Но това не е отговор на въпроса — промърмори девойката, докато записваше мислите си. — Летливите масла са съхранена енергия. Откъде черпи своята Дървото?

Баща ѝ беше теоретизирал, че то се храни от физическата връзка с „разумен член на други видове“. Моливът ѝ увисна над хартията. Ако Дървото на лъжите беше „свързано“ с някого в дадения момент, то това можеше да бъде само тя. И то несъмнено растеше. Но Фейт не чувстваше нещо да се изцежда от нея. Поумува над бележките си, но не — беше изпълнена с енергия и жизнена.

Ако успееше да разбере растението, то може би щеше да научи нещо и за дневната светлина, растителното царство, истината или дори човешката душа. Възхитата ѝ от този представител на флората отстъпваше пред ненаситното любопитство.

Малко преди вечеря пристигна писмо за Мъртъл от доктор Джекърс, който питаше дали през идните няколко дни би могла да заеме на археолозите младата Фейт във връзка с изработването на няколко скици.

Мъртъл се зарадва само малко повече, отколкото ако бяха предложили Фейт да скочи в дълбоката шахта. Да прати младо момиче на разкопки, пълни с отрудени мъже, надали беше разумна идея. Да я извлече от семейния скют точно след подобна загуба, бе необичайно. Но господата да очакват тя да помага на разкопките, след като са се отнесли така ужасно с баща ѝ... беше направо странно.

Но тъй като именно доктор Джекърс бе отправил молбата, Мъртъл прекара цялата вечеря в опити да се самоубеди, че е редно да я изпълни.

— Вуйчо Майлс ще бъде с теб, така че няма да е съвсем нередно — заключи тя. — А и вероятно поканата е нещо като извинение за начина, по който се отнесоха със семейството ни. Фейт — семейство Лембант ужасно ни затрудниха, но моля те, бъди толкова любезна с тях, колкото ти стигнат силите. Успеем ли да ги склоним да успокоят духовете, всички ще можем да забравим за това глупаво разследване...

Джийни сервира храната като сомнамбул. Под очите ѝ имаше тъмни сенки и тя все забравяше какво е захванала, застанала с черпака. Вдигна салфетките една по една, предпазливо, сякаш очакваше да открие отдолу страховити неща. А когато слугинският звънец издрънка в кухнята, за малко да подскочи до тавана.

Разкопките в действителност не са търсене на прашни стари кокаляци. Организаторите им лъжат всички. Те търсят съкровището на контрабандистите и искат да го запазят цялото за себе си...

Това беше лъжата, която Фейт се задължи да посее в умовете на островитяните. Когато се прибра отново в стаята си, тя се захвана да сътвори първото семе.

Беше взела назаем лист от работната хартия на баща си и един от моливите му. Внимателно се зае да пише, надничайки от време на време в дневника на преподобния, за да се постарее да копира почерка му възможно най-добре.

17 май 1865 г.

Разкопки на 2ра пщр, разпределени както следва:

М-р А. Лембант 763

Преп. Т. Клей 763

Преп. Е. Съндърли 763

Всички други находки да се разделят поравно.

Фейт огледа бележката с истинска гордост. Изглеждаше размазана и надраскана набързо точно както я беше планирала. Нещо по-добро — беше неясна. Нямаше показател, по който да се съди какво означават посочените числа. Можеха да са паунди, гвинеи, дублони или мамутски зъби. От прочитането на тази бележка човек можеше да заключи единствено, че при разкопките са открити големи количества от нещо и то е разпределено между трима души... и че доктор Джекърс не е бил включен.

Фейт беше научила, че е необходимо да осигуриш само част от лъжата. Можеш да разчиташ на въображението на другите хора да запълни дупките.

Тя подъвка устна в размисъл къде да остави бележката. Трябваше да бъде намерена, но да не изглежда така, сякаш е била оставена именно с тази цел. Откритието ѝ следваше да се явява наелектризираща случайност.

Погледът ѝ попадна върху стъклената купа на плочата на камината. Разбира се! Подобна имаше на всяка камина, пълна с усукани на фитил ненужни хартийки, така че господата да ги палят от огъня и да ги използват за лулите си или за свещите. Фейт внимателно усука своето листче така, че да прилича на боклуче. След това разви отново последните няколко инча, та стегнатата намотка да се разхлаби и първият ред на написаното да се вижда сравнително ясно.

Промъкна се в библиотеката и остави листчето сред другите в бронзовата купа на камината. Всеки, който намереше листчето, щеше да си помисли, че то стои там от дни и тъкмо е започнало да се развива. Фейт го огледа, загнездено сред другите хартийки, и се почувства като същинска майсторка.

Когато след няколко часа отново провери в библиотеката, новото листче беше изчезнало.

[1] Гр. Δολιχός — дълъг, и κεφαλή — глава — букв. продълговат череп, при който дължината е по-голяма от широчината; подобен тип черепи е присъщ за северните и средиземноморските народи. ↑

23

ИНФИЛТРАЦИЯ

На следващата сутрин, съпроводена от вуйчо Майлс, Фейт слезе от каретата на доктор Джеклърс и стъпи на територията на разкопките. За първи път от дни небето беше ясно и грееше слънце, но девойката се чувстваше като кълбо от нерви и стискаше скицника си толкова силно, че ръбът се забиваше в пръстите ѝ. Нямахше представа дали докторът е убедил всички да приемат присъствието ѝ, или ще се превърне в ядеца на гнева, дъвкан от съпернически си псета.

— Може би е най-добре да помолим кочияша да почака няколко минути, просто за всеки случай — обади се вуйчо Майлс. Очевидно и той разсъждаваше горе-долу по същия начин.

Фейт се почувства облекчена, че първият, приближил се към тях, беше Бен Крок — и още по-облекчена, когато откри, че е предупреден за нея. Както и преди, той се държеше затворено и любезно. Не показва признаци, че възнамерява да я прогони от разкопките.

— Сигурен съм, че господата биха желали да ви поздравят както е редно, мис Съндърли, но точно в момента са заети да се подготвят за снимка.

Фейт последва бригадира и вуйчо си по криволичещата пътека към малкия овраг, зарадвана, че не е лишила Клей от всичките му фотографски хонорари.

Долу до тунела вниманието ѝ веднага привлече екстравагантен и увенчан с купол господин. Лембант беше надянал извънредно странен ансамбъл дрехи. На главата му се кипреше лъскаво бяла коркова шапка за сафари. Носеше горната половина на ослепително бял ленен костюм, но е пурпурни шалвари в турски стил, стегнати под коленете от високи ботуши. Беше се въоръжил и е тропическа мухобойка, чийто пискюл конски косми размахваше срещу въображаеми мухи.

Фейт не беше сигурна дали нарочно се е облякъл така, или разнородната сбирщина просто беше изпопадала върху му от гардероба.

Триножникът на апарата на Клей беше поставен с лице към входа на тунела. Величествената бедуинска палатка беше преместена заедно с елегантните ѝ мебели и сега се намираше съвсем близо до фотоапарата. На кушетката в шатрата се бе разположила самотна дама в тъмнозелена рокля.

Доктор Джекърс беше коленичил пред входа на тунела и на колене се местеше насам-натам в отговор на инструкциите на Клей. Когато видя Фейт и вуйчо Майлс обаче, скочи на крака и дойде да ги поздрави.

— Трябва да ви настаним някъде на сянка... — Той погледна през рамо към палатката. — Лембант, какво ще кажеш да сложим мис Съндърли да седне до съпругата ти? Ако наличието на дама придава благородство на снимката, защо да не удвоим ефекта?

Мировият съдия се вкопа на място и явно за първи път забеляза Фейт. Усмивката му угасна и силно притеснен, той сведе очи. Девойката се зачуди дали е възнамерявал да продължи да не ѝ обръща внимание.

— Да — каза той след пауза, която се проточи прекалено дълго. — Защо не?

Измъченият му тон подсказа на Фейт всичко, което ѝ беше необходимо. Допускаха я на разкопките, но не беше добре дошла. Ако докторът бе направил предложението си в нейно отсъствие, подозираше, че Лембант дори би дал твърде различен отговор. Вместо това съдията се оказа в положение, в което не можеше да откаже, без да се държи невероятно грубо.

Изпълнена със съмнения, Фейт закрачи към шатрата. При приближаването си забеляза, че в сянката наистина седи Агата Лембант, облечена в зелена рокля, с шапка и загърната в шалове и дантели почти до задушаване. На масата до нея блестеше сребърен сервиз за чай и нещастна ваза с лилии заплашваше да се катурне с всеки порив на вятъра.

— Добър ден, мисис Лембант — поздрави Фейт, докато седеше, като се постара да прозвучи любезно, макар да ѝ се отдаде трудно. Твърде ясно си спомняше деня на погребението.

Съпругата на съдията не я погледна, а продължи да стиска в треперещите си, облечени в дантела длани малка чаша с прозрачна течност. Каприз на вятъра за момент обърна порива му от мисис

Лембант към Фейт и силният мирис на питието стана направо задушаваш. Мъртъл щеше да излезе права. Лекарството на мисис Лембант наистина беше силна спиртна напитка.

— Трябва да ни увековечат как откриваме нещо! — заяви междувременно съпругът на дамата, възвърнал духа си. — Къде е рогът от зубър?

Четиримата джентълмени забързаха към шатрите, погълнати от темата за откривателството.

Агата Лембант се размърда и приседна по-близо до ръба на кушетката, така че отчасти да се покаже от сянката. Явно дамата се наместваше така, че да се вижда ясно на снимката. Фейт понечи да стори същото, но съседката ѝ я спря с леко покашляне.

— Мис Съндърли — обади се Агата тихичко, почти без да движи устни. — Ако имате някакви останки от здрав разум и почтеност, ще си стоите с лице в сенките. Тази снимка следва да бъде *carte de visite*^[1] в обръщение сред познатите ни и може би ще послужи дори за публикация. Името ви няма да е сред изписаните под нея. Не можем да си позволим да свързваме фамилията Съндърли с начинанието си.

Фейт остана с усещането, че току-що са ѝ дръпнали огъня изпод малкото котле с гняв, което бълбукаше в сърцето ѝ.

— Знам, че не сте молили да се виждате на снимката — додаде Агата Лембант. — Доктор Джекърс и съпругът ми ни поставят и двете в невъзможно положение. Извинявам се за ролята на съпруга си в това.

Фейт се разтрепери от глава до пети. Внезапно кроткото мълчание ѝ се стори невъзможно.

— Ако желаете да се извините за нещо, мисис Лембант — каза тя тихичко, — може да е, задето ни изхвърлихте от къщата си в деня на погребението на баща ми и принудихте майка ми да върви пеша мили наред в проливния дъжд.

Агата Лембант присви очи и изсумтя.

— Виждам, че маниерите ти са като на майка ти — отбеляза студено.

— *Не* смейте да ми говорите за маниери — отвърна Фейт също тъй ледено. — Не се притеснявайте — ще стоя в сянката. Желанието ми да ме видят във вашата компания не е по-голямо от вашето да бъдете видяна в моята.

Преди да успее да добави каквото и да било, господата се върнаха. Клей се настани зад фотоапарата, а доктор Джекърс и Лембант коленичиха пред входа на тунела. Лембант държеше спираловиден рог, обезцветен и мазно лепкав от петмез и лак. И тримата се взираха в находката с пресилена сериозност.

— А аз къде да застана? — обади се вуйчо Майлс. Последва изпълнена с неудобство пауза.

— Ами... — доктор Джекърс се покашля — всъщност, Кетистоук, ще ни бъде от голяма полза, ако идеш ей там, зад шатрата на дамите и държиш плата да не се издува и да не развали снимката.

С твърде студено изражение на облото си, приятно лице вуйчо Майлс се упъти покрай дамите вероятно за да застане зад шатрата.

Клей си поигра с апарата и щателно намести подобния на акордеон мях, така че предницата на уреда се изнесе силно напред.

— Стойте по места! — викна той и свали капака от обектива.

Секундите пълзяха бавно. Фейт стисна зъби. Каза си, че се радва неимоверно, задето е на сянка. Беше доволна, че не се налага да седи над минута с греещо в очите слънце.

След, както ѝ се стори, поне пет минути Клей отново покри обектива под капака.

— Благодаря ви — вече е безопасно да мърдате!

— Всички обратно на работа! — провикна се Лембант и бръсна въображаеми комари с мухобойката си. Копачите спряха да зяпат, а доктор Джекърс, вуйчо Майлс и Лембант се упътиха обратно към шатрите. Главата и раменете на Клей изчезнаха под качулката — черния плат, прикрепен към задната част на фотоапарата. Отвътре се чуваше тихото дрънчене на шишенца.

— Благодаря ви, мис Съндърли — промърмори Агата Лембант, без да я поглежда.

Фейт стисна още по-здраво ветрилото си и чу как пластините му от сандалово дърво пукат от напрежение. Не желаше благодарностите на тази жена, особено не с такъв нисък, искрен тон.

— Независимо дали вярвате, или не — продължи съпругата на съдията, — всъщност съм мил човек. Първо и преди всичко обаче съм добра съпруга. Мъжът ми се кандидатира за Парламента и репутацията му трябва да бъде защитавана на всяка цена.

— Тогава вероятно е трябвало да го спрете да не слага шалвари — отбеляза Фейт, когато се изправи от мястото си.

— Съпругата невинаги успява да удържи юздите на импулсите на съпруга си — отвърна мисис Лембант строго, — но винаги трябва да се стреми да го защитава от последиците.

Фейт се отдалечи, без да погледне назад. Бяха я обидили, но поне не я бяха изгонили от разкопките.

Пъхна ръка в джоба си и сви пръсти около малката, студена монета. Тя ѝ послужи за напомняне, че отмъщението е възможно дори във вражеския лагер.

Пристигането на дъщерята на Съндърли не остана незабелязано и Фейт долавяше тежестта на суровите, учудени погледи. Остана облекчена, когато Крок отново се приближи към нея.

— Мис, според мен бихте желали да изчакате господата да прекъснат за обяд, преди да правите скици в тунела. Дотогава, ако искате да нарисувате най-добрите находки, мога да ви преместя един стол в ето онази шатра... — той кимна към навеса, където Фейт беше видяла древната костена игла.

— Да, благодаря ви, мистър Крок! — въпреки че се чувстваше като нашественичка, девойката намираще за наистина освежително да се държат с нея като с полезен член на екипа, вместо да стъпват на пръсти наоколо, все едно е ягодов лед, който трябва да бъде държан на сянка...

Тя последва Крок, който занесе до шатрата сгъваем стол, разгъна го и го избърса.

— Огромните ми съболезнования — заяви бригадирът съвсем тихичко.

Фейт го зяпна с усещането, че е издърпал земята под краката ѝ. Беше, осъзна, съвсем естествена реплика при дадените обстоятелства. Но никой от присъстващите не я беше изрекъл. Отвърна:

— Благодаря.

— Как е семейството ви?

Фейт изброи наум просмукани с дъжд ридания на пътя, разбъркани чекмеджета, отчаян лов на пистолети призракоубийци... Всички любезни отговори изсъхнаха на езика ѝ. Тя поклати мълчаливо глава.

— Значи... трябва да се измъкнете за малко от къщата — Крок кимна полека. — И с идването си тук се чувствате по-близо до баща си...

Очите му бяха много искрени и извънредно сини. Имаше очи за на открито, каза си Фейт, те отразяваха светлината на бездънното небе.

Съчувствието му я преряза до кост особено предвид множеството ѝ тайни мотиви. В същото време осъзна, че той е отчасти прав. Тази странна миризма на разкопана пръст и вдигания от конски копита прахоляк наистина я караше да се чувства, все едно диша въздуха на бащиния си свят.

— Мистър Крок, някой изобщо откри ли защо се скъса веригата на миньорската кошница?

— Все още не сме открили счупеното звено — отвърна бригадирът и се намръщи. — Сигурно е паднало в шахтата и се е мушнало в някоя цепнатина. Когато го намерим, ще разберем. Междувременно държим изкъсо страничните въжета и спускаме само по един човек в кошницата.

— Възможно ли е през нощта да се е прокраднал крадец и да е повредил веригата? — полюбопитства Фейт.

— Да, стига да е тих като котка... — Крок кимна към работниците. — Имаме трима навита^[2] тук на място, те спят в шатрите. Моите съболезнования за всеки крадец, посмял да наруши техния отдых...

Липсващата брънка подпали любопитството на Фейт. Може би Крок беше прав и наистина бе пропаднала в някоя пукнатина. Момичето се чудеше обаче дали не я е скрила потайна ръка. Можеше да се окаже, че брънката не се е счупила от износване или от ръжда. Ами ако е била изпилена?

Когато работниците прекъснаха за обедна почивка, заведоха Фейт до тунела и ѝ осигуриха стол, статив и малка сгъваема масичка. Жълтата светлина на фенера ѝ разкриваше опорните греди на тунела, разрозената пръст и каменисти стени.

Устата на Фейт беше пресъхнала. За да запази прикритието си неопетнено, тя трябваше някак си да сътвори произведение, което да мине за опитна рисунка на каменни пластове. Някой беше изрязал с лопата вдлъбнатини по стените, за да бележи ясно пластове за нея, но тя почти не виждаше разлика между тях. Можеше само да се

надява, че околните знаят още по-малко за скиците в разрез, отколкото тя самата.

В очакване на скрити наблюдатели тя изнесе голямо представление с протягане на молива на една ръка разстояние и преценяване на наклона на пластове, последвано от нанасяне на снетите „мерки“ на листа с уверено поставени точки и малки кръстчета.

Малко по-късно с опънати до крайност нерви Фейт осъзна, че Крок надзърта през рамото ѝ в скицника, а очите му блестят на светлината на фенера. Колкото и любезен да беше, бригадирът най-вероятно щеше да проумее истината зад чертичките и точиците ѝ. Тя рискува да прокара няколко бледи щриха, копиращи наклона на издялканите вдлъбнатини между пластове.

Разнесе се шумолене. На масата до нея се озоваха сноп листове.

— Преди да си счупи китката, чертожникът на мистър Лембант направи няколко груби скици — заяви Крок. — Предположих, че са ви полезни! — с тези думи той си тръгна, преди Фейт да успее да му благодари.

Скиците бяха недовършени, но чертожникът бе успял да улови формата на могилата. Дори по-ценно, беше надписал надлежно пластове — като например „черна изкопна пръст“, „кремък“, „шисти“ и прочее.

Фейт с благодарност поправи щрихите си и маркира пластове, както бяха на скицата. От известно време си мечтаеше целият Вейн да потъне под сивото и бурно море. Сега призна, че ако се случи подобно нещастие, тя няма да съжалява, ако Бен Крок се появи навреме и с лодка.

Благодарността на Фейт към бригадира обаче не беше толкова голяма, че да я накара да премисли плановете си. В крайна сметка беше дошла да сее хаос и да създава конфликти.

Наблюдаваше тайно работниците. Както откри, бяха разделени на две групи. Трима яки на вид господата с ирландски акцент се грижеха за същинското копаене вътре в пещерата и излизаха с колички камънаци. Двама местни вършеха останалото по изкарването, пресипването, премитането на чакъла и стоварването на количките с камъни на близката купчина. Двете групи, изглежда, не си разменяха нито дума.

Фейт се интересуваше само от местните работници. Ако желаше да зарази Вейн с някаква лъжа, трябваше да я посеете първо в техните глави.

Удобна възможност ѝ се откри към средата на следобед — почти по времето, когато вуйчо Майлс щеше да я отведе у дома. Двамата местни работници се отдалечиха встрани да си починат малко и да се порадват на щедрия си дял бира. Пълната им с материал количка остана без надзор. Фейт извади монетата от джоба си и я пусна сред натрошените камъни, така че едва-едва да се подава. Беше стара сребърна испанска осморка^[3], която бащата на Фейт беше донесъл от пътуванията си. Почернялата патина по ръбовете ѝ придаваше загадъчен вид.

Малко по-късно девойката видя работниците да се връщат при количката. Единият се наведе да се вгледа внимателно, след това заби лакът в ребрата на приятеля си. Двамата си зашепнаха и се озърнаха потайно, после първият измъкна нещо от количката и припряно го натъпка в джоба си.

На следващия ден Фейт привличаше по-малко погледи на разкопките.

Не беше точно приета, но вече не представляваше такъв интерес. Скиците ѝ също се подобряваха благодарение на късна нощна консултация с книгите на баща ѝ и всички изглеждаха доволни да я оставят да се занимава с работата си.

Това ѝ даде възможност да проведе някои собствени наблюдения. Скоро откри, че под прикритието, че скицира, може да разположи сгъваемия си стол и статива, където си пожелае, и да подслушва колкото ѝ се иска, гледайки сцената изпод око.

Съвсем скоро с опитния си молив би могла да начертае карта на дребните приятелства и търкания, които господстваха на разкопките.

Доктор Джекърс прърхаше по-щастлив, отколкото го беше виждала. Присвои си малка палатка, където настани разнообразни книжа от Обществото на антикварите и безценното си копие на *Reliquiae Aquitaniae*, най-новата и най-интересна книга за пещерните артефакти^[4]. Вечно търчеше да се консултира с нея и ставаше направо взривоопасен, ако някой друг посмееше да я доближи. Фейт беше изненадана, че не я е вързал за масата като средновековна библия.

Като господар на този източник на археоложки сведения докторът господстваше и в самия тунел. Забиваше колчета в пода на пещерата и прекарваше опънати датиращи въженца помежду им, като делеше района на мрежа от квадрати, които да се копаят един по един. Крок кимаше любезно, съгласяваше се с всичко предложено и след това променяше леко заповедите на доктора, докато ги предаваше на хората си.

Лембант обикаляше из разкопките и си пъхаше носа във всичко. Разглеждаше новоизкопаните находки, вълнуваше се, търчеше с тях в къщата, връщаше се с книги от библиотеката си и слагаше артефактите в грешните кутии. Крок кротко следваше ракетния му курс и разтребваше подире му.

Въпреки прословутото си лошо здраве Агата Лембант дойде отново. Прекара посещението си като кралица инвалид в издутата от вятъра шатра, а наблюденията си извършваше с царствена дистанцираност. Бен Крок можеше редовно да бъде видян приведен пред трона кушетка да ѝ задава подробни въпроси с шапка в ръка. Може би се боеше, че ако не обръща редовно внимание на Агата, вятърът ще я събори и счупи.

За изненада на Фейт намина също и мис Хънтър. Не прояви интерес към самите разкопки, а се задоволи да пие чай с мис Лембант. Пристигането ѝ оказа магически ефект и върху доктор Джекърс, и върху съдията. Единият се оттегли в най-далечния край на разкопките и мрачно се втренчи в някакъв мамутски зъб. Другият, изглежда, изгуби всякакъв интерес към пещерата и се присъедини към дамите за чая в бедуинската шатра.

Както Фейт подозираше, Крок беше лепилото, което държеше всички заедно. Той владееше разкопките, без да повишава глас или да привлича внимание към себе си. Изглежда, имаше очи и уши навсякъде, както и неочакваната способност да открива още непроявили се проблеми и да ги изскубва от корен. Накратко, Фейт бързо заключи, че ако иска да шпионира, краде, заговорничи или прави нещо друго наоколо, то тогава Крок най-вероятно ще бъде най-големият ѝ проблем.

Двамата местни работници, от друга страна, бяха променили поведението си след случката с монетата. Те изглеждаха по-нащрек и по-алчни и се бяха отдали на потайни, оживени скрити разговори.

Няколко пъти Фейт ги забеляза старателно да претърсват камъните в количката си и да се отклоняват към участъци от разкопките, където по принцип не работеха. Докато незабелязано се намираше в съседна шатра, тя чу единият да казва:

— Може би в крайна сметка има нещо вярно... Може старият Съндърли да е бил недоволен от дела си.

— Или другите са искали по-голям дял и той е знаел твърде много... — предположи другият. — Изключиха доктора от кръжеца, нали?

Фейт я заболяха зъбите от опитите да не се усмихне. Който и да беше намерил навитото ѝ листче, очевидно го беше прочел и бе споделил съдържанието му и с други. Ако слухът бе стигнал до тези двамата, то вероятно се носеше по целия остров. Планът ѝ работеше.

Въпреки случващото се истинско удоволствие криеше представата, че лъжата ѝ разпраца земетръсни тръпки по цял Вейн, събаря самодоволните ѝ врагове от пиедесталите им и ги кара да се бият като котаци. Фейт се изпълни с гордост и усещане за власт. Биваше я в тази работа... и задобряваше още повече.

[1] Фр. — визитна картичка. ↑

[2] Англ. pavy — съкратено от навигатор; название на специализираните в инженерни проекти черноработници. Названието идва от мащабното строителство на канали през XVIII в. във Великобритания, където от работниците се е изисквало усвояването на специфични умения. ↑

[3] Исп. real de a ocho — монета от осем реала, испански долар. ↑

[4] Reliquiae Aquitanicae, Being Contributions to the Archaeology and Palaeontology of Perigord and the Adjoining Provinces of Southern France (Аквитански реликви — принос в археологията и палеонтологията на Перигорд и съседните провинции на Южна Франция) от Едуард Лартет и Хенри Кристи (1875 г.) ↑

ЗЕМЕТРЪСИ

В неделя, разбира се, нито на разкопките се работеше, нито Фейт имаше възможност да ги посети. По настояване на Мъртъл цялото семейство Съндърли — облечено в най-хубавите си, черни като нощта дрехи — стисна зъби и отиде на църква.

Още при влизането им всички разговори затихнаха и цялото паство се смълча в очакване. На Фейт ѝ призля. Беше досущ като на погребението преди седмица. Докато семейството ѝ напредваше по пътеката обаче, шепотът наоколо ѝ се стори нервен, а не злостен. Когато стигнаха до ложата, в която бяха наели пейка, вече седналите там се преместиха, без да кажат и дума, като се постараха да не минават твърде близо до тях.

Клей, който бе изглеждал така несигурен и неефективен по време на погребението, сега се упъти към амвона си с решителност. Проповедта му беше за мъртвите, уважението към тях и милостта към останалите живи. Що за хора бяха, ако ще се подиграват на мъртвите? Нима канеха мъстта на невидими сили?

Насред церемонията някъде от основната група слушатели се разнесе приглушено изпискване, последвано от загрижени гласове.

— Припадна! — извика някой.

Затворена в ложата си, Фейт не можеше да се огледа. Съдейки по звуците зад гърба си, явно изнасяха някого. След малко проповедта продължи.

След службата, докато семейство Съндърли напускаха църковния двор, Клей забърза след тях с чело, сбръчкано от загриженост.

— Мисис Съндърли, мистър Кетистоук — много съжалявам, че се налага да ви безпокоя, но се боя, че на прислужницата ви Джийни Бисет ѝ призля по време на службата. Сега се чувства по-добре... но отказва да напусне църквата.

— Защо, за бога? — изуми се Мъртъл.

— Боя се, че въображението ѝ е превзето от доста гротескна измислица. Ще се опитам да я разубедея, но тя се смята за прокълната. За преследвана от призраци. Твърдо отказва да напусне осветената земя.

Изражението на Мъртъл не се виждаше под воала, но тя замълча за малко и явно обмисли внимателно думите му. Меко отбеляза:

— Дочух някои слухове. Колко широко разпространени са тези вярвания? Цялата ни прислуга ли ще ги използва като извинение, за да ни напусне?

Клей отвори уста, сетне я затвори с измъчен вид.

— Много съжалявам, мисис Съндърли. Боя се, че тези глупости повсеместно се смятат за факт. Всеки ден хората идват да навестят енорията, за да узнаят защо „не вземам мерки срещу призрака“.

— В такъв случай... ако им кажете, че погребението на съпруга ми ще усмири духа... — предположи Мъртъл.

— За съжаление, решенията по повод погребението му не са вече в моите ръце. Законът трябва да реши... — Клей сведе очи. — И... не искам съзнателно да подклаждам тези суеверия, които и бездруго са твърде дълбоко вкоренени. Има хора, които твърдят, че са виждали призрака да скита по скалите недалеч от дома ви. Тъкмо вчера на църковния олтар имаше оставено сериозно дарение с неподписана бележка, която ме моли да кажа молитва за, хм, неспокоен дух. Що се отнася до Джийни Бисет, страховете ѝ, изглежда, са основателни. Всъщност тя е в опасно, изнервено състояние.

Едва по-късно същата вечер една от случайните забележки на Клей удари Фейт с нова сила. Някой анонимно беше платил „сериозно“ дарение за молитви за успокояване на призрака. Бяха оставили и неподписана бележка — също като онази, примамила баща ѝ към смъртта му.

Някой на острова отчаяно се боеше от призрака на преподобния и също толкова отчаяно искаше да скрие самоличността си. Може би „призракът“ на Фейт бе допринесъл с нещо по-съществено, освен да храни Дървото на лъжите. Може да беше изплашил убиеца.

ДА ЯХНЕШ ЗВЯРА

Една лъжа е също като огъня, както постепенно откриваше Фейт. В началото трябваше да се раздухва и подхранва, но внимателно и нежно. Леко подухване би разжарило новородените пламъци, но по-силно ще ги угаси. А после лъжите се разпалват и разпространяват, разрастват се и се нажежават, и вече няма нужда да им се добавят съчки. Но тогава вече не са *твои* лъжи. Имат си собствен живот и форма и вече не ги управляваш.

Някои лъжи прихващат по-лесно от други, разбира се, и няма по-благодатна искра от слуховете за съкровище.

На третата сутрин, докато се возеше в каретата на доктора, Фейт нямаше как да не забележи, че по протежение на празния път към разкопките вече има неколцина зяпачи, които се облягаха на вълнолома с ръце в джобовете или си приказваха в сянката на скалите. В тях се забелязваше лениво напрежение, все едно са чайки с апетит за огризки, които се събират покрай бурната следа на рибарската лодка.

При приближаването до разкопките каретата подмина купчина натрошени камъни от изкопа. Три местни дечица ровеха в строшените камъни с алчна страст.

И над самите разкопки витаеше напрежение. Лембант беше потънал в сериозен разговор с доктор Джекълърс и Бен Крок и след като ги забеляза, Фейт разпъна статива си на дискретно разстояние, удобно за подслушване.

— Някаква муха ги е ухапала — тъкмо казваше докторът — и докато не разберем що за муха е и къде бръмчи под шапките им, не можем се отърва...

— Питам ги какво имат предвид — обясни Крок. Както обикновено, стоеше леко приведен, за да не си съперничи по ръст с Лембант. — Разсърдиха ми се и се измъкнаха, без да дадат точен отговор. Единият ме нарече „псето на яслата“ и каза, че сигурно си „получавам порцията“.

— Порцията ти ли? — Докторът се намръщи. — Какво става, тези тук да не са решили да стават учени? Какъв интерес могат да имат тези профани към нашите вкаменелости и кости? Освен ако... Да не би някой да им предлага пари за образци?

— И по-лошо има, сър — намеси се Крок. — Навитата ми казаха, че снощи прогонили двама нашественици от разкопките.

— Бандити? — предположи доктор Джекълърс.

— Бандитите щяха да нахълтат за плячка в тунела — възрази бригадирът — или да ровят в шатрите за по-евтините находки. Тези типове били в горния край на шахтата и навивали миньорската кошница.

— Музеите ще са! — Лембант удари дланта си с юмрук. — Знаех си, че така ще стане! Някой музей несъмнено е надушил откритията ни. Знаете какви са, винаги готови да откраднат славата и образците от благородните учени! Сигурно си имат агенти на Вейн. Крадци на вкаменелости! Грабители на мамути!

— Навитата са разпознали единия — продължи Крок. — Казват, че бил Стоук.

Питър Стоук беше от двамата местни копачи, които работеха на разкопките.

— Стоук! — Лембант погледна към въпросния работник. — Сигурни ли са? Вярвате ли им?

— Сториха ми се сигурни, сър, и не си представям каква причина имат да лъжат.

— Ще ме извините ли, господа? — Лембант още по време на обяснението на бригадира бе започнал да кипи от раздразнение. — Струва ми се, че се налага да разменя някоя любезна дума със Стоук.

Той се упъти към двамата мъже от Вейн, които товареха камъни в количката си, за да поговори с тях. Както се оказа, репликата му не беше нито любезна, нито една. Посипаха се много думи, част от които отекваха в дефилето на оврага.

— ... престъпници... ще ви вкарам в затвора, ако не изчезнете от очите ми веднага!

И двамата местни копачи си тръгнаха, но по време на оттеглянето си мятаха притеснени и недоволни погледи през рамо.

Лембант се върна обратно при приятелите си. Каза само:

— Крок, смятам, че ще се наложи да наемем още двамина от твоите приятели навита.

С това обаче въпросът не се изчерпа. Неприятностите изчакваха своя миг и се стовариха над разкопките в ранния следобед. Фейт тъкмо проучваше една от скиците си, когато случайно погледна нагоре от плиткия овраг към върха на съседния хребет.

— Какво е това? — попита тя в почуда.

„Това“ бяха просто човешка глава и рамене, очертани на фона на слънцето. Собственикът им надзърташе надолу в оврага.

Крок, който стоеше недалеч и чу девойката, също вдигна глава — тъкмо навреме да види силуета, преди той отново да изчезне от поглед. Не каза нищо, но се втурна и взе да се катери по стената на ждрелото, без да обръща внимание на криволичетската пътека.

Чу се тежко хрущане. На Фейт ѝ се стори, че една скала на десетина ярда от нея внезапно подрипва във въздуха, а после падна и пак подскочи. После обаче момичето забеляза, че се е пукнала на две. Не беше подрипнала — беше хвърлена отвисоко.

Фейт скочи на крака и хукна към тунела. Брезентовите шатри може и да забавеха някоя хвърлена отгоре канара, но момичето щеше да е в по-голяма безопасност в тунела.

От върха на хребета се разнесоха неясни викове на няколко гласа. Единият принадлежеше на Крок. Последваха тупурдия от кратко сбиване, още крясъци, сетне — тишина.

След малко на входа на тунела се появи вуйчо Майлс.

— Фейт, боя се, че ще трябва да приключим работния ден. Възникнаха проблеми и може да се появят още. Неколцина от местните предизвикват безредици — разправят, че навитата отнемали работата им, бръщолевят и някакви щуротии за злато. Лембант ни посъветва да си тръгнем, да не би да се върнат.

— Има ли пострадали? — поинтересува се Фейт.

— Не и от нашата страна — отвърна вуйчо ѝ. — И като стана дума — напомни ми никога да не тръгвам на бой срещу Бен Крок. Предпочитам да се боксирам с локомотив.

Стигаше толкова. Трябваше да е достатъчно. На Вейн имаше хора, които вярваха в златото на контрабандистите достатъчно, че да се промъкнат на разкопките, да ровят из камъните и да хвърлят цели

канари за отмъщение. Беше време Фейт да навести Дървото на лъжите отново и да открие дали усилията ѝ са дали плод.

Когато се здрачи, тя се измъкна през покривната градина, отново надянала траурната рокля от погребението. Този път носеше и наметалото, което мисис Велът ѝ беше препоръчала. Икономката се оказа права — наистина беше много по-топло с него.

Гребането този път ѝ се стори по-лесно. Мускулите на гърба ѝ привикваха с усилието и мислите ѝ бяха твърде претоварени, за да се паникьоса от влизането заднешком сред вълните. Морската пещера я засмука и лодката пристана на брега под съпровода на тътен и плисък.

Фейт се взе в ръце, зави фенера си и се изкачи в пещерата на Дървото на лъжите.

И от пръв поглед ставаше ясно, че тъмният масив на Дървото отново се е разраснал. Саксията вече не се виждаше, потънала в могила от черни листа. Филизите, които се бяха изсипали на каменния корниз, вече почти го скриваха и се протягаха надолу по бледите каменни стени. При приближаването си Фейт стъпи в нещо меко. Погледна в краката си и осъзна, че тъмни, вълнисти лози са се протегнали напред, все едно гигантски, многокрак паяк е залепнал за пода.

Фейт продължи да се приближава, като внимателно пристъпваше в пространството между лозите, понеже се притесняваше да не смачка плода по случайност. Отново чу какофонията от тихи въздишки във въздуха около себе си — неясни слова, несвързани отгласи.

— Защо растеш така заради *моите* лъжи? — попита тя. — Тези на баща ми бяха по-важни и в тях вярваха много повече хора.

Може би защото ме харесва... Мисълта беше идиотска, но Фейт не успя да я отблъсне напълно. *Или понеже аз го харесвам...*

Плода с дантелата от мъртви венчелистчета откри в големия централен сноп листа. Беше по-едър от предишния, почти един инч в диаметър. Този път си беше донесла килимче, което да си постели, възглавница да крепи главата и шията ѝ, докато е в омая, както и манерка с вода.

Знам, че ще бъде неприятно, каза си девойката, докато разцепваше плода, *но знам и че вероятно няма да ме убие.*

Бързо натъпка месестата вътрешност на плода в устата си, задави се и с гримаса я преглътна с помощта на малко вода. Мракът я

обгърна и я заблъска като барабан, докато светлината не изчезна напълно.

Дори застанала на моравата, Фейт знаеше, че надява стар спомен като обувка.

Беше на девет години и цялото семейство пристигна на гости в Лондон, а като специална награда бяха отишли да видят парк „Кристъл Палас“. Момиченцето остана омаяно от остъклените тераси на двореца и даже малко се уплаши от Големия лабиринт.

И после, разбира се, отидоха да видят динозаврите...

Грамадните зверове се намираха наред специално ограждение само за тях. В него изглеждаха у дома си — живи, сякаш човек ги е заварил просто в миг на застой. Бяха уловени да се припичат на слънце върху малки островчета, да крачат сред дърветата и да се къпят в личното си езеро.

Имаше звяр, приклекнал като жаба, с така широко зейнала уста, сякаш се хилеше. От езерото стърчеше елегантна плезиозавърска шия. Ихтиозавър се излежаваше, изпълзял наполовина на брега и с глава, вдигната във въздуха да щракне с острозъбите си челюсти, очите му — странно сегментирани като портокали. Грамадният, гърбав мегалозавър сякаш се бе накарал да завърти огромното си, рептилско туловище и да се отдалечи сред дърветата.

Фейт се държеше за ръката на бавачката, а Хау спеше в зелената си количка. Мама беше прелестна в синкавата сянка на слънчобрана си. Татко, който знаеше всичко, разправяше как са изработени моделите, и говореше за учените, които си устроили тържествена вечеря в единия игуанодон. Слънцето грееше и по небето се носеха бели, пухкави като гъши пера облаци. Посетителите се тълпяха, вдигаха гълчава и се смееха, и всички дами бяха красиви.

След това мегалозавърът полека примигна с мътното си, тъжно око, премести ниския център на тежестта си и се устреми напред.

Внезапно Фейт вече не държеше ничия ръка. Не беше и на девет години. Бавачката, татко ѝ, майка ѝ и Хау бяха изчезнали. Небето тежеше в сиво, а динозаврите напредваха, щрапаха и плуваха към зрителите.

Не беше възможно да се случва подобно нещо, така че никой не побягна, когато ихтиозавър сграбчи една от дамите за тясното кръстче и я завлече във водата. Два грамадни, подпухнали игуанодона

отхапваха глави без злоба или възбуда. Крокодили със зъби като игли се гърчеха в тревата със заслепяваща скорост и се мятаха към децата.

Никой от зверовете не нападна Фейт. Само скачаха и се мятаха и от двете ѝ страни. Тя протегна ръка и напипа кожестите, змийски люспи, които се плъзгаха покрай пръстите ѝ. Когато грамадният мегалозавър спря пред нея и легна на земята, девойката се покатери по крака и по рамото, за да седне като в седло на буцестата му плешка.

Мегалозавърът се изправи отново на крака и тя се озова високо — достатъчно високо да види срещния край на парка и друг грамаден динозавър с шипове по гърба и кацнал на главата му самотен ездач. Пред очите на Фейт той разби оградата на парка, събаряйки с лекота перилата, все едно бяха колчета за крикет.

При вида на другия ездач момичето настръхна от странно усещане за близост — както става, когато мернеш движение в старо огледало.

Ето те и теб.

Не си спомняше кой е ездачът, но знаеше, че е също като нея. Знаеше и че ѝ е враг. Беше ѝ отнел нещо ценно и тя бе дошла, за да го преследва.

Доловил порива ѝ, мегалозавърът се втурна по петите на негодника, промъкна се през строшената ограда и се втурна през парка, последван от стадо други динозаври. Фейт не отлепваше поглед от другия ездач, макар че игуанодоните преобръщаха омнибуси и ядяха коне. Каруци скърцаха и хрущяха под широките стъпала на мегалозавъра. Когато изрева, между зъбите му имаше заседнали спици от слънчобран.

Фейт догонваше целта си. Скоро щеше да може да види лицето на другия ездач. Скоро жребецът ѝ щеше да се озове достатъчно близо да се хвърли върху задните бутове на другия динозавър...

Режещ врясък разкъса въздуха над девойката. Тя вдигна глава — точно навреме да види крилат силует да се спуска стремглаво от небесата, а ездачът на гърба му едва се забелязваше. Зейна зъбата човка. Последва мрак, потопен в безболезненото, разтърсващо до кости хрущене от счупването на врата на Фейт.

УХАПВАНЕ

Хубаво беше да почувства тревата под ръцете си и под главата си.

Фейт вдиша дълбоко. Не беше мъртва значи. Каква лъчезарна вест! Отвори очи и се вгледа в нощното небе. Беше толкова ясно, че се различаваха цветовете на най-ярките звезди и слабото, димно сияние на невъзможно далечните звездни купове.

Жива съм, каза си Фейт. Вратът ми не е счупен от птеродактил. Макетите на динозаврите от парк „Кристъл Палас“ не са оживели и не са изяли Лондон.

След това малко по-озадачено:

На открито съм.

Фейт рязко седна и се наложи да се подпре на ръце, понеже светът се завъртя и наклони. Вярно беше. Не се намираше вече в пещерата.

Озърна се и откри, че седи наред един от затревените носове. Краката ѝ висяха в дупка, полускрита от ниски шубраци. Когато надзърна в нея, различи съвсем бледо сияние на жълтеникава светлина.

— Това сигурно е фенерът ми — каза на глас. Сега, като се замислеше, струваше ѝ се, че си *спомня* как развързва собствените си въжета. Ноктите ѝ бяха начупени и наръбени. Завъртя длани и се вгледа в мръсотията и драскотините по тях. Да, определено се беше катерила. Беше се пропъхвала в цепнатини и издърпвала през теснини. Беше се впуснала в пещерния лабиринт и бе намерила друг изход.

— Събудих се много по-рано този път — прошепна си под нос. Изправи се и се олюля. Звездите боцкаха и пулсираха, когато добави: — И този път главата ми е по-ясна.

Фейт се озърна в опит да разпознае формата на скалите и да ги напасне към мислената си карта. Приблужи се по-плътно до ръба и надзърна надолу, а коленете ѝ се разтрепериха неудържимо.

Знаеше къде се намира! Не беше далеч от горния път, който минаваше между Бул Коув и градчето — близо до наблюдателницата, там на идване я бяха зарязали заради сандъка с „разнообразни дреболии“.

Всеки понеделник вечер в колибата за наблюдение на крайбрежния път има бой с плъхове, беше казал Пол Клей. *Ела и ме намери там — ще поговорим за скъпоценното ти убийство.*

Днес беше понеделник вечер и Фейт се намирал съвсем близо до наблюдателницата. Преди време присъствието на бой с плъхове й се беше струвало немислимо, но сега не си спомняше защо. Искаше да поговори с Пол Клей.

Той я беше предизвикал да се появи. Вярно, беше предизвикателство, което не се очакваше да приеме — начин Пол да й удари шамар със собствената й изисканост и женска слабост. Сега обаче Фейт не се чувстваше нито гнуслива, нито безсилна. Все още си спомняше текстурата на динозавърската кожа, търкаща се в нейната.

Търпелив, но настоятелен вятър дърпаше роклята й, докато Фейт вървеше по пътя. Звездите сияеха със студено търпение. Нисичките дървета трепереха и се цупеха.

Най-сетне тя разпозна разклонението на пътя, където я бяха свалили от каретата на Лембант. Намери криволичещата пътека, която бе използвала и преди, и накрая видя и буцестия силует на колибата, щръкнал на каменистия склон. Този път очертанията бяха допълнени от малка тълпа и се чуваха гласове. Оранжево сияние се лееше от отворената врата.

Присъстващите бяха мъже — до един. *Какво правиш?* — изпищя гласче в главата й. — *Защо си дошла?* Паника блъскаше с криле нейде в черепа й, но засега беше приглушена. Фейт придърпа напред качулката на плаща, за да прикрие лицето си. Изчакваше, стъпила на самия ръб на ореола от светлина на фенери.

До вратата си говореха три момчета. Най-малкото извърна глава и видя посетителката. В същия миг светлината от вратата падна върху лицето му. Беше Пол Клей.

Той я зяпна, така че и спътниците му се извърнаха да погледнат в посока на Фейт. Пол прошепна припряно нещо на другарите си и забързано се упъти към Фейт.

— Какво правиш тук? — попита невярващо.

— Ти ме предизвика, помниш ли?

На девойката внезапно ѝ хрумна да се запита как ли изглежда — с наметало и облечена в черно, прокрадваща се в сенките и мрака.

— Мислех, че аз трябва да се плаша, не ти.

— Не съм си и помислял, че ще дойдеш! — изсъска Пол. — Да не си полудяла! Да не искаш хората да те видят тук?

— Каза ли им коя съм? — поиска да знае Фейт.

— Да не мислиш, че си се маскирала? — Пол забели очи. — На целия остров младежите на наша възраст са няма и дузина. Всеки, който те види, ще знае коя си... — той хвърли поглед през рамо. — В момента се наложи да кажа на приятелите си, че си побъркана. Разхлопала ти се е дъската от мъка. Безопасна си, но си склонна да скиташ. Как иначе да обясня появата ти тук?

Фейт погледна към колибата и осъзна, че те двамата привличат заинтригувани погледи.

— Как иначе можех да говоря с теб? — прошепна тя. — Изобщо не дойде да ме навестиш!

— А ти какво очакваше? — Пол присви очи. — Открадна хонорарите ни от снимките на разкопките! Защо? Това някоя от жлъчните ти играчки ли е?

Фейт се пребори с налудничавото изкушение да му каже какво е, просто за да види дали ще успее да го ядоса.

— Не — призна тя. — Трябваше да се добера до разкопките, за да разследвам. Баща ти разправял ли ти е за веригата на миньорската кошница, която се скъса?

Пол кимна.

— Била си с брат си в кошницата, така каза. Не е било истински опасно обаче, нали? Страничните въжета са предпазили кошницата от падане.

— Буквално в последния момент решиха да качат нас в кошницата — прошепна Фейт. — Това промени всичко, понеже ние бяхме деца. Провериха и пристегнаха всичко наново — и тогава сложиха и направляващи въжета. Ако вместо нас се беше спуснал възрастен — или може би двама, да речем баща ми и бригадирът...

— Без проверка — отбеляза замислено Пол. — И без направляващи въжета.

— Прас — потвърди Фейт.

— Смяташ, че са възнамерявали да убият баща ти — каза момчето, без да си дава труда да превръща твърдението си във въпрос.

— Смятам, че някой е обработил една от брънките — съгласи се Фейт, — и трябва да е човек, който има достъп до разкопките...

Тя не спомена за Дървото на лъжите, виденията си или факта, че бащата на Пол е един от тримата ѝ главни заподозрени.

Младежът обмисли изказването ѝ с обичайното си изражение на издялана от камък статуя и наклони глава под ъгъл, който като че ли се явяваше първи братовчед на кимването. Тихо отбеляза:

— Възможно е. Поговорих с хората — поразпитах за онези от града, които може да искат смъртта на баща ти — да речем семейството на приятеля ми Тоби, който попадна в капана. Онази нощ всички са си били у дома. Но господата от разкопките... — той се намръщи. — Мистър Лембант. Доктор Джекърс. Бригадирът Крок. Стоук и Карол. Навитата... — той стрелна Фейт с тънка, мрачна усмивка. — Ние с баща ми...

— Вуйчо Майлс — додаде Фейт. — Мисис Лембант. Мис Хънтър.

— Не на всички ще им стигне силата — посочи замислено Пол.

— Може би не е толкова важно — възрази Фейт. — Струва ми се, че знам защо татко не е стрелял с пистолета по убиеца си... — Тя си спомни последното си видение, динозавъра с шиповете, който изчезва в далечината, и внезапната засада от страна на ездача на птеродактила. Осъзна, че именно това беше посланието на видението. Трябваше да търси не един убиец, а двама. — Според мен негодникът не е сам. Единият партньор се е срещнал с татко и му е отвлякъл вниманието, а другият го е ударил изотзад. В този случай пистолетът не му е помогнал — нужни са му били и очи на тила.

Пол обмисли и това изказване и кимна полека.

— Труповете са тежки — каза той с увереност, породена от опита. — Докато не преместиш няколко, не осъзнаваш колко много тежат. Ако са го сложили в количката и са го качили горе на скалите, щяло е да бъде далеч по-лесно за двамина.

— Пол!

Фейт вдигна глава и видя, че повечето въртящи се пред колибата са изчезнали вътре. Само рижаво хлапе на около шестнайсет бе останало да наднича през вратата.

— Готови са за следващото куче! — извика то на Пол. — Побързай! — И хвърли кратък, въпросителен поглед на Фейт. — И така и така си загазил до уши, бъди джентълмен и спаси дамата, твоята приятелка, от студа!

„Не“ би било лесен и правилен отговор, но Фейт не го изрече.

Колибата беше слабо осветена и сега, пълна с народ, изглеждаше по-голяма. На Фейт ѝ се стори странна и враждебна плътната близост на толкова хора — при това все мъже. Тежките им ботуши стигаха да я накарат да се чувства крехка и безполезна. Повечето присъстващи гледаха към средата на помещението и не я забелязаха да се вмъква вътре с Пол и рижавото хлапе.

Докато девойката пристъпваше на светло, синът на Клей я загледа и се намръщи леко. Прошепна:

— Какво им има на очите ти?

— Нищо — отвърна Фейт и се извърна встрани. Другите приятели на Пол също се бяха примъкнали наблизко и я наблюдаваха с враждебна алчност. От време на време стрелкаха с впечатлени погледи и младия Клей. Нищо учудващо, предположи тя. Бяха го пратили за обикновен кичур от косата на преподобния, а той се беше върнал с цялата му луда дъщеря. За щастие, никой друг в колибата май нямаше време да ѝ отдели внимание.

Дори от мястото си до вратата Фейт виждаше, че в средата на наблюдателницата са наредени ръб до ръб дървени дъски така, че да оградят празен правоъгълник около шест на осем фута.

— Беси! — обяви някой от противоположната страна.

Публиката нададе радостни възгласи.

В съседство с дъсчения правоъгълник мъж държеше във въздуха куче. Беше джак ръсел териер с грейнали очи и Фейт се изненада колко дребно и обикновено на вид е псето. Някак си бе очаквала чудовище със сбръчкана муцуна и провиснали бърни, поне четири фута в рамото на ръст.

— Колко тежи тя? — провикна се някой от тълпата, вдигнал в ръка часовник.

— Четиринайсет паунда — отвърна собственикът.

Неколцина надонесоха и изпразниха в правоъгълника чували, които се гърчеха и шаваха. Тълпата преброи до четиринайсет в един глас и сега вече зад дъсчената ограда гъмжеше от плъхове — сърдити и

озлобени, те се завираха по ъглите и се мъчеха да се покатерят по тях, и се претърколиха един върху друг в опитите да се измъкнат.

Скандирането на името на Беси прерасна в много гласен възбуден рев.

— Давай! — кресна мъжът с часовника и собственикът на Беси я пусна в ямата.

Колко бързо беше това куче с мустаката муцуна! Направо страхотно! Стрелна се, притисна един плъх в ъгъла и го прехапа през мекия корем, разтръска го и продължи нататък. Скок. Ухапване. Тръсване. Поредният кафяв труп тупва на стърготините като малко чувалче с брашно.

Очите на Фейт я заболяха, но тя не отклони поглед. Беше същото като в онази ужасна нощ, когато не можеше да отлепи поглед от трупа на килима.

Искаше ѝ се да има повече кръв и писъци. Искаше всяка смърт да детонира пред нея като малък черен фойерверк. Искаше смъртта да има тежест. Навсякъде около нея се носеха крясъци, но самите убийства бяха тихи, безмълвни и безлични. От живота в смъртта, живот и смърт — без повече драма от изтърсването на покривка за легло.

— Остават трийсет секунди! — викна човекът с часовника.

Колко сладко беше териерчето! Колко делово. Но Фейт виждаше само зъбите му. То се състоеше от зъби.

— Само зъби — каза тя и се засмя. Смехът потъна в какофонията около нея. Всички крещяха и викаха. Ревящо месо, смеещо се месо. Месо със съвсем малка, краткотрайна искра живот. И какво толкова е животът? Зъби. Зъби и стомах, и сляп, идиотски импулс зад очите, който нарежда на мръвката да убива и да изяжда други мръвки.

Ето тъй костите падаха на земята, над тях се трупаха нови кости и още, и още, докато съградят цели възвишения и планини. Смърт след смърт над смърт върху смърт... И двукраките животни изравяха старите кости и им се дивяха. След това и те умираха на свой ред — и лежаха в гробовете си като плъхове в стърготините в очакване да се превърнат в стари кости...

— Четиринайсет убити! Времето изтече!

Извадиха Беси и сега на свой ред над дървените прегради се навеждаха мъже, които ръгаха мъртвите плъхове с пръчки да проверят

дали не им е останала някоя тръпка живот. Нещо дърпаше ръкава на Фейт. В ухото ѝ се разнесе глас.

— Да се махаме.

Беше Пол. Пол Клей.

— Не — отвърна Фейт. — Искам да погледам. Забавно е. Нека видя!

Чувстваше се олекнала. Замисли се за видението си и мегалозавъра, който хапе и хапе, и за издокараните безглави трупове, които падаха на земята.

Пол Клей вече я дърпаше за ръката и тя го остави да я изведе от колибата, понеже какво значение имаше? Нали виждаше зрелището, не преставаше да го гледа и то се случваше в мрака зад затворените клепачи на Фейт...

Беше освобождаващо да узнаеш, че нищо няма значение. Изпълваше те усещане за пространство, сякаш небето се е вдигнало, и девойката откри, че земята и морето са създадени от дим. Само дим. Тя самата беше дим. Тялото си чувстваше горещо и леко, и въздушно.

— Седни — каза Пол.

— Няма нужда — отвърна Фейт. Ако пожелаеше, би могла да полети.

— Просто поседни — настоя младежът.

И тя го стори, понеже иначе той щеше да продължи да го повтаря до безкрай, а какво значение имаше?

— Ако ти е приляло...

— Да ми призлее ли? Не, не ми е лошо.

— Бледа си като хартия и на очите ти им има нещо.

— Имам очите на баща си — отвърна Фейт. Трудно ѝ беше да не се изсмее. Пол Клей не знаеше колко е смешно и това го правеше още по-забавно.

— Защо дойде тук? — попита отново Пол с преливащ от разочарование глас и с нотка на отчаяние.

— Имам нужда да ми помогнеш — призна Фейт. — Баща ти е променил снимка чрез залепване на главата на малко момченце върху твоя снимка. *Ти* можеш ли да направиш такова нещо?

— И да изглежда естествено? — Пол се намръщи и предпазливо я измери с поглед. — Само ако хората са с еднакви размери и са обърнати в една посока.

Фейт измъкна тефтерчето си и извади безценната си единствена снимка на баща си. Погледна я с мъка и я протегна към Пол. Нареди:

— Изрежи главата на баща ми. Залепи я на някого другико на една от снимките на разкопките. Направи го да изглежда, все едно баща ми стои между останалите джентълмени — и ги преследва всичките.

— Защо?

— Искам да изплаша убиеца.

— Не — отвърна Пол равно.

— Защо не?

— Да не си луда? На теб снимките с фотоапарата може да ти изглеждат като забавни играчки, но парите ни трябва! Баща ми се преструва, че не е вярно, но са ни нужни. Ако ни излезе име, че правим шеговити снимки с лица на мъртви клиенти, кой ще идва при нас?

— Ти прие предизвикателство да отрежеш от косата на баща ми — сопна се Фейт. — Е, сега аз те предизвиквам да изрежеш лицето му!

— О, а защо не ме предизвикаш да скоча от някоя скала? — върна ѝ го Пол. — Има предизвикателства, които ти не би приела.

— Така ли? — Фейт отново се изправи на крака. — Предизвикай ме. Предизвикай ме да сторя нещо. И ако го сторя, трябва да направиш снимката.

Те се втренчиха един в друг и Фейт отново усети как разговорът им се пързала към пропастта на лудостта и прибързаността, както се случваше всеки път.

— Извади един плъх от чувала с голи ръце — каза Пол и посочи захвърлен на земята, здраво завързан чувал. Пред погледа на Фейт той се размърда, а вътре шаваха и се гърчеха три заоблени твари. Веднага, щом думите бяха изречени, младежът видимо се стресна.

— Чакай — възпротиви се той, щом Фейт приклепна до чувала и леко отпусна здраво затегнатото въже на гърлото му. Тя отново погледна момчето в очите и бръкна решително вътре.

Напипа под пръстите си груба козина и спазматично движение, което я принуди да трепне. Леко гъделичкане на мустаци, рязко подраскване с нокът. Фейт посегна към движението и сви длан върху заоблено, косматото нещо. Беше меко и полудяло, гърчеше се в хватката ѝ, докато тя се съпротивляваше на инстинктите си и продължаваше да го държи.

Близо до основата на палеца ѝ последва остра болка — невидими зъби се вкопчиха в плътта ѝ. Ръката на Фейт трепна, но тя удържа хватката си. Не можа да сдържи усмивката си при изражението на Пол: замаян ужас.

— Спри! — младежът падна на колене до нея и измъкна ръката ѝ от чувала. Плъхът се изскубна от хватката ѝ и избяга в тъмния храсталак.

Събратята му по съдба го последваха.

— Защо ме спря? — Фейт беше бясна. — Държах плъха! Не може да кажеш, че съм се провалила!

— Ухапа ли те? — Пол обърна ръката ѝ. В основата на палеца ѝ се виждаха две дълбоки алени следи от зъби.

— Какво значение има? — извика девойката. — Ти искаше да страдам, иначе нямаше да ми отправиш предизвикателството!

— Исках да те видя да отстъпваш! — избухна Пол. — Поне веднъж!

— Дай ми друг чувал с плъхове! — извика Фейт.

— Не! — Младият Клей заскуба косата си, затвори очи за миг и изпъшка. — Печелиш. Ще си получиш снимката. Само... без повече плъхове! — Той отчаяно погледна към празния чувал на земята. — Трябва да тръгваме — добави с тон, по-близък до обичайния, — преди ловецът на плъхове да излезе и да открие, че стоката му я няма.

Пол изпрати Фейт чак до пътя, където тя го накара да спре. Не искаше той да зърне отвора към подземните пещери на Дървото на лъжите.

— Никога не съм имал намерение... — поде той, после замлъкна и поклати глава. Додаде: — Измий раната. Случва се да умреш от ухапване на плъх.

Фейт тръгна, без да се обръща назад. Не можеше да му обясни поведението си. Ухапването на плъха болеше, но не това я притесняваше. По странен начин болката беше облекчаваща — като разговора с това момче, което я мразеше.

МЪЛЧАНИЕТО Е НОЖ

След като вървя около пет минути, Фейт чу хрущенето на стъпки на известно разстояние зад себе си. Първата ѝ мисъл беше, че Пол я е проследил. Когато успя да хвърли поглед през рамо, забеляза два силуета, но и двата не принадлежаха на младежа. Бяха неговите приятели — по-възрастните момчета, които забеляза на входа на колибата.

— Я върви по-полека! — подвикна по-високото, рижаво момче. — Не се плаши!

Да ти заръчат да не се плашиш на този гол, озарен от луната път, криеше страховита нотка, която накара Фейт да изтръпне от желание да побегне. Момчетата обаче щяха да я надбягат, защото нямаха поли, в които да им се заплитат краката.

Двамата я догониха и тръгнаха от двете ѝ страни, на по около два ярда разстояние.

— Не трябва да се разхождаш нощем сама — заяви рижавото хлапе. — Защо да не те придружим и да те изпратим до вас? Ние сме приятели на Пол. С нас си в безопасност.

Беше съвсем естествено предложение и може би дори направено с благородни намерения. Усмивката на рижавото хлапе беше широка, но в очите му се долавяше клинично любопитство. Още преди да го мерне как хвърля заговорническа усмивка на приятеля си, Фейт знаеше, че той не проявява благородство.

Опита се да крачи по-бързо, но младежите ускориха ход и с лекота останаха в крак с нея, и след известно време тя забави до нормалната си скорост.

— Не можем да те оставим сама, мис — настоя второто момче, русоляво, с широк нос и наблюдателни очи. — Кавалерството не ни позволява.

— Просто искаме да поговорим с теб — добави рижият.

Фейт пъхна едната си ръка в джоба и тайно натисна копчето за отваряне на бащиния си нож. Беше като самотен плъх между две псета, но можеше да хапе. *Имат числено превъзходство, помисли си със странно спокойствие, и са определено по-едри и по-силни. Но ако наръгам единия, според мен другият ще се уплаши ужасно.*

— Можеш да ни споделиш разни тайни — продължи рижият, — каквито казваш и на приятеля ни Пол. Всички сме дружки, нали така?

Фейт се поколеба, после кимна, като се постара да запази изписаните на лицето си замайване и унес. Пол беше казал на другарите си, че „й хлопа дъската“, и тя определено беше способна да изиграе такава роля. А ако младежите я мислеха за замаяна, то внезапни движения от нейна страна биха ги заварили неподготвени.

— На всички ни беше много тъжно да чуем за баща ти — отбеляза рижавият, без да си дава труд да свали усмивката от устата си, — и се чудехме...

— ... какво е направил със своя дял от съкровището — прибърза русичкият.

Рижият изшътка укорително и Фейт го хвана да стрелва другото момче с многозначителен поглед.

— Не обръщай внимание на приятеля ми — заяви той. — Онзи ден през главата му мина колело на каруца и черепът му още е малко подпухнал. Просто се чудехме... дали съкровището е на безопасно място. Или... ако имаш нужда да го преместим някъде на по-тайно...

— Така и не му дадоха съкровище — отвърна Фейт с унесен, детински гласец. Обърна се към рижото момче и настойчиво се втренчи в лявото му ухо. — Заради това ли е ядосан?

— Баща ти ядосан ли беше? — Рижият изглеждаше притеснен, но заинтригуван и Фейт осъзна, че ще глътне кукичката даже ако червейчето е малко гумено.

— Ами... така мисля — сподели тя. — Не си... спомням.

— Е, и какво е станало със съкровището? — попита русият, който, изглежда, не беше от най-чевръстите в умствената област. — Ходила си на разкопките — голямата дупка в земята. Видя ли някой да има монети? Може би в чувал?

— Не — отвърна Фейт. — Само сандъка...

Видя лицата на момчетата да се изострят от болезнен интерес. Направо започваше да се забавлява.

— За сандъка нищичко не знам! — добави за всеки случай, клатейки трескаво глава. — Изобщо не съм го виждала — нищичко не видях! Изобщо не го видях да дава на някого сандъка...

— Кой? Кой на кого е дал сандък? — попита рижият.

— Мистър Лембант? — предположи русият с не особено приглушен глас.

Фейт се втрени в подгъва на роклята си и не отрече. Ставаше свидетел как лъжата ѝ расте, подхранена само от намеци и премълчавания, и как придобива нова форма пред очите ѝ. Самото мълчание можеше да бъде използвано сръчно и ловко като нож.

— Вече знаем за сандъка на мистър Лембант — увери я гладко и неубедително рижият. — Можеш да ни разкажеш всичко за него. На кого го даде той? — взираше се внимателно в лицето ѝ. — На мистър Клей? На мистър Крок? — Последва пауза и в очите му заблестя прозрение. — Или беше някоя дама? Дама с черна коса?

— Да нямаш предвид мис Хънтър? — попита Фейт, напълно изумена от предположението му. Не се сещаше за никого друго, който да съответства на описанието.

— Знаем, че тя посещава разкопките — намекна русият и се изкиска тихо, — а знаем и защо.

— Защо?

Фейт беше искрено любопитна. Посещението на мис Хънтър на разкопките я беше изумило. Управителката на пощата беше приятелка на мисис Лембант, но несъмнено щеше да е далеч по-удобно да я посети в „Пейнтс“.

— Е, не би трябвало да говорим за такива неща пред почтена дама като теб... — обяви рижият. — Освен ако... не се согласиш на сделка. Ще ти кажем за мис Хънтър, а ти ни кажи за сандъка. Става ли?

Фейт кимна унесено.

— Това е тайна, която всички знаят — обясни рижият със злонамерена цветистост. — Мис Хънтър има таен любим. Не обича захаросани виолетки, но ги поръчва с всяко пощенско корабче. Излиза да се разхожда сама с двуколката си във всякакви странни часове и все поема по северния път, встрани от града. Този път не стига до толкова много места...

Вярно беше. Водеше само до Бул Коув, до разкопките и до „Пейнтс“.

— И понякога — добави цветисто русият — се вижда сигнал от телеграфната кула. Примигване на светлината срещу слънцето... — той вдигна нещо въображаемо и го завъртя във въздуха. Уточни: — Огледало.

— Казват, че мисис Лембант идва на разкопките, понеже знае, че мис Хънтър ще намине — допълни рижият и смигна. — Хвърля едно око на кокошарника, за да не влезе лисицата.

— Мис Хънтър е отказала на доктор Джекърс поне дузина пъти — допълни русият. — Хвърлила е око на по-добра стока. Мисис Лембант няма да векува, така казват.

Фейт си спомни съдията Лембант, който не можеше да стои на едно място и минута, но спираше суетнята и палеонтоложките си занимания, за да поседне и да пие чай при посещението на мис Хънтър. Беше трудно да си представи как някой има страстна афера с подобна едра, подла, подобна на дропла дама, но това придаваше смисъл и на посещенията на мис Хънтър, и на тези на мисис Лембант на разкопките.

Видението на Фейт намекваше за двама убийци. Сега, като се замислеше, биха могли да са и нещо повече от съюзници. Можеха да се окажат любовници. Зад бурните импулси на Лембант може би се криеха две спретнати, пълнички дамски ръчички, които му дърпаха конците.

В същото време Фейт осъзна и още нещо. Хитрата, остроумна мис Хънтър беше сериозен играч на острова, но не я харесваха. Нямахме как да сбърка радостната злост в гласовете на момчетата. Мис Хънтър беше отровила умовете на островитяните срещу семейство Съндърли. А сега Фейт имаше шанс да върне услугата.

— Не съм имала предвид нищо да виждам — занарежда тя с все същия упоен глас. — Беше просто стар сандък. И после мис Хънтър много бързо замина с двуколката си.

Момчетата си размениха възбудени погледи.

Земята тук ставаше все по-неравна и беше осеяна с ниски храсталаци. Недалеч Фейт забеляза и шубрака, който скриваше входа на пещерата. Тя забави ход, спря, сетне се обърна и се взря безизразно назад по пътя.

— Кой ни преследва? — попита и вдигна ръка да посочи.

Момчетата се стреснаха и взеха да се взират в мрака. В този миг валмо облаци изплува пред луната и временно потопи околността в мрак.

Фейт побягна.

Преди да наченат обърканите викове, вече се беше добрала до най-близките храсти и се скри сред филизите им. Наоколо трополяха припрени стъпки. Отекваха викове и заплахи. Накрая стъпките затихнаха и задъханите момчета спряха на едно място.

— Мисля, че изтърча от скалите!

— Да идем долу да погледнем?

— Че каква полза пък от това? Ако е скочила, не можем я сглоби, нали? Трябва да се махаме!

След като момчетата си отидоха, Фейт излезе, прокрадна се през люшкащата се трева и издърпа назад хрусталаците, които скриваха отвора, водещ обратно в пещерната система. Светлината от фенера още потрепваше нейде долу. Водена от сиянието му, девойката се промушваше през цепнатините и пълзя през пукнатините, докато не се озова отново в грамадната пещера на Дървото.

Дървото на лъжите я очакваше.

Беше израсло дори за няколко часа от последното ѝ посещение — Фейт беше сигурна в това. Чувстваше се изцедена, но и все едно се е прибрала у дома.

Провиснал сноп лози ѝ заприлича на цветна люлка, каквато бе виждала на картина. Стори ѝ се най-естественото нещо на света да седне в нея. Стеблата изпукаха, но понесоха тежестта ѝ. Фейт се пресегна от двете си страни и потърка опакото на дланите си в прохладните, черни листа, след това се облегна в мрежата на лозите и затвори очи.

Тътенът на морето беше оглушителен. Тя чуваше в него множество отгласи — рева на мегалозавъра от съня си, гълчавата от наблюдателницата и враждебните шепоти от църквата. Понякога ѝ се струваше, че чува и собственото си име, изфъфлено и изкривено, сякаш го произнася неопитен език.

Беше избрала и лъжата си.

— Съкровището на контрабандистите вече не е скрито на разкопките — довери Фейт на растението. — Мистър Лембант го е дал

на любовницата си мис Хънтър.

Хората са животни и животните са съставени предимно от зъби. Главната ти задача е да хапеш и то начесто. Това е единственият начин да оцелееш.

БЕЛИ ОЧИ И СЪСУХРЕНА КОЖА

Фейт се пробуди в — или по-скоро на — собственото си легло. Още беше облечена в траурните одежди и отново ѝ се гадеше и беше изтощена. Смътно се виждаше как гребе на връщане от пещерата, залита по стълбите в тъмното и рухва в леглото си.

Споменът за нощните ѝ приключения полека се разгърна като зловещ гоблен. Струваше ѝ се фантазмагория. Да язди динозаври, да я нападне птеродактил, да присъства на бой с плъхове, да пъкне ръка в торба с гадини...

Вниманието ѝ привлече болка в ръката. В основата на палеца си откри две дълбоки, зловещо пурпурни дупки, а кожата около тях беше станала жълтеникавобяла. Зяпна ги и си припомни и болката от ухапването на плъха, и мъчението от измиването на раната в солена вода после.

Фейт *наистина* беше ходила на бой с плъхове. Бяха я видели там — самотно момиче в тълпата мъже. Беше се чувствала толкова уверена и с ясен ум, а сега стомахът ѝ се свиваше при мисълта за поетите рискове. Несъмнено слуховете вече бяха плъзнали. Безценната ѝ невидимост щеше да стане на парчета. Умът на Фейт започна да се стрелка като плъх в търсене на ъгли и пътища за бягство. Можеше да отрича всичко изцяло или да каже, че е тръгнала на разходка и се е изгубила...

Беше прежадняла. Тъкмо допиваше водата от гарафата си, когато ѝ хрумна ужасна мисъл. Внезапно не можа да си спомни кога е пълнила за последно купата с вода на змията.

Припряно смъкна покривалото от клетката. Змията се беше навила сред парцалите както обикновено, но златно-белите проблясъци на абаносовите ѝ люспи изглеждаха помътнели и восъчни.

— Не! — Фейт отвори вратата на клетката, припряно наля вода в паницата и нежно погали намотките на змията. За нейно облекчение тя помръдна. Когато главата ѝ се появи обаче, тя видя, че очите са

покрити от прозрачна, мътна кора. — Не умирай! Не ме напускай! Толкова съжалявам!

Змията се плъзна нагоре по ръката ѝ, за да се намести на раменете ѝ, а люспите ѝ стържеха като хартия.

Точно тогава на вратата тихо се почука.

— Извинете, мис — обади се тихо мисис Велът. — Ако желаете да се присъедините към брат си за закуска в детската...

— О, моля ви! — Фейт отвори вратата с импулс, породен от паниката. — Мишката, която ми дадохте за змията преди няколко дни... тя как е умряла? Възможно ли е да е погълнала отрова?

Мисис Велът се стъписа от внезапната поява на увенчаната от змия девойка на вратата, но успя да се овладее.

— Мишката беше в капан... — Икономката несигурно погледна към змията. — Не ми се струва вероятно да е била отровена — но предполагам, че и това е възможно.

— Нещо ѝ има — вижте... — Фейт вдигна най-горната намотка на змията така, че икономката да види млечните ѝ очи. — Има ли нещо в шкафчето с лекарствата, с което да я накараме да повърне?

Мисис Велът се вгледа и се намръщи.

— Мис... какво е станало с ръката ви?

В притеснението си за змията Фейт напълно беше забравила да скрие ухапването.

— Имаше плъх зад хамбара — обясни припряно. — Той... В момента няма значение!

— Тази рана има повече нужда от грижи, отколкото животинката ви — каза мисис Велът с изненадваща твърдост.

— Но...

— Змията ви си сменя кожата, мис — заяви икономката търпеливо. — Нищо повече.

Фейт зяпна. Чувстваше се като идиот. Разбира се — знаеше, че змиите си сменят кожата. Обаче подобна възможност дори не ѝ беше хрумнала в случая. Успя да измисли само, че змията умира и я изоставя. Направо ѝ призля от облекчение. Не беше убила любимката си!

Петнайсет минути по-късно, с една змия по-малко на раменете и облечена в домашната си рокля, Фейт се озова на канапето в салона за гости, а мисис Велът отключваше шкафчето с лекарствата.

Икономката задържа ръката на момичето твърдо, но нежно и обърса раната с парцалче, напоено в течност, която щипеше. Лъхна киселата миризма на алкохол. Фейт се опита да не трепне и отклони очи от ухапването, за да надзърне в шкафчето, препълнено с бутилки.

— Прилича досуц на барче — отбеляза тя на глас.

— Така го харесваха дамите инвалиди. — Мисис Велът погледна през рамо към бутилките. — Да се изненада човек какви лекарства могат да се открият вътре. Бренди за стимулиране на сърцето. Черешов ликьор срещу изтощение. О, както и джин, смесен с тоник — служи за лек срещу малария, така са ми казвали.

— Тук срещат ли се много болни от малария? — със съмнение попита Фейт.

— Не съм чувала за ни един, мис, но съм сигурна, че дамите инвалиди са знаели какво вършат... — Икономката не се усмихна, но в гласа ѝ се появи лек насмешлив трепет.

След това обаче се намръщи. Взираше се покрай Фейт и навън през прозореца.

— Господ да ни е на помощ — промърмори тя. — Какво е това?

Фейт се извърна на свой ред и забеляза кафеникаво сива черта на небето, извисила се на известно разстояние южно от Бул Коув.

— Прилича на дим! — възкликна девойката. Беше твърде близо, за да идва от града. В тази посока нямаше кой знае какво — църквата, епископалния дом, телеграфната кула, пощата и дома на мис Хънтър. Зловещо подозрение загриза Фейт.

Мисис Велът се втренчи в дима, сбърчи чело и очевидно стигна до същите изводи.

— А сега се връщайте в леглото, мис Съндърли — заяви тя накрая, без да поглежда към девойката. — Трябва да поспите, иначе ще се разболеете. Сутринта Прайт отиде да носи писма до пощата — той ще съобщи, ако има нещо.

Поддала се на изтощението и уговорките на икономката, Фейт се упъти обратно към леглото. Беше сигурна, че няма да може да заспи, но почти незабавно потъна в дрямка. Сънува, че се намира в салона за гости, пие чай и се опитва да скрие лозите, които изпълзват изпод маншетите и яката ѝ. Мис Хънтър седеше срещу нея на люлеещо се кресло с кожа като хартия и изплашен поглед зад люспестите бели черупки върху очите.

Следващото пробуждане на Фейт беше от мърморене, което звучеше така близо, че все едно е в една стая с нея. Отне ѝ няколко секунди да осъзнае, че потайният разговор се води на стълбите за прислугата. Мъчително се измъкна от леглото и се прокрадна да долепи ухо до стената.

— ... непрекъснато те човърка... — Стори ѝ се, че говори Прайт, който подбира внимателно думите както обикновено. — Смяташ ли, че има проклятие?

— Смятам, че в този дом има толкова проклетия, колкото и еднорози — отвърна сухо мисис Велът.

— Джийни смята, че е прокълната...

Последва дълга пауза.

— Тя как е? — попита икономката.

— Зле — и се влошава дори в църквата. Не може нито да яде, нито да спи. Има кошмари и все ѝ е студено. Разправят, че умира.

— Хората поначало разправят много глупости и се надявам да не ги казват там, където Джийни може да ги чуе. Хич не ми се ще да си завъди подобна идея...

Гласовете се отдалечиха.

Джийни не умира, каза си Фейт. Разбира се, че не умираше. Нямаше проклятие. Просто въображението на Джийни ѝ правеше номера. Нищо друго, освен резултат от продължителен страх и безсъние, и липса на апетит, и спане в студена църква нощ след нощ...

Фейт се разтреса от маршируващите по гърба ѝ тръпки. Само за миг ѝ се прииска да може да си смени кожата като змия и да отпълзи нанякъде да стане нов човек.

Следобедът беше преполовил. Макар Фейт да пропусна обяда, пред стаята ѝ имаше оставен поднос с храна — вероятно дело на мисис Велът.

На слизане по стълбите срещна Мъртъл да обикаля в коридора, притеснена и нетолерантна към всичко.

— Фейт! Къде, за бога, беше? — Майка ѝ не изчака отговор и толкова по-добре. — Трябва да гледаш брат си. Тази сутрин вдигаше патърдия!

— Но аз трябва да ида на разкопките с вуйчо Майлс да правя скици! — възкликна Фейт.

— Това ужасно място, където се късат вериги и хората те замерват с камъни? Не, скъпа — и бездруго не трябваше да ти позволявам да ходиш там. Освен това вуйчо ти замина още рано сутринта. Явно са близо до пробив към долната зала и той не искаше да пропусне нищо.

Това беше тежък удар. Точно сега повече от всякога Фейт искаше да наблюдава членовете на разкопките.

— Освен това си ми нужна тук да надзираваш Хауърд. Той е писал — из цялата детска има мастило — а не си е носил синята риза! Знаеш, че трябва да я слага винаги, щом пише! Заминава за училище след няколко години... — Мъртъл спря и поднесе ръка към челото си. — Училище! — промърмори, сякаш тази мисъл ѝ причиняваше болка.

— Съжалявам — поде Фейт, — но последния път, когато му сложих ризата, плака толкова много...

— Ами нека плаче! — избухна майка ѝ. — За негово собствено добро е! Ще му бъде много по-зле, ако угаждаме на тази негова фаза! Ще му се подиграват в училище и ще го бият през пръстите. И ще има значение и когато си завоюва собствено място в живота — няма да го канят никъде, ако държи вилицата и ножа с неправилните ръце! Бъдещето на Хауърд е заложено на карта! Неговото бъдеще... — тя замлъкна с внимание, отвлечено от някаква друга мисъл.

Фейт прехапа устни. Попита:

— Ами ако не е фаза?

— Фейт, брат ти *не е* левичар! — заяви твърдо Мъртъл, сякаш девойката бе отправила лъжливо обвинение. — Какво ти става днес? — Намръщи се и огледа внимателно дъщеря си. — Ужасно изглеждаш! Кога за последно си ресала косата си както трябва? И защо миришеш на лимони? О, всичко е в хаос! И доктор Джекълърс пристига всеки момент... — Мъртъл погледна към часовника. — Къде е той? Закъснява с два часа и ни вест, ни кост — нещо не е наред, усещам го.

Още при тези думи отвън се чуха тропот и хрущене на чакъл под конски копита.

Мъртъл изпъшка.

— Най-сетне!

Както се оказа, не беше доктор Джекълърс. Пристигна неговото извинение в писмена форма. Закъсняваше, понеже го бяха извикали за мис Хънтър.

Изглежда, посред нощ управителката на пощата забелязала група мъже да се навъртат недалеч от дома ѝ. Макар че живеела само с престаряла прислужница за компания, тя не се почувствала заплашена, тъй като не било необичайно групи парцаланковци да се прибират полека у дома след бой с плъхове или да седят по скалите и да пият.

След като мис Хънтър си легнала обаче, я пробудило блъскане и вик: „Пожар!“. Събудила прислужницата си и я отвела долу, където открили облак кафеникав дим да бълва от задната част на къщата. Пратила прислужницата до епископалния дом да търси помощ от Клей, а тя самата започнала да изнася ценностите от дома си и от пощенската сграда в съседство, като започнала от безценната поверена ѝ поща.

Неочаквано се оказало, че ѝ помага група мъже, които просто минавали наблизко и се втурнали да извадят мебелите и вещите ѝ с увити около лицата парцали, за да се предпазят от дима. Едва когато мис Хънтър ги видяла да товарят част от сандъците и мебелите ѝ на ръчни колички и дори да ги изнасят на гръб, станало ясно, че това не са добри самаряни. Тя им се развикала и накрая се опитала да спаси кутията си с бижута от ръцете на един от „спасителите“. Той я бутнал силно и я съборил по гръб. Ударила си главата в ъгъла на къщата — достатъчно силно, че да изпадне в безсъзнание.

„Опитваме се да проверим дали има фрактура или кървене в черепа“ — пишеше в писмото на доктор Джекълърс. Липсваше обичайният му ентусиазъм към черепите и презрението към женските такива.

Фейт се замисли за намеците, че е скочила от скалите. Бяха ѝ се сторили толкова дребнави и измислени. Но двете момчета явно бяха изтърчали право в колибата с плъховете и бяха разпръснали слуха сред бандата присъстващи, които — вече разгорещени и подпийнали — се намираха на няма и миля от дома на мис Хънтър. Другите лъжи на Фейт бяха подпалили фитила. Тази обаче беше пратила искрата право в купчината с приготвения барут.

Последната част от писмото на доктора Мъртъл не прочете на глас. Вместо това стоеше, трепереше в прелестно ушитата си рокля и покрай кадифената якичка нагоре по шията ѝ се лееше червенина.

Фейт я гледаше с притеснение и се чудеше дали собственото ѝ име се споменава в писмото. *Смята се, че нападението е последвало в*

резултат от налудничавите слухове, разпространени от дъщеря ви, докато се е забавлявала с кървави зрелища...

Когато обаче Мъртъл вдигна поглед, тя погледна през Фейт, а не към нея и изражението ѝ беше странно и отсъстващо.

— Докторът ни благодари, че му помагаме за разследванията — каза тя студено, — и се извинява, че ни затруднява в такъв болезнен момент. Ще се опита да избегне да изпитва търпението ни занапред.

— Какво ще рече това? — попита Фейт.

— Ще рече, че няма да видим доктор Джекълърс повече — отвърна Мъртъл спокойно, но с глас, преливащ от горчивина. — Той измъква мис Хънтър от пастта на смъртта и без съмнение вярва, че това ще подобри шансовете му пред нея. Ако тя се върне от оня свят съвсем видиотена, може дори да се окаже прав...

Фейт долови, че в писмото има нещо, което не ѝ се казва. Изглежда, недостойното ухажване на доктора бе стигнало до внезапен край и ѝ се искаше да се почувства облекчена от това. В изражението на майка ѝ обаче имаше нещо, което я изпълваше с ужас. Мъртъл не беснееше и не бълваше обиди, както би се държала, ако докторът бе нанесъл удар по суетността ѝ. Вместо това лицето ѝ беше каменно, а тя самата — видимо изтощена и внезапно си изглеждаше на годините.

Хауърд направо се беше побъркал от скука, така че Фейт го изведе в градината със стария семеен комплект за крикет и наби обръчите в твърдата пръст. Тревата беше много висока и топките отскачаха накриво. Хауърд се смееше, когато Фейт не успяваше да отбележи, както и когато топките се криеха в храсталаци или попадаха в цепнатини. След няколко часа мис Велът им донесе да си изядат обяда на тревата — като пикник.

Докато играеха, Фейт действаше редом с Хауърд като сомнамбул и все си представяше фрактури в черепа на мис Хънтър под вчесаната черна коса. Представяше си как управителката на пощата се върти в делириум или се е превърнала в лигавецка се идиотка.

Нали това искаше, обади се глас в главата ѝ. Бяха собствените ѝ мисли и тя дори ги чуваше с обичайния си тон: Нали искаше да ѝ отмъстиш, ето сега успя. Само дето успехът не я радваше.

— Тя може да е убийца — каза си Фейт под нос.

Притисна ръце към слепоочията си и се насили да мисли. Ако беше разбрала правилно видението, убийците бяха двама. Твърдеше се,

че мис Хънтър има афера с Лембант. Мис Хънтър излизаше от дома си във всякакви странни часове. Лембант твърдеше, че страда от безсъние — добро оправдание да е на крак по необичайно време. Може би се срещаха тайно. Като нищо имаха роман.

Фейт нямаше представа защо биха искали да убият баща ѝ, но Лембант беше писал на вуйчо Майлс да покани преподобния на Вейн, и мис Хънтър беше враг на семейството от самото начало.

Трябва да си безмилостна — обади се гласът в главата ѝ. — Стигна твърде далеч, за да се връщаш.

— Хайде още една игра? — примоли ѝ се Хауърд за двайсети път.

— Несъмнено вече си се уморил! — възкликна Фейт, макар че по изражението му ставаше ясно, че не е. Завиждаше му. Дали тя изобщо някога бе успявала да играе една и съща игра до безкрай, без да изгуби насладата от нея или да се притеснява за нещо друго? Може би някак бе изгубила това си умение... или не го бе притежавала никога.

Озърна се и видя потъмнялото небе и гаснещото прасковено сияние на запад. Очуканите дървени пръстени почти не се виждаха в тревата.

— Започва да се смрачава — каза Фейт на глас. Дори не беше забелязала. — Това ще трябва да е последната игра, Хау. Сериозно говоря.

— А ти уморена ли си? — попита Хауърд и наклони глава настрани. — Какво има? Да не ти се обажда жлъчката?

На бавачката му, мис Кодъл, често ѝ се обаждаше жлъчката и той беше научил израза от нея.

— Не — успя да се усмихне Фейт, — но... имам главоболие.

— Призракът ли те разболява? — В очите на Хауърд светна притеснение и Фейт се почуди колко ли разговори за Джийни е подслушал.

— Не, разбира се, че не! — Тя насили нова усмивка. — Нали ти държиш призрака на разстояние? Понеже си добро момче и преписваш евангелието всеки ден...

Хауърд сведе поглед и нервно взе да кърши пръсти.

— Не успях да се справя — прошепна той. — Той се върна...

— Не, Хау...

— Видях го. Снощи.

Фейт спря и се вгледа в ококорените, искрени очи на брат си. Сполетя я силно предчувствие, че ако се обърне внезапно, ще види баща си да я гледа мълчаливо. Тази мисъл би следвало да я утеши. Вместо това настръхна от ужас. Колкото и да се опитваше, в мислите си не успяваше да му придаде мило или разбиращо изражение.

— Къде? Къде го видя, Хау?

Брат ѝ се обърна и посочи към парника.

— Излъчваше светлина — прошепна. — Видях го от прозореца си.

Фейт хвана Хауърд за ръка и полека се приближи към парника.

Нощес бе валяло и тревата още беше достатъчно мокра да навлажни полите ѝ. Стъклата на парника бяха замъглени от конденз. Тя вдигна резето и влезе.

Няколко от саксиите бяха леко разместени. Тук-там имаше разпръснати пресни бучки черна пръст. В средата на пода Фейт намери малко, лепкаво топче жълт восък от свещ.

Суеверният ѝ страх намаля, заменен от далеч по-прагматичен. Призраците не бяха единствените способни да ходят твари.

— На какво ти приличаше, Хау? — попита тя меко. — Какво точно видя?

— Приличаше на човек. В дълго черно палто.

— А лицето му видя ли?

Хауърд поклати глава и видимо се заинати.

— Навсякъде проверяваше. Мисля, че търсеше мен, но не знаеше, че съм на прозореца. После обиколи къщата.

Фейт изведе Хауърд от парника и тръгнаха в посоката, която той ѝ посочи. Момчето я преведе покрай цветната леха и до подножието на стълбите, които водеха към покривната градина.

На едно от стъпалата имаше голяма, пълна с кал следа от подметка.

— Стой тук, Хау!

Девојката се изкачи по стълбите. На каменните плочи в градината намери още две бледи следи. Тук също имаше леко разместени саксии, а каменните дечица гледаха в различна посока — като че ли бяха събрани за съвещание. Горещо, в тайния ѝ рай, се беше качвал някой. Може би потайните стъпки бяха обхождали плочите,

докато тя е спяла на броени ярдове. Неведомият пришълец диреше нещо и търсенето го беше довело пред самата ѝ врата.

Но не са търсили мен.

Откровението я сполетя, докато полека слизаше по стълбите. „Призракът“ беше преровил парника, цветната леха и покривната ѝ градина. Търсеше растение.

Фейт най-сетне осъзна защо липсва растение от парника. В бързането и тъмното някой беше отнесъл грешната саксия. Настояването на вуйчо Майлс да се снабди с бащините ѝ книжа и образци също придоби по-дълбок смисъл.

Някой знаеше за Дървото. Някой го искаше. Баща ѝ беше прав да го крие, прав да се бои, че ще го търсят. Някой се беше опитал да го открадне, беше поискал от вуйчо Майлс да го вземе и нямаше да се спре пред нищо, за да се сдобие с него.

Дърво, което може да ти разкрива тайни, неведоми за всички останали, и да разголи загадките на света. Дърво, което може да покаже на правителствата плановете на враговете им, на учените — епохални тайни, на журналистите — слабостите на силните на деня... Това не беше само научно възхитително. Беше ценно. Мощно оръжие. Безценно. Някой бе готов дори на убийство за такова растение.

Лицето на Фейт пламна, щом тя отново улови дирята на загадката си и погледна всичко в нова светлина. Поканата за разкопките на Вейн бе довела на острова преподобния, но също така доведе и Дървото на лъжите. Ученият не можеше да го повери никому и вероятно убийците разчитаха точно на това. През цялото време Фейт бе страдала над битието на баща си и се бе опитвала да се досети кой може да му завижда, да му се гневи, да го ревнува или да е достатъчно отмъстителен, та да го убие. Но може би преподобният бе загинал просто защото притежаваше растение, за което копнееше някой друг.

А сега... то беше в нейните ръце.

Фейт се спря в подножието на стълбите. Осени я друга мисъл, която я накара припряно да се огледа.

Ако убийците търсеха Дървото, те вероятно знаеха за основаната му на лъжи диета. Може би дори се оглеждаха за странни лъжи, които прихващат като горски пожар. Разкази за призраци например или слухове за странно незнайно съкровище. И ако се опитаха да проследят дирите на най-новия слух за мис Хънтър, то рано или късно

щяха да се разговорят с някого, който помни двете момчета да споменават за приказката с някоя си Фейт Съндърли...

Тя се сети за видението си и как се притиска към земята в ужас. Не беше всемогъщ кукловод. Беше просто хартиена кукла и враговете лесно можеха да я разкъсат на парчета, ако я открият.

— Призракът може и да е мъртъв — каза Хауърд обнадеждено, като я хвана за ръката. — Застрелях го с пищака си!

— О! — Фейт се сети за малката му дървена пушка и се постара да говори успокоително. — Така ли?

— Да — Хауърд заклати ръката ѝ напред-назад. — Бум! Само... дето не каза бум. Каза щрак. Но призракът избяга, така че според мен е застрелян.

Щрак.

Дървената пушка на Хауърд не издаваше звуци.

— Миличък — попита Фейт внимателно, — кое оръжие използва, за да застреляш призрака?

— Пищовът призракоубиец — отвърна Хауърд веднага. — Онзи, дето го намерихме в гората.

— Онзи, който намерихме... — Фейт закри лицето си с длани. Бяха претърсили оврага заедно в търсене на пищови призракоубийци, но тя се увлече да зяпа следата от количката и не обръщаше достатъчно внимание на Хауърд.

Фейт, виж! Виж това! Той беше открил нещо и я викаше, но тя така и не погледна.

— Пистолетът толкова голям ли е? — попита девойката със затаен дъх. — Метален, с жълтеникавобяла дръжка?

Когато Хауърд кимна, Фейт приклепна, за да бъдат очите им на едно ниво.

— Хауърд, чуй ме добре. Това е *истински* пистолет. Опасен е. Трябва да ми го дадеш!

— Не! — Момчето пусна ръката ѝ и отстъпи няколко крачки назад. — Трябва ми! Трябва ми за призрака!

Фейт посегна да го сграбчи, но брат ѝ се обърна и избяга към къщата. Тя го последва, но не успя да го открие в детската.

— Мастър Хауърд дали е готов за млякото си? — попита мисис Велът, която срещна девойката на стълбите.

— Почти готов — просто си играем на криеница преди лягане — отвърна веднага Фейт. Ако обяснеш всичко подробно, щяха да търсят брат й най-сериозно, но можеше да намерят пистолета и да го конфискуват. А точно сега тя имаше огромна нужда от него.

— Е, ще му е от полза да се поумори малко — съгласи се мисис Велът. Тя самата изглеждаше особено уморена и загрижена.

Фейт вече беше претърсила основните скривалища в къщата, но Хауърд беше малък и можеше да се пъхне във всяко едно ъгълче. Освен това ставаше тъмно и се множаха сенките, където може да се мушне мъничко, упорито момченце.

— Хауърд! — съскаше тя, докато го търсеше. — Моля те, покажи се!

След доста време, тъкмо когато Фейт минаваше по коридора, чу приглушено ехо от движение в библиотеката. Прокрадна се и надзърна през ключалката.

В началото не видя нищо необикновено — в тясното й полезрение се намираше само един от рафтовете с книги, озарен от мекото пламъче на свещ. Въпреки това чуваше потайното дърпане на чекмеджета, тих звук като цепене на плат и от време на време слабо, продължително изскърцване.

После се приближиха стъпки и нечия сянка се прокрадна към рафтовете с книги. Появи се мъж. Той вадеше книгите една по една, тръскаше ги в търсене на скрити в тях листове и разочаровано ги захвърляше.

Посегна през книгите и почука по дъното на лавицата, сякаш търсеше кухо пространство. Точно тогава извърна и лице към вратата.

Беше вуйчо Майлс.

29

МЪРТЪЛ

Гневът от оскверняването на книгите на баща ѝ надделя над страха на Фейт. Тя се изправи, натисна дръжката и отвори рязко вратата.

— Вуйчо Майлс! Какво правиш?

Той се стресна. Светлината от самотната свещ се лееше по лицето му.

— Точна инвентаризация... собствеността на баща ти... отдавна належаща. Всички кражби...

Фейт огледа помещението. Възглавниците бяха нацепени, а пълнежът им — изваден. Всички чекмеджета — изхвърлени на пода. Бяха изкъртени дори няколко дъски.

— Майка знае ли, че правиш това?

— Фейт! — Вуйчо Майлс снижи глас до шепот. — Дватамата с теб се договорихме — майка ти е притеснена, най-добре да не я тревожим с такива неща!

Фейт се взираше в кожата и книжата, разпилени в краката на вуйчо ѝ — безценните, ранени книги на баща ѝ.

— Майко! — извика тя.

Втрени се злостно във вуйчо Майлс, докато над главите им пукаха дъски. По стълбите затупкаха стъпки и след това влезе Мъртъл, обкръжена от шумолящ креп.

— Боже мили, какъв беше този писък! Да не е пострадал Хауърд? — Тя застана до Фейт на вратата и се ококори. — Майлс! — взираше се шокирана в брат си.

— Трябваше да взема проблема в свои ръце — оправда се той изчервен.

— Проблем ли? — Мъртъл пристъпи в стаята. — Това не е твой проблем, че да го взимаш, Майлс! Нямах право! Тези вещи принадлежат на съпруга ми! На семейството ми! На мен!

— Дойде време положението да се промени — отвърна вуйчо Майлс. Отстъпи една крачка — но само една. — Мъртъл, говорих с Лембант на разкопките. Той ми сподели, че делото е насрочено за утре следобед. Нямаме повече време.

Раменете на Мъртъл провиснаха съвсем леко и тя отново заизглежда по-възрастна и уморена от обикновено.

— Вярно ли е? — Фейт се извърна към майка си. — Това ли пишеше в писмото на доктор Джекърс?

Мъртъл се поколеба, сетне кимна.

— И смяташ ли, че добрият доктор е тъй омаян, че ще подкрепи версията ти? — Вуйчо Майлс се изсмя тихо и тъжно, докато гледаше сестра си. — Според мен, ако имаше достатъчно време, може би щеше да го склониш, но времето изтече.

— Не бъди така сигурен — съпротивата на Мъртъл бе лишена от почва. — Той е силно привързан към мен.

— Несъмнено, но искаш твърде много от него! Искаш той да наруши клетвата си — или почти същото. И не забравяй, че Лембант — като съдия — решава дали следователят ще получи заплащане и вероятно няма да му плати, ако решението му е съмнително. Не, скъпа моя, мисля, че умен и хладнокръвен бизнесмен като доктор Джекърс ще избере двете гвинеи в ръката пред красивата, но непредсказуема вдовица в гората.

— Ако се наложи да свидетелствам и аз... — Мъртъл изправи гръб.

— Ако свидетелстваш, ще си спечелиш клюки и нищо повече — вуйчо Майлс вече не се държеше като престъпник, хванат насред обир. — Всички и бездруго говорят как продължаваш да приемаш посетители след смъртта на съпруга си. Да не смяташ, че заседателите ще те погледнат мило, ако отидеш да даваш показания храбро като моряк? Ами другите свидетели по случая? Знаем, че Прайт няма да излъже заради теб — бях там, когато го потвърди.

— Майко, нека свидетелствам! — примоли се Фейт. Доктор Джекърс не я беше изслушал, когато му спомена за убийството, но може би заседателите биха склонили? Твърде добра възможност за похабяване.

— Не! — отрязва Мъртъл. Изглеждаше ядосана и ужасена. — Ти дори не си получила първо причастие — имаш чиста, нова душа, Фейт,

не я почерняй!

— Тогава нека кажа истината! — възкликна девойката под напора на разочарованието. — Никой не вярва във версията ни, понеже е лъжа! Трябваше да кажем истината от самото начало!

— Фейт, върви си в стаята — нареди Мъртъл с почервено лице.

— Не — отвърна Фейт.

Двамата възрастни я зяпнаха. За първи път и тя се запита дали в разговора не участват трима възрастни.

— Не можехме да кажем истината, не можем и сега! — възмути се Мъртъл. Беше се задъхала и се бореше за въздух с корсета си. Ококорените ѝ очи грееха страховито. — Истината е, че баща ти ни изостави — напусна ни, без да помисли как ще ни засегне това и как ще оцеляваме подир него. Стори онова, което е правил винаги. Следваше собствения си студен курс и остави всички други да страдат!

Фейт стисна юмруци, а очите я засмъдяха и си пожела майка ѝ да е мъртва, мъртва, мъртва.

— И ти ще страдаш — намеси се вуйчо Майлс, преди Фейт да успее да отговори, — освен ако не ме послушаш, Мъртъл, от сега нататък всичко ще е наопаки. Ти се нуждаеш от мен. Ако ще се грижа за всички ви, трябва да ми позволиш да поръчвам музиката. Искам само да...

— Всичко искаш — отсече Мъртъл горчиво. — Искаш всичко, което имаме...

— Намерих начин да ни спечеля доста пари — продължи вуйчо Майлс, без да изслуша сестра си. — Уважавана личност тук на острова ще плати щедро за книгата и живите образци, които съпругът ти е донесъл. Ако ще изхранвам семейството ти, ще се нуждая от средства!

— Кой? — поиска да научи Фейт. — Коя е тази уважавана личност?

Вуйчо ѝ незабавно се намръщи недоволено, хитро и пресметливо.

Нямаше смисъл, осъзна момичето. Самоличността на купувача беше един от козовете на Майлс. Не желаше Мъртъл да хукне и да продаде самата тя вещите.

— Всъщност нямаш избор — подкани вуйчо Майлс настоятелно и Фейт видя майка си леко да поддава.

— Майко, имаме избор! — възрази момичето. Някак трябваше да убеди вуйчо Майлс да спре да разбива къщата. — Имам скътани пари у дома и в банката — помня, че татко казваше така! Има пари, заделени за училището и университета на Хауърд и зестра за мен! Никога няма да се омъжа, така че можем да живеем от зестрата!

Мъртъл я зяпна, ококорила сините си очи. По бузата ѝ се плъзна самотна сълза и тя инстинктивно я избърса с ръка и подсуши долния си клепач. Сведе поглед и раменете ѝ провиснаха — предаваше се.

— Фейт — каза тя, — иди донеси книгата на баща си.

— В теб ли са били през цялото време? — втренчи се обвинително в нея вуйчо Майлс.

— Остави детето на мира — уморено каза Мъртъл. — Казах ѝ да ги скрие и да ги пази в тайна. Печелиш, Майлс. Това не ти ли стига?

— Не — каза Фейт. Това не беше бунтовно заявление както отказа ѝ да напусне стаята. Беше тихо и студено твърдение, което се търколи в коша на мълчанието като чакълче.

— Фейт... — в гласа на Мъртъл отекна предупредителна нотка.

— Не! — Фейт отстъпи няколко крачки назад и поклати глава. За миг си бе помислила дали да не се съгласи, да изтича долу и да се върне с всички книжа на баща си, като изключим скиците на виденията и дневника. Но вуйчо ѝ вероятно щеше да я последва. Освен това тя бе успяла само да прегледа набързо другите документи и не можеше да е сигурна, че не съдържат някоя жизненоважна тайна на Дървото.

— Фейт, прави както казва майка ти! — пристъпи напред вуйчо Майлс с обло лице, което вече не беше нито мило, нито утешително.

— Майко, той трябва да ни каже кой му е предложил пари! — настоя Фейт. — Вуйчо Майлс ни излъга — доведе ни тук, защото искаше да се присъедини към разкопките на Вейн! Казаха са му, че това е възможно само ако убеди татко да дойде. Било е подкуп...

Фейт не успя да продължи, понеже вуйчо Майлс я стисна за рамото. Болеше и тя се стресна от осъзнаването, че целта е именно да я заболи.

— Млъкни! — вуйчо ѝ Майлс се държеше по-строго, отколкото го беше виждала някога. — Къде са документите? — Той разтърси силно Фейт и я дръпна за врата като пиле. Тя се опита да откопчи

пръстите му, но той стегна хватката и я извлече от стаята. — Покажи ми ги.

— Майлс, спри! — извика Мъртъл някъде зад тях.

Фейт не беше силна и досега не се беше случвало да я насилват физически. Но вече знаеше, че заплахата е съществувала винаги, криела се е във всяка усмивка, всеки поклон, всяка отстъпка, направена заради пола ѝ. Воалът беше паднал и ето ви я истината в цялата ѝ грозота. Обувките ѝ се пързалиха по пода. В подножието на стълбите се препъна в полата си и падна болезнено на стъпалата.

Без колебание вуйчо Майлс я дръпна да се изправи, а Фейт се обърна и го удари с всичката сила, която успя да събере. Изражението му се промени — гневът образуваше по лицето му меки, грозни буци като в купа с каша. Момичето осъзна, че той ще я удари в отговор. Щеше да ѝ счупи лицето като белтъчена целувка.

— Пусни дъщеря ми!

Чу се удар и вуйчо Майлс изкрещя, залепи свободната си ръка за врата си и погледна през рамо. Зад него Фейт видя Мъртъл, вдигнала високо ръжена и готова за втори удар.

— Сестро, да не си се побъркала?

— Веднага я пусни, Майлс, или, Бог ми е свидетел, ще те пребия и ще накарам слугите да те изхвърлят! — Мъртъл повишаваше глас с всяка дума и краят на изречението отекна в цялата къща.

Вуйчо Майлс нервно се огледа, сякаш очакваше Прайт да изхвърчи от някоя от стаите и да го събори. Преглътна. Последва продължителна пауза.

— Това ли е решението ти? — попита той.

Мъртъл не продума, но не отстъпи и продължи да държи ръжена пред себе си като шпага на фехтовчик.

— Тогава си измивам ръцете от прелестната каша на семейството ти! — заяви кисело вуйчо Майлс и пусна Фейт. Отстъпи към стълбите, но ръженът в ръката на Мъртъл се залюля, така че той смени курса, юрна се по коридора и грабна палтото и шапката си от закачалката. Отвори и изчезна в нощта, като остави вратата да зее подире му.

Мъртъл отпусна безсилно ръжена към пода. Отиде до входната врата, затвори я и полека се упъти обратно към гостната. Фейт я последва, все още слисана и разтреперана.

Майка ѝ пусна ръжена сред останалите железни прибори за камината. Спря с гръб към Фейт и скри лицето си в ръце. Раменете ѝ се разтресоха. Девојката намери кърпичка и пристъпи напред, като положи колебливо длан на лакътя на майка си.

— Майко...

Мъртъл трепна при докосването ѝ, обърна се и удари шамар на Фейт. Не беше силен, но я заболя.

— Защо не пожела да му дадеш книгата? — извика с пресекващ глас. — Имаме нужда от него! Сега... Сега не знам какво бих могла да сторя.

— Той предаде татко! — болката и шокът на Фейт отстъпиха отново пред гнева ѝ. — И не се нуждаем от него. Имаме...

— Нищо нямаме, Фейт! — извика Мъртъл. — Нищо! Нищо! Живеехме в енорийския дом, предназначен за свещеника! След смъртта на баща ти в него ще се засели следващият на този пост. Нямаме къща, няма да имаме и доходи... — Мъртъл си пое въздух и изпусна накъсан дъх. С измъчена гримаса добави: — Ти каза, че можем да живеем от зестрата ти. Няма да има зестра, Фейт, нито пари за образованието на Хауърд, нито дори пари за храна. Ако баща ти беше умрял по естествен път, щяхме да получим спестяванията му... но самоубийството е престъпление. Веднага щом делото намери за виновен баща ти в самоубийство, то всичко, което притежава, ще бъде конфискувано от Короната.

Фейт я зяпна с отворена уста. Най-сетне започваше да разбира защо майка ѝ толкова настояваше да излъже за мястото, където е намерено тялото, и загадъчните забележки на вуйчо ѝ за поемане на контрол над вещите на баща ѝ, та да не бъдат изгубени.

— Но... защо да наказват *нас*? Това е жестоко и безсмислено!

— Светът е жесток и безсмислен — отвърна горчиво Мъртъл. — Всяко самоубийство бива осъждано, като изключим тези на лудите. Мисля, че е вече твърде късно да променя версията си и да твърдя, че баща ти е бил луд. Освен това ще навредя на бъдещето ви, ако хората си мислят, че във вените ви тече кръв на умопобъркан.

— Никога не си ми споменавала за това — Фейт се пипна за насинената буза. Истината бе останала скрита от нея и я бяха шамаросали, задето не я знае.

— Имаше предостатъчно тежест да носиш и без да се налага да ти казвам какво ни е причинил безценният ти баща.

— Как смееш да говориш така за него? — Фейт усети искрите на гнева в гърдите си. — Никога не ни е изоставял! Беше повален! Беше убит!

— Какви ги говориш? — попита Мъртъл равно и уморено.

— Опитах се да ти кажа, но ти не искаше и да чуеш! Бил е убит в оврага. Ударили са го изотзад. Закарали са го с ръчна количка до скалите и са го прекатурили през ръба.

— Какво? Кой? — Мъртъл се намръщи, все още с недоверие.

— Какво ти пука? — извика Фейт. Беше стигнала твърде далеч и от тук насетне можеше само да продължава напред. — Татко е мъртъв, а ти се интересуваш само от рокли и бижута, и *флиртуване*! Дори не изчака да го погребат! Видях те! Видях те с доктор Джекълърс, когато татко лежеше мъртъв на килима!

— Как смееш! — гласът на Мъртъл вече не звучеше момичешки. Беше силен и твърд, също като на гневна котка. — Да не мислиш, че го правя от суетност? Борех се за оцеляването на семейството си и красотата е единственото оръжие, с което разполагам! *Имах* нужда доктор Джекълърс да обяви смъртта на баща ти за нещастен случай! *Имах* нужда мистър Клей да подправи снимката, та да я използваме да разсеем слуховете у дома в Англия. Тъй че изиграх богатата, хубава вдовица, която разчита на джентълмените и може да прояви достатъчно благодарност да се омъжи за тях някой ден. Това е бойно поле, Фейт! Жените излизат на бойното поле също като мъжете. Не са ни дадени оръжия и не бива да ни виждат в бой. Но трябва да се сражаваме или ще загинем!

Фейт беше почервеняла. За първи път чуваше гласа на майка си ясно, лишен от лукава хитрост. Беше твърд, суров и силен.

— Отвращаваш ме — заяви Фейт. Гласът ѝ потрепери. Искаше думите ѝ да са верни, а не бяха.

За момент Мъртъл ѝ се стори наранена като малко дете, после гневът ѝ се върна.

— А аз не мога да те позная! — майката на Фейт се взря в нея, пламнала цялата. — Откъде идва всичкият този гняв? Толкова се старах да работя върху теб, Фейт, но от теб нищо свястно не излезе! Все едно говорех на сомнамбул...

— Винаги съм била будна! — прекъсна я Фейт. — И винаги съм се гневяла!

— Ти ме изключи от живота си! — устните на Мъртъл трепереха, и то не само от гняв. — Ти си досущ като баща си...

— Да! — извика Фейт. — Да! Като него съм и не приличам изобщо на теб! Цялата на него съм се метнала и не съм взела нищо от теб!

С тези думи тя се извърна и избяга от стаята, като ѝ се искаше да остави зад гърба си и спомена за майчините слова.

КУКЛЕНСКА СМЪРТ

— *Отвращаваш ме.*

Фейт притисна ушите си с ръце, докато търчеше нагоре — искаше да заглуши собствените си думи в главата си. Наистина го мислеше, каза си. Мъртъл го заслужаваше. Но неизменно си спомняше нараненото изражение на майка си. Болката в очите ѝ напомни на Фейт как се чувстваше, когато баща ѝ я направи на дреб в библиотеката.

Мъртъл водеше мръсна война, но я водеше заради оцеляването на семейството. Как би могла Фейт да я гледа отвисоко? Нямахше да се учуди нейните собствени действия вероятно вече да са отнели живот.

Наостри уши. Чуваха се слаби звуци, които идваха откъм детската на Хауърд — стържене и скърцане.

Фейт изскочи на площадката, но още докато завърташе бравата на дневната детска стая, чу тътрене и стъпки отвътре. Когато влезе, дневната се оказа привидно празна. Тетрадката за препис на Хауърд беше под масата и листовете още се затваряха. Изоставен молив се търкаляше на пода.

— Хауърд? — повика брат си Фейт. Последва тишина. Тя не искаше да влиза в нощната детска, за да не би той да изскочи от някой тайник и да избяга през вратата зад гърба ѝ. — Излез, Хау!

Тишина.

— Хауърд, вадя театъра ти! — извика девойката, получила вдъхновение. Настани се на пода и извади играчката театър от сандъка.

Последваха няколко скърцания и на прага на нощната детска се появи брат ѝ. Хауърд беше мръсен и изглежда, беше плакал.

— О, ето те и теб, Хау! — Фейт бе заляна от вълна изтощено облекчение.

Той влезе в стаята предпазливо, присвит и очевидно в очакване на скастриане. Попита:

— Защо всички крещяха?

— Няма значение, Хауърд. — Дори на самата девойка тази реплика ѝ прозвуча кухо. Когато Хауърд дойде, коленичи до нея и тежко се облегна от едната страна на скута ѝ, тя го прегърна с ръка и добави нежно: — Хау, трябва да поговорим за онзи пистолет.

Той зарови лице в рамото ѝ и поклати глава.

— Нееее! — бе приглушеният му отговор. — Ненененене. Трябва ми! — пак показа лице, с насълзени и преливащи от отчаяние очи. — Направи представление, Фейт!

Сестра му погледна към малката сцена и гневът ѝ внезапно угасна. Наистина възнамеряваше да награди Хауърд, но докато се взираше в малката, бяла като кост горска сцена, се сещаше само за грамадната сенчеста ръка, която я търсеше, докато се криеше. Нарисуваната луна я омайваше с мъртвото си око. Усети прилив на неочакван ужас.

— Хау — прошепна, — не... не мога. Не точно сега.

— Моля те! — Бузите на Хауърд бяха мокри, очите му се въртяха диво. Беше ужасен. Искаше тя отново да овладее всички отговори.

Хауърд беше много малък, каза си Фейт. Може би именно заради това му харесваше да има по-малък свят, който да може да изучава и управлява.

Тя взе пръчката на Шута и я завъртя, а куклата направи салто. Момичето се замисли за лъжите си, как кара хората да се превъртат през глава и понякога ги стоварва тежко на земята и им пука главите.

С пресъхнал език и треперещ глас Фейт раздвижи куклите в танц през безцветната гора. Остави ги да се бият, да се карат, да се въртят и да умират. Гледаше ги възхитена и пръстите ѝ бяха вцепенени. Нима наистина ги владееше? Иглички боцкаха по ръката ѝ, когато хвана Дявола. Той се загледа в нея, оголил бивни в зловеща усмивка.

— Искам Мъдреца! — настоя Хауърд.

Фейт изкара мъничкия, тъмнолик Мъдрец на сцената. Поне представлението явно приближаваше края си.

— Мастърче Хауърд! — изписка Фейт-Мъдреца. — Какво мога да сторя днес за теб? Имаш ли въпрос?

Хауърд притисна колене към гърдите си и надзърна отгоре им. Известно време просто разтриваше нос в коленете си.

— Моя ли е вината за призрака? — попита той много тихо. — Моя ли е вината, понеже не успях да се справя и не можах да го

прогоня? И това ли разболя Джийни и затуй ли тя си отиде и дали умира? Моя ли е вината?

Гласът му ставаше все по-силен и дрезгав, а и от очите му вече се лееха сълзи.

— О, не! — Фейт едва успя да продължи с гласа на Мъдреца. — Не, мастърчо Хауърд, ти си *добро момче*...

— Но аз не успях да се справя! — изплака Хауърд с дрезгав от мъка глас. — Аз... опитах! Опитах! Но... — Той придърпа тетрадката си и я отвори трескаво, задърпа страниците.

Буквите в началото бяха почти четливи, макар че сред тях имаше и обърнати наопаки или наклонени под неправилен ъгъл. Но с всяка следваща страница завъртулките на молива и чертичките му ставаха все по-широки, по-отчаяни и по-малко напомняха букви. Тук-там бяха останали трескави, неравни вдлъбнатини в листа. Цели страници. Страници наред!

С ужасяващо пропадане на сърцето Фейт осъзна какво гледа. Евангелието.

Призраците няма да преследват добро момченце, което си казва молитвите и преписва евангелието с дясна ръчичка. Те преследват само лошите хора.

С огромно съжаление Фейт си представи как Хауърд ден след ден все по-панически драци по страниците и лежи буден всяка нощ да се вслушва за стъпките на призрака...

— Моя ли е вината? — попита той измъчено.

— Не! — Фейт преглътна усърдно, но не успя да сдържи треперенето на гласа си. — Не, нищичко не е по твоя вина, господарю Хауърд! Нищичко! Призрактът изобщо не търси теб!

— Тогава защо е дошъл? — Хауърд стисна върховете на обувките си. — Защо разболява Фейт? За нея ли е дошъл?

Сестра му се сети за убийците, които търсеха Дървото на лъжите, а устата ѝ почти оформи беззвучно да.

— Защо? — поиска да узнае Хауърд. — Защо иска да нарани Фейт?

— Защото тя е глупаво, зло момиче! — избухна Фейт, неспособна да понася този театър нито миг повече. — Защото разваля всичко и разнася отрова навсякъде, където се озове. И понеже ще иде в ада!

Тя избута играчката от скута си, изправи се тромаво и избяга от стаята. На площадката отвън най-сетне избухна в сълзи. Риданията я разтърсваха от глава до пети и известно време се изгуби сред тях.

От мъката я извади странен шум, който се разнасяше от детската зад гърба ѝ. Тупурдия, хрущене, късане и хрущене. Фейт се обърна и надзърна през вратата.

Хауърд тъпчеше кукления театър с бликащи от очите сълзи и сополив нос. Ярко боядисаната арка на сцената бе вдлъбната и смачкана, а цялата кутия — изкривена и прегъната. Наблизо лежаха счупена пръчка и малко хартиено човече с откъсната глава. Главата беше с китайска шапка.

— О, Хау! — Фейт изтича в стаята, падна на колене и събра останките на Мъдреца. — Какво си сторил?

Малкият ѝ оракул го нямаше вече. Заля я ужасно, парещо усещане за загуба.

Хауърд се приближи до нея с очи, блеснали от сълзите.

— Убих го — каза съвсем тихичко. — Убих Мъдреца! Той... той каза, че ще отидеш в ада! Но... Но сега е мъртъв... не може да те замъкне там. Не искам да попадеш в ада!

— О, Хауърд! — Фейт се наведе и разпери ръце, а брат ѝ с ридания се скри в обятията ѝ. Тя го прегърна здраво.

— Не може да те нарани вече, нали? — прошепна Хауърд в ухото ѝ.

— Шшшт! — каза му Фейт. — Не... аз... не. Мъртъв е. Не може да ме нарани. Ти... ме спаси, Хау.

Момчето рида дълго време, а Фейт му шушнеше и го галеше по главата. Когато накрая сълзите му пресъхнаха, тя обърса лицето му с кърпичката си.

— Хайде — каза и го поведе към нощната детска. Хауърд се ококори, когато тя взе синята му риза и отвори джобното си ножче. Фейт нарязва шевовете, които приковаваха левия ръкав, след това се захвана да нацепи плата на дълги ивици.

— Глупава, грозна риза! — извика, самата тя разтърсвана от ридания. — И никога, никога повече няма да я носиш! Когато преписваш Светото писание, Хау, можеш да използваш лявата си ръка колкото си искаш!

Когато спря, Фейт се беше задъхала. Двамата с брат ѝ стояха и се взираха в съсипаната риза като затворници. Дрехата определено беше мъртва. Мъртва като Мъдреца.

— Страх ли те е от призрака? — попита Хауърд.

— Да, Хау — призна тихо Фейт.

Той се пъкна под леглото, порови там и се появи отново. Малко колебливо постави в ръката на сестра си неголям студен предмет. Заяви:

— Трябва да го върнеш, след като застреляш призрака!

В ръката на Фейт се намираще малък джобен пистолет с късичко дуло. Беше оръжието на баща ѝ.

Пистолетът явно беше зареден, макар че капсулата, изглежда, беше изпаднала. Фейт беше убедена, че оръжието е прекарало поне една нощ на открито, но през нощта поне не беше валяло, така че имаше някаква надежда барутът да не е навлажнен. Във всеки случай не би искала да изпитва уменията си да презарежда оръжието. Беше гледала как го прави баща ѝ, но процесът беше сложен и включваше използването на игли и свалянето на дулото, а поредността на стъпките не ѝ беше ясна.

Вместо това девойката предпазливо вдигна петлето до средата и сложи на място нова капсула, след това скри оръжието в плетена торбичка и го пъкна в джоба си.

— Можеш да останеш в детската с мен — сподели Хауърд обнадеждено. — Аз ще стоя на пост. И можеш да гръмнеш призрака от прозореца ми.

Фейт се поколеба. Съблазнително беше да се скрие в безопасността на къщата, но делото беше на следващия ден. Освен ако не успееше дотогава да намери някакви доказателства за убийството, баща ѝ щеше да бъде положен в гроб за самоубийци на неосветена земя, а семейството му да остане на улицата.

— Ти стой на пост — заяви тя. — Ако видиш някого в градината, търчи да намериш мама или мисис Велът, или Прайт и им го съобщи. Аз... трябва да ида на тайна мисия. Нали няма да кажеш на никого, Хау?

Не беше минало кой знае колко време, откакто захрани Дървото с лъжата за мис Хънтър, но в тази лъжа хората вярваха достатъчно, за да извършат палеж, кражба и насилие. Напълно възможно беше Дървото

да е родило плод. В такъв случай тогава поне ужасните последици от слуха нямаше да са напразни.

Дървото на Лъжите дърпаше мислите ѝ. Фейт имаше чувството, че лозите му са прорасли в ума ѝ, и дори в момента то я притегляше към себе си.

Девојката обмисли варианта да извърви по-безопасния път до тайния вход на пещерата, но прецени, че с лодката все пак ще стигне по-бързо и е по-слабо вероятно да я забележат. Докато за пореден път гребеше към пещерата, усети студеният вятър да я пронизва през всяка цепнатина и дупка в многострадалните ѝ траурни одежди. Луната беше пълна и ярка и рисуваше млечнобяла река по сиво-черните вълни.

Възбудата на Фейт при мисълта за Дървото на лъжите беше помрачена. Сега в стомаха ѝ се бе свило лошо предчувствие. Наложиха си да си напомни, че Дървото само по себе си не е наранило никого — лъжите ѝ го бяха сторили и само те. Въпреки това ѝ се струваше, че то вади на бял свят най-лошото в нея. Ако се откажеше от него сега обаче, то всички щети, които беше нанесла, щяха да са похабени напразно. Твърде късно беше да се обявява за победена. За миг се почуди дали баща ѝ се е чувствал по същия начин и е продължавал с измамите до ръба на съсипването, вместо да признае, че всичко, сторено от него, е ужасна грешка. Двамата с него бяха като играчи на хазарт, изгубили твърде много, за да спрат да залагат.

Фейт остави вълните да вкарат лодката ѝ в пещерата, усети я да заорава в пясъка и скочи да я завърже. Беше време да изпробва плодовете на експериментите си. Внимателно смъкна дебелия покривка, която закриваше фенера, и бързо я замени с друга — напластен тюл, който разсейваше светлината като паяжина, но все пак пропускаше бледо сияние. Ако беше права, то нямаше да е достатъчно ярко, за да навреди на Дървото.

Със завития фенер в ръка се изкатери в основната пещера и спря вцепенена.

Пътят пред нея бе прошарен от черни лози, сякаш някой е драскал по входа с дебел въглен. Фейт пристъпи няколко крачки напред и студената миризма полепна по гърлото ѝ и вътрешността на носа ѝ. В нейно отсъствие Дървото бе изпълнило пещерата си.

Беше като същинска приказка. Фейт си спомняше за стара история за деца, които избягали от дома на вещицата, и тя хвърлила

след тях магически гребен, който родил гъста и огромна гора.

Колебливо се пресегна и докосна лозите, повечето от които вече висяха от тавана. Бяха гъвкави и сочни и се съпротивляваха, когато ги избутваше встрани. Полека си проправи път в странната, нова джунгла, а листата полепваха по лицето ѝ.

Лозите се събраха зад гърба ѝ. Без друга светлина освен на спектралния фенер беше трудно да се каже коя посока накъде води. Фейт бързо провери висотомера на компаса на баща си и си отбеляза посоките и наклона на ската, в случай че се загуби.

Досега най-новият плод се бе намирал близо до сърцевината на растението. Трябваше да се надява същото да важи и в този случай, иначе никога нямаше да го намери.

Напредваше по-лесно от очакваното въпреки покрития с лози под. Наложиха се да се наведе под няколко дебели, спираловидни стебла, но повечето свободни ластари изглеждаха доволни да се провлачат и плъзгат по раменете ѝ досущ като змията ѝ. Ирационално Фейт долавяше, че Дървото е доволно от нея.

Дебелите, разклоняващи се лози, които осейваха пода, бяха неин водач. Те всички идваха от сърцевината на Дървото и тя полека ги следваше натам. Междувременно размитите гласове на пещерното ехо сякаш се усилваха, но не ставаха по-разбираеми. Понякога ушите ѝ пищяха, сякаш някой подухва отблизо с уста и се кани да зашепне.

Каменният корниз се издигна пред девойката, вече напълно обвит в черни ластари. Тъмната, паякоподобна купчина върху него хвърляше слаби отражения на размитата и неясна светлина на фенера. Фейт порови с пръсти сред листата, докато не напипа нещо малко, обло и твърдо, провиснало под клонче като коледна топка. Отдели се в ръката ѝ — съвършен малък плод.

Точно когато го слагаше в джоба си, видя нещо да помръдва в ъгълчето на полезрението ѝ.

Завъртя се с вдигнат фенер и се озърна. От всички страни я замайваха плетениците и наръчите на лозите. Фенерът само позлатяваше мрака. Момичето не чуваше и шумолене сред рева и съскането на морето, стенанията и шепота на призрачните гласове.

Фейт бръкна в джоба си и извади пистолета на баща си, след което дръпна петлето така, че да е готов за стрелба. Издиша внимателно и успя да закрепил фенера неподвижно в другата си ръка.

На десетина фута от нея, сред преплетените лози, листакът потрепери отново. Този път беше сигурна, че не греши, и сред котешката люлка на стеблата различи тъмно петно. Беше по-високо от нея и във формата на човешки силует.

Нямаше накъде да бяга. Твърде видима беше, както си стоеше с фенера в ръка. Който и да се криеше в тъмното, явно я виждаше и ако отново се преместеше, тя щеше да му изгуби дирите.

Фейт насочи пистолета право към петното със сърце, пърхащо като крилца на колибри.

— Виждам те! И знам, че и ти ме виждаш! Излез напред — бавно — или ще стрелям!

Тя нямаше представа дали ще ѝ стигне смелост да дръпне спусъка дори ако непознатият ѝ се нахвърли, но някак си успя да скрие ужаса в гласа си.

Тъмният силует се размърда и се олюля. За миг ѝ се стори, че ще се скрие обратно в сенките и ще изчезне. След това се приближи с ръка, вдигната да отмести попадналите на пътя му ластари. Най-сетне се озова достатъчно близо, та мътната златна светлина да озари лицето му.

Пришълецът се оказа Пол Клей.

31

УИНТЪРБОРН

Пол Клей, съюзник и враг на Фейт. Тя беше обхваната от ужас, объркване и недоверие. Той беше открил леговището ѝ и беше видял повече, отколкото можеше да позволи на друг човек.

— Какво правиш тук? — поинтересува се тя, без да сваля пистолета.

— Не го насочвай към мен! — възрази той и запримигва на светлината на фенера. — Какво правиш ти тук? Какво е всичко... — Той се озърна към черната като нощта джунгла.

— Как ни намери?

— Вас ли? — изуми се Пол.

— Мен — и растението.

— Твое ли е? — той се втренчи в дългите лози. — Какво е това? Откъде се появи? И ще махнеш ли пистолета, или не?

Фейт не каза нищо, нито пък дулото на пистолета ѝ трепна.

— Тогава си остани тук с мъртвешкия си бръшлян — изръмжа Пол и отстъпи крачка. — Надявам се да си прекарате приятно двамата!

— Не мога да те пусна да си тръгнеш — Фейт знаеше, че ръката ѝ трепери, макар че пистолетът беше лек.

— Какво? — гневното изражение на младежа отстъпи пред тревогата.

— Някой търси това растение — обяви Фейт. — И са готови да убият онзи, у когото се намира. Ти също може да си от убийците.

— Това шега ли е? — зяпна я Пол. — Ти ме помоли за помощ!

— Все трябваше да се доверя на някого! — Фейт виждаше, че другата му ръка е извита така, сякаш държи нещо обемисто. — Но ако съм избрала грешния човек? Убийците са били двама. Може да са били любовници или съучастници... или да са баща и син.

— Хей! — извика Пол. — Баща ми никога през живота си не е наранил човек!

— Откъде да знам? Какво изобщо знам за вас? Баща ти влиза на разкопките — спокойно може да е саботирал веригата на миньорската кошница... — докато го казваше, Фейт си спомни нещо друго. — В деня, когато пристигнахме, той дойде да ни посрещне. Каретата беше твърде тежка, така че мистър Клей предложи да оставим сандъка с растението и да остане с него да го пази. Щеше да остане сам със сандъка, в който се намираше растението, ако баща ми не беше отказал. Някой е претърсвал парника ни и градината за същото това растение. Бил е забелязан, но са го сбъркали с призрака. А аз знам, че ти самият си тършувал около дома ни — хванах те да го правиш! Каза, че търсиш кичур коса, но откъде да знам дали е истина? А сега... ето те тук. Точно където би искал да се озове убиецът.

Последва пауза.

— Бях горе на носа — обясни Пол накрая — и те видях да гребеш с лодката си...

— И какво правеше там по това време на нощта? — прекъсна го Фейт.

— Правех снимки — младежът предпазливо се обърна да ѝ покаже предмета, който бе гушнал в сгъвката на ръката си — фотоапарат.

— Нощем? — прекъсна го Фейт. — Никой не прави снимки нощем!

— Снимах луната! — избълва Пол. — Чух, че е възможно — достатъчно ясни снимки, та да се виждат сенките и петната по нея. Всеки път, когато има пълнолуние и нощта е ясна... излизам и си опитвам късмета... — Той изглеждаше ядосан и Фейт осъзна, че е засрамен. — Когато видях лодката, предположих, че си ти. След като приятелите ми казаха, че си „изчезнала“ на носа снощи, реших, че може да си паднала в някоя от пещерите. Когато те видях да изчезваш в скалата, осъзнах и в коя.

Фейт задъвка силно устната си. Странно, но самопризнанието на Пол я убеди повече от фотоапарата му.

— Значи така си ме намерил — заговори му по-кратко. — Но защо? Защо ме последва тук долу в пещерата?

Защо трябваше да слезеш и да видиш всичко това? Как сега да ти кажа да се махаш?

— Любопитно ми беше — отвърна Пол веднага. Последва продължителна пауза, по време на която той сведе поглед и се намръщи лекичко. Поправи се. — Не. Аз... не знам защо се спуснах в онази дупка след една луда жена. Няма смисъл. Всеки път, когато говоря с теб, подлудяваш и мен! Всички се побъркаха, откакто семейството ви дойде тук. На Вейн никога не е имало бунтове, нито хора, които палят къщи! И в сърцевината на всичко това си ти, която без особена причина ме търси да ми разказва безумните си истории за убийства и ръчни колички, и миньорски кошници... и не мога да не те слушам. Ти си готова за лудницата, но кой знае защо все вярвам на онова, което ми казваш.

— Не ти искам доверието! — Злото отново взе юздите на Фейт. — Ти не ме познаваш. Аз съм... аз съм отровна. Всяка една лъжа на Вейн е мое дело.

— Лъгала ли си ме и мен?

Фейт осъзна, че не го е сторила. Преглътна и не каза нищо.

— Значи баща ти е бил убит — отбеляза Пол рязко. — И няма да ти стане по-добре от снимки. И ако никога не намериш убиеца, в главата ти цял живот ще витае призрак. Знам как се чувстваш. Майка ми се удави — няма тяло, няма погребение, няма плоча в църковния двор. Единствената нейна снимка е тази със скритата майка. Видя я. Онази на нашата полица. Малкото момченце на полицата съм аз. Баща ми... Е, отнася се добре с мен, но ми се усмихва така, сякаш съм нейна снимка. Понякога имам чувството, че ме чака да изляза от стаята, за да й заговори наум...

Фейт трепна. Симпатията я обвиваше със страховитите си пипала. Как й се искаше да ги отблъсне, да ги застреля, да ги изгори.

— Да не искаш да плача за теб? — попита колкото се може постудено.

— Искам да вземеш решение веднъж завинаги — избухна Пол. — Искаш помощта ми, искаш да умра в канавката, казваш ми тайни, криеш разни неща, търсиш ме, бягаш, молиш за услуги, целиш се с пистолет в главата ми... — Той поклати невярващо глава. — Избирай! Довери ми се или недей, но избери! Веднъж завинаги!

Застреляй го. Това прошепнаха отекващите в пещерата гласове. Пол знаеше твърде много. Пол искаше твърде много. Пол си беше пробил път в главата й и й пречеше да мисли правилно...

Свалянето на пистолета измъчи Фейт. Докато връщаше петлето в безопасно положение, ѝ се стори, че чу Дървото да съска и имаше чувството, че предава баща си и тайните му. Пол изпусна затаения си дъх и разхлаби леко рамене.

— Е... твърде късно е да ти попреча да видиш Дървото — каза Фейт, като се постара да не звучи твърде несигурно. — Предполагам, че сега е моментът или да ти се доверя, или да стрелям — а ще бъде досадно да се наложи да презареждам пистолета... — имаше неудобното усещане, че това все пак звучи като оправдание.

Пол пристъпи няколко колебливи крачки.

— Мислех, че си тръгваш — рязко го спря Фейт.

— Ако си тръгнеш, отивам си и аз. — Той се огледа и избута подозрително лозите от лицето си. — Това не е хубаво място. Нищо не расте така бързо. Нищо, което допреди две седмици е било в сандък, не бива да е толкова грамадно. И все чувам... — замлъкна и поклати глава. — На това растение нещо ужасно не му е наред.

— И аз самата не го разбирам напълно — призна Фейт, която на свой ред зае защитна позиция. — Виждам откъде се сдобива с влага и може би откъде взима минерали и хранителни вещества — от камъните, но енергията му... — тя сви рамене. — Може да е месоядно.

— Хора яде ли? — Пол не изглеждаше успокоен.

— Надали. — Фейт се пресегна и погали най-близката лоза. Отнасяше се ревностно и собственически към своето Дърво и тайните на своя баща. Но въпреки това беше сторила нещо непоправимо с прибирането на пистолета. Беше се съгласила да се довери на младежа и това бе отворило огромна, грозна цепнатина в собствената ѝ броня.

— Храни се с човешки лъжи — обясни тя. — Човешките лъжи, на които вярват. То е симбионт — вид, който оцелява посредством сътрудничество с други видове. Хората го хранят с лъжи, а в отговор то ражда плод, който дава видения за скрити истини... Или поне така е смятал баща ми.

— А прав ли е бил? — попита прямо Пол.

Разбира се, че е бил прав! — поиска да извика Фейт. — *Баща ми беше гений, разбира се, че е знаел какво прави, и разбира се, че е нямало да си съсипе кариерата и да пожертва семейството си без разумна причина!* Вместо това обаче взе да рови доказателствата със

студена, аналитична мисъл. Дали раждането на плод би могло да е съвпадение? Какво всъщност беше научила от виденията?

— Не съм напълно сигурна — призна колебливо. — Плодовете явно пробуждат допълнително сетиво и ми показват неща, които не съм знаела... но не мога да съм сигурна доколко са верни — тя присви очи. — Ще разбере по-точно, ако открием убиеца.

— Яла си плодове от това чудо? — Тази представа май ужасяваше Пол повече, отколкото пистолетът.

— Да, и ще го сторя отново... — Фейт го изглежда сърдито. — Налага се! Ако не ти харесва, тръгвай си. Иначе поне ми бъди полезен. Плодът ме вкарва в транс. Бях се вързала, така че да не се загубя, но... това... не проработи съвсем успешно. Би имало полза някой да ме следи. В същото време можеш да водиш и записки.

Пол се приближи, загледан във въжетото, праметнато през рамото ѝ. Предложението никак не му беше харесало.

— Преди пет минути не искаше да ми се довериш да мръдна и крачка. Сега ми се доверяваш да те пазя, докато си в безсъзнание?

— Ти ми каза да избирам — натърти Фейт.

Плодът се оказа горчив както винаги и я прати по тъмен и криволичещ наклонен път, отекващ с тропота на копита на препускащото ѝ сърце.

След това стана твърде тъмно и не виждаше нищо, но Фейт знаеше, че се движи през джунгла. Под краката ѝ нямаше каменен под. Тя пълзеше и се катереше, прескачаше плетеници от лиани, опънати като висящи мостове, обикаляше могъщи стволоче от сплетени лози, качваше огромни дървени спирали, все едно бяха стълбища. И през цялото време въздухът тихо бръмчеше с прошепнати лъжи.

Имаше добронамерени лъжи. Все още си хубава. Обичам те.

Прощавам ти.

Имаше уплашени лъжи. Някой друг го е взел. Разбира се, че съм англиканец. Не съм виждала това бебе досега.

Имаше и хищни лъжи. Купи този тоник, ако искаш детето ти да оздравее. Ще се грижа за теб. Ще опазя тайната ти.

Половинчати лъжи, както и напрегнати мълчания на места, които би трябвало да заема истината. Лъжи като ножове, лъжи като шамари. Лъжи като измамните ивици на тигър и като заслепяващите паунови шарки. И навсякъде, абсолютно навсякъде царстваха лъжите, които

хората разказваха сами на себе си. Мечти като отрязани цветя, без охранац ги корен. Измамни светлини, благодарение на които да не са така самотни в мрака. Кухи решения и празни извинения.

Фейт не искаше никоя от тях, но не спираше да се катери, понеже надушваше дима от лулата на баща си.

Откри масивен възел лиани, широк десет фута, провиснал като паешка какавида. Мътно сив дим се носеше през процепите и цепнатините и сърцето на Фейт се разкъса от познатия му аромат. Тя взе да дере лозите с нокти, с хиляди усилия си проби отвор и се пропъкна през него.

Откри, че се намира в горещца, тъмна килия. На фона на варосаните стени личаха малките точки на смачкани комари. Имаше само едно прозорче, през което се виждаше бурно пурпурно-сиво море и нахлуваха ревят на дъжда и ароматът на мокра пръст.

На пръстения под лежеше мъж, желязната пранга на крака му не си отиваше с богаташките му дрехи. Кафявите му мустаци и брада, едно време изящно оформени, сега бяха начупени от липса на грижи и покриваха брадичката и бузите му с четина. Косата му беше мокра и потъмняла от пот и мръсотия и под очите му имаше черни торбички.

— Трябва да ми помогнеш — примоли се той. — Трябва да поговориш с тях, Съндърли. Кажи им кой съм, защо съм дошъл. Имаш документи от консула — ще те изслушат. Можеш да гарантираш за мен...

В началото Фейт помисли, че говори на нея. След това до нея избликна поредното облаче син дим. Тя извърна глава и ето го баща ѝ, преподобния Еразмус Съндърли, зачервен от жегата, но инак безупречно издокаран.

Фейт искаше да го прегърне силно, но самият му вид я накара да се спре. Беше забравила колко недостъпно може да се държи. Погледът му беше студен и непроницаем, присъствието му — почти толкова далечно, колкото и отсъствието.

— Уинтърборн, сър — каза той с обичайния си дистанциран тон, — молихте ме да свидетелствам за вас — да дам думата си на джентълмен. Та аз почти не ви познавам. За първи път се срещнахме преди няма две седмици. Знам само онова, което вие и хората ви ми казахте, все фантастични и невероятни истории.

— Моля ви! — Уинтърборн изгаряше от отчаяние. — Имайте предвид, че не съм самичък тук — не съм единственият, който ще страда! Проявете милост!

— Ако успеете да ми дадете доказателство за версията си — каза преподобният, — тогава ще сте ме убедили и ще се постарая на свой ред да убедя властите. Кажете ми къде да намеря Лъжовното дърво. Ако то съвпада с описанието ви, ще ви се доверя.

Окованият мъж го зяпна потресен, после за миг се намръщи, гневен и инатлив. Посрещна погледа на преподобния, сетне се спаружи пред него с изпънато лице. Горчиво въздъхна:

— Нямам друг избор, освен да ви се доверя. Преди да ме заловят, намерих част от бележките на Кикерт. Ако сте разгадали картата му, има постройка на три мили северно от къщата му, на брега на реката, която минава през бамбуковата гора. Смятам, че там е скрито растението. Но побързайте, Съндърли!

Преподобният му кимна късо и отсечено, след това се обърна и за излизане почука силно по вратата в стената. Тя се отвори и той премина през прага, като погледна през рамо към килията. За миг изглеждаше, че се визира право във Фейт. Очите му бяха студени като олово. След това затвори вратата помежду им.

Девојката се втурна към нея, напипа неравното дърво под пръстите си и чу щракването на тежко резе, което здраво залости вратата от другата страна. Опря ухо на дъските и дочу, макар и слабо, бащиния си глас.

— Не — гласът му беше ясен и студен като скалпел. — Ако джентълменът вярва, че ме познава, той греша или бълнува. Никога досега не съм виждал това лице.

Дъждът се превърна в оглушителни аплодисменти. Мракът се сви като юмрук.

Фейт се пробуди с усещането, че и отвътре, и отвън ѝ е студено. Никога досега не ѝ бе ставало така студено.

Спомни си описанието на баща си за разговора с Уинтърборн.

Обещах да сторя всичко по силите си да му осигуря свобода и в замяна ученият ми довери най-новите си подозрения относно местоположението на Лъжовното дърво, за да го намеря, ако той не успее.

Не успях да го спася. Треската го уби в килията му, преди да уредя освобождаването му.

Сега се чудеше дали винаги е долавяла фалшива нотка в тези думи — проблясък от подводни скали. Уинтърборн не се бе побъркал, та да разкрие местоположението на скъпоценното растение на Кикерт; бащата на Фейт му го бе измъкнал насилствено. И преподобният не си бе дал труд да спаси учения. Беше излъгал, за да го задържи в заразената с малария килия, и се бе уловил за възможността си да намери Дървото.

И Уинтърборн бе умрял.

Фейт се размърда предпазливо. Този път въжето около кръста ѝ си беше на мястото. Когато отвори очи, видя Пол да седи на известно разстояние с гръб към нея. Очевидното му безразличие я накара да се почувства още по-самотна, докато не сведе очи и не откри, че около ръката ѝ е праметната непозната кърпичка.

Фейт вдигна длан и откри, че бузите ѝ са мокри. Беше плакала и не знаеше от колко време. Бързо си избърса лицето и отдели минута-две да се успокои, после се покашля, така че младежът да разбере, че е безопасно да я погледне. Той се обърна незабавно и дойде до нея, за да ѝ подаде бутилката с вода. Както винаги, изражението му бе грижливо лишено от емоции.

— Колко време отне? — попита Фейт с глас, скърцащ като стар мях.

— Може би час — отвърна Пол. — Сега виждаш ли ме?

Тя кимна:

— Видението приключи. Как са ми очите?

Пол вдигна фенера и надзърна, след това се дръпна като ужилен.

— Като топено масло в тиган са. Не съм виждал подобно нещо. Какво означава?

— Означава, че още съм под влиянието на плода... — Фейт тронаво взе да дърпа въжето си. — Аз... не се чувствам така, но и предишния път няхах подобно усещане. Не ме оставяй да стискам плъхове!

Пол кимна и очевидно сглоби картинката.

— Узна ли каквото искаше този път?

— Така мисля... — Фейт се затрудни да развърже въжето и се изправи несигурно. — Но трябва да проверя в епископалния регистър,

за да съм сигурна. Къде го държат?

— В църковната канцелария. Не трябва ли да си почиваш?

— Не — Фейт поклати глава и се облегна на една колона. — Делото е утре. До сутринта трябва да имам план. Непременно се налага да видя регистъра още тази нощ.

— Не ти хрумва да поискаш нещо дребно някой път, нали? — мрачно отбеляза Пол. Обаче за лека изненада на Фейт не ѝ отказа.

ЕКЗОРСИЗЪМ

Докато вървяха, Фейт забеляза, че Пол се придържа между нея и скалите — може би се боеше, че ще изтанцува през ръба в пристъп на предизвикана от плода лудост. Почти не говориха, докато не приближиха тънкия, черен пръст на църковния шпил.

— Ще трябва да пазим тишина — прошепна Пол, докато се приближаваха до обкованите с бронз порти на църквата. — Джийни Бисет спи някъде по пейките. Чакай тук — трябва да донесе ключа от епархиалния сандък... — и изчезна в посока на епархиалния дом.

Фейт стоеше сама в двора, все още изтръпнала отвътре от студа. От ярката лунна светлина малките стъкла в прозорците блестяха като гущерови люспи.

Отстрани се виждаше гробът, изкопан за баща ѝ. Пръстта още беше натрупана до него, но с възхитителен прагматизъм дупката бе напълнена с чували, евентуално да предпази хора от падане в нея.

Ако не беше жлъчната клюка на Джийни, бащата на Фейт щеше да лежи на дълбоко и сигурно място в този гроб, под завивка от пръст, вместо в църковната крипта в очакване на неznайна съдба.

Фейт се пресегна и стисна грамадния метален пръстен на църковната врата. Той се завъртя и за нейна изненада вратата се отвори лесно. След кратък миг на размисъл тя осъзна, че Клей вероятно не желаше да оставя млада дама безпомощно заключена в сградата.

Влезе вътре. Без народ и светлина църквата ѝ се стори много по-голяма. Луната сияеше през стъклописите по прозорците и лееше акварелни цветове върху близките скамейки. Вътре беше студено и дъхът на Фейт излизаше на облаче.

Намери Джийни Бисет близо до предния край на кораба, свита на скамейката в една от богаташките ложи и заметната с одеяло. Спеше и дишаше с притеснително хъррене. Кожата ѝ беше бледа и восъчна и напомни на момичето за мътните, изсъхнали люспи на змията ѝ.

Не мога да ѝ помогна с нищо — каза си Фейт. — Само още един ден, това ще ми е достатъчно. След това няма да има значение как се разплитат лъжите ми.

Но сенките под очите на Джийни бяха тъмни като презрели сливи и ѝ напомняха за Уинтърборн от видението. Може би баща ѝ си беше казвал същото нещо. *Трябва ми само още един ден да потърся Дървото. Уинтърборн може да издържи още мъничко в този затвор. Само да докопам растението и ще уредя да го освободят.*

Фейт се почуди какво ли ще сторят хората, ако намерят Джийни Бисет изстинала и посиняла на скамейката някоя сутрин. Може би щяха да извадят чувалите от гроба отвън и да я спуснат в него. В идеята имаше зловеща справедливост. Девойката отново се разтрепери на ръба на невъзможното точно както когато стоеше пред вратата на бащината библиотека и събираше сили да почука и да си признае.

— О, защо трябва все за *теб* да го правя? — изсъска под нос. — Та аз дори не те харесвам!

Злостният ѝ шепот се разнесе стряскащо силен в покоя. Клепачите на Джийни потрепнаха и тя се събуди. Стресна се ужасно при вида на наведения над нея, заметнат с черно непознат, но след това примигна и погледът ѝ се фокусира.

— Мис Съндърли? — попита тя невярващо.

— Имаш ли къде другаде да идеш? — поинтересува се шепнешком Фейт.

— Другаде ли? — Джийни се надигна до седнало положение, а пуснатата ѝ свободно коса провисна пред лицето. — Не мога! Не мога да изляза оттук!

— Но... ако можеше? Имаш ли семейство или приятели на острова?

— Чичо ми... — младата прислужничка очевидно беше още замаяна и се опитваше да прецени дали Фейт е сън, или видение. — Но...

— Няма призрак! — избълва Фейт припряно, досущ като обида или обвинение.

Джийни поклати безмълвно глава с лице, подпухнало от нещастие и изтощение.

— Няма призрак — повтори Фейт. — Бях само... аз. Аз съм призрактът. Аз смених жиците на звънчетата за прислугата. Аз спрях

часовниците, запалих от тютюна на баща ми в библиотеката и местех вещи из къщата. Аз оставих черепа в леглото ти.

Докато Фейт говореше, замайването на Джийни се топеше. При последните й думи тя беше напълно будна, ококорена, все по-мрачна и по-опасна.

— *Ти?* Но защо?

— Мразех те — отвърна просто Фейт. — Ти каза на всички, че баща ми е самоубиец. Остави го без гроб!

Джийни се изправи на крака, втренчена във Фейт, все едно от устата й се сипеха змии. Стисна зъби и запъхтя учестено и гневно. Сълзи на унижение и гняв блестяха в очите й.

— Ти... *вещица* такава! — гласът на камериерката пресекна. — Надявам се да забият кол през сърцето на скъпоценния ти баща! Надявам се да го сторят пред теб! Надявам се цялото ти семейство да свърши в затвора!

Беше по-висока и по-силна от Фейт и лесно би я повалила в честен бой. Но разбира се, боят нямаше да бъде честен. Джийни Бисет винаги би понесла сериозно наказание, задето е ударила Фейт Съндърли — много по-тежко от всичко, с което дъщерята на Съндърли ще бъде наказана, ако удари прислужничка. Много по-лесно бе да откъщаваш от високопоставено положение, отколкото да запращаш удари нагоре, и при тази мисъл Фейт усети да я пронизва срам.

— На всички ще кажа! На всички! Когато приключа, няма да можеш да си покажеш носа навън! — Джийни се обърна, хукна с олюляване и изскочи през портите на църквата навън на лунна светлина.

Няколко секунди по-късно Пол се появи на вратата с връзка ключове в ръка. Многозначително погледна към църковния двор, а после се обърна към Фейт с въпросително изражение.

— Тя си тръгна — обясни момичето.

— Какво правеше там вътре? — попита той.

— Провалях всичките си планове без особена причина... — Нещо важно бе липсвало у Фейт от известно време, осъзна тя, и сега си бе възвърнала малка част от него. Така се чувстваше по-зле вместо по-добре, но все пак се вкопчи в съкровището си. — Вероятно скоро ще чуеш за случилото се. Всички ще научат!

— Какво имаш предвид, че си провалила плановете си? — попита сърдито Пол. — Не ми казвай, че вече не ти трябва онази снимка!

— Напротив, трябва ми — отвърна припряно Фейт. — Направи ли ми я? Готова ли е?

Той бръкна в джоба си и извади малка картичка, срещу която се намръщи, сякаш в последния момент довършваше дребни щрихи само със силата на волята си.

— Не беше лесно — промърмори и я подаде, все още намръщен. — Това е най-доброто, на което съм способен.

Фейт усети снимката като удар под кръста. Пол беше използвал позата от разкопките, направена в първия ден на девойката като художник. Ето ги доктор Джекълърс и Лембант на преден фон, втренчени старателно в рога на зубъра. Зад тях и леко встрани стояха мисис Лембант и Фейт, която тънеше в сенките и само отчасти бе влязла в кадър. А иззад шатрата на бедуините си пробиваше път полускрит силует с много познати орлови черти, надвиснали вежди и студени, далечни очи...

В първия момент Фейт не успя да разбере как така баща ѝ се е оказал лично на сцената на действието. Нужни ѝ бяха няколко секунди да си спомни за вуйчо Майлс. Разбира се, на вуйчо ѝ му бяха наредили да застане зад палатката и да възпира издуването на плата. Но типично в свой стил той бе открил начин да се наведе и да се появи на снимката. Пол беше изрязал много внимателно лицето на преподобния и го бе залепил върху това на шурей му. Ефектът беше извънредно смущаващ.

— Това е... — Фейт си прехапа езика. Complimentите се явяваха нарушение на правилата на въздействието в разговорите ѝ с Пол, но в този случай беше неизбежно. Намусено призна: — Много добра работа!

Прибра грижливо снимката сред страниците на тефтерчето си и го скри.

Не смееше да се надява, че Пол ще приеме налудничавото ѝ предизвикателство и ще ѝ изработи снимката. Импулсивното действие беше едно, но тук имаше изразходвано време, усилие и хладнокръвна прецизност.

— Благодаря — допълни тя тихичко. Не беше сигурна дали я е чул.

С фенер в ръка Пол я поведе през църквата към малката канцелария, където се наведе и завъртя ключове в трите ключалки на износения, старомоден епископален сандък. Отвори капака и извади масивна, подвързана с кожа книга.

Предаде я на Фейт и тя започна да я прелиства, съсредоточена в записите за бракове. Когато стигна тези, описващи бракосъчетанията от „Лето хиляда осемстотин и шейсето“, спря.

— Ето — прошепна. Посегна и почука едно от внимателно изписаните имена.

— Това значи ли нещо за теб? — попита Пол, надзъртайки през рамото ѝ.

Фейт кимна.

— Означава, че знам кои са убийците и как са научили за Дървото, както и защо са мразели баща ми...

Ключът поначало си беше скрит в бащиния ѝ дневник, но Фейт не го беше видяла. Погледът ѝ се бе плъзнал по онова малко изречение, което можеше да ѝ подсказже всичко необходимо...

И открих, че семейство Уинтърборн са наели стаи в долнопробна странноприемница...

Не Уинтърборн, а семейство с тази фамилия. Хектор Уинтърборн бе пътувал из Китай със съпругата си. Преподобният не бе видял причини да я споменава. Съществуването ѝ не му се бе сторило значимо или важно.

На светлината на фенера Фейт ясно различаваше мраморните плочи по стените. Тази вечер погледът ѝ бе привлечен от женските имена.

Ан, обична майка на...

В памет на скъпата сестра Елизабет...

И тук лежи също и Амелия, скъпа съпруга...

Кои са били те, всички тези майки, сестри и съпруги? Какво представляваха сега? Луни, празни и безлики, сияещи с отразената светлина, всяка въртяща се вярно около по-голяма сфера.

— Невидими — промърмори под нос Фейт. Жените и момичетата толкова често оставаха невидяни, забравени, незабележими. Самата тя се бе възползвала често от това явление, като

се криеше пред очите на хората и водеше двойствен живот. Но едва сега откриваше, че на свой ред е била заслепена точно от тази невидимост за ума.

В енорийския регистър беше записан бракът на Антъни Лембант, ескуайър, и мисис Агата Уинтърборн (вдовица).

33

БАРУТЪТ И ИСКРАТА

Следващият ден се случи мъчително ясен и безсърдечно слънчев.

Птичите песни бяха безмилостно силни и разбиха съня на Фейт. Тя отново се пробуди в собственото си легло, с болка зад очите и усещането, че вътрешностите ѝ са смачкани с точилка. Докато припряно пиеше вода, си спомни приключенията от снощи. Посещението при Дървото на лъжите, срещата с Пол, разходката до църквата, разговорът с Джийни, разкритията от енорийския регистър... и след това — обмислянето на стратегии с Пол, връщането през морската пещера и гребането до брега.

Трябваше да действа бързо, преди Джийни да разкрие пред всички на острова истината. Разкритието вече не плашеше Фейт. Щом се сетеше за него, обземаше я вцепенено примирение. Вместо това се надяваше само, че ще получи възможност да изиграе последния си коз, преди всички на разкопките да научат за нея.

Този ден, разбира се, не дойде да я вземе карета, така че тя си облече дрехите за навън, взе си скицника и тръгна пешком.

— Мис Съндърли! — Бен Крок я зяпна потресен, когато след известно време Фейт се появи на разкопките с напращени поли и лице, блеснало от горещината на слънцето. Хвърли поглед по пътя зад нея. — Пеша ли дойдохте дотук, мис?

— Делото на баща ми ще се състои днес следобед — отвърна Фейт, все още задъхана от изкачването и спускането по пътя. — Съмнявам се, че след това семейството ми ще остане на Вейн. Днес може да е последната ми възможност да посетя разкопките... — тя си помисли за Мъртъл и ококори собствените си очи, уязвима и несигурна. — Смятате ли, че господата ще ме отпратят?

Крок ѝ се стори разколебан за момент, сякаш обмисляше дали самият той не трябва да я прати у дома. Нямаше обаче подръка карета,

за да го стори. Фейт разчиташе да не се реши да я насили да върви пеша обратно до вкъщи.

— Не мисля, че ще бъде проблем, мис — каза накрая и хвърли поглед нагоре по теснината. — Днес господата си имат друго занимание. Вчера тунелът стигна до шахтата. Разчиствахме, за да огледаме по-отблизо.

— Намериха ли нещо? — попита Фейт в проява на любезно любопитство. Всъщност знаеше колкото и той. Пол ѝ беше разказал последните новини от разкопките.

— Част от чакъла изпада през цепнатини — има още една пещера под основата на шахтата, точно както си мислехме. Има обаче дебел пласт наноси, така че ще използваме буре с барут, за да си проправим път надолу.

— Предполагам, всички господа ще присъстват за взрива?

— Сигурен съм, че ще дойдат, мис — устните на Крок трепнаха в близко до усмивка подобие. — Не си представям защо някой от тях би го пропуснал.

Фейт си мислеше същото. Ако имаше шанс да се проникне в интересна нова пещера, всички господа учени щяха да искат да участват в „удара“. Несъмнено нямаше да си имат доверие да не започнат да крадат кости за собствените си колекции или да кръщават вкаменелости на себе си. Днес щяха да присъстват всички важни за разкопките хора. Девойката разчиташе на това.

Докато вървеше към тясното дере, си заслужи няколко любопитни погледа, както и през първия си ден, но всички бяха твърде заети да подлагат на съмнение присъствието ѝ.

Вуйчо Майлс, който се мотаеше като учениче до тунела, я забеляза и пребледня. Фейт му се усмихна отсечено и равно като мъртва риба. Все още чувстваше синините от пръстите му по ръцете си. Той си намери сто места, в които да гледа вместо към нея.

Девойката подмина доктор Джекълърс, който ѝ се стори притеснен, но събра сили да ѝ се поклони.

— Добро утро, доктор Джекълърс — поздрави мило Фейт. — Как е мис Хънтър?

— Достатъчно добре да пренебрегва съветите на лекаря си... — докторът смръщи чело. Очевидно пациентката го изнервяше.

Фейт се зарадва да чуе тази новина. Ако мис Хънтър отново дразнеше доктор Джекърс, значи вероятно имаше надежда да се възстанови.

Долу в подножието на хълма Лембант крачеше наперено с мухобойката си. И Клей, и Пол бяха тук, момчето — натоварено с триножник за апарата и кутия с принадлежности. Навитата бяха повече отпреди и те всички трупаха чували с пясък и чакъл около входа на тунела, за да създадат ниска, подковообразна стена.

Бедуинската шатра беше преместена от мястото си до входа на тунела, но като погледна към върха на хребета, Фейт различи ветреещия се покрив. Очевидно беше сложена до макарата на миньорската кошница.

Самата Фейт се настани на една скала встрани и отвори скицника си. Не след дълго Пол Клей се залута край нея и постави триножника на неравната земя. И двамата не гледаха един към друг. Никой от наблюдателите не би могъл да предположи за заговора между хладнокръвния син на кюрето и срамежливата, затворена дъщеря на свещеника.

— Тук ли е? — прошепна Фейт, като се стараяше да не мърда много устни.

— Да — отвърна Пол, втрещен настоятелно в опорите на триножника. — Преместиха шатрата ѝ нависоко, за да я предпазят от взрива и да ѝ осигурят място на предния ред, когато започнат да спускат хора с кошницата. Сигурна ли си, че номерът с призрака ще ѝ подейства?

Ако Фейт беше права, то тя си имаше работа с двама убийци с различен характер. Единият беше отвличал вниманието на баща ѝ, докато другият нанесе смъртоносния удар. Единият беше ужасен от слуховете за призрака, другият нямаше против да обикаля „призрачните“ имоти и да го бъркат със самия призрак. Значи бяха последовател и лидер. Слабо и силно звено.

— Не, но ще заложа на това — Фейт си помисли за всички дребни спомени в приемната на мисис Лембант. — Тя смята, че е на прага на смъртта, така че прекарва по-голямата част от живота си в надзъртане в здрача отвъд. Затънала е до носа в молитвеници и добротворни амулети.

— Съвсем скоро ще узнаем. Когато завинтим гайката... — Пол последва думите с дела и здравата затегна няколко пъти винта на триножника. — А колко си сигурна за него?

Фейт успя да не погледне към извисяващия се силует на Антъни Лембант.

— Агата е вярна съпруга — каза под нос.

Съпругата невинаги успява да удържи юздите на импулсите на съпруга си — беше заявила мисис Лембант, — *но винаги трябва да се стреми да го защитава от последиците.*

— Има мотив да мрази баща ми, но не и причина да иска Дървото — продължи тя. — Той обаче има. Той е колекционер, естествоизпитател... и на път да влезе в Парламента. Никой не може да сипе лъжи по-добре от политик!

— Значи трябва да го махнем от пътя си.

Планът на Фейт беше да натиска върху слабото звено, докато се счупи. Нямаше надежда да го стори в присъствието на силното звено.

— Когато отворят дупка към новата пещера, всички господа ще искат първи да слязат долу — Фейт присви очи. — Ще трябва да се погрижим мистър Лембант да спечели.

Най-сетне барикадата от чували с пясък бе сметната за достатъчно устойчива. Навитата внимателно търколиха варел с барут в тунела и след това от мрака излязоха всички освен Крок. Господата и работниците се настаниха приклекли в окопа зад барикадата и цялото им внимание се съсредоточи върху входа на тунела.

Като дама Фейт бе преместена на безопасно място зад една скала и като пазител на безценния фотоапарат Пол се оттегли зад друга. И двамата не останаха в укрытията.

Срещнаха се зад палатките. Фейт бързо извади обемиста торба от скривалището ѝ между два камъка и я връчи на съзаклятника си. Пол я взе без нито дума и се закатери по посока на пътя.

Фейт надзърна иззад съседната палатка тъкмо навреме да види Крок да изскача от тунела. Тичешком се преметна през преградата от чували с пясък и се просна по лице от другата страна.

— Гори! — извика. — Всички да се наведат!

Девојката се прикри. Чу се оглушителен трясък, който я разтърси въпреки готовността ѝ. Сух порив бутна и дръпна чергилата на шатрите. Фейт вкуси пясък.

Когато рискува да погледне отново, входът на пещерата се виждаше зад гъст разстилащ се облак дим и прахоляк. Всички, легнали зад барикадата, бяха прикрили устите си с кърпички и кашляха силно. Това и реещият се облак позволиха на Фейт да се прокрадне обратно на безопасното място, след това да се появи оттам по-церемониално и забележимо.

Навитата влязоха в тунела да разчистят нападалите камъни. След няколко колички чакъл Крок докладва, че новопробитата дупка наистина е разкрила друго помещение отдолу.

— Мисля, че отворът е достатъчно широк да спуснем миньорската кошница, сър — каза той на Лембант. — Можем да я свалим с манивелата на върха право надолу в шахтата и в новата пещера.

— Отлична новина! — Съдията потри ръце. — Крок, пригответи кошницата. Ние с теб ще се спуснем в дълбините да видим какви съкровища ни е разкрил твоят експлозив!

— Ами... — Клей си прочисти гърлото и колебливо вдигна ръка да сложи пръст на пулса на разговора. — Чудя се дали няма да е по-добре Крок да остане горе и да надзирава механизма? С радост ще се присъединя към вас за спускането, мистър Лембант.

— Или може би аз? — предложи бързо вуйчо Майлс.

— Сър! — Крок засенчи с ръка очи и се втренчи в пътя.

По склона с неравномерно тропане на копита се скиташе самотен кон. Юздите му се влачеха.

— Това моят жребец ли е? — зяпна Лембант. — Как се е отвързал?

Конят разтърси светлата си грива и продължи безцелното си лутане по хребета в посока на бедуинската шатра. Фейт не виждаше мисис Лембант и не можеше да предположи каква е реакцията ѝ. Крок се покатери да прихване коня и след няколко изпръхкания и нервни завъртания той му позволи да се приближи и да вземе юздите.

— В стремената има ботуши — подвикна бригадирът. — Пъхнати са наобратно!

Той свали единия и го огледа внимателно, после се обърна към Фейт, но погледът му бе загрижен, не подозрителен. След това се спусна обратно и показва ботуша на Лембант, като му зашепна в ухото. Фейт знаеше, че умуват върху монограма.

Е. Дж. С.

— Кон без ездач с ботуши, обърнати наопаки в стремената? — промърмори Клей приглушено. — Чувал съм за такива неща при военни погребения.

Лембант се втрени студено в ботуша за няколко секунди. След това се приближи до вуйчо Майлс и пхна ботуша направо под носа му.

— Какви ги вършиш, Кетистоук? — попита го остро.

— Моля? — От объркване лицето на вуйчо Майлс стана още по-обло.

— Що за играчка е това? — Лембант премести тежестта си и сякаш видимо порасна и се разшири в раменете, надул се от потиснати чувства. Разтърси ботуша. — Това, сър, е ботуш. Предмет, сър, от кожа и гвоздеи. Не се разтваря като дим в ръката ми. Не е и измислица. Това е предмет, солиден като вас и мен, и смея да кажа, че ако ви фрасна в лицето с него, ще остави отпечатък!

Вуйчо Майлс припряно отстъпи заднешком с възражението:

— Нищо не разбирам, Лембант!

— Това е ботуш — продължи мистър Лембант с опасно притихнал и сух глас, — наченал призрачното си пътешествие, както ми се струва, от *твоята* семейна обител.

Фейт никога досега не беше виждала съдията разгневен. След случката с кошницата той беше изпаднал в ярост и изгубил напълно дух, но онази проява не беше гняв от същия сорт. Сега, когато юмруците му потайно се бяха свили, Фейт осъзна колко са големи. Забеляза наличието на сила — едва овладяна като река, която се пени срещу стена и заплашва собствените си брегове.

Като повечето заврени в тъгла твари вуйчо Майлс се огледа в търсене на съюзници и не откри такива. Най-сетне погледът му попадна върху Фейт и нещо в него трепна несигурно — може би мисълта, че всъщност тя би могла да донесе ботушите на преподобния на разкопките...

— Махай се! — изръмжа Лембант.

— Но вие ми обещахте...

— Не, не искам да те слушам! Изчезни!

С последен подозрителен поглед към Фейт вуйчо Майлс избяга с колкото достойнство съумя да събере.

— Достатъчно време загубихме — Лембант изръмжа грозно и гърлено като лъв. — Крок, пригответи кошницата. Ще слеза с Клей.

— Я задръж! — докторът, очевидно неповлиян от лошото настроение на съдията, все още кипеше от своите недоволство и горчиви съжаления. — Не сме обсъждали кой ще слезе първи. Твърде високо хвърчиш, Лембант!

— Летя нависоко ли? Докторе, разкопките са на моя земя и се плащат от моя джоб.

— И затова ли сметна за нужно да си върнеш вложението! — изсъска докторът през стиснати зъби.

— Моля? — гласът на Лембант беше тих и студен.

— Просто казвам, сър, че разни малки птичета ми разправиха как не *всичките* ни находки стигат до масата за сортиране и не *всичките* находки се връщат от дома ви, след като ги покрият с лак... — докторът говореше със студения, сух тон на човек, който смята, че се държи тактично. Фейт беше склонна да предположи кои от слуховете ѝ е чул и в коя форма.

— Как смееш! — изрева съдията.

Фейт ясно виждаше, че след миг доктор Джекълърс най-вероятно ще бъде прогонен от разкопките, както и вуйчо Майлс. Това не съответстваше на целите ѝ.

Ето защо остави коленете си да се подгънат и рухна на земята като чувал.

— Мис Съндърли припадна!

В прахоляка около нея затрополиха стъпки.

Вдигнаха я до седнало положение и ѝ поднесоха вода. Докторът забрави гнева си и взе да ѝ мери пулса.

Фейт размаха вяло ръка в посока на бедуинската шатра. Умолително прошепна:

— Сянка...

Пренесоха я по склона и я настаниха в кресло редом с мисис Лембант. Съпругата на съдията не я и погледна. Както обикновено беше задушена в шалове, но днес очите ѝ, надзъртащи над ръба, изглеждаха неочаквано ярки и нетърпеливи. Отсъстващо въртеше между пръстите си пачка карти — като сляп ясновидец, който гадае на таро.

Картите обаче не бяха таро. Бяха миниатюрни сцени, отпечатъци от снимки, направени на разкопките и донесени тази сутрин от Пол Клей. Потръпваха и подскачаха леко на вятъра.

— Мисис Лембант — изникна Пол пред жената на съдията. Поклони се леко, с тържествеността на траурен гробар. — Баща ми ме праща до епископалния дом за още химикали и се чудеше дали искате да ви донеса още нещо от града.

— Не, благодаря, мистър Клей.

Пол се поклони отново, обърна се да си тръгне, после се наведе, изправи се със снимка в ръка и я добави в купчината с лицето надолу, без дори да я погледне. Справи се пъргаво и естествено, така че всички да си помислят, че я е забелязал паднала на земята.

Младежът се спогледа с Фейт. И двамата не се усмигнаха, но тя затвори очи в бавно примигване — котешка усмивка. Благодаря.

Пригответяха манивелата и кюрето и съдията полека се спуснаха в мрака. Докторът от време на време ги поглеждаше с недоволство, но не изостави пациентката си. Наблизо конят на съдията пасеше извънредно спокойно, вързан за рамката на манивелата с небрежен възел.

След известно време Крок се приближи и допря юмрук до челото си.

— Спокойно стигнаха до дъното, ма'ам — каза той. — Твърдят, че долу имало голяма пещера — ще бъдат доволни поне за половин час.

— Изобщо не трябваше да слиза долу — промърмори под нос мисис Лембант. — Този ден е лош, нещастен... — И стрелна разсеяно поглед към снимките в ръката си. Лицето ѝ застина, челюстта провисна. Тя изпъшка продължително и дрезгаво — като смъртно стенание.

— Мисис Лембант! — доктор Джекълърс скочи на крака и Крок също забърза към нея.

Съпругата на съдията се взираше в най-горната снимка и мъчително се опитваше да си поеме дъх.

— Този силует... който разкъсва шатрата...

— Не, не — увери я докторът. — Виждал съм снимката разпечатана, това е просто Майлс Кетистоук, който се бори с чергилото.

— Не! — Мисис Лембант се изправи в креслото си и подаде снимката на доктора да я разгледа. — Само го вижте! Вижте му лицето! Познавате ли го, а? Това е Еразмус Съндърли! Бих го познала навсякъде!

— Но как? — попита Фейт не високо, но отчетливо. — Откъде ще познаете лицето му?

Гласът ѝ се вряза в разговора като нож и остави подире си малка дупка от мълчание.

Докторът, който се взираше в снимката, озадачено вдигна очи.

— Това... е хубав въпрос. *Откъде* го познахте? Мислех, че никога не сте го срещали.

— Той ме посети в дома ми — каза дрезгаво мисис Лембант.

— Но вие така и не го видяхте, докато беше на гости — каза Фейт. — Не се присъединихте към вечерята, понеже, ако го бяхте сторили, той щеше да ви познае. Срещнал ви е в Китай, докато сте пътували със съпруга си — мистър Хектор Уинтърборн, който починал от малария. Някои хора смятат, че имате слабост към джина, мисис Лембант, но съм сигурна, че доктор Джекълърс е наясно. Той ви е лекар и несъмнено знае, че целогодишно страдате от треска. Може би дори именно той ви е казал, че джин с тоник се използва за лечение на малария...

В дишането на мисис Лембант се появи опасно хриптене и тя оцъкляше очи всеки път, когато си поемаше въздух.

— Докторе... на мисис Лембант ѝ е зле! — Крок смръщи вежди при вида на съпругата на работодателя си.

— Моля ви, докторе, нека довърша! — настоя Фейт. — Това включва смъртта на баща ми — и имам доказателство, писмено доказателство!

Направо виждаше как лекарят и следователят се сражават в ума на доктор Джекълърс.

— Давайте — каза той и кимна на Фейт.

За първи път погледът, с който я измери, не беше угоднически или нетърпелив.

— Мисис Лембант тогава се е наричала Уинтърборн — продължи Фейт. — Можете да го проверите в епископалния регистър. Баща ми остави дневник — пише за срещата със семейство Уинтърборн, които са пътували нагоре по течението на реката в

търсене на образци. Когато арестували мистър Уинтърборн, баща ми не успял да уреди освобождаването му...

— Не успял! — niskият глас на мисис Лембант бе натезал от чувства. — Той се *постара* да задържи Хектор в онази ужасна дупка! Да го беше наръгал направо!

Фейт усети възела в гърдите ѝ да се разхлабва. Избликът на мисис Лембант потвърждаваше разказа ѝ. Слабото звено се чупеше точно както тя се бе надявала, противно на всякакви надежди. Сега трябваше само да продължи с натиска, за да предизвика допълнителни признания.

— Сутринта преди смъртта си баща ми е получил неподписано писмо, което заплашвало да разкрие миналото му и му нареждало да се срещне с някого в дерето на Бул Коув в полунощ... — Фейт се поколеба, после рискува и вметна лъжата си. — Отне ми много време да намеря това писмо. Но сега, когато е в нас, не е трудно да се разпознае почеркът.

По неизвестна причина мисълта за почерка я задави. Спомен, залепнал като муха за прозореца на ума ѝ, бръмчеше тихичко, но нищо повече.

— Но... — прошепна мисис Лембант — той каза, че е изгорил писмото...

Бялото на очите ѝ се показва при следващото изпъшкване.

— Знам, че капанът е бил дело на съпруга ви — продължи Фейт. Тя се изправи и се приближи до старицата. — Знам, че никога не бихте рискували душата си иначе. Бяхте добра съпруга.

— Мисис Лембант, моля да ни кажете всичко, което можете — доктор Джекълърс вече бе влязъл в ролята на следовател. С необичайно искрено и трезво изражение се наведе да погледне съпругата на съдията в очите. — Законът уважава честността — ако желаете да говорите сега, в дългосрочен план това ще има голямо значение.

Мисис Лембант отвори уста, но оттам се разнесе само дрезгаво хриптене. Най-сетне с видимо усилие тя пое въздух в дробовете си и успя да изцеди от тях една силна, дрезгава сричка:

— Бен!

Сянка премина между Фейт и слънцето. Беше Бен Крок, който скочи да праметне ръка през врата на доктор Джекълърс и го дръпна

назад. В същото време мисис Лембант се метна и сграбчи и двете китки на Фейт със силата на лудостта.

— Крок, ти, негоднико...

— Отърви ни от него, Бен! — отряза мисис Лембант.

Без дори да сбърчи вежди, Крок задърпа доктора назад, завъртя го и го метна в шахтата. Докторът размахваше ръце, докато падаше. След като изчезна от очите им, помощните въжета избръмчаха като струни на арфа. Фейт искрено се надяваше да са забавили падането.

— Да не би току-що да удари съпруга ми, Бен? — попита Агата Лембант притеснено, все още стиснала ръцете на Фейт.

Крок се наведе и се вслуша.

— Мисля, че не, ма'ам. Той крещи. Струва ми се съвсем добре.

Навитата ги гледаха спокойно. Не възразяваха, нито се бяха втурнали да съборят Крок на земята. Те го гледаха като... не, гледаха го в очакване на заповеди. Бяха негови навита. Крок ги беше наел до един.

— А сега ти, малко змийче — с тези думи Агата обърна вниманието си към Фейт, — дневниците на баща ти са в теб. Знаеш тайните му. *Къде ми е Дървото?*

Фейт започваше да си мисли, че изводите ѝ са били само отчасти верни.

34

ВДОВИЦАТА

— *Вашето* Дърво ли?

Фейт най-сетне бе осенена от прозрение. Твърде късно разбра източника на човъркащото я притеснение.

Почеркът. Почеркът на Лембант на разрешителното на следователя беше с едри букви, пищен и недисциплиниран. Краткото писъмце на мисис Лембант до Мъртъл в деня на погребението бе сурово и прецизно с малките си буквички. Малките, спретнати надписи на етикетите по музейната сбирка...

— Музеят! На етикетите е бил *вашият* почерк! Всички тези експонати по естествена история — те никога не са принадлежали на съпруга ви. Били са *ваши*.

През цялото време доказателствата бяха стояли пред очите ѝ, осъзна Фейт. Спомни си препарираната змия, душеща мангуста. Агата сигурно бе събрала образците по време на престоя в Китай.

— Имам отличен вкус за съпрузи — обясни Агата, — но за съжаление, те са любители в областта.

Вече беше овладяла дишането си, а в погледа ѝ светеше стомана. Фейт се почуди как ли е успяла да си въобрази, че точно тя е слабото звено.

— Направих същата грешка като всички останали — почуди се момичето на глас. — През цялото време вие сте били истинският учен естествоизпитател. Уинтърборн не ви е взел със себе си в търсене на Дървото — било е точно обратното. А мистър Лембант...

— ... е мил и благороден — довърши Агата благочестиво, — и готов да се вслушва в добри съвети.

Представата на Фейт за господстващия съпруг с лоялната, но крехка съпруга избледня. Вместо това видя импулсивен, ентузиазирани съпруг, воден за носа от хитра и отмъстителна жена.

— Убедила си съпруга си да покани баща ми на Вейн — Фейт си представи как Лембант се вкопчава в идеята като кученце и си я

присвоява. — Наредила си му да наеме и Бен Крок.

Най-сетне тя схвана и защо Агата прекарва толкова много време на разкопките, както и защо Крок постоянно танцува около нея. Докато Лембант се въртеше наоколо и позираше в шалвари, съпругата му тихомълком управляваше разкопките.

И при тази мисъл Фейт усети странна смес от възхищение, разочарование и тъга. Ето го митичния звяр, за който всички ѝ разправяха, че не би могъл да съществува: жена естествоизпитател.

— Можехме да сме приятелки — възкликна момичето.

— Както виждаш, не съм останала без приятели — отвърна самодоволно Агата и посочи безмълвните навита. — Приятелството ни се зароди в Китай, където машинациите на баща ти за малко да ни оставят всички да изгнием в затвора.

— Но това е лудост! — Фейт все още се мъчеше да осъзнае размерите на случващото се бедствие. — Какво планирате да сторите? Изчезналите в шахтата ще бъдат издирвани! Ще издирват и мен! Все някой ще дойде да разследва! — погледът ѝ все се връщаше на шахтата. — Ако извадите доктор Джекърс на момента, може би няма да умре. Инак става дума за убийство и всички, които ви познават, ще носят отговорност!

— Бяхме нападнати — отвърна Агата, без да трепне — от онези негодници от града, които преди това ни замерваха с камъни. Изненадаха ни, бутнаха горкия доктор в шахтата и ни създадоха известни затруднения, преди да ги прогоним и да успеем отново да извадим приятелите си. В зависимост колко досадна избереш да бъдеш, може да си избягала по време на сблъсъка и да си паднала така, че да си счупиш врата.

Фейт погледна към Крок. *Ти ме харесваше, помисли си тя. Беше ти жал за мен.*

Истината обаче я шамароса със силата на бич. *Бил си мил към мен само от вина. Убил си баща ми.*

— Съжалявам, мис — обади се Крок. — Надявах се да ви опазя в безопасност.

Наум девойката вече го виждаше да стърже веригата на миньорската кошница и след това да добавя панически направляващите въжета, когато вместо мишената му се качиха двете деца.

— Но дължа на мисис Лембант живота си — продължи той, — понеже бях бригадир на мистър Уинтърборн и ме хвърлиха в същия затвор. Щях да умра там, ако мисис Лембант ме беше изоставила. Тя остана в проклетото градче, докато най-сетне успя да убеди властите да ме пуснат... но по това време вече беше прихванала малария... — Очите му и днес бяха като небе на открито, само че през зимата.

— Дървото, мис Съндърли — напомни Агата. — Спечелихме си това Дърво. То е ключът към благоденствието, който тъй дълго ни беше отказван. Наше е по право.

Колкото и болезнено да беше за Фейт признанието, Агата имаше право. Семейство Уинтърборн не бяха притежавали Дървото, но бяха отдали години от живота си в преследване на слухове само за да им го отмъкнат, преди най-сетне да успеят да се докопат до него. Те са убийци, прошепна мъката на Фейт. Но преподобният беше предизвикал смъртта на съпруга на Агата. Момичето разбираше пресметливото ѝ, леденостудено отмъщение.

Всъщност дори би могла да изпита симпатия към враговете си, стига да не беше видяла преди малко доктор Джекълърс да полита в шахтата.

— Моля ви, мис — усмивката на Крок не беше недружелюбна, но не беше лишена и от заплаха.

— Аз... — Фейт провеси глава. — Наистина скрих едно растение. Аз... мога да ви покажа листата му, а вие да ми кажете дали е това, което търсите.

Агата освободи китките ѝ, а Крок застана на стража зад нея така, че девойката да не може да избяга. Фейт бръкна в джоба си. Пръстите ѝ бръснаха торбичката, в която се намираше пистолетът, и тя се поколеба за момент. Обаче, ако извадеше оръжието с вдигнат предпазител, нямаше да може да пребори опита на Крок да ѝ го вземе. Ако пък дръпнеше предпазителя, преди да го извади, враговете ѝ щяха да чуят щракването.

Вместо това извади табакерата на баща си. Протегна я, но не пристъпи напред.

— Листата вътре ли са? — Агата нетърпеливо се пресегна да я вземе. Точно както Фейт се беше надявала, това я изведе на пряка слънчева светлина.

— Вижте сама — девойката отвори кутийката и изсипа съдържанието ѝ върху съпругата на съдията.

Парченца от листа обсипаха роклята на по-възрастната дама и щом слънцето ги докосна, се запалиха. С прашене и цвърчене от памука и тафтата бликнаха малки яростни пламъчета. Крок грабна едно килимче и го хвърли върху роклята на Агата, за да угаси пламъците.

Фейт побягна. Преди навитата да успеят да реагират, вече се бе втурнала към пасящия кон, отвърза юздите му и стъпи в едното стреме.

След това се чува крясъци и земята затрепери под стъпките на преследвачите. Хълбокът на коня потрепери и той затанцува нервно настрани. Фейт отчаяно се надигна с надежда, че така ще успее да го възседне. Вместо това се оказа просната върху седлото като чувал с картофи, а конят подплашено хукна.

Девойката стискаше с все сили срещуположната страна на седлото в отчаянието си, а конят се понесе в ужасяващ карьер и седлото я блъскаше в гърдите при всяко полюляване. Всяка крачка заплашваше да разхлаби хватката ѝ и да я метне право на земята. Освен това чуваше как се късат и шевовете на рамото ѝ.

Колко се радвам, че майка така и не ме облече в пълен корсет, помисли си Фейт.

Копитата вече трополяха по пътя, а не по пожълтялата трева. Все още се чуваха викове зад гърба ѝ, но те отслабваха.

Момичето продължи да се подрусва по този недостоеен начин няколко минути, преди да се изгърве и да тупне болезнено на прашния път. Конят забави ход и спря, а юздите се влачеха подире му. Фейт се надигна нестабилно, с одрано под полите коляно, и закуцука зад него. Няколкото ѝ опита да се качи отново на седлото бяха неуспешни, понеже жребецът беше оседлан за мъж. Девойката имаше твърде много фусты, за да седне разкрячена, и когато се опита да язди странично, неизменно се плъзгаше надолу. Нямаше друг избор, освен да продължи пеша.

Нямаше обаче и време за губене. Единственото предимство на Фейт беше преднината ѝ. Преследвачите ѝ, от друга страна, не бяха насинени и изтощени, не страдаха от последиците от халюциногенния плод, нито пък се бореха с три пласта фусты.

Нещо повече, враговете ѝ знаеха накъде се е запътила. Знаеха къде живее.

По времето, когато Фейт стигна склона към къщата в Бул Коув, кръвта от коляното ѝ вече течеше на струйка и залепваше за най-долната фуста.

Мисис Велът ѝ отвори вратата и зяпна потресена при вида на разрошената и прашна девойка. Миг по-късно зад икономката изникна Мъртъл.

— Фейт, къде си ходила? Къде...? О, богове, какво ти се е случило? — Тя издърпа дъщеря си навътре и в салона за гости. Докато мисис Велът изтича до медицинския шкаф, Мъртъл се взираше в дъщеря си и колебливо пригладваше с пръсти косата ѝ, докосваше раната на едното ѝ ухо, разкъсаните ѝ дрехи.

— Скъпа... о, скъпа... какво ти се е случило? Нима... нима някой...

На Фейт ѝ трябваша няколко секунди да осъзнае какво си мисли майка ѝ.

— Не — тя стисна ръце и се постара да се успокои. — Не, не съм обезчестена. Просто съм насинена и се ударих, и... доста бягах. Група убийци идват насам, майко! Трябва да се махаме всички веднага, иначе ни убият!

— Убийци ли? Фейт, какви ги говориш?

— Татко е сторил ужасни неща в Китай — избълва Фейт. — Предизвикал е смъртта на човек и е откраднал ценен експонат, и сега хората, на които е навредил, ни преследват за отмъщение. Мисис Лембант, Бен Крок, навитата... Майко, нямаме време да обяснявам подробно — просто трябва да бягаме! Моля те, моля те, повярвай ми поне веднъж!

Икономката пристигна точно в този момент с бутилка бренди за лечебни цели. Мъртъл постоя нерешително с щръкнало между устните връхче на езика, смръщена срещу Фейт.

— Мисис Велът — каза накрая, — моля да доведете Хауърд. Трябва да тръгнем веднага, пеша. Някакви страшни злодеи се канят да ни нападнат.

— Прайт има ли пушка? — попита обнадеждено Фейт.

— Прайт напусна вчера следобед — отвърна Мъртъл разсеяно.

— Но... — девойката си спомни как снощи майка ѝ заплашваше, че ще накара прислугата да изхвърли вуйчо Майлс от къщата. Мъртъл забеляза колебанието ѝ и се усмихна.

— Да, скъпа — отвърна тихо. — Блъфирах.

Мисис Велът се върна след малко с Хауърд.

— Горният път или долният? — шепнеше си настойчиво под нос Мъртъл. — Ако тръгнем по долния, няма къде да се скрием и накъде да бягаме. По горния поне ще можем да минем направо през поляните или да се скрием зад шубрака.

— Мадам... — мисис Велът се изкашля. — Ние... трябва да тръгнем по долния път.

— И защо? — Мъртъл я погледна изненадана при този непоискан съвет.

Икономката сви устни, издаде брадичка напред и сведе притеснено очи. Ако бе в състояние да скрие глава в яката си като костенурка, Фейт предполагаше, че щеше да го стори.

— Ако тръгнем по долния път, ще се срещнем с карета — призна накрая. — Един човек идва... да се срещне с мен.

Долният път и морето винаги бяха флиртували взаимно и днес бяха особено страстни любовници. Имаше прилив и се чуваше как огромни вълни се разбиват в брега. Освежаващият вятър изпълваше въздуха с пяна и разгъваше дъги над него.

Мисис Велът търпеливо водеше Хауърд за ръката, докато Мъртъл крачеше редом в безупречната си черна рокля с плътен воал, който се издуваше и спадаше при всяко нейно вдишване. Не носеха багаж, не бяха взели дори ветрило. Фейт умираше от болки след падането, коляното ѝ беше започнало да се подува и недоспиването бе започнало да ѝ отмъщава. От време на време пухкава умора обвиваше ума ѝ като покривало лампа.

Не можеше да се сдържи да не поглежда назад. Все очакваше тичешком да ги връхлетят преследвачи.

Първият тътен определено я изненада. Беше твърде уморена и замаяна от слънцето, за да се досети откъде идва. След това нещо изтрещя силно на няколко фута от тях на пътя и тя се извърна да види как червеникавокафяви парчета камък блъбват нагоре и се пръсват.

— На скалите над нас са и ни замерват с камъни! — Фейт се премести по-плътно до вътрешната страна на пътя. — Бързо, насам!

Под корниза!

Другите последваха примера ѝ и скоро напредваха в припряна колона по един под тясната сянка на укритието си.

— Сигурно са си помислили — оф — че ще тръгнем по — оф — горния път... — пъшкаше Мъртъл, докато се бореше да не изостава.

— Вече знаят къде сме — отбеляза Фейт. — Несъмнено някои от тях ще се върнат и ще се спуснат по пътя зад нас.

Друга, по-голяма скала се удари в пътя съвсем близо до бегълците. Част от шрапнелите ѝ се разлетяха и удариха Хауърд, който писна от болка и объркване. Ревът му разкъса сърцето на Фейт и я изпълни с горещ прилив на защитен гняв.

Малко по-нататък пътят рязко се спускаше надолу и след това се изравняваше на много по-ниско ниво. Тук единствен вълноломът защитаваше коловоза от свирепото и капризно море. Тътенът беше оглушителен. Всяка втора вълна пръсваше сияйна арка от бяла пяна над ръба на преградната стена, плисваше тежко върху пътя и обливаше скалата с тъмни пръски.

Една от кипналите бели арки ги заля целите и ги задави. Пътят беше хлъзгав заради големите, солени локви. Разтреперана, Фейт си спомни как беше опасно наводнен в деня на пристигането им. Не си спомняше таблицата с разписанието на приливите и не беше сигурна, че нивото няма да се вдигне още.

И което беше по-лошо, когато надзърна през рамо, през омарата на озарените от слънцето пръски различни смътно далечни силуети.

— Идват! — викна тя.

— Къде е каретата? — изплака Мъртъл.

— Чуйте! — извика мисис Велът.

Вярно, чуваше се тропот на копита, но беше почти недоловим. Постепенно стана по-силен и по-ясен, докато накрая зад далечния завой не изникнаха пони и двуколка и не се приближиха с тропот на копита и подрънкващи звънчета.

В двуколката имаше само един кочияш с виненочервено палто за езда и с боне; караше нетърпеливо и дръзко като мъж. Щом двуколката се приближи, Фейт различи черна коса и дебела превръзка на челото. Беше мис Хънтър.

Като забеляза групата, която приближаваше бежешком, изражението на управителката на пощата се промени от щастливо

очакване в изненада и съмнение.

— Джейн! — извика тя. — И семейството ли си довела?

— Отчаяни времена, Леда — отвърна мисис Велът, която забърза напред с Хауърд в обятията си. — Нападнаха ги — трябваше да им помогна да избягат... — Очите ѝ блестяха и тя изглеждаше по-млада от обикновено.

— Разбира се — усмивката на Леда Хънтър бе натежала от тъгата, която върви ръка за ръка с истинската привързаност.

— Можете ли да обърнете двуколката на този път? — още докато Фейт го казваше, поредният камък се стовари на пътя и обсипа колелата на каретата с чакъл.

— Не трябваше да излизаш с тази контузия! — прошепна укорително мисис Велът, докато предаваше Хауърд горе на капрата. Двете жени си обмениха леки и свенливи усмивки. И именно това бе достатъчно на Фейт да разбере, че мисис Велът не е сухарка, а мис Хънтър не е студена, и да долови споделения миг на съпричастие, в който те двете зазвъняха като ноти в синхрон — миниатюрен отрязък от мелодия, която момичето не разбираше.

— Бързо! — извика Мъртъл.

Мъжете в далечината се приближаваха с всяка секунда. Бяха стигнали стръмния склон на пътя и тичаха с цялата бързина, която имаха, а краката им се пързалиха по окъпания от пяната път. Единият носеше буренце с размер на голяма кутия за шапки.

Мис Хънтър приключи с маневрата. Качиха Мъртъл на капрата, до Хауърд. Мисис Велът се покатери горе и се намести до тях, а малката двуколка пукаше и протестираше срещу необичайния товар.

— Фейт, качвай се!

Девојката хвърли поглед зад гърба си и се вцепени. Мъжете не ги преследваха. Спрели бяха в подножието на хълма и правеха нещо. Бяха опрели варела на вълнолома и припряно го затрупваха с камъни. Ето че хукнаха обратно нагоре колкото се може по-бързо...

Варелът беше на два­сет ярда. Фейт се втурна към него въпреки подутото си коляно и тежестта на мокрите си поли. Спринтираше към зловещата самоделна бомба, наясно, че ако е права, тя може да я разкъса на парчета всеки миг.

Сигурно беше дело на Крок — носеше белезите на безмилостния му ум и хладнокръвие. Ня­маше да има нужда да ловят и убиват петима

бегълци в каретата, ако бяха в състояние да пробият дупка във вълнолома и да оставят морето да свърши мръсната работа.

Фейт стигна купчината камъни с разтуптяно сърце и очакването всеки миг плътта ѝ да бъде издухана от костите. Виждаше вече дървените дъски и обръчите на заровеното буре с барут. Вниманието ѝ привлече тихо цвърчене. Между камъните стърчеше около фут дебело, промазано въже. Цветче от яркооранжев пламък се люлееше на свободния му край и бързо го гризеше.

Фейт сграбчи фитила точно над пламъчето и го дръпна встрани от бурето. Въжето се отдели с лекота и тя го метна през пътя, където то цопна в една локва и засъска. Девојката разрита камъните, за да се пресегне и да сграбчи бурето. Беше тежко, но тя го вдигна на рамо и след това го метна през вълнолома.

— Фейт! — изпищя Мъртъл.

По склона към девојката търчаха стъпки. Тя се обърна да се втурне към двуколката, но осъзна, че е закъсняла. Знаеше го още докато спринтираше към бурето.

Някой я сграбчи за яката и след това я стисна през кръста с ръка, която ѝ смаза вътрешностите и я вдигна във въздуха.

Мъртъл пищеше и крещеше името на дъщеря си, а останалите мъже претичаха покрай Фейт на път към двуколката. Чуха се крясъци и тропот от поредната доза падащи камъни, после цвилене на уплашен кон. Двуколката потегли — направо се изстреля в полет, люлееше се бясно, но набираше скорост и изчезна зад завоя на пътя.

— Върнете се! — провикна се познат глас. Спринтиращите навита забавиха ход, обърнаха се и полека се върнаха. — Хванахме онази, която ни трябваше — заяви Бен Крок и постави отново Фейт на крака.

ОЦЕЛЯВАНЕТО И НАЙ-ПРИСПОСОБИМАТА

Похлупена от слънчевото небе, Фейт вървеше по пътеката към плажа, а ботушите на враговете ѝ хрущяха зад нея. Цялата беше настръхнала от усещането за опасност.

Това е последният път, когато ще слеза до долу, помисли си девойката със странно спокойствие.

Вече беше пресметнала шансовете си за оцеляване. Агата Лембант и Бен Крок не можеха да си позволят да я оставят жива. Щяха да я убият, щом си изиграе ролята.

Умреше ли Фейт, не оставаше никой, способен да докаже каквото и да е срещу Агата и съучастниците ѝ. Доктор Джекълърс би могъл да свидетелства — ако бе жив, вероятността за което не изглеждаше много голяма. Групичката, избягала от засадата, знаеше само споделената набързо история. Бяха видели малко — просто банда мъжаги отдалеч и няколко паднали камъка. Пол знаеше част от откритията на Фейт, но Агата и Крок нямаха представа за това, а Фейт не припираше да им го разкаже.

На пътеката тя долавяше присъствието на призраците на предишната Фейт около себе си. Онази, която виновно крачи по плажа, за да скрие ръкавиците си сред камъните. Онази, която се прокрадва в тъмното с баща си. Онази, която открива човешката подкова, увиснала от дървото на скалата. Онази, която се промъква при лодката в съдраната си траурна рокля, полудяла от мъка и жадна за мъст. Може би дори и на онази, много по-мъничка Фейт, на съвсем различен плаж, която намира първата си вкаменелост и търси одобрението на баща си...

Всички тези призраци сякаш бяха част от съвсем различен живот. Фейт нямаше представа какво би могла да им каже.

— Това ли е лодката? — попита зад гърба ѝ Агата Лембант с дълбокия си, контраалтов глас.

— Да — отвърна Фейт. Отметна глава назад и се загледа в балета на мъничките бели чайки, които яздеха в небесата теченията на усиливащия се вятър.

Вече не разбираше онази Фейт от нощта на боя с плъхове, която беше вярвала, че светът се състои само от зъби и глад, само от убийства и мъртви кости в прахта. *С глада не може да се обясни защо обичам синевата на това небе*, помисли си тя.

Бен Крок я подхвана за ръката и решително я поведе по чакъла. Фейт не можеше да скрие куцукането си, а подутото ѝ коляно трудно се прегъваше.

— Покажи ни пещерата — нареди бригадирът.

Девојката вдигна ръка и посочи.

— Оттук не се вижда съвсем добре.

— И няма друг вход към нея?

Фейт се обърна и се взря право в ясните очи на Крок, които бяха с цвета на небето.

— Наистина ли мислиш, че всеки божи път щях да гребя с лодка при тези течения, ако имаше друг вход?

Крок я погледа за миг, после кимна отсечено и призна правотата ѝ. На Фейт ѝ стана смешно. Дори сега, на ръба на смъртта, все още я биваше да разказва лъжи.

Лодката беше твърде малка за цялата група.

— Седни на кърмата и ни насочвай — нареди Агата на Фейт. — Аз ще съм на носа, а мистър Крок ще гребе.

Когато и тримата се наместиха вътре, навитата избутах лодката във водата. Видно беше, че нощните пътешествия на Фейт щяха да започват далеч по-лесно с орда смъртни врагове, които да ѝ помагат.

Зелените като стъкло вълни и буйната пяна танцуваха с изкуствена веселост — като усмивката на луд. Лодката се въртеше и подскачаше, но оставяше зад себе си игрива седефена следа, а Крок се справяше с веслата далеч по-лесно, отколкото Фейт бе успявала. Слънцето прозираше през плата на бонето на Агата и хвърляше по лицето ѝ шарена като паунова опашка сянка. Все едно бяха семейство, тръгнало на пикник.

В момента Фейт танцуваше по музиката на похитителите си и правеше точно онова, което щеше да я зачеркне от картинката. То обаче означаваше и че вече е сама срещу двама врагове, не срещу седем.

— Какво ще сторите с Дървото? — попита тя на глас.

— Дали ще публикувам статии за него, ще разлюлея научния свят и ще се превърна в хит в Кралското общество? — Дълбокият глас на Агата преливаше от цинизъм и горчивина. — Надали. Имах едно време подобни идеи. Сега разбирам света по-добре.

— Мислите, че никой няма да ви повярва ли? — предположи Фейт.

— Знам, че няма да ми повярват. Нещо твърде ново е и е твърде странно; и ще извади твърде много други учени от удобните им кресла. Може би ще прозвучи по-достоверно, ако го чуят от устата на джентълмен с благороден произход, но ако аз го споделя? Като нищо ще се озова право в лудница.

— Значи планирате да го държите в тайна и да го храните с лъжи... — Фейт се изненада, че се гневи. Ако щяха да я убиват заради някакво растение, то поне най-малкото беше редно убийците да се възползват възможно най-добре от него.

— Скоро, ако е дал Господ, съпругът ми ще седне в Парламента — отвърна спокойно Агата. — Ще се намира на чудесно място да храни Дървото и ще казва точно онова, което му наредя.

От тази мисъл на Фейт й призля. Като член на Парламента Антъни Лембант би могъл да разпръсква огромни лъжи и те да достигат широка публика — през Долната камара и цялата империя.

— Тайните са сила — продължи Агата — и пари, ако човек ги използва както трябва. Ако не мога да бъда известна, то поне ще стана богата.

— Несъмнено възнамерявате да го изучавате, нали? — възкликна девойката. — Все *трябва* да го планирате! Как можете да понесете да използвате Дървото, без да се опитате да го разберете?

— Има неща, които науката не може да обясни — отбеляза Крок смръщен, докато наблягаше на веслата.

— Що за глупост! — викна Фейт. — Само защото нещо не е било обяснено, не значи, че не може да бъде! Хората са мислели, че

кремъчните върхове на стрели са дело на елфите! Англичаните смятали римските руини за строежи на гиганти!

— Може да има въпроси все още без отговори, но това означава, че се нуждаем от науката, а не че тя е безполезна — отвърна кисело и Агата. — В морето има още неуловени риби, но това не значи, че рибарските мрежи не вършат работа и трябва да ги захвърлим!

Фейт се хвана, че кима.

— Но ние всички сме наясно какво е това Дърво! — възмути се Крок. Погледна към момичето. — Ти си дъщеря на свещеник, познаваш мъдрата книга от кора до кора... *несъмнено* схващаш какво намеквам.

Всъщност на Фейт ѝ потрябва малко време да схване какво точно намеква. И в този момент си спомни някои загадъчни откъси от дневника на баща ѝ и най-сетне ги разбра.

Чудил съм се дали Дървото не датира от най-дълбоката древност... от днес изгубените по-щастливи времена.

— Дървото на Знанието — прошепна девойката и внезапно я обзе дълбока тъга. — Татко е мислел същото. Не... надявал се е да се окаже така. Искал е научно доказателство за Библията.

— За един учен надеждата е опасно нещо — студено отбеляза Агата.

— Не мисля, че това е Дървото на знанието — обясни Фейт замислено. Болеше я да противоречи на баща си и беше странно да обсъжда въпроса с тази, която е нейната Немезида, но не се сдържа. — Защо Дървото би напуснало Рая и би се хранило с лъжи? Освен това плодовете не носят богоподобни знания. Понякога дори се чудя... тя спря и се намръщи на породилото се в ума ѝ смъртно подозрение. — Тайните може да се окажат просто факти, за които човек се е досетил вече дълбоко в себе си.

Крок продължи да гребе, но с крива гримаса. В разговора се бе вляло кипнало, гневно неудобство. За първи път девойката беше забелязала намек за несъгласие между враговете си. Бригадирът не изглеждаше особено сигурен, че Дървото не е забранено растение, предназначено да навлече вечно проклетие на душата му. Фейт разбираше, че би последвал Агата Лембант и в ада, но и най-вероятно вярва, че точно натам се е запътил.

Изведнъж тя забеляза къде се намират.

— Това е пещерата! Остави вълните да ни вкарат!

Досега не бе пристигала при прилив, когато водата се плискаше почти до горния ръб на пещерата. Вълната ги запрати напред с главозамайваща сила и тримата се принудиха да се наведат към дъното на лодката, за да минат, без да се ударят в горния праг на входа.

Фейт чу възгласа на спътниците си, когато черупката им се понесе през тътнещата пещера. Въртеше се и се блъскаше в стените. Най-сетне се спря — не на чакъления бряг както обикновено, а на каменното плато отвъд.

— Каква е тази миризма? — попита Агата. Ароматът на Дървото забиваше ледени иглички зад очите и в носа. Смразяваше дробовете.

— Дървото — отвърна Фейт.

Крок слезе от лодката първи. Когато девойката го последва, здраво я хвана за ръката с думите:

— Не искам да те изгубя в тъмното.

На борда на лодката трепна и след това заблестя светлинка. Тя разкри, че Агата пробужда пламъка на фенера си към по-буен живот.

— Не можете да го вкарате вътре! — заяви Фейт веднага. — Толкова ярка светлина ще съсипе Дървото! Видяхте какво стана с листата му. Трябва да завиете фенера така, че да пропуска само разсеян лъч...

След подозрителни гримаси и размяна на погледи враговете на Фейт последваха съвета ѝ. Във входа на пещерата настъпи здрач.

При приближаването им към вътрешната пещера дори девойката не успя да потисне възклицанието си. Пред тях се простираше гъсталак от разкривени черни лиани, толкова плътни и тъмни, че приличаше на портал към бездна. Огромни, масивни и вдървени клонаци се извиваха и сплитаха сред черните ластари като руни от неизвестен растителен език.

Вдигнала фенера, Агата поведе спътниците си към леко полюляващата се завеса от черни филизи. Пресегна се с дантелената си ръкавица и нежно погали най-близките лози, като разтри палец и показалец да опита текстурата на сока. Очите ѝ грееха, беше омагьосана. В същото време в усмивката ѝ се долавяше отсъстваща дистанцираност. Дори радостта ѝ изглеждаше празна, беше като отражение от злато в очите на златотърсач.

— Това е Дървото — рече тя с изумление, но с равен тон. — Намерихме го. След всичките години!

Без предупреждение Агата навлезе в черната растителна джунгла и изчезна, като отнесе фенера със себе си и остави пещерата да потъне в мрак. Далеч напред сиянието на светлината се люлееше и виеше между лианите — светулка в лишена от слънце гора.

— Хайде, Бен — подвикна Агата с приглушен глас. — Няма да те нарани!

Крок я последва и помъкна Фейт през клатещите се, хлъзгави пипала на ластарите.

Момичето се опита да следи маршрута, така че да не загуби представа за местоположението на скрития проход към скалите горе. За нещастие, Крок стискаше твърде здраво ръката ѝ и нямаше да ѝ позволи да се изплъзне от хватката му и да избяга сред лозите. Пък дори и да го стореше, фенерът на Агата щеше да им помогне да проследят бегълката, преди да стигне особено далеч.

Незабелязано пхна ръка в джоба си и напипа дръжката на бащиния си пистолет. Малкото оръжие обаче съдържаше само един патрон, а Фейт имаше насреща си двойно повече убийци.

— Може да проследиш корените по пода до сърцевината! — заяви Агата, вдигна фенера и им махна. — Те са като плочи на ветрило!

При всяка крачка висящите филизи шепнеха по тафтата на широките поли на убийцата и с любопитство се провлачваха по раменете ѝ. Агата и Дървото явно се харесваха взаимно и Фейт трепна от глупавото пробождаване на ревност.

Крок, от друга страна, се стряскаше всеки път, щом филиз докоснеше лицето му.

— Не обръщай внимание на гласовете — прошепна Фейт. — Ще свикнеш с тях...

Стана ѝ приятно как се напрегна похитителят ѝ, когато забележа неясното мърморене за първи път.

С напредването към саксията обаче гласовете ставаха по-силни и започнаха да лазят и по нервите на Фейт.

Сърцевината на Дървото вече представляваше огромна плетеница от дебели като стволоче разклонени лози, извити в невъзможни форми и с напукана кора. Втрещена в растението, Фейт

чуваше пращането в тъпанчетата си — звук като от късане на хартия. С всеки удар на сърцето кората на възлестото Дърво сякаш пулсираше и сияеше. Стори ѝ се, че с периферното си зрение забелязва нежни струйки мрак да изтичат от централния възел, за да затъмнят и сгъстят въздуха.

Агата се засмя и стъпи с крак на провиснала ниско дебела намотка. Фейт не знаеше дали по-възрастната дама си приписва победата, или се кани да се покатери като дете. Крок я зяпна с притеснено недоумение.

— Дойдохме да видим каквото трябва — рече той. — Да си вървим ли?

Погледна Фейт натъжено. Вече я смяташе за мъртва, осъзна тя.

Подготвяше се да я убие и вече се настройваше за съжалението, което ще изпита. Обмисляше начини да направи смъртта ѝ по-бърза.

Ако тя не дадеше нова тема за размисъл на похитителите си, щяха да се сетят за убийството ѝ.

— Защо сте се разбързали толкова, мистър Крок? — поинтересува се Фейт с дързост, която не изпитваше. — Нима се боите от Дървото? След всичко, което сторихте, и хората, които убихте, за да се озовете тук? Това е само растение. То яде лъжи и ражда тайни, което лесно се поддава на обяснение. То образува връзка с един човек и след това останалото е просто въпрос на движение на магнитната течност.

Агата се вцепени и се обърна да я стрелне с поглед:

— Моля?

— Животински магнетизъм — обясни Фейт весело. — Предизвиква транс, неограничени видения, позволява на живите същества да си влияят без докосване, поражда физически явления...

— Знам теорията на животинския магнетизъм! — отрязва Агата. — Абсурдно, надуто твърдение, в което никой разумен човек вече не вярва! Само шарлатаните лечители още говорят за него! Как смееш да прилагаш толкова остарели глупости към моето Дърво? — В очите ѝ блестеше свирепа светлина, почти прераснала в радост.

— Как тогава бихте го обяснили? — отвърна Фейт, като се чудеше колко време е минало, откакто Агата за последно е имала възможност да обсъжда каквото и да е с някого другико.

— Е, очевидно Дървото е някакъв вид духовен хищник! — Съпругата на съдията я приближи. — Бих предположила, че то

консумира призраци и е способно да даде отговори с помощта на знанията на духовете в себе си — като растителен медиум. Теорията ми е, че една могъща лъжа заживява свой живот, превръща се в един вид миниатюрен дух. Дървото поглъща такива лъжи и използва духовната им енергия да храни призраците в себе си.

Вече стоеше съвсем близо до Фейт и очите ѝ блестяха на слабата светлина на фенера. Беше на същата възраст като Мъртъл, осъзна момичето, но разочарованието бе оставило дълбоки следи по лицето ѝ. В угълчетата на устата ѝ имаше бръчки — белези от твърде много преглътнати думи.

— Благодаря — каза Фейт смирено. — Това беше... много интересно!

След това изби фенера от ръката на Агата и той се строши на пода.

Настъпи мрак, замириса на масло и пържена растителност. Фейт се помъчи да се откопчи от хватката на Крок, но той заби пръсти в плътта ѝ и не пожела да я пусне. Сграбчи я и с другата си ръка и я стисна за гърлото. Борбата беше напразна.

Фейт извади пистолета от джоба си, тромаво се затутка, но най-сетне предпазителят щракна назад. Тя вдигна оръжието така, че да сочи зад главата ѝ. Стреля.

Трясъкът отекна като шамар в слепоочието ѝ. Пистолетът отскочи и се изхлузи от хватката ѝ, а горещото му дуло я чукна по рамото при падането си. Зад гърба ѝ Бен виеше неистово и девойката вече беше свободна.

Фейт се втурна в пълната тъмнина пред себе си и чу под краката си хрущенето на стъкла. Зад себе си забеляза неясни силуети, които се блъскаха, въртяха се и пъхтяха като грамадни зверове в шубрак. Собственото ѝ бягство вдигаше също толкова шум. Лозите я удряха в лицето, оплитаха се около врата ѝ, препъваха я, ловяха я за ръкавите, бъркаха ѝ в джобовете и пресягаха невидими пръсти към очите ѝ.

Трябваше да намери стената на пещерата. Щом веднъж я откриеше, щеше да я последва и така да се измъкне. Но пръстите ѝ напипваха само провиснали лози и филизи и хладната лепкавост на листата. Постепенно я обзе парализиращ ужас, че заедно с преследвачите си вече не е в пещерата, а в лишената от стени,

безконечна джунгла на Дървото — личен ад, където ще се гонят един друг до безкрайност.

Не, каза си тя. Не. Има стена. Има стена...

Сред пърхащите листа и сплетените филизи на листака пръстите ѝ изведнъж докоснаха камък.

Фейт тръгна по протежение на стената, като от бързане си издра пръстите във възлите на растението. Препъваше се по корнизи и наклони, намираще опора за краката, катереше се. Промъкваше се и се пропъхваше, а пътя си намираще опипом. Цепнатините бяха по-тесни отпреди, подплатени с разраснали се, пълзящи лиани. Девојката изгуби ценно време да пререже кринолина на полата си и да го свали, за да може да се пропъхва през по-тесните отвори.

Но благодареше на всяка отчайваща цепнатина и всяка болезнена теснина, понеже беше наясно, че ако за нея са трудно препятствие, ще са двойно по-голям проблем за тромавите ѝ преследвачи. Беше като плъх, сврян в цепнатина, за да се изплъзне от челюстите на териер.

Над нея имаше нещо — сияние, което е трудно да се нарече светлина. Фейт се бореше, напъваше и се гърчеше като риба, устремена към бледото обещание за свобода. Успя да напипа поредния ръб, намери сили в ръцете си и се издърпа нагоре. Тунелът просветляваше и най-сетне над нея се появи триъгълник с небе. Момичето надуши пресен въздух с аромат на напечена трева и усети пръст под ръката си.

Но докато се опитваше да излази нагоре, филизите се стегнаха и я задържаха. Бяха оплели раменете и кръста ѝ, ръцете и шията, хапеха и се усукваха. Фейт бе стигнала до края на каишката на Дървото на лъжите и дори усети пръстите ѝ да ровят в пръст, преди да започне да се плъзга назад в тунела.

— Не! — прошепна девојката, но шепотът ѝ не беше единственият шум. Гласовете се сбраха около нея и сега осъзна защо я безпокояха. Говореха с нейния собствен глас, изкривен и полудял до котешко съскане.

Той беше гений — виеха и ръмжаха гласовете. — Грешаха за него, не го разбираха. Беше добър човек. Имахме специална връзка...

Думи, които тя никога не беше изричала на Дървото. Мисли, които не бе прошепвала на друг освен на себе си. И лъжи. Любими, задушавачи лъжи.

Фейт успя да натика едната си ръка в джоба и извади малкото си ръчно огледалце. Протегна се с все сила нагоре и успя да подложи стъкленото му лице в лъч слънчева светлина и да го отрази към себе си.

Чу се пукане и цвъртене, а лозите около нея избухнаха в пламъци. Девојката пренебрегна внезапната болка от изгаряне и мириса на пламналата си коса. Оплесканите ѝ със сок дрехи съссаха, но бяха още влажни от морската вода. Щом лозите отпуснаха хватката си, тя се запрепъва нагоре и се измъкна от дупката по корем като изхвърлена на брега риба. Взе да се търкаля, за да угаси пламъците, и после остана просната на земята, докато си поеме дъх.

Първите няколко секунди въздухът не ѝ стигаше и нямаше очи за друго, освен за небето над главата си. После осъзна, че от дупката бълва дим. Бе искала само да опари филизите, които я държаха, но сега изглеждаше, че пожарът се спуска надолу, лоза след лоза, като оранжев пламък по протежението на фитил на буре с динамит.

Струйката сив дим прерасна в грамадни, черни валма. Под Фейт Дървото гореше.

Момичето издърпа стъпалата и глезените си по-далеч от дупката и прикри уста, за да не се надиша с дима. Не можеше да стори нищо за Бен Крок и Агата Лембант, освен да доведе помощ. Несигурно се изправи, сетне пак рухна, а светът се завъртя бясно около нея, докато в ушите ѝ ехтеше тътен.

Видя далечния шпил на църквата и се заолюлява в тази посока. Краката ѝ все едно бяха чужди и не успяваше да се движи по права линия. Кой знае защо ръбът на скалите все я приближаваше отдясно и я изненадваше. Хвана се да отговаря раздразнено на въпрос, който никой не ѝ беше задавал.

Изпарения. Сигурно ще да е от изпаренията.

Озърна се през рамо и видя, че скритият вход все още бълва масивна колона с дим. Разширяваше се с издигането си — нездравомътно петно на фона на синьото.

Много по-близо обаче имаше човек. Почернена твар, цялата в сажди, полудяла, с коса, която се вееше от вятъра като предупредителен флаг.

Алени изгаряния цъфтяха по лицето ѝ и се показваха през изгорелите дупки в морскозелената ѝ рокля. Агата бързо догонваше

доскорошната си пленничка, впила неотклонно поглед в нея.

Краката на Фейт я предаваха и тя отново падна на земята. Заопипва под себе си за нещо, удобно за хвърляне, и сви пръсти върху камъче. Малко, съвършено обло камъче!

— Назад! — извика, когато жената я приближи. Вдигна камъка с надеждата, че Агата не вижда друго освен обло, тъмно петно. — Това е плод — всичко, което остана от Дървото! Остави ме на мира или ще го хвърля в морето!

Съпругата на съдията не забави ход.

— Все още можеш да избягаш! — извика Фейт, докато драпаше заднешком по земята с вдигната за замах ръка. — Върви на пристанището! Намери кораб!

Устремена напред, Агата гледаше право в очите на девойката. Отчаянието, изписано на лицето ѝ, беше безлично и празно като радостното изражение преди това.

— Спри! — извика Фейт. — Сериозно говоря!

Агата се хвърли напред, свила пръсти да сграбчи плода, и момичето го метна покрай нея и към ръба на скалите. Само за това се сети, за да отвлече вниманието на противничката си, та да избяга.

По-възрастната жена се извърна и се втренчи след малкото, обло топче, което отскачаше и рикошираше към ръба. Обърна се и се втурна след него.

То се търкаляше и слънцето се отразяваше по стоманено сивата му повърхност. Беше камъче, очевидно нищо повече от камъче. Търкаляше се по-бързо, отколкото би могъл да го догони човек, но Агата не се отказваше.

— Спри! — развика се отново Фейт. — Спри! Излъгах!

Но когато камъчето полетя през ръба, девойката осъзна, че Агата вече дори не гледа в него. Близо до бездната тя се втурна още по-бързо, а сетне разпери ръце и направи най-широката си крачка във вечността.

И не остана друго освен безсърдечното синьо на небето, вонящият на дим вятър и щурците, които клюкарстваха сред изсъхналата трева.

ЕВОЛЮЦИЯ

Ситуацията можеше да е по-различна, ако доктор Джекълърс не беше оцелял. Но все пак оживя, макар и с тежка контузия — поне имаше надежда да запази счупения си крак.

Дори председателстваше отложеното дело за смъртта на покойния преподавател Еразмус Съндърли, понеже не пожела да остави задачата в ръцете на никого друго, и така злостно строяваше заседателите, та някои от тях очевидно смятаха, че самите те са на съд. По-мило говореше с Фейт Съндърли, но ѝ се скара, защото не е могла да сподели подозренията си с него по-рано.

Стигна се до извода, че преподавателят е загинал от ръката на неизвестен убиец. Намериха Бен Крок в пещерата — жив, макар и лошо пострадал от пожара. Облакът изгорели газове от изстрела бе увредил лявото му око. Навитата — всички работили с Крок по времето на Уинтърборн — бяха издирени и арестувани.

Трупът на Агата Лембант намериха в подножието на една канара. Ролята ѝ в зловещия план обаче бе драстично намалена. Фейт знаеше, че тази деликатност е любезен жест към спомена за нея и чувствата на съпруга ѝ, който щеше да бъде съсипан да научи за престъпленията на жена си. Същевременно обаче на девойката ѝ беше неудобно. Агата изчезваше. Коварността ѝ, злодейството, научната страст, гениалността и маниите ѝ се стапяха във въздуха като пара. Скоро щеше да се превърне в поредната „обичана съпруга“ на мраморна надгробна плоча.

Ролята на Фейт в развоя на събитията също щеше да стане незабележима. Ако вестниците я споменеха изобщо, щеше да бъде като скромното девойче, натъкнало се на истината точно както се беше натъкнало на ценен фосил. Може би дори щяха да използват снимката ѝ на седемгодишна възраст — онази, на която гордо стиска находката си.

От Дървото нямаше и следа. Огънят го беше погълнал и от него в пещерата бяха останали само осаждени стени и ужасна смрад. Фейт скърбеше за загубата на вида за науката, но не можеше да се каже, че съжالياва за изчезването на самото растение.

Доказателствата не са категорични — написа в тефтерчето под собствените си теории и тези на баща си. И добави: *Наблюденията са недостоверни. Обективността е компрометирана.*

Една тиха утрин разчистиха гроба на преподобния и го положиха с ковчега на мястото му за вечен покой. Загледана в буците пръст, които тупкаха тихо по дървения капак и се сипеха меко върху него като покривало, Фейт усети раната най-сетне да се затваря.

Баща ми никога няма да ме разбере или да ми прости. Но аз мога да го разбера и ще му простя с времето. И това вероятно стига.

— Той имаше и добри страни — каза Мъртъл на Фейт по-късно, по време на една дълга вечер, когато обсъдиха случилото се на кейк, превърнал се сега в екстравагантност. — Поне вие с Хауърд означавахте нещо за него.

— Ами ти? — попита Фейт.

Майка ѝ поклати глава. Отвърна:

— Казвах си, че съм късметлийка. Баща ти никога не ме е удрял, нито се е напивал и ако е имал любовници, имаше и честта да бъде дискретен. Осигурявал е хляб и покрив за мен и децата ми, но напразно година след година опитвах да се превърна в негова спътница. Вратата така и не се отвори, Фейт. Накрая изгубих надежда. Но о, не мога да се оплаквам! — Мъртъл отблъсна миналото с леко перване с деликатната си тънка ръка. — Нали станах такава, каквато съм. Когато всички врати са затворени, човек се научава да се катери през прозорците. Такава е човешката природа, предполагам.

Антъни Лембант прие Мъртъл и Фейт в салона с музейната колекция на съпругата си. Приличаше на сянка на някогашния дързък бързак, а погледът му се щуреше разсеяно от витрина към витрина.

— Тя ми беше котва — заяви той, — мой пристан в световната буря. Можех да спя, като *знам*, че е до мен. Как бих могъл да заспя отново?

Погледна към Фейт, която остана изумена да види толкова едър човек тъй смален до нищожност.

— Аз съм мировият съдия — продължи той нещастно. — Трябва да упражнявам закона, но има предписания относно погребенията на самоубийците... знаете го по-добре от всички останали. Мис Съндърли, Вие присъствахте на края ѝ. Дали...? — Той не успя да довърши думите си.

Фейт си спомни дръзкия скок на Агата в пространството. Сетне вдигна очи към вдовеца и реши, че космосът ще ѝ прости още една малка лъжа. Рече:

— Изгуби опора и падна.

Лембант затвори очи и изпъшка измъчено. Промълви:

— Не би трябвало да ме е грижа, но... Бих сторил всичко за нея. Тези... всички тези... — Той обикаляше от витрина на витрина. — Разкопките бяха заради нея. Исках само да я направя щастлива... — Бистри сълзи потекоха от очите му и измъченото му изражение напомни на Фейт за Хауърд.

Настроението на Лембант се сменяше тъй стремително, че никой не би могъл да реагира навреме. Той сграбчи най-близката стъклена витрина, изкърти я от стената и я запрати на земята. Тя се разби и пръсна из цялата стая на строшени стъкла, етикети и счупени птичи яйца.

Съдията се извърна към следващата витрина.

— Не! — Фейт се хвърли право пред нея. В този момент беше готова да се сражава до смърт, за да защити труда на живота на смъртния си враг.

— Моля ви, мистър Лембант! — извика в същия миг Мъртъл. — Ако желаете всичко това да изчезне от дома ви... нека ги вземем. Сигурна съм, че, хм, Хауърд ще ги оцени високо като порасне малко!

В сивото утро, няколко дни по-късно, невинно пощенско корабче пристана в градчето на Вейн, без да знае, че ще отнесе на борда си най-знаменитите пришълци на острова.

Прекарването на багажа на Съндърли и мащабната колекция на Агата до залива беше сериозна задача. Може би щеше да бъде и невъзможна без неочакваната помощ на Клей и мис Хънтър.

Фейт стигна до пристанището в двуколката на управителката на пощата, а от кутията в скута ѝ се разнасяше стържене. Змията ѝ най-сетне бе свалила сухата черупка на старата си кожа, за да разкрие свежи цветове — ярки и непокътнати.

От алеи и прагове срещу им се мръщеха зяпачи и на Фейт ѝ се стори, че разпозна сред тълпата Джийни. Семейството на преподобния бе представлявало в началото мишена за подигравки, презрение и подозрения. Сега истините и полуистините се разнасяха из Вейн и враждебността бе отстъпила пред почти суеверен страх. Облечените в черно дами от семейството бяха господарки на измамата и съблазънта. Опасно беше да ги гледаш в очите.

Мис Хънтър, от друга страна, изглеждаше невъзмутима. Когато Фейт успя да събере смелост и поде заекващо признание, пощаджийката набързо я прекъсна с изненадващо весел глас.

— И двете играхме играта на клюките — мис Хънтър плесна с юздите с опитна ръка. — След като майка ти разтревожи Джейн Велът, аз се ядосах и разказах на всички за статията в „Интелиджънсър“. Ти пък в отговор разпространи слух, но не си запалила къщата ми. Жена като мен лесно си създава врагове.

Фейт се почуди какво ли значи „жена като мен“. Може би жизнена и весела душа с остър език и солидна заплата? В очите ѝ мис Хънтър вечно изглеждаше ледено самодоволна и непоклатима. Сега обаче девойката съзря намек за притеснение и видя опънатото въже под краката ѝ.

Тя винаги си казваше, че не е като другите дами. Но явно и другите дами не бяха еднакви.

Докато подминаваха къщата на доктор Джекърс, мис Хънтър вдигна ръка за поздрав. От горния прозорец любезно ѝ помахаха в отговор.

— Защо се подигравате заради ниския ръст на доктор Джекърс? — Сега беше последната възможност на Фейт да зададе въпроса.

— Ха! — Мис Хънтър ѝ се ухили леко и самодоволно. — Е, в един момент той стана много нетърпелив към моя отказ да се омъжа за него, та ми обясни как на жените не им стигал интелектът да се грижат сами за делата си. Постара се да ми го докаже, като ми показа измерванията на черепите на пациентите си. Средностатистически мъжките черепи наистина са по-големи от женските. За лош късмет на доктора, в записките му имаше и други измервания. Аз му заявих извода си, че благодарение на доказателствата му ще сторя всичко по силите си да се омъжа за най-високия мъж, когото намеря. Нали разбирате, по-високите мъже обикновено имат по-големи черепи. А

докторът не би могъл да твърди, че това не е знак, че те са по-умни от него, тъй като би се наложило да отрече и твърдението си, че е по-умен от мен. Едрите хора просто имат по-едри глави. Мъжете не са по-умни от нас, мис Съндърли. Просто са по-високи.

На пристана Фейт стоя редом с Пол Клей, загледана в усилията на екипажа на пощенското корабче да натовари сандъците на борда. Странно беше да се озове до младежа на дневна светлина и без да се крият. Твърде срамежлива беше, за да го погледне. Споровете им бяха по-лесни — живописно театрални, пълни със сценично осветление и драматични жестове. Сега имаха шанс малкото им време насаме да изтече, без да си кажат и дума.

— Ще ти пиша — обеща Фейт.

— Защо? — Пол я погледна в очите очевидно в търсене на клопка. — За да можеш да ми кажеш колко ме мразиш? Нима мислиш, че бих искал да си спомням изобщо за теб?

— Да — отвърна Фейт.

Над главите им се упражняваше дъжд. Първите пробни капки изпълниха мълчанието.

— Трябва да ти призная нещо — допълни девойката.

— Пресвета майко, ама *още* ли има? — зяпна я Пол. — Колко по-зле може да стане положението?

Това беше най-трудната част. По-лесно беше да си вещицата, харпията. Да си човек, беше опасно.

— Аз... понякога съм мила — призна Фейт. — Даже... много обичам малкото си братче.

Последва продължителна пауза.

— Първия път, когато видях бой с плъхове — каза Пол, без да поглежда към нея, — едно куче си изгуби окото, а аз повръщах. Връщам се там да си докажа, че стомахът ми е загрубял.

— Когато бях на седем, намерих на плажа вкаменелост — отвърна Фейт тихо — и баща ми много се гордееше с мен. Или поне... така си мислех, че е станало. Но се оказа, че фосилът е бил от неговите фалшификации — сметнал е, че ще изглежда по-убедително, ако го намери „невинно дете“. Скрил го е така, че да го открия...

Златният ѝ ден на плажа, великият миг на връзката с баща ѝ се беше оказал преднамерено организирана лъжа и измама. Дълбоко в сърцето ѝ подозренията за истината бяха расли с времето, но най-

ужасните ѝ страхове се потвърдиха едва когато откри броя на проклетия „Интелиджънсър“. На средата на страницата имаше снимка на нейния фосил с подробно описание на методите, използвани за подправянето му.

Фейт силно си прехапа устната.

— Мисля... струва ми се, че леко полудях след смъртта на татко.

— Ти си пхна ръката в чувал с плъхове! — посочи Пол. — И се целеше в мен с пистолет!

— Като се замисля, това... ми се струва малко драстично, така си е.

Последва още една пауза, в течение на която се оказва, че и двамата нямат нужда да се извиняват.

— Искам да стана фотограф — заяви младежът, — но да не съм като татко. Искам да снимам далечни места, където не е стъпвал човешки крак. Искам да опитвам нови неща — да намеря начин да снимам птици в полет и нощни сцени например.

Признанието му бе натежало от гневна искреност. Фейт си го представи как стои с часове на студения нос и постоянно наглася апарата си, за да следи ярката, живописна луна.

— Искам да стана естествоизпитател — призна девойката. Крехките ѝ като стъкло думи увиснаха във въздуха помежду им.

Тя погледна към Пол, но той не изглеждаше склонен да се разсмее. Вместо това си кимаше дискретно, сякаш разкритието не го е изненадало ни най-малко.

Палубата се люлееше под краката на Фейт, докато корабчето се отдалечаваше от брега. Хората се смаляваха, къщите се оттегляха под строй. Приготвяха се да се превърнат в спомени.

Неочакван пристъп на нервност разтреса момичето. Седмиците, прекарани на Вейн, бяха толкова болезнено ярки, че ѝ се бе сторил единственото истинско място. Другите ѝ спомени се бяха превърнали в съвсем блед фон. Сега се връщаше в Англия и се налагаше да се изправи пред факта, че страната наистина съществува. Скандалът покрай баща ѝ тъкмо щеше да е в разгара си. Семейството щеше да изгуби приятели и дома си в епархията.

В сравнение с катастрофите, които ги бяха заплашвали неотдавна, тези проблеми обаче сега изглеждаха като преодолим апокалипсис.

— Защо се оказва, че мъжете с приятен характер все не разполагат с пари? — отбеляза Мъртъл с недоволен копнеж, докато махаше с кърпичка на Клей.

— Сега вероятно ще има още по-малко — отвърна Фейт. — Целият остров току-що го видя да помага на вещиците Съндърли. Като нищо в неделя ще се окаже, че проповядва пред празна църква.

— Горкичкият се нуждае от приличен доход и съм сигурна, че е твърде срамежлив да си потърси такъв... — Мъртъл присви очи и Фейт позна, че е наченала кроежи наум. — О... *знам* какво да сторя! Ще кажа някоя добра дума за него.

Добра дума ли? Със смес от ужас и възхита девойката осъзна какво е намислила майка ѝ. Мястото на баща ѝ тъкмо се беше освободило и все още никой друг не знаеше за него. Много бързо трябваше да се намери замяна. Мъртъл познаваше местния скуайър, на чиято земя се намираще епархията, и можеше да му прошепне едно-друго...

Или може би майка ѝ си правеше още по-далечни планове — за деня, когато траурът ѝ ще свърши и тя ще си търси съпруг с голяма къща и прилични приходи?

— Идеално ще се получи! — възкликна съвсем тихо Мъртъл. — Дори няма да има нужда да преобзавеждаме къщата!

— Майко! — изсъска Фейт, но откри, че не изпитва пълния ужас и гняв, които щяха да я връхлетят до неотдавна. Мъртъл беше непоносима, но без подобна практичност къде ли щеше да е семейството след година?

Майка ми не е зла — напомни си Фейт. — *Тя е просто змия със здрав разум, която защитава яйцата си и си проправя път в обществото колкото ѝ е по силите.*

— Ами... — обади се Мъртъл в опит да се защити от обвинението, което дъщеря ѝ не ѝ беше отправила — ако ще продължаваш с тези твои антикварски увлечения, те няма да са евтини. А възнамеряваш да им се отдадеш, нали?

Фейт кимна.

— Тогава дано небесата ти пратят съпруг с търпение и пари — Мъртъл я погледна недоволено.

Момичето вече знаеше, че майка ѝ не се притеснява от срама, че ще има безинтересна, ексцентрична дъщеря от кръжеца на Сините

чорапи^[1]. Притесняваше се за нея самата — и с право. Ако Фейт се задълбочеше в естествените науки, понеже беше жена, мъжете вероятно щяха да ѝ се подиграват, да омаловажават труда ѝ, да я покровителстват и игнорират до края на живота ѝ. Като нищо — и да я приемат за неподходяща партия за женитба. Как щеше да живее и да се снабдява с пари, за да се отдава на страстта си?

Вероятно би желала да пътува в чужбина за посещения на разкопки и винаги щяха да я презират като скандалната дама, която пътешества сама. Може би щеше да се омъжи и целият ѝ труд да бъде приписван на съпруга ѝ — като на Агата. Или пък да свърши като обедняла стара мома, чиято единствена компания са коралите от колекцията ѝ.

А може би в по-късни времена друго момиче ще се порови в бащината си библиотека, ще се натъкне на бележка в академично списание и ще прочете името на Фейт Съндърли. *Фейт ли?* — ще си помисли то. — *Това е женско име. А това е дело на жена. Ако е така... тогава и аз мога!* И малката искрица надежда, вяра в себе си и целеустременост ще се разгори в ново сърце.

— Уморих се от лъжи — призна Фейт. — Не искам да се крия, както правеше Агата.

— Тогава какво искаш? — попита Мъртъл.

— Искам да подпомогна еволюцията.

Еволюцията не изпълваше Фейт със същия ужас, какъвто бе изпитвал баща ѝ. Защо ѝ беше да плаче, щом чуе, че битието не е запечатано за вечни времена в скрижали? Всичко се променяше. Всичко се подобряваше — инч по инч — но толкова бавно, че тя не го виждаше. Вдъхваше ѝ сили обаче самата мисъл за това.

— Скъпо мое момиче, нямам ни най-малка идея за какво говориш.

Фейт се замисли за най-добрия начин да перифразира решението си.

— Искам да бъда лош пример — каза тя.

— Ясно — Мъртъл се размърда, готова да продължи разходката по палубата. — Е, скъпа моя, мисля, че вече положи силно начало!

[1] „Общество на сините чорапи“ наричат салона на писателката Елизабет Монтегю, където се събирали образовани и дейни жени в

края на XVIII и началото на XIX век. С времето названието се превръща в нарицателен израз за дами, чийто външен вид, поведение и лични качества не съответстват на идеала за женственост. ↑

Издание:

Автор: Франсис Хардинг

Заглавие: Дървото на лъжите

Преводач: Елена Павлова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Алианс Принт — София

Излязла от печат: Април 2017

Отговорен редактор: Христо Блажев

Редактор: Ганка Филиповска

Художник: Джеймс Фрейзър

Коректор: Стойчо Иванов

ISBN: 978-954-28-2305-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2060>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.